Citim. Știm.

PAUL SIMPSON

DOSARELE CRIMINALILOR ÎN SERIE

Traducere: Andreea-Maria Vrabie

NICULESCU

© Paul Simpson, 2017
First published in Great Britain by Robinson, an imprint of The Little, Brown Boock Group.

Titlu original: *The Serial Killer Files*, by Paul Simpson

© Editura NICULESCU, 2020
Bd. Regiei 6D, 060204 – Bucureşti, România
Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 314 88 55
E-mail: editura@niculescu.ro
Internet: www.niculescu.ro

Comenzi online: www.niculescu.ro
Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro
Comenzi telefonice: 0724 505 380, 021 312 97 82

Redactor: Anca Natalia Florea
Tehnoredactor: Lucian Curteanu
Coperta: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-0383-3

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă şi prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare şi accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.
Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală faţă de legile naţionale şi internaţionale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener şi distribuitor oficial **OXFORD UNIVERSITY PRESS** în România.
E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

Pentru Chris Williams și Alexandra Luzzato,
fără de care apariția acestei cărți nu ar fi fost posibilă

Le simți ultima suflare părăsindu-le corpul. Îi privești în ochi.
O persoană în situația asta este Dumnezeu!

Ted Bundy

Cuprins

INTRODUCERE 11

Capitolul 1
AFRICA DE SUD: MOSES SITHOLE 15

Capitolul 2
AUSTRALIA: IVAN MILAT 26

Capitolul 3
AUSTRALIA: PAUL CHARLES DENYER 38

Capitolul 4
CANADA: MICHAEL WAYNE MCGRAY 49

Capitolul 5
COLUMBIA & ECUADOR: PEDRO ALONSO LÓPEZ 58

Capitolul 6
COLUMBIA & ECUADOR: DANIEL CAMARGO BARBOSA 66

Capitolul 7
COLUMBIA & ECUADOR: LUIS ALFREDO GARAVITO CUBILLOS 72

Capitolul 8
INDONEZIA: AHMAD SURADJI 81

Capitolul 9
IRAN: ALI ASGHAR BORUJERDI 86

Capitolul 10
MAREA BRITANIE: JACK SPINTECĂTORUL –
CRIMELE DIN WHITECHAPEL 89

Capitolul 11
MAREA BRITANIE: JOHN CHRISTIE 114

Capitolul 12
MAREA BRITANIE: JOHN GEORGE HAIGH –
CRIMINALUL BĂII DE ACID 129

Capitolul 13
MAREA BRITANIE: IAN BRADY ȘI MYRA HINDLEY –
CRIMINALII DIN MLAȘTINĂ 139

Capitolul 14
MAREA BRITANIE: FRED ȘI ROSEMARY WEST 157

Capitolul 15
MAREA BRITANIE: DR. HAROLD SHIPMAN 177

Capitolul 16
MAREA BRITANIE: PETER SUTCLIFFE –
SPINTECĂTORUL DIN YORKSHIRE 197

Capitolul 17
MAREA BRITANIE: DENNIS NILSEN – COLEHERNE I. 226

Capitolul 18
MAREA BRITANIE: MICHAEL LUPO – COLEHERNE II 245

Capitolul 19
MAREA BRITANIE: COLIN IRELAND – COLEHERNE III. 249

Capitolul 20
MAREA BRITANIE: STEVE WRIGHT 261

Capitolul 21
MAROC: HADJ MOHAMMED MESFEWI 271

Capitolul 22
RUSIA: VASILI KOMAROFF 275

Capitolul 23
STATELE UNITE ALE AMERICII: JOHN WAYNE GACY 280

Capitolul 24
STATELE UNITE ALE AMERICII: TED BUNDY. 298

Capitolul 25
STATELE UNITE ALE AMERICII: DENNIS RADER 317

Capitolul 26
STATELE UNITE ALE AMERICII: DAVID BERKOWITZ – FIUL LUI SAM 332

Capitolul 27
STATELE UNITE ALE AMERICII: JEFFREY DAHMER 348

Capitolul 28
STATELE UNITE ALE AMERICII: GARY RIDGWAY –
CRIMINALUL DIN GREEN RIVER 366

Capitolul 29
STATELE UNITE ALE AMERICII: RAY ȘI FAYE COPELAND. 380

Capitolul 30
STATELE UNITE ALE AMERICII: AILEEN WUORNOS. 386

MULȚUMIRI 397

BIBLIOGRAFIE 399

Introducere

Ce este un criminal în serie?

Ați putea crede că aceasta este una dintre cele mai simple întrebări la care poți să răspunzi – însă de-a lungul timpului s-au scris destule lucruri care ne arată că nu este deloc așa. Este criminalul în serie la fel ca cel în masă? Amândoi sunt considerați responsabili pentru un număr considerabil de morți, dar poți sesiza ușor diferențele dintre ei atunci când te uiți la un criminal în masă „tipic" – de exemplu, Anders Behring Breivik, care a omorât 69 de persoane, pe 22 iulie 2011, într-un singur incident ce a avut loc pe insula Utøya. Un criminal în serie poate să nu ucidă atât de multe persoane; de fapt, deși sunt câțiva ale căror povești vor fi spuse în cartea de față și care, într-adevăr, au ajuns la un număr impresionant de crime, majoritatea omoară semnificativ mai puțini oameni, până când sunt fie prinși, fie omorâți (sau se sinucid). Diferența majoră dintre cele două tipuri de criminali constă în faptul că un criminal în serie comite actele pe o perioadă de timp determinată; el (în această discuție voi folosi pronumele masculin singular, deși există și femei, și cupluri care sunt criminali în serie; menționarea lor va fi inclusă pe parcursul acestei lucrări) poate ucide mai mult de o persoană într-un singur incident, dar majoritatea crimelor sale sunt separate în spațiu și timp.

În 1998, Congresul Statelor Unite a adoptat o lege care includea și definiția acțiunilor criminalilor în serie: „Sintagma «crime în serie» înseamnă o serie de trei sau mai multe crime, din care

cel puțin una a fost comisă pe teritoriul Statelor Unite, având caracteristici comune, în așa fel încât să sugereze posibilitatea rezonabilă conform căreia crimele au fost săvârșite de același agresor sau de aceiași agresori." Aceasta a fost concepută pentru a ajuta Biroul Federal de Investigații (FBI) al Statelor Unite să decidă dacă un caz ține, sau nu, de competența sa.

Zece ani mai târziu, în iulie 2008, FBI a publicat o monografie bazată pe discuția care a avut loc la un simpozion multidisciplinar în San Antonio, Texas, de pe 29 august până pe 2 septembrie 2005. Această monografie atinge multe aspecte ale urmăririi și prinderii criminalilor în serie (fiind, de asemenea, o lectură recomandată oricui este interesat cu adevărat de un asemenea subiect) și începe cu o definiție a crimei în serie care își are baza în definiția statutară, dar care tinde să fie rafinată. După multe discuții, s-a ajuns la următoarea definiție: „Uciderea ilegală a două sau mai multe victime de către același/aceiași agresor/-i, în evenimente separate."

Poate că mai important decât modul în care e definită o crimă în serie este faptul că la simpozionul FBI s-a discutat mult despre numeroasele legende urbane care au apărut în jurul criminalilor în serie (și pe care, ar trebui notat, prea mulți scriitori de romane din categoria *thriller*, care nu s-au ocupat de cercetare, le-au răspândit) – sau, așa cum spun ei, „prind rădăcini anumite stereotipuri și preconcepții despre natura crimei și a criminalului în serie". Aceste legende prezintă o serie de idei conform cărora toți criminalii în serie sunt persoane solitare și disfuncționale; toți sunt bărbați albi; majoritatea sunt motivați doar de sex; toți călătoresc și acționează pe zone geografice vaste; nu se pot opri din ucis; sunt nebuni sau genii criminale și... toți își doresc să fie prinși. Desigur că o parte dintre ei se încadrează în aceste categorii, dar, așa cum veți afla în paginile care urmează, „Criminalul de la râul Green", de exemplu, era căsătorit, nu un singuratic disfuncțional; există foarte mulți criminali în serie care sunt femei sau non-caucazieni; dr. Harold Shipman cu siguranță că nu a fost

motivat de sex; multe crime în serie (cum ar fi cele asupra prostituatelor din Ipswich, comise de Steve Wright) au loc pe o suprafață restrânsă; „criminalul BTK*", Dennis Rader, și-a oprit acțiunile în 1991, dar a fost prins abia 14 ani mai târziu... Cât despre „geniile criminale"..., ei bine, Thomas Harris trebuie să răspundă la multe întrebări în ceea ce privește crearea unui personaj, doctorul Hannibal Lecter, în romanul său, *Dragonul Roșu*. Mulți pot avea o șiretenie animalică și o „inteligență a străzii", dar nu sunt la nivelul Mensa.

În *Dosarele criminalilor în serie* nu am încercat să alcătuiesc o listă comprehensibilă cu fiecare criminal în serie din lume – ar fi nevoie de zeci de volume de mărimea acestuia pentru a face acest lucru. Unii dintre cei mai prolifici – cum ar fi criminalul indian Kampatimar Shankariya, care la sfârșitul anilor 1970 a omorât cu un ciocan 70 de persoane – nu au apărut pe această listă din simplul motiv al lipsei materialelor care să-i facă ușor de cercetat. Am încercat să mă asigur că fiecare dintre cele 30 de cazuri discutate aici este neobișnuit printr-un anumit aspect, poate prin modul în care ucigașul își ducea crimele la bun sfârșit, prin alegerea victimelor, prin felul în care asasinii au fost reținuți sau prin metoda cu care au fost executați. Unii se vor potrivi profilului tipic făcut de cei de la FBI; mulți, nu. În această carte, cazurile sunt prezentate alfabetic după țara de unde provine fiecare criminal, iar apoi în mod cronologic. Vin din istorie și din toată lumea și, la fel ca în cazul lucrărilor mele anterioare, despre evadări din închisoare și dezastre în aer, m-am dus cât de în urmă a fost posibil, dar am folosit și surse ce reprezintă materiale contemporane – abonamente la ziare, probe în procese, interviuri cu agresori sau cu victime – mai degrabă decât să mă raportez numai la adevărul neclar care poate fi găsit în mult prea multe colecții.

---

* *Leagă, Torturează, Omoară* – Dennis Rader a ajuns să fie cunoscut drept *Bind, Torture, Kill* sau „BTK Killer". (*n. trad.*)

Cu toate că documentarele de televiziune se ridică de multe ori la înălțimea așteptărilor spectatorilor și unesc sau extind evenimentele pentru a se încadra în timpul de difuzare, cele mai bune dintre ele conțin interviuri cu detectivii implicați în cazuri și, de multe ori, includ înregistrări cu criminalii, fie din timpul interogatoriului de la poliție, fie după. Mulțumită site-ului YouTube, aceste înregistrări-cheie de arhivă sunt acum disponibile cercetătorilor într-un mod în care nu era posibil nici măcar cu un deceniu în urmă. Multe cazuri sunt din țări unde nu se vorbește limba engleză, iar mulțumirile mele se îndreaptă către toți cei care au ajutat cu traducerea unor materiale.

Cu o astfel de carte există mereu pericolul ca cititorii – și autorul – să devină obișnuiți cu realitatea celor discutate, care în majoritatea cazurilor implică pierderea violentă a vieții. Atenția poate fi prea mult îndreptată către autorul crimei și prea puțin către victimă, iar aceia care scriu despre acest subiect trebuie să aibă în minte rugămintea înduioșătoare a familiei uneia dintre victimele lui Ted Bundy: „Orice articol sau reportaj despre Ted Bundy include întotdeauna numele lui Caryn și faptul că «trupul ei dezbrăcat și înghețat a fost găsit în nămeți»", scria Nancy McDonald, sora lui Caryn Campbell, într-o scrisoare publicată în *Detroit News* în săptămâna execuției lui Bundy. „A fost extrem de dificil pentru noi să acceptăm moartea lui Caryn și modul în care trupul ei a fost găsit, dar noi, familia ei, nu ar fi trebuit să auzim, să vedem sau să citim același lucru timp de 14 ani." Așadar, această carte este dedicată, de asemenea, memoriei a sute de oameni nevinovați a căror moarte este amintită în volumul de față, precum și acelora pe care i-au lăsat în urmă.

CAPITOLUL 1

Africa de Sud: Moses Sithole

„Urăsc din tot sufletul femeile de culoare și, chiar dacă am venit înapoi pe pământ ca bărbat negru, n-aș putea niciodată să îmi doresc o negresă... Mai degrabă m-aș masturba." Acestea sunt cuvintele lui Moses Sithole, cunoscut drept „Criminalul ABC" sau „Strangulatorul sud-african", responsabil pentru minimum 38 de morți în anii 1994 și 1995, în Atteridgeville, Boksburg și Cleveland (de unde și porecla „ABC"). Toate victimele sale aveau vârsta cuprinsă între 19 și 43 de ani; ca și el, toate erau persoane de culoare și au fost strangulate cu articole de îmbrăcăminte – criminalul folosea cârpe sau diverse haine pe care le înfășura în jurul gâtului victimei. Și, după cum s-a descoperit ulterior, aproape toate își căutau un loc de muncă și au acceptat fericite ajutorul cuiva...

Moses Sithole s-a născut pe 17 noiembrie 1964, fiind al patrulea dintre cei cinci copii ai lui Simon și Sophie Sithole. Aceștia locuiau în Vosloorus, oraș situat în apropiere de Boksburg, care era în acel moment parte din provincia Transvaal din Africa de Sud. Tatăl său a murit când el avea cinci ani, iar mama sa, o alcoolică incapabilă să facă față situației în care se afla, și-a părăsit copiii la secția locală de poliție. Aceștia au fost duși într-un orfelinat din oraș unde, după cum susține Sithole, au fost maltratați. „Trebuia să fii tare ca să supraviețuiești", le-a spus Sithole colegilor deținuți

atunci când și-a mărturisit crimele. Sithole a fugit de la orfelinat în încercarea de a-și găsi mama, dar aceasta l-a trimis înapoi; în adolescență, a făcut autostopul pe o distanță de aproximativ 500 km pentru a locui împreună cu fratele său mai mare, Patrick, dar când acest lucru nu a funcționat, și-a găsit de lucru în minele de aur din Johannesburg. Arhivele din acea perioadă sunt sărace în date, dar Sithole însuși a recunoscut că în adolescență a fost arestat pentru viol și a petrecut șapte ani în închisoare.

Sithole nu și-a omorât primele victime. Cu siguranță că a violat în continuare femei până în 1987, când a atacat-o pe o tânără de 29 de ani, pe nume Patricia Khumbalo (care nouă ani mai târziu a depus mărturie la proces împotriva lui Sithole). Căuta o slujbă și, pe 14 septembrie, cu o zi înainte de ziua de naștere a fiicei sale, i-a fost prezentat unui bărbat pe nume „Martin" (pe care l-a identificat ca fiind Sithole), care i-a spus că ar putea să-i facă rost de un loc de muncă în Cleveland. S-a urcat bucuroasă cu el în tren până la gara din Geldenhuis, unde „Martin" a spus că știe o scurtătură. Odată ce au dispărut din raza vizuală a altor persoane, Sithole a prins-o pe Patricia de bluză și i-a cerut să se întindă pe jos, unde a violat-o în mod repetat. Ea l-a rugat să nu o omoare, iar acesta i-a spus că nu o va face pentru că are „un gen de ochi care îl face să-i fie milă", a declarat ea la tribunal. I-a legat mâinile cu sutienul, i-a tras rochia peste față și i-a spus să aștepte până când el va dispărea. Speriată de Sithole, Patricia nu s-a dus la poliție să-l denunțe.

Dorcas Kedibone Khobane a fost violată în mod similar un an mai târziu; însoțindu-l pe Sithole care îi promisese că îi va obține o slujbă, a fost dusă în veld* și violată. Ciudat, dar după ce a ejaculat, a început să discute cu ea, spunând că vrea ca Dorcas să o caute pe iubita lui care îi furase niște obiecte. Apoi a întrebat-o pe

---

* *Veld* – savană cu ierburi înalte specifice platourilor din Africa de Sud. (*n. red.*)

Dorcas dacă pot face sex din nou; ea l-a refuzat, așa că a violat-o din nou.

Iubita pe care o menționase, Sibongile Nkosi, exista într-adevăr și îl cunoștea și ea pe Sithole tot drept Martin. Avea 17 ani pe atunci și era îngrozită de Sithole, după cum a mărturisit în 1996; din cale-afară de șarmant când era pe lângă altcineva, atunci când rămâneau singuri o bătea și îi amenința pe cei din familia ei dacă aceasta ar fi încercat să-l părăsească. Sora ei, Lindiwe, de 15 ani, a fost violată de Sithole în octombrie 1988 în același mod ca Patricia și Dorcas; însă ea a fost bătută, violată și apoi strangulată până și-a pierdut cunoștința. Când și-a revenit, Sithole a amenințat-o că o va omorî pe ea, dar și pe familia ei, dacă va spune ceva.

Sithole a renunțat să folosească pseudonimul „Martin" cu următoarea sa victimă confirmată, Buyiswa Doris Swakamisa, de data aceasta spunându-și „Lloys Thomas" când i-a oferit lui Buyiswa un loc de muncă la o firmă de calculatoare, în februarie 1989. Încă o dată a atacat-o pe tânără atunci când mergeau prin veld, scoțând o armă (*panga*) dintr-un ziar pe care îl ținea la subraț (*panga* este o armă mare, având între 40 și 45 cm și o lamă ascuțită; asemenea arme au fost folosite în timpul conflictului dintre formațiunea politică Congresul Național African și Partidul Libertății Inkatha din Natal, între anii 1980 și 1990). I-a spus lui Buyiswa că urmau să întrețină relații sexuale, dar dacă aceasta nu dorea, putea să fugă – doar că trebuia să se asigure că el nu o va prinde, altfel o va omorî. Buyiswa a rămas fermă pe poziție și nu s-a dezbrăcat atunci când el i-a cerut asta. Sithole nu a reușit să se excite până când Buyiswa (crezând că o va omorî dacă nu va întreține relații sexuale cu el) nu i-a băgat degetul în ureche și nu l-a sărutat pe gât – după care a violat-o. El a afirmat că odată avusese un fiu cu o femeie din Alexandra, care l-a otrăvit pe copil, motiv pentru care el acum ura persoanele de sex feminin.

Buyiswa a raportat violul la poliție și, câteva luni mai târziu, l-a observat pe „Lloyd" pe strada din apropierea locului ei de muncă. Ea a mers la poliție și a povestit ceea ce a văzut, iar forțele de ordine l-au arestat pe Sithole – apoi au insistat ca Buyiswa să-l

însoțească până la secția de poliție. Sithole a spus că ar fi trebuit să o omoare atunci când a avut ocazia, deși când a început procesul, el a negat că ar fi vinovat. Judecătorul nu l-a crezut și Sithole a fost condamnat la șase ani de pușcărie în Închisoarea Boksburg. Sithole a susținut mai târziu că și-a ales următoarele victime pentru că semănau cu Buyiswa, fiindcă ea îl acuzase pe nedrept. În perioada în care a stat în arest, Sithole a fost sodomizat de alți deținuți și atacat și în diverse alte feluri pentru faptul că era un violator.

Sithole a fost eliberat din închisoare în 1993 pentru bună purtare. Asemenea altor criminali dinaintea lui, și-a dat seama că, dacă își lăsa victimele în viață, ele ar fi putut oferi dovezi împotriva sa. Cele pe care le-a atacat începând cu iulie 1995 nu au avut nicio șansă să supraviețuiască.

În închisoare a cunoscut-o pe Martha Nbolo, sora unui alt deținut, iar după ce a fost eliberat, s-a mutat cu aceasta, comportându-se ca și când ar fi fost concubini. Repara mașini împreună cu fratele Marthei și părea că își va reface viața în același timp în care viitorul Africii de Sud se schimba odată cu încetarea apartheidului. După câteva luni a încetat să mai repare mașini, susținând că se duce să-și caute de lucru. În iulie 1994, a cunoscut-o pe străzile din Pretoria pe Maria Monene Monama, în vârstă de 18 ani, și i-a cucerit atât de tare atât pe ea și pe membrii familiei ei, încât aceștia din urmă nu au fost îngrijorați când ea a plecat cu „Sylvester". Dar când cei doi au ajuns într-un veld, Sithole a strangulat-o. Apoi, acesta i-a scris câteva rânduri ciudate pe un picior: „Nu mă lupt cu voi. Vom rămâne aici până când o să înțelegeți."

Maria a fost prima dintre cele șase femei pe care Sithole le-a agresat și strangulat pe parcursul următoarelor patru luni. În a doua jumătate a anului 1994, în aceeași zonă au avut loc multe alte crime; nu toate pot fi puse pe seama lui Sithole. Poliția a crezut pentru mult timp că omul de afaceri David Abraham Selepe era responsabil pentru aceste crime. El a fost arestat în Mozambic, în timp ce încerca să fugă de creditorii săi, și a recunoscut comiterea a 15 crime, deși a refuzat să facă o declarație scrisă în acest sens.

Pe 17 decembrie, acesta a condus poliția la unele dintre locurile unde avuseseră loc crimele, iar în următoarea zi le-a arătat unde era aruncat trupul Amandei Thethe. A susținut că îi pusese lenjeria intimă într-o pungă și o aruncase în tufișuri; polițiștii i-au scos cătușele ca să poată căuta lucrurile tinerei, dar – potrivit spuselor ofițerilor – Selepe l-a lovit pe unul dintre detectivi cu o creangă în cap și a încercat să fugă. S-a tras în el și astfel i-a fost provocată o rană la cap, Selepe decedând în spital chiar în acea seară. Două zile mai târziu, aflați sub o presiune imensă, polițiștii au trebuit să admită faptul că tot ce Selpe le spusese erau „lucruri care le întăriseră suspiciunea" în privința faptelor acestuia. (Amanda Thethe a fost una dintre victimele pentru care Sithole a fost mai târziu acuzat de crimă, făcând să pară și mai bizare acțiunile pe care poliția le-a întreprins după moartea lui Selepe).

Spre rușinea polițiștilor, crimele nu au încetat, în ciuda morții lui Selepe. O altă femeie a fost ucisă în apropiere de Cleveland, la sfârșitul lui ianuarie 1995, iar poliția a afirmat că aceasta era o copie a crimelor precedente. Cu toate astea, în acea perioadă, pe lângă Atteridgeville, lângă Pretoria, au început să fie descoperite alte cadavre. Și sub nicio formă nu era prima dată când un criminal în serie teroriza populația dintr-o zonă: în 1956, pe parcursul a cinci luni, șase băieți fuseseră omorâți de către așa-zisul „Mutilator din Atteridgeville"; Elias Xitavhudzi a omorât 16 femei în anii 1960 și a fost poreclit Pangaman – asemenea lui Sithole, prefera macetele pentru a-și lovi victimele; și un „om de oțel" atacase niște locuitori din zonă, noaptea târziu, în anii 1970. Localnicii au crezut că păcatele din trecut îi bântuie atunci când cadavrul pe jumătate dezbrăcat al unei femei a fost descoperit pe 4 ianuarie 1995; femeia nu a fost identificată niciodată, dar trupul său era în fază avansată de descompunere, așa că probabil ea a fost ucisă undeva în luna decembrie.

Aceasta a fost doar prima descoperire. Pe 9 februarie a fost găsit cadavrul dezbrăcat al lui Beauty Nuku Soko, în vârstă de 27 de ani. Patru săptămâni mai târziu, pe 6 martie, a fost descoperit trupul Sarei Matlakala Mokono – fusese văzută, cu trei zile

în urmă, pe drumul spre noul ei loc de muncă. Ucigașul ei îi lăsase sânii la vedere, la suprafața solului. Nikiwe Diko a mers să-și întâlnească noul angajator pe 7 aprilie; nu a fost găsită până pe 24 iunie, timp în care câinii sălbatici îi sfâșiaseră trupul, iar soțul ei a putut-o identifica doar după verighetă. Trupul Lettei Nomthandazo Ndlangamandla a fost găsit lângă un poligon de tragere pe 12 aprilie; mâinile îi erau legate la spate cu sutienul. Mai rău decât atât, la puțin timp după aceea a fost descoperit corpul fiului de doi ani, Sibusiso, abandonat acolo de criminalul mamei sale. Letta își luase fiul cu ea la noul său loc de muncă. Pe data de 12 mai, la peste 10 km depărtare, în apropiere de Hercules, Esther Moshibudi Mainetja a fost omorâtă într-un lan de porumb; cadavrul ei a fost descoperit a doua zi.

Sithole a omorât alte cinci femei pe parcursul a patru săptămâni, de pe 23 mai până pe 22 iunie; Francina Nomsa Sithebe a fost localizată prima, pe 12 iunie, părând că stă lângă un copac. Sithole a folosit bareta poșetei acesteia pentru a o ucide, legând-o de o creangă joasă a unui copac, în așa fel încât femeia să stea în picioare până la epuizare, moment în care aceasta s-a prăbușit la pământ și a murit sufocată. O fată de 19 ani, Elizabeth Granny Mathetsa, a dispărut pe 25 mai; a fost găsită pe 16 iunie. Șase zile mai târziu, Ernestina Mohadi Mosebo a fost descoperită în Rosherville, în apropiere de Johannesburg. Granny Dimakatso Ramela a fost ucisă pe 23 mai, dar nu a fost găsită până pe 18 iulie; în mod neobișnuit, era complet îmbrăcată. Opt zile mai târziu, Mildred Ntyia Lepule a fost găsită într-un canal; în cazul ei, soțul fusese cel care o dusese în Pretoria, la finalul lunii mai, ca să-și caute de lucru.

Pe 17 iulie, Sithole a ucis-o pe Josephine Mantsali Mlangeni, dar nu și-a dat seama că fusese văzut. El și Josephine au fost zăriți mergând prin veld, apoi Sithole a apărut singur, purtându-se în mod suspect. Localnicul Absalom Sangweni a mers să cerceteze ce s-a întâmplat, a găsit-o pe Josephine, care fusese agresată, și a fugit după ajutor. Au ajuns mult prea târziu pentru a o mai putea salva, iar Absalom nu a reușit să ofere o descriere fizică

amănunțită a criminalului. La scurt timp după aceea, Sithole a omorât-o pe Elsie Khoti Masango, dar trupul ei nu a fost găsit timp de aproape o lună. Lângă cadavrul ei se afla un alt corp care însă nu a fost niciodată identificat.

Sithole a continuat să folosească aceeași tehnică pentru toate aceste crime – aborda o femeie și îi câștiga încrederea discutând despre problemele de zi cu zi, iar la a treia sau a patra întâlnire se oferea să o ducă într-un loc unde și-ar fi putut găsi de lucru. Apoi, închiria unul dintre microbuzele care funcționau pe post de taxi în orașele mici de provincie și îi spunea șoferului să-i lase lângă un drum care ducea spre un veld – o presupusă scurtătură către locul unde ar fi trebuit să fie noul serviciu. Odată ce dispăreau din raza vizuală a localnicilor, el scotea un cuțit și îi spunea victimei să se dezbrace, apoi o viola și o strangula, uneori lăsând-o să-și revină pentru puțin timp înainte de a o sugruma din nou. Le forța pe femei să se uite în pământ cât timp le viola și în același timp el se masturba. În cazul uneia dintre victimele sale de mai târziu – Monica Gabisile Vilakazi, în vârstă de 31 de ani, ucisă pe 12 septembrie 1995 –, Sithole a sunat-o chiar pe bunica femeii și i-a spus că se plimbă pe mormântul nepoatei ei. Unora dintre victimele sale le-a dat o mică șansă pentru a-și salva viața: o femeie, Amelia Rapodile, era expertă în karate, iar el i-a spus că, dacă vrea, se pot lupta. Iar dacă va pierde, va muri. Și ea a pierdut. „E un fel de capodoperă", a explicat el mai târziu, „care se întâmplă în timpul zilei și pe care nimeni nu o vede... Este atât de rapid; durează o fracțiune de secundă să preiei controlul asupra unei situații."

În vara anului 1995, a început să-și rafineze tehnica prin crearea unei fundații de caritate numite Tinerii Împotriva Abuzului Uman – care, chipurile, încerca să reunească orfanii cu familiile lor. Acest lucru însemna că avea nevoie de personal și de aceea Sithole a început să distribuie formulare de angajare. Însă tocmai acestea se vor dovedi a fi motivul decăderii lui.

Sithole era un tip inteligent: împrumuta cărți de la biblioteca din Pretoria și asculta CD-uri cu muzică clasică. Atunci când a

citit în ziare că poliția caută un criminal în serie, a schimbat locul unde obișnuia să-și arunce victimele. Mai târziu, pentru a afla ce știa poliția despre criminal, a lăsat un mesaj anonim în care sugera că vinovat era cumnatul lui – iar apoi, după ce acesta a fost eliberat din arest, a aflat ce fel de întrebări i-au fost adresate.

În august 1995, l-a contactat pe fotograful Peter Magubane care l-a ajutat pe Sithole să ducă doi copii la un orfelinat, denumit „Paradisul copiilor". Acolo, Sithole a cunoscut o mamă singură, Makoba Tryphina Mogotsi, și i-a oferit o slujbă la fundația Tinerii Împotriva Abuzului Uman. Aceasta a fost încântată de idee, iar a doua zi Sithole i-a propus să o ducă la noul ei loc de muncă – puteau călători împreună cu trenul. Nu a mai fost văzută niciodată în viață după ce a plecat cu el pe 15 august. Makoba nu a fost singura victimă a lui Sithole în acea lună: Oscarina Vuyokazi Jakalase a dispărut pe 8 august și a fost găsită pe 23 august. Alte două cadavre au fost descoperite câteva zile mai târziu; niciunul însă nu a fost identificat vreodată.

Pe 16 septembrie, un polițist în rezervă a descoperit că un câmp din apropierea minei Van Dyk de lângă Boksburg era acoperit cu 10 cadavre aflate în stadii diferite de descompunere. Tryphina era unul dintre ele și a fost clar pentru poliție, dar și pentru psihologul criminalist dr. Micki Pistorius că, înainte de a fi ucise, unele dintre ultimele victime fuseseră conduse pe lângă niște corpuri în descompunere. Acest loc al crimelor a oferit cele mai bune dovezi poliției, existând un interes public considerabil față de descoperirea criminalului – chiar președintele Nelson Mandela a mers să vadă locul. Trei dintre cadavrele descoperite acolo nu au fost identificate niciodată; mai mult decât atât, una dintre victimele lui Sithole călătorise în Africa de Sud din Lesotho, așa că a fost nevoie de aproape un an pentru a-i afla identitatea.

Polițiștii nu descoperiseră dacă aici era mâna mai multor criminali sau nu. Comisarul de poliție John George Fivaz era convins că pentru crimele din Cleveland nu era responsabilă o singură persoană – nu putea fi vorba de acest lucru, pentru că David Selepe comisese crimele, iar acum el era mort. Psihologul

criminalist de la FBI Robert Ressler și-a oferit serviciile, dar a sugerat că Selepe a fost cel puțin implicat în comiterea acestor crime, dacă nu cumva chiar el a fost criminalul.

Investigând trecutul victimelor ale căror cadavre au putut fi identificate, poliția a aflat rapid că atât Tryphina, cât și Amelia Rapodile stabiliseră să se întâlnească cu un anume Moses Sithole. Când le-au arătat celor care lucrau la „Paradisul copiilor" o fotografie a lui Sithole de când fusese arestat pentru viol, în 1989, aceștia l-au recunoscut imediat. Ziarele – care criticaseră poliția pentru aparenta incapacitate de a opri crimele în serie – au publicat fotografia lui Sithole pe prima pagină.

Sithole nu intenționa să se oprească, în ciuda vâlvei care se iscase. Pe 24 septembrie a ucis-o pe Agnes Sibongile Mbuli, iar în ziua în care i-a fost găsit trupul, a sunat la ziarul *Star* din Johannesburg ca să afle ce se întâmplă, spunându-i lui Tamsin DeBeer, reportera care a răspuns la telefon, că era vorba despre „Joseph", bărbatul pe care toată lumea îl căuta, respectiv „criminalul în serie din Gauteng". Pe parcursul următoarelor două săptămâni, ei au avut trei conversații lungi, în care Sithole a afirmat că ucidea pentru a se răzbuna pe condamnarea lui nedreaptă pentru viol, iar crimele aveau scopul de a atrage atenția asupra acestei nedreptăți. El a oferit o serie de detalii despre crime pe care numai făptuitorul lor le-ar fi putut cunoaște – inclusiv locul în care se afla un cadavru pe care poliția nu îl găsise încă. Între timp se întorsese la locul faptei și mutase bucata de metal care ascundea corpul victimei. Pe 11 octombrie i-a relatat lui DeBeer despre cea mai recentă victimă a sa, Beaty Ntombi Ndabeni, pe care o omorâse doar cu o zi în urmă. Dar a negat că ar fi responsabil pentru crimele din Cleveland atribuite lui Selepe sau pentru moartea Lettei Ndlangamandla și a fiului ei.

Însă la finalul celui de-al patrulea apel, Sithole a rămas fără bani, iar DeBeer s-a oferit să îl sune înapoi. Sithole i-a dat numărul, iar poliția l-a localizat într-o gară din apropiere. DeBeer a continuat să vorbească, dar până poliția a ajuns la el, acesta deja dispăruse, abandonând apelul în mijlocul unei fraze. Reportera

era îngrijorată temându-se că poliția l-ar fi putut ucide pe Sithole, mai ales din cauza controversei care se crease în jurul morții lui David Selepe, cât timp acesta fusese în custodia lor.

În seara zilei de 13 octombrie, Sithole a sunat-o din nou pe DeBeer, acuzând-o că i-a trădat încrederea. Acest lucru nu l-a oprit din a ucide în continuare: o femeie neidentificată a fost găsită nu departe de Mina Village Main Reef din apropierea orașului Johannesburg. Câteva zile după aceea, l-a sunat pe cumnatul său, Maxwell Makabene, și l-a rugat să-l ajute să facă rost de o armă. Au aranjat să se întâlnească la locul de muncă al lui Maxwell. Makabene a spus organelor de poliție de întâlnire și acestea au vrut să-i întindă o capcană lui Sithole – dar el a simțit că ceva nu este în regulă și a fugit de la locul întâlnirii. Însă un polițist sub acoperire l-a urmărit, iar când Sithole a vrut să-l atace cu un topor, inspectorul Francis Mulovhedzi a tras în Sithole, nimerindu-l în picior și în abdomen. Comisarul Fivaz a susținut acțiunea inspectorului: „Acesta fusese căutat săptămâni întregi pentru uciderea mai multor persoane, iar până în acest moment nu am putut afla cum poate reacționa", a subliniat el.

Ajuns la spital, Sithole nu a cooperat inițial atunci când a fost supus unui interogatoriu, dar când o femeie detectiv a fost trimisă înăuntru, a devenit excitat și s-a masturbat în fața ei în timp ce se lăuda cu violurile și crimele sale. Sithole și-a revenit și a fost transferat la închisoare, unde conversațiile cu colegii deținuți (foști polițiști) au fost înregistrate – ceva ce urma să creeze probleme în timpul proceselor sale, din moment ce acest lucru era ilegal în închisorile din Africa de Sud. Planul era ca foștii polițiști să scrie povestea lui Sithole și să o vândă, iar partea de bani care îi revenea lui Sithole să-i fie dată fiicei lui, pe care o avusese cu Martha în luna decembrie a anului precedent. În conversațiile sale, Sithole a recunoscut comiterea a 29 de crime. „Nu știu de unde au apărut celelalte nouă", a spus el. „Dacă erau pline de sânge sau de răni, nu erau femei omorâte de mine."

La un an după arestarea sa, a fost judecat la Curtea Supremă din Pretoria pentru 38 de crime și 40 de violuri – considerabil mai

puține decât numărul victimelor pentru care poliția era convinsă că ar fi responsabil, dar acestea au fost toate infracțiunile pe care le-au putut dovedi. Procesul său a început pe 21 octombrie 1996; a pledat nevinovat, iar mărturia pe care a avut-o a fost „ilogică, de multe ori incoerentă", potrivit reportajului făcut de cotidianul *Star* din Johannesburg.

Noua Africă de Sud abrogase pedeapsa cu moartea, dar ca să se asigure că Sithole nu va fi eliberat niciodată, l-au condamnat la 2.410 ani de închisoare – câte 50 de ani pentru fiecare crimă, câte 12 ani pentru fiecare viol și câte cinci ani pentru fiecare din cele șase capete de acuzare pentru jaf, toate urmând a fi executate consecutiv. „Nimic nu poate fi spus în apărarea lui Sithole", a afirmat judecătorul David Curlewis. „În acest caz, nu iau în considerare acordarea clemenței. Ce a făcut Sithole este îngrozitor... Vreau să fie foarte clar că Moses Sithole trebuie să stea în închisoare pentru tot restul vieții lui." Sithole a fost diagnosticat cu SIDA la scurt timp după arestarea sa și a primit tratament în închisoare. În 2012, a fost mutat din Penitenciarul Sun City (aflat în Johannesburg) într-o închisoare privată din Mangaung. Acesta a încercat să dea în judecată statul pentru că mutarea sa a fost „inumană, nechibzuită și neconstituțională". Dar nu a obținut nimic. „Când este vorba despre deținuți foarte periculoși, nu poți să-i anunți înainte de a fi mutați", a explicat judecătoarea Mathilda Masipa. „Următorul lucru care se va întâmpla: o să vezi oameni care te așteaptă pe stradă". Sithole nu va fi eliberat niciodată.

CAPITOLUL 2

Australia: Ivan Milat

Toată lumea are dreptul la un proces corect – este un concept fundamental al sistemului judiciar din Occident și unul cu care majoritatea oamenilor ar fi de acord, chiar și în cazuri îngrozitoare cum sunt cele prezentate în această carte. Dar, în același timp, nimeni nu și-ar dori ca un criminal în serie „să scape" cu ajutorul unui tertip legislativ sau prin exploatarea unei lacune din legislație. În ceea ce privește cazul lui Ivan Milat, responsabil între 1989 și 1994 pentru crimele cunoscute pe plan internațional drept „crimele excursioniștilor", judecătorul australian, inspectorul-șef de drept comun, a remarcat, după ce a fost dat verdictul „vinovat": „Cazul împotriva prizonierului, bazat pe concluziile la care s-a ajuns în urma dovezilor prezentate, a fost copleșitor. Deși reprezentanții lui legali au folosit o tactică extraordinară și au condus apărarea într-un mod abil și responsabil, din punctul meu de vedere, verdictul juriului a fost, în final, unul previzibil. Sunt complet de acord cu acel verdict. În opinia mea, oricare altul ar fi pălit în fața realității." Cazul continuă să aibă ecou până astăzi: franciza de filme horror și de seriale TV de succes *Wolf Creek* („Traseul morții") are în centru un criminal în serie a cărui istorie este bazată, în mare parte, pe povestea lui Ivan Milat.

Ivan Robert Marko Milat a fost unul dintre cei 14 copii ai lui Stjepan, care emigrase din Iugoslavia în Australia și se căsătorise cu Margaret, o localnică mult mai tânără decât el. S-a născut pe 27 decembrie 1944 și a fost crescut într-o comunitate rurală de la

marginea orașului Sydney, unde părinților le era greu să aibă grijă de o familie atât de numeroasă. Îi plăceau vânătoarea și armele, iar el și frații lui aveau mereu probleme cu poliția locală. „Familia Milat nu este o familie australiană normală și mie îmi place să spun că acesta este genul de familie pe care l-ai găsi în statele din sudul Americii", a declarat, în 2015, într-un documentar despre crimele în familie din Australia, Clive Small, șeful Forțelor Aeriene de Intervenție care l-au capturat pe Milat. Mai multe detalii despre educația lui Milat au fost dezvăluite de nepotul său, Alistair Shipsey (care, ar trebui reținut, crede că unchiul său nu a fost responsabil pentru crime și care conduce o campanie pentru un nou apel în justiție). „Aveau 202 hectare de pământ la Wombeyan Caves și obișnuiau să se ducă mereu cu cortul acolo, ca să vâneze", a explicat Shipsey.

> Și în zilele acelea aveai voie să deții arme, nu îți trebuia permis. Majoritatea oamenilor aveau pe vremuri arme; și tu ai fi deținut una dacă aveai câțiva frați. El avea 10 frați, ai fi avut nevoie de câteva arme între voi. Obișnuiau să le ia pe cele cu praf de pușcă negru și să-și pregătească armele și pistoalele.
>
> Mergeam să vânăm pe proprietate și să lovim anumite ținte. Era amuzant. Bine, obișnuiam să împușcăm cel puțin o capră, erau multe capre sălbatice acolo. Aveam niște ținte, obișnuiam să facem grătare și să organizăm tabere pe râu, și gândește-te ce distractiv era să stai la cort cu o familie mare, să bei, să pregătești un grătar și toată lumea să fie acolo. Asta făceau oamenii pe vremea aia.

Unii membri ai familiei susțin că tatăl lui Milat era violent, rupându-i acestuia o mână, dar Shipsey și alții au negat acest lucru.

Fratele lui Milat, Boris, susține că Ivan a atacat un șofer de taxi în 1962, când avea doar 17 ani, crimă pentru care altcineva a mers la închisoare (pentru că persoana respectivă a crezut că

fratele său era responsabil, dar și-a asumat vina). Șoferul de taxi a fost împușcat în spate și a rămas paralizat. Boris a făcut această dezvăluire abia în 2015; din nou, alți membri ai familiei au spus că este o acuzație falsă.

Ivan Milat era cunoscut cu siguranță de poliție pentru cel puțin o infracțiune violentă. A fost achitat de violul asupra a două femei autostopiste în 1971, după ce acuzarea nu a reușit să-și susțină cazul – victimele au afirmat că Milat le-a scos de pe autostradă și în timpul agresiunii a folosit un cuțit. A petrecut majoritatea anilor 1960 în închisoare, pentru furt, dar nu exista nicio suspiciune că ar fi fost implicat în ceva mai grav de atât – deși acum poliția crede că acesta săvârșea omoruri cu mult înainte de 1989 și continuă să-l considere suspectul principal în mai multe cazuri. Destul de recent, în august 2016, legistul Peter Baine face o referire la Milat în ancheta dispariției a două adolescente din Cronulla, Elaine Johnson și Kerry Anne Joel. „Anchete ale poliției arată existența unui număr de fete tinere care au dispărut în New South Wales la sfârșitul anilor 1970 și începutul anilor 1980. O serie de persoane care prezintă interes, având un istoric violent, sunt suspectate de către poliție ca fiind active în această perioadă."

Milat și-a susținut întotdeauna nevinovăția în cazul crimelor excursioniștilor, dar dovezile împotriva lui s-au adunat. Trupurile a șapte excursioniști dispăruți au fost găsite în pădurea Belanglo, la 160 km distanță de orașul Berrima, în apropierea locuinței lui Milat, iar o serie de dovezi circumstanțiale l-au apropiat de toate cele șapte crime – ca și de o tentativă de jaf asupra unui alt excursionist, Paul Onions. Mărturia lui Onions, împreună cu multitudinea de dovezi, au convins juriul să îl găsească vinovat – deși judecătorul David Hunt a remarcat că din dovezi reiese clar faptul că au fost implicate două persoane, din cauza felului în care victimele fuseseră ucise, dar nu a diminuat rolul pe care Milat l-a avut în săvârșirea acestor crime.

Pe 19 septembrie 1992, doi alergători au găsit un corp în descompunere în timp ce făceau jogging prin pădure, într-o zonă

cunoscută sub numele de Groapa călăului. Aceștia au raportat poliției descoperirea făcută, iar forțele de ordine au pornit o anchetă. A doua zi, ofițerii de poliție Constables Roger Gough și Suzanne Roberts au găsit un al doilea corp, la aproximativ 30 m distanță de primul. Inițial, au avut îndoieli în privința identității celor doi morți, din cauză că existau multe rapoarte despre cupluri dispărute, dar datorită arhivelor dentare curând s-a descoperit că era vorba despre un cuplu britanic: Caroline Clarke, în vârstă de 21 de ani, și Joanne Walters, care era cu un an mai mare. Ultima dată, cele două femei fuseseră văzute în zona Kings Cross din Sydney, în luna aprilie a acelui an. Ele le spuseseră prietenilor că sperau să obțină slujbe sezoniere în agricultură (la cules de fructe).

Joanne fusese sufocată, apoi înjunghiată de 21 de ori în spate și de 14 ori în piept. Coloana îi fusese secționată dintr-o singură lovitură, lăsând-o paralizată. Trupul i-a fost ascuns sub o piatră, pe un câmp de pe traseul Longacre Creek Fire; criminalul o acoperise cu crengi. Caroline fusese târâtă 10 m mai departe, legată la ochi cu puloverul său (la care ziarele australiene se referă folosind expresia „Sloppy Joe"), iar apoi împușcată de 10 ori în cap înainte de a fi înjunghiată o dată în piept. Zece cartușe Winchester „Winner" au fost găsite în apropiere. Părinții fetelor au făcut apel public pentru obținerea de informații despre „animalele" care le-au făcut așa ceva copiilor lor. Psihiatrul criminalist Rod Milton a reevaluat scenele crimelor și a ajuns la concluzia că agresorii cunoșteau zona și că aceștia erau vânători – diferențele dintre modurile în care fetele fuseseră ucise l-au îndemnat să suspecteze faptul că era vorba de doi criminali diferiți. În zonă au fost căutate și alte cadavre, dar după cinci zile nu a mai fost descoperit nimic altceva, iar investigatorii au crezut că găsiseră tot ce era de găsit în pădure.

Dar nu fusese așa. Un an mai târziu, pe 5 octombrie 1993, Bruce Pryor – un localnic care, după propria mărturisire, devenise obsedat de caz – căuta într-o zonă a pădurii aflată la doar

600 m distanță față de locul unde fuseseră găsite corpul lui Caroline și cel al Joannei și a descoperit un craniu uman și un șold. A chemat poliția, iar rămășițele altor două persoane au fost găsite la 25 m depărtare: la rădăcinile unui copac se afla corpul unei femei, iar lângă un buștean căzut, cadavrul unui bărbat. Amândoi fuseseră acoperiți cu frunze și crengi și muriseră din cauza multiplelor răni produse prin înjunghere. (Pryor, poate în mod deloc surprinzător, a devenit pentru scurt timp suspect în acest caz).

Au fost identificați rapid ca fiind Deborah Everist și James Gibson, din Melbourne, amândoi având 19 ani atunci când au părăsit dealurile Surry din Sydney pentru a face autostopul către Confest, un festival muzical care avea loc în dimineața zilei de 30 decembrie 1989, în Albury, aflat la 160 km depărtare. Locul în care au fost descoperite trupurile neînsufleţite i-a surprins pe polițiști, mai ales că aceștia găsiseră niște obiecte aparținând celor doi pe marginea drumului Galston Gorge, la 120 km depărtare de pădure, în nordul suburbiilor din Sydney. Pe 31 decembrie 1989, a fost descoperită o cameră de filmat, iar pe 13 martie 1990, și un rucsac – pe acesta erau scrise numele și adresa lui James.

Astfel a început o căutare intensă, cu 300 de ofițeri de poliţie implicaţi în acţiune. Şi, pe 1 noiembrie 1993, sergentul Jeff Trichter a găsit craniul lui Simone Schmidl, o turistă germană în vârstă de 21 de ani. Ultima dată fusese văzută pe 20 ianuarie 1991, purtând un rucsac multicolor și cărând o sacoșă albastră. Plecase din Guildford plănuind să ia un autobuz până la Liverpool, iar de acolo să facă autostopul pe Autostrada Hume până la Melbourne. Atunci când i-a fost descoperit trupul, a fost evident că murise de la multiple răni produse prin înjunghiere, două secționându-i coloana. Avea o bandă elastică în jurul craniului, iar în gură, un fel de căluș. În apropierea cadavrului, erau și niște haine, dar nu îi aparţineau acesteia – erau ale unei alte persoane dispărute, ale turistei germane în vârstă de 21 de ani, Anja Habschied.

Trei zile după ce a fost localizat craniul lui Simone, investigatorii au descoperit trupul Anjei și pe cel al prietenului ei, Gabor

Neugebauer, care veniseră în Australia într-o scurtă vacanță, după ce petrecuseră o vreme în Indonezia. Procurorul general Ian Lloyd a explicat în una dintre primele audieri ale lui Milat: „Lui Habschied i-a fost tăiat capul dintr-o singură lovitură și, în ciuda căutărilor asidue, nu a putut fi localizat. Trupul lui Habschied nu mai avea haine pe el în partea de jos." Corpurile fuseseră aruncate în gropi superficiale, la aproximativ 55 m distanță unul față de celălalt. Gura lui Gabor fusese acoperită cu un căluș de pânză, iar în craniul lui au fost găsite cinci gloanțe – din nou, părea că acesta ar fi fost folosit pe post de țintă pentru tragere.

Poliția a cercetat zona și, la aproximativ 165 m depărtare de corpul lui Gabor, a găsit un cufăr plin cu o mulțime de dovezi: cartușe de Eley și Winchester „Winner" și cutii de muniție, o pereche de blugi roz și o bucată de coardă de alpinism. Mai aproape de cadavre au fost descoperite obiecte aparținând lui Gabor și Anjei, dar și ceea ce tribunalul a descris ca fiind „un dispozitiv bun pentru a lega o persoană".

„Consider că este corect să presupunem, acum că am recuperat șapte corpuri și în ciuda faptului că nu am descoperit cauza morții în cazul de față, că avem de-a face cu un criminal în serie", a anunțat inspectorul Clive Small. Poliția a încercat să-i facă un profil criminalului, dar a trebuit să caute și să prelucreze foarte multe date. Conform unui studiu al Institutului Australian de Criminologie, „la un moment dat, în timpul investigațiilor despre «crimele excursioniștilor», s-a estimat că, în doar 12 săptămâni, cantitatea de informații a crescut de la șapte-zece mii, până la aproape 1,5 milioane." Un raport al presei australiene a descris o informație ca fiind „cea mai amplă căutare a unui criminal în serie din istoria Australiei, pornind din Sydney și Southern Highlands și ajungând până în Grecia, Italia, Germania, Olanda și Marea Britanie. Aproape 360 de polițiști au fost implicați, în același timp, în procesul de căutare și au fost cheltuite câteva milioane de dolari."

Poliția a creat un software special pentru a putea înregistra toate dovezile adunate – zilnic, primeau peste un milion de apeluri telefonice. Cu toate că tehnologia de analiză a legăturilor dintre crime a reușit să reducă lista suspecților de la 230 la 32, devenea aproape imposibil să vezi pădurea de copaci...

Dar acest lucru a fost valabil până când s-a primit un apel din Marea Britanie. Sau mai bine zis, până când un bilețel despre un apel din Marea Britanie a ieșit în sfârșit la suprafață din miile de bucăți de hârtie care aveau legătură cu acest caz. Pe 13 noiembrie 1993, Paul Onions contactase poliția din New South Wales; însă i s-a răspuns la apel exact cinci luni mai târziu.

În 1989, Paul Onions, în vârstă de 24 de ani, își părăsise slujba de inginer în Marea Britanie pentru a călători cu rucsacul în spate prin Australia. Fostul marinar s-a decis să facă autostopul din Sydney spre Victoria după Crăciunul din acel an, ca să-și caute o slujbă de culegător de fructe. Era conștient de riscurile la care era expus, dar știa că așa o să reușească să economisească niște bani. În dimineața zilei de 25 ianuarie 1990, a luat trenul spre Autostrada Hume și a încercat fără succes, timp de aproape o oră, să oprească o mașină. După o pauză la Centrul Comercial Casula, a fost abordat de un bărbat zâmbitor, „cu o mustață ca a lui Merv Hughes" (jucător australian de crichet), care l-a întrebat dacă îl poate duce undeva.

Bărbatul s-a prezentat ca fiind „Bill" și, în timp ce mergeau pe șosea în mașina lui, au început să vorbească mai mult. Bill nu a spus prea multe despre slujba sa, deși i-a povestit lui Paul că familia lui provine din Iugoslavia, dar a aflat care sunt planurile lui Paul în Australia înainte de a-și schimba atitudinea, după o oră de călătorit împreună. A început să exprime „opinii vehemente și controversate" (versiunea elegantă venită din partea tribunalului) „ca un personaj din *Jekyll și Hyde*", după cum își va aminti Paul mai târziu. Apoi Bill a oprit mașina aproape de intrarea în pădurea Belanglo, susținând că pe autostradă recepția radio este

slabă, așa că va căuta niște muzică pe care să o poată asculta în continuare pe drum.

Bill a coborât și a început să cotrobăie sub locul șoferului, pretinzând că se uită după niște casete. Puțin neliniștit, Paul a coborât să-și dezmorțească picioarele și s-a urcat în mașină odată cu Bill. Cu toate acestea, Bill a ieșit din nou din vehicul, iar de data aceasta s-a întors la locul său fluturând un revolver negru și strigând la Paul: „Acesta este un jaf!" Paul a încercat să-l calmeze, dar Bill s-a întins după o sacoșă plină cu sfoară, aflată sub scaunul șoferului, intenționând clar să-l lege pe tânărul englez.

Temându-se pentru viața sa, Paul a fugit. Erau câteva mașini care veneau spre el, dar niciuna nu s-a oprit. Din spatele său, Bill țipa: „Oprește-te sau trag!", iar mai apoi Paul a auzit un foc de armă. Bill l-a prins din urmă pe Paul și l-a trântit la pământ. S-au luptat pentru un moment, înainte ca Paul să reușească să se ridice și să o ia la fugă. Iar de data aceasta „m-am aruncat în fața unei mașini care venea [înspre noi], ca să o fac să se oprească; și, în timp ce punea frână, pur și simplu m-am aruncat pe bancheta din spate a acesteia". Femeia care conducea, Joanne Berry, a întors mașina și l-a dus pe Paul la secția de poliție din Bowral. Rucsacul lui Paul, care conținea o cămașa de blugi Next, era încă pe bancheta din spate a mașinii lui Bill.

Paul i-a relatat ce s-a întâmplat sergentului Janet Nicholson, acesta luând notițe cu atenție. O mare parte din descrierea lui i se va potrivi ulterior lui Ivan Milat – Paul a supraestimat înălțimea atacatorului său, dar Milat era cunoscut ca „Bill" în acea perioadă și conducea o mașină de teren Nissan; lucra ca muncitor pe șantiere rutiere; tatăl lui provenea din Iugoslavia; era divorțat și, cu toate că inițial a negat asta, la vremea aceea purta mustață (a fost descoperită o fotografie de pașaport făcută cu un an în urmă). Infracțiunea a fost considerată un atac cu o armă de foc, dar nu a avut loc nicio arestare – timp de patru ani. Paul s-a întors la Sydney în aceeași zi, unde a fost ironizat de un grup de foști mineri britanici cu care obișnuia să bea – erau siguri că el se va

întoarce în mai puțin de o săptămână de cules fructe, deoarece aceasta este o treabă grea. „Le-am zis ceva de genul: «Ascultă, un nenorocit a încercat să mă omoare»", a spus Paul.

După ce s-a întors în Marea Britanie, Paul a fost tulburat de cât de aproape a fost de un personaj ca Bill, iar, în noiembrie 1993, când a văzut în ziare și la televizor știrile despre „crimele excursioniștilor", a contactat Comisia Australiană din Londra. Într-un final, forțele speciale care îl căutau pe criminalul excursioniștilor l-au abordat. Pe 5 mai 1994, lui Paul i-a fost arătat un film cu 13 poze, care conținea inclusiv fotografia de pașaport a lui Milat – și l-a identificat pe Milat datorită mustății, a „ochilor înguști și sașii", a părului și a feței. „Este identic cu cel care m-a abordat", a mărturisit Paul. Joanne Berry a contactat poliția pe cont propriu și a confirmat povestea lui Paul.

Dovezile lui Paul s-au adăugat informațiilor pe care polițiștii le strânseseră deja despre familia unită de vânători. La puțin timp după ce trupurile neînsufleţite au fost descoperite în noiembrie 1993, Alex Milat a venit la poliție cu o poveste despre două fete care fuseseră răpite – cu câteva luni în urmă, el împreună cu un prieten fuseseră în pădure și văzuseră o mașină în care se aflau niște tineri și două femei legate cu mâinile la spate. Povestea nu părea reală – de ce nu spuseseră nimic mai devreme și de ce nu au făcut nimic ca să le ajute?! – și a mutat atenția poliției pe familie. Profilurile sugerau că o astfel de familie s-ar putea încadra pe lista de suspecți (în special pentru că se credea că ar fi vorba despre doi oameni care lucrează împreună), iar suspiciunile s-au axat asupra lui Ivan, mai ales când poliția a descoperit că era obsedat de control și se prezenta în fața vecinilor într-un mod foarte diferit.

Investigațiile au arătat că Ivan și fratele său Richard lucrau ca muncitori ce reparau drumul de-a lungul autostrăzii; Milat avea o proprietate în apropierea parcului forestier statal și își vânduse Nissan-ul, un autoturism de teren, în 1992, nu cu mult timp după ce au fost descoperite primele trupuri neînsufleţite, scăpându-i

din greșeală un glonț de calibrul de 22 mm sub bancheta din față a mașinii. Alibiurile fraților din timpul dispariției excursioniștilor au fost verificate – doar Ivan a rămas neacoperit în zilele în care a avut loc fiecare crimă. Achitarea lui Milat pentru jaful armat a cântărit împotriva lui atunci când ofițerii au găsit dosarul faptei. Alex Milat și soția lui au fost interogați din nou și, aproape accidental, au menționat că Ivan le dăduse un rucsac – care îi aparținuse lui Simone Schmidl.

Pe 22 mai 1994, dimineața devreme, echipaje de poliție ce purtau veste antiglonț și erau înarmate cu puști și carabine au înconjurat locuința lui Milat. De ceva timp, fusese pus sub supraveghere, iar poliția știa că dormea pe proprietatea sa, unde avea acces la arme de foc. A fost nevoie de două apeluri telefonice și peste 30 de minute ca Milat să se predea poliției și să fie arestat pentru jaf și infracțiuni armate. A doua zi, a apărut la proces, dar nu a ținut o pledoarie de apărare. O săptămână mai târziu, a fost pus sub acuzare pentru cele șapte „crime ale excursioniștilor".

Când Milat a fost arestat, poliția nu doar că i-a percheziționat casa: peste 300 de ofițeri au verificat, în același timp, proprietățile fraților lui, Richard, Alex, Boris, Walter și Bill. Dovezile care l-au incriminat pe Ivan au fost găsite în trei locuri: chiar în casa lui Ivan, în locuința mamei lui și în cea a fratelui său, Walter. Acasă la el, poliția a descoperit sacul de dormit al lui Deborah Everist și o fotografie a lui Milat în timp ce îl căra; husa sacului de dormit al lui Simone Schmidl și cortul se aflau într-un dulap – cortul era legat cu o bentiță similară celei găsite alături de corpul ei; sticla sa de apă și geanta (cu numele încă vizibile la infraroșu) erau în dormitorul lui; bani indonezieni, despre care se credea că i-ar fi aparținut lui Gabor Neugebauer, erau lângă pat; bucăți de arme și cuțite au fost descoperite în locuri ascunse, în nișele din pereți și acoperiș. Acasă la mama lui, într-o cutie din garaj, poliția a găsit cămașa Next a lui Paul Onions și bucăți de cordoane de cauciuc care se potriveau cu cele folosite pe Gabor și Anja. Iubita lui Milat, Chalinder Hughes – care nu avea nicio idee despre

metodele criminale ale lui Milat –, primise bluza Benetton a lui Caroline Clarke. Camera foto a lui Caroline era în bucătăria lui Milat, cu o poză a lui Chalinder purtând bluza. În total, au fost înregistrate mai mult de 300 de dovezi. Testele balistice au făcut legătura între cartușele găsite lângă corpul lui Gabor și părțile de pușcă descoperite în nișele din pereți. Testarea ADN a unei bucăți de sfoară pătate de sânge a stabilit o legătură între Milat și Caroline Clarke.

Procesul a început în martie 1996 (după diverse discuții despre eligibilitatea lui Milat de a primi ajutor legal) și a durat trei luni, acuzarea bazându-se atât pe descoperirile din casă, cât și pe faptul că Milat își reparase Nissan-ul, la o săptămână distanță de dispariția lui Gabor și a Anjei, după ce acesta fusese lovit de un glonț. Apărarea a trebuit să concluzioneze că „nu există niciun dubiu că persoana care a comis toate cele opt crime este din familia Milat sau foarte, foarte apropiată de ea" și a încercat să arunce vina pe umerii altor membri ai familiei. Milat însuși a fost un martor slab, iar pe 27 iulie 1996 juriul s-a întors, după o deliberare care a ținut trei zile, cu verdictul „vinovat" pentru toate capetele de acuzare. A primit șase ani de închisoare pentru atacul asupra lui Paul – și șapte condamnări consecutive pe viață pentru crimele comise.

Ivan Milat a încercat să evadeze din Maitland Gaol pe 17 mai 1997 împreună cu dealerul de droguri George Savvas, dar planul le-a fost dejucat. „Cu ajutorul altor doi deținuți", spunea Adunării Legislative din New South Wales ministrul Serviciilor de Corecție, „acești doi oameni au crezut că pot escalada un zid de opt metri, acoperit cu sârmă ghimpată și aflat sub supraveghere. Au crezut că pot trece de porțile păzite de gărzile din turnuri și apărate de ofițeri înarmați cu puști Ruger". Savvas și Milat nu și-au dat seama că planurile lor fuseseră detectate cu săptămâni în urmă și că o „echipă de ofițeri bine înarmați" îi aștepta. A doua zi, Savvas a fost găsit spânzurat în celula sa, iar Milat a fost transferat într-o aripă de maximă siguranță a închisorii Goulburn. (Milat a încercat să se apere spunând că tentativa de evadare i-a fost

înscenată). A făcut apel împotriva sentinței sale în numeroase ocazii, mergând până într-acolo încât și-a tăiat un deget pentru a primi atenție în cazul său. Cu toate acestea, în ciuda campaniei de pe Facebook și a prezenței pe alte rețele sociale a membrilor familiei lui, pare destul de greu de crezut că Ivan Milat va vedea vreodată închisoarea pe dinafară.

CAPITOLUL 3

Australia: Paul Charles Denyer

— Poți să-mi explici de ce victimele tale sunt femei? l-a întrebat polițistul pe suspectul în vârstă de 21 de ani, care tocmai recunoscuse comiterea a trei crime sălbatice.

— Pentru că pur și simplu le urăsc, a răspuns Paul Charles Denyer.

— Poftim? a întrebat polițistul.

— Le urăsc, a repetat Denyer.

— Pe acestea în special sau femeile în general?

— În general.

Această ură față de femei a fost clară pentru toți cei care au avut de-a face cu Denyer în sistemul de justiție. „Teama față de ceea ce ai făcut să se întâmple multor mii de femei din comunitatea noastră va fi resimțită pentru mult timp de-acum încolo", a spus judecătorul atunci când s-a dat sentința. „Pentru mulți, tu reprezinți teama care le grăbește pașii atunci când merg singuri sau cea care îl face pe un părinte să se uite neliniștit la ceas atunci când copilul îi întârzie acasă." Cu toate acestea, la un deceniu după condamnarea pe care a primit-o pentru crimele în serie, Denyer a apărut din nou în presa australiană – pentru că era interesat să afle care erau politicile guvernului privitoare la schimbarea de sex. „Am comis acele crime dezgustătoare... nu pentru că am urât vreodată femeia", scria el în 2003. „Ci pentru că nu am simțit niciodată că aș fi bărbat."

Există un număr mare de situații în care filmele sau anumite imagini dure au avut legătură cu acțiunile violente ale agresorilor; unele dintre ele poate că nu au avut legătura cauzală pe care o invocă cei care vor să le interzică. Totuși, în cazul lui Denyer legătura pare justificată. Filmul care l-a influențat a fost *Tatăl Vitreg II* (cunoscut și ca *Tatăl Vitreg 2: Fă loc pentru tati*), un film de groază din 1989, scris de John Auerbach și regizat de Jeff Burr. Pelicula l-a avut în rolul principal pe Terry O'Quinn – care mai târziu a jucat și în *Lost: Naufragiații* și *Hawaii Five-O* – drept tatăl vitreg criminal, care evadează dintr-un azil și atacă o familie; filmul a fost considerat de către directorii de studio Bob și Harvey Weinstein ca fiind insuficient de sângeros, aceștia insistând chiar să fie adăugate mai multe scene violente. Potrivit declarațiilor lui Denyer, modelul care i-a folosit drept ghid în atacurile sale a fost o scenă din film, în care tatăl înjunghie pe cineva în gât.

Denyer ar fi putut vedea acea scenă după vârsta de 16 ani, dar a avut o înclinație către violență cu mult înainte, recunoscând poliției că a vrut să omoare pe cineva încă de când avea 14 ani. S-a născut în Campbelltown, în New South Wales, Australia, pe 14 aprilie 1972, fiind fiul imigranților britanici Anthony și Maureen, care veniseră în Australia cu șapte ani în urmă. A fost unul dintre cei șase copii ai lor și nu s-a adaptat niciodată cu adevărat noilor condiții atunci când familia s-a mutat din zona Sydney în suburbia Mulgrave din Melbourne, chiar înainte ca el să împlinească nouă ani. A studiat la Școala Primară Northvale și la Școala Tehnică Clayton anterior mutării cu familia în Long Street, în Langwarrin, la est de zona pe care el o teroriza. Copil fiind, a avut un comportament deviant – posibil din cauza unei lovituri la cap pe care a primit-o când era foarte mic –, retezând gâturile jucăriilor de pluș ale surorii sale mai mici, ca o oribilă anticipare a violenței pe care o va etala mai târziu. A mai tăiat gâtul pisicuței familiei și a spânzurat-o de creanga unui copac, fiind responsabil de eviscerarea unei alte feline și de tăierea puilor ei.

Nu s-a înțeles cu noii săi colegi după ce s-a mutat și avea probleme legate de încredere în sine, agravate de luarea în greutate din adolescență. A pretins că tatăl său era abuziv, deși alți membri ai familiei au negat acest lucru. A fost arestat la vârsta de 12 ani pentru furtul unei mașini, iar două luni mai târziu a fost acuzat de furt, daune intenționate și efectuarea unui raport fals la serviciile de urgență. La vârsta de 15 ani, a fost acuzat de o formă de agresiune destul de neobișnuită – îl obligase pe un alt băiat să se masturbeze în fața altor copii. De câțiva ani, obișnuia să urmărească femei în Frankston – la vest de zona în care locuia, la aproximativ o oră de Melbourne – înainte de primul său atac și i-a amenințat pe propriul său frate și pe soția acestuia, forțându-i să fugă din țară. Denyer nu a fost în stare să-și păstreze locul de muncă, fiind concediat și de la un supermarket, și de la un atelier marin. A început o relație cu Sharon Johnson, pe care a cunoscut-o în 1992. S-au mutat împreună într-un apartament din Frankston, dar Denyer avea timp de pierdut, din moment ce era șomer. Apartamentul vecin a fost vandalizat, iar apoi, în februarie 1993, a avut loc un atac într-un alt apartament vecin, în care locuiau tinerii părinți Les și Donna. Cuvintele 'Dead Don'* au fost scrijelite cu sânge pe peretele unei camere; pisica fusese eviscerată, iar sângele său fusese folosit pentru a scrie cuvintele 'Donna – You're dead'** pe perete. Restul apartamentului fusese vandalizat, așa că Donna s-a mutat la sora ei, care locuia alături de Paul Denyer.

Prima victimă a lui Denyer, studenta în vârstă de 18 ani Elizabeth Stevens, a fost ucisă vineri, 11 iunie 1993, în jurul orei 7:00 seara. Denyer a mers până la Langwarrin și a văzut-o pe Elizabeth coborând singură dintr-un autobuz. După mărturisirile lui, nu a vizat-o pe ea în mod special: voia doar să omoare pe cineva. A urmărit-o pe Elizabeth pe stradă, apoi a prins-o și a înghiontit-o cu un pistol fals – pe care îl făcuse din niște țevi de aluminiu și un

---

* „Don(na) cea moartă". (*n. trad.*)

** „Donna – ești moartă". (*n. trad.*)

mâner de lemn. Apoi a condus-o de-a lungul străzii, ca și când ar fi fost un cuplu de îndrăgostiți, și a târât-o până în Parcul Lloyd. Știa că noaptea umedă și ploioasă îi va acoperi strigătele.

S-au plimbat ceva timp prin parc, apoi Denyer i-a permis lui Elizabeth să urineze. Imediat ce au ajuns lângă porțile din parc, a început să o stranguleze. Când a rămas inconștientă, a înjunghiat-o în mod repetat în gât. „Și tot era în viață", a mărturisit Denyer mai târziu. „Și pe urmă s-a ridicat în picioare și am început să mergem, și d-astea, doar făcusem câțiva pași și apoi am aruncat-o la pământ și mi-am pus piciorul pe gâtul ei ca să o termin definitiv." După aceea, a târât-o într-o scurgere și a lăsat-o acolo, acoperită cu două crengi. Lama cuțitului său de casă se rupsese, așa că a aruncat bucățile din acesta lângă drum.

Elizabeth a fost găsită a doua zi în canalul de scurgere, pe când afară ploua torențial, ceea ce însemna, așa cum Denyer calculase de la început, că poliția era automat într-o situație care o dezavantaja. Sângele și alte dovezi, ca și urmele de pași, fuseseră toate șterse de ploaie. Denyer o lăsase pe Elizabeth cu fața în sus, cu ceea ce examinatorii criminaliști au descris ca fiind „o foarte mică creangă" peste corp. Pantalonii și lenjeria intimă erau intacte, dar partea superioară a corpului îi era expusă și avea răni masive pe gât. Autopsia a arătat că avea urme de frecare și o mulțime de vânătăi pe brațe și pe mâini, despre care dr. Tony Landgren, patologul criminalist-șef din acea vreme de la Institutul Victorian de Știință Criminalistică, a crezut că ar fi răni defensive. El a presupus că victima fusese inconștientă înainte ca ucigașul să folosească într-un mod atât de violent cuțitul – erau prezente hemoragii distincte. După ce a murit, Denyer i-a tăiat pe piept un model distinctiv în formă de cruce (patru tăieturi, de la sân până la buric, și patru tăieturi în unghi drept pe celelalte) – destul cât să-i facă pe polițiști să creadă că în acest caz ar putea fi implicați sataniști. Odată ce ploaia s-a oprit, poliția a putut examina zona cu mai multă atenție și, nu departe de unde fusese descoperit

cadavrul, au găsit o geantă de sport albastră cu alb în care se aflau manuale școlare cu numele lui Elizabeth.

Detectivii de la Omucideri au fost uimiți mai ales pentru că părea să nu existe niciun motiv sau indiciu pentru moartea brutală a lui Elizabeth. Fata le lăsase un bilețel unchiului și mătușii sale cu care locuia, în care scrisese că se duce până la bibliotecă și se întoarce la ora 8:00 seara. Poliția a apelat la martori, folosind un manechin îmbrăcat în haine similare, și a reușit să deducă faptul că Elizabeth s-a urcat într-un autobuz la Central Business District din Frankston, care o ducea înapoi spre casă.

Pentru un timp, poliția a crezut că a rezolvat cazul rapid, mai ales după ce ofițerilor le-a fost închisă o ușă în nas în timp ce făceau o anchetă din casă în casă. Când au forțat intrarea, au găsit urme de sânge pe proprietatea respectivă – dar s-a dovedit că proprietarul pur și simplu se automutilase.

Căutarea continua încă în noaptea de 8 iulie 1993, când Denyer a lovit din nou. Rosza Toth, o funcționară la bancă în vârstă de 41 de ani, a fost reținută lângă stația Seaford (două opriri la nord de Frankston) seara devreme, în timp ce se îndrepta spre casă. Atacatorul a spus că are o armă pe care i-a pus-o în dreptul capului. A încercat să-l mituiască pe agresor cu un inel valoros, dar el nu a fost interesat de propunere, așa că femeia a știut că în acele momente era în joc viața ei. Denyer a reușit să-i smulgă câteva smocuri de păr, iar Rosza i-a mușcat degetele până la os. Când a putut, s-a eliberat, fugind în mijlocul șoselei pentru a opri automobilele care circulau pe acolo. Dar nu s-a oprit nimeni, iar Denyer a apucat-o de păr și i-a spus să-și țină gura, pentru că altfel îi va zbura capul. Ea a aprobat din cap confirmând că a înțeles mesajul, iar apoi a reușit să scape din nou. De data aceasta, o mașină s-a oprit și Rosza s-a urcat în ea. Iar Denyer a fugit undeva în noapte.

Denyer nu era mulțumit de ceea ce se întâmplase. S-a întors în stația Seaford și a mers încă o stație spre Kananook, alegându-și rapid o altă victimă în timp ce traversa podul de deasupra

şinelor de tren. Tânăra mamă Debra Fream, care născuse cu mai puţin de două săptămâni în urmă, plecase să cumpere lapte, lăsându-şi bebeluşul împreună cu un prieten de familie care venise la cină. Maşina a rămas descuiată cât timp ea s-a dus la lăptărie, fără să-şi dea seama că bărbatul care venea înspre ea se va urca în vehiculul său şi se va ascunde în spatele scaunului şoferului. Paul Denyer a aşteptat-o pe Debra să se întoarcă de la cumpărături, iar apoi şi-a făcut apariţia. Femeia s-a panicat şi şi-a lovit maşina de colţul lăptăriei. Dar Denyer şi-a scos din nou „arma" şi i-a spus femeii să conducă spre un drum neconstruit, Taylors Road, în Cranbourne. Acolo a început să o stranguleze cu un şiret negru şi, când aceasta era aproape inconştientă, a folosit un cuţit de bucătărie din aluminiu ca să o înjunghie de mai multe ori în gât şi în zone din partea superioară a corpului. Apoi i-a târât corpul într-un loc cu mulţi copaci şi a acoperit-o cu două crengi. Cuţitul i se rupsese din nou, aşa că a băgat în buzunar bucăţile rămase din acesta, apoi a condus calm mai departe, iar la un moment dat şi-a abandonat maşina. A doua zi de dimineaţă, s-a întors la vehiculul părăsit, a furat geanta Debrei şi cumpărăturile făcute de ea, îngropând geanta ei pe un teren de golf din apropiere.

Debra a fost dată dispărută de partenerul ei, iar maşina i-a fost reperată acolo unde o lăsase Denyer, la 1,5 km distanţă de casa ei. Pe un fir de iarbă găsit în vehicul a fost descoperit sânge. Pe 12 iulie, trupul Debrei a fost găsit pe o păşune de lângă drumul neasfaltat, la 16 km distanţă de casa ei. Denyer nu a lăsat nicio dovadă directă – dar indiciile că acelaşi agresor ar fi responsabil pentru ambele morţi, cea a Debrei şi cea a lui Elizabeth Stevens, erau destule pentru a-i face pe poliţişti să creadă că ar fi vorba despre un criminal în serie, mai ales pentru că, în ultimii trei ani, în zonă fuseseră înregistrate alte două omucideri neelucidate. Sarah MacDiarmid a dispărut în 1990 din gara Kananook, acelaşi loc în care Deyner se dusese când o atacase pe Debra; singurul indiciu a fost o baltă de sânge, dar cadavrul femeiii nu a fost găsit niciodată. (Persoanele angajate ca medium de un program TV

australian credeau că trupul i-ar fi fost aruncat undeva în Peninsula Mornington.) Corpul neînsufleţit al lui Michelle Brown, în vârstă de 25 de ani, a fost găsit în martie 1992.

Femeilor din Frankston le era frică să mai iasă din casă noaptea (bărbaţii se plângeau că nicio femeie nu mai mergea singură în cluburi), iar mass-media era convinsă că o altă crimă urma să aibă loc. Martorii au început să iasă la iveală – un bărbat înalt fusese văzut luând obiecte din maşina Debrei –, iar poliţia l-a consultat pe Claude Minisini în legătură cu cele două crime. Printre alte deducţii, el credea că ucigaşul este un localnic, cu vârsta cuprinsă între 18 şi 24 de ani, şi că acesta este şomer.

În timp ce investigaţia continua, Denyer a lovit din nou. În seara de 30 iulie, a fost descoperit trupul lui Natalie Russel, în vârstă de 17 ani. Fusese dată dispărută cu opt ore în urmă. De data aceasta, Deyner nu lovise la întâmplare: se hotărâse să atace o femeie tânără care se plimba pe pista de biciclete dintre două terenuri de golf. Mai devreme, el fusese nevoit să taie gardurile de sârmă de pe marginile terenului şi să facă o gaură destul de mare pentru a putea trage spre copaci o victimă. La ora 2:30 p.m., a rămas în aşteptare, având cu el cuţitul ascuţit din aluminiu pe care îl făcuse în casă şi o curea de piele. Puţin înainte de ora 3:00 p.m., a văzut-o pe Natalie mergând pe o pistă de biciclete, purtând uniformă şcolară. „Am rămas la vreo 10 m distanţă până am ajuns la a doua gaură", a explicat Denyer mai târziu, „şi chiar când am ajuns la gaura aia, m-am dus repede în spatele ei, i-am astupat gura cu mâna şi i-am pus cuţitul la gât." Denyer a făcut atunci ceea ce s-a dovedit a fi o greşeală fatală – s-a tăiat la deget cu propriul cuţit şi nu şi-a dat seama că picături din sângele lui au căzut pe pielea lui Natalie.

Natalie s-a zbătut – ofiţerul care i-a descoperit trupul era convins că a dus „lupta dracului" –, dar s-a oprit atunci când el a ameninţat-o că îi va tăia gâtul. Apoi, ea s-a oferit să facă sex cu el dacă o lasă apoi să plece, ceea ce pe Denyer l-a dezgustat profund. A forţat-o pe Natalie să îngenuncheze în faţa lui şi i-a ţinut vârful

cuțitului aproape de ochi. Apoi a făcut-o să se întindă pe pământ și a ținut-o de gât înainte să o taie pe față. În disperarea ei, Natalie a reușit să se elibereze și a început să țipe. Denyer a urlat la ea să tacă din gură, spunându-i că altfel o omoară. „Și ea i-a răspuns: «Ce vrei de la mine?». I-am zis: «Tot ce vreau e să taci.»" A îngenuncheat, iar Denyer i-a pus cureaua în jurul gâtului pentru a o strangula, însă aceasta s-a rupt în două. Apoi el i-a tras capul pe spate și i-a tăiat gâtul. „Am făcut o tăietură mică la început, care a început să sângereze. Și apoi mi-am înfipt degetele în gâtul ei..., i-am apucat coardele vocale și le-am răsucit." Fata, aproape moartă, a leșinat cu degetele lui Denyer în gât – moment în care „am profitat de ocazie ca să-i trag capul pe spate și să fac o tăietură mare ce i-a retezat capul. Și pe urmă a murit lent." Apoi i-a lovit corpul pentru a se asigura că e moartă, i-a tăiat din nou fața cu cuțitul și a lăsat-o zăcând în praf.

Mama ei s-a alarmat atunci când Natalie nu a ajuns acasă cu autobuzul pe care obișnuia să îl ia dacă mergea prin Frankston după școală. A sunat la poliție, care în jur de 9:00 p.m. a început o cercetare intensă, căutând pe lângă pistele sau drumurile pe care copiii le foloseau ca scurtătură spre casă. Două ore mai târziu, au găsit găurile din gard; la scurt timp după aceea i-a fost descoperit și trupul.

Poliția și-a dat seama că ucigașul în serie devenea din ce în ce mai curajos și își asuma mai multe riscuri – aceasta fusese o crimă în miezul zilei, pe care o pregătise meticulos, pe un drum extrem de circulat. Pe lângă scena crimei, au fost găsite fâșii mici din piele, asemănătoare celor folosite pe binocluri, care erau pătate de sânge, și lângă cea mai mare rană de pe corpul lui Natalie erau picături de sânge și bucăți mici de piele de pe o mână care nu era a lui Natalie. Poliția a făcut apel la posibili martori care să fi văzut pe cineva zăbovind mai mult pe lângă terenul de golf, iar a doua zi după moartea lui Natalie peste 150 de detectivi s-au întâlnit la Secția de Poliție Bayside din Frankston pentru a începe operațiunea Pulsar, o anchetă realizată în zonă, din ușă în ușă.

Doi tineri ofițeri le-au spus echipelor de căutare despre un telefon pe care îl primiseră cu o zi înainte de la poștărița Vikki Collins în legătură cu un vehicul suspect. În jurul orei 3:00 p.m., Vikki a văzut o Toyota Corona galbenă, parcată vizavi de pista pentru biciclete, condusă de un bărbat care părea că încerca să se ascundă. Ofițerii care au răspuns la telefon au găsit mașina acestuia, fără plăcuță cu numere de înmatriculare, dar pe parbriz exista un abțibild care indica numerele provizorii. Însă înăuntru nu era nimeni. Șoferul, așadar, urma să fie ori un „martor de prima mână", ori un suspect. „A fost un exemplu perfect de comunitate care și-a asumat responsabilitatea, fiind ochii și urechile noastre", a scris detectivul Charlie Bezzina la 20 de ani după ce au avut loc crimele.

Mașina era înregistrată pe numele lui Paul Charles Denyer, al cărui apartament se afla chiar în mijlocul zonei pe care poliția o avea în vizor pentru investigații. Când detectivii l-au vizitat pe Denyer, acesta s-a arătat foarte dornic să dea o mână de ajutor și foarte cooperant, dar atunci când polițiștii au descoperit tăietura de la degetul său, acesta a fost chemat la secția de poliție. La ora 9:23 p.m., a început interogatoriul formal (și a fost filmat). Denyer a confirmat că avea 21 de ani și că nu era angajat nicăieri, înainte să fie întrebat ce făcuse pe data de 30 iulie. Cam după 20 de minute de când începuse interogatoriul, a spus că, deoarece indicele de temperatură „creștea", a trebuit să oprească peste drum de terenul de golf, ca să lase motorul să se răcească puțin. Jumătate de oră mai târziu a fost rugat să explice tăietura lungă de pe mână, pe care a spus că a căpătat-o când și-a prins mâna în ventilatorul de la mașină. Părea că are răspuns pentru orice și că își amintește precis ce făcuse în zilele în care au avut loc toate crimele – fapt care a făcut poliția să fie și mai suspicioasă. A recunoscut că a fost aproape de fiecare loc de desfășurare a crimelor, dar a susținut că este vorba doar de o simplă coincidență. Chiar înainte de ora 11:00 p.m., Denyer a fost întrebat în mod direct: „Ești responsabil pentru moartea vreuneia dintre aceste femei?". Acesta a negat.

În timp ce se afla la secția de poliție, apartamentul i-a fost percheziționat. Ofițerii au adus de acolo cuțite pentru a fi verificate, un clește și bucăți de haine, iar din mașina lui, un binoclu fără curea. Cleștele se potrivea striațiilor făcute de tăieturi pe sârma de pe pista de biciclete.

În jurul orei 11:30 p.m., polițiștii i-au spus lui Denyer că vor avea nevoie de la el de probe de sânge și de țesut, apoi l-au lăsat singur pentru câteva minute. A admis apoi – când filmarea nu mai continua – că este responsabil pentru săvârșirea crimelor. În jurul orei 3:45 a.m., a repetat oficial mărturisirea crimelor și, pe parcursul următoarelor cinci ore, cu o voce aproape monotonă, a oferit detalii despre cum au murit acele femei. „Pur și simplu așa am simțit, asta e tot", a spus atunci când a fost întrebat de ce o omorâse pe Elizabeth. „Pur și simplu am vrut s-o omor". A fost pus sub acuzare la ora 9:00 a.m.

A fost la fel de cooperant când a spus adevărul, cum părea să fie și atunci când își prezenta povestea, mergând cu polițiștii la scena crimei Debrei Fream și explicând exact ce a făcut și unde i-a îngropat poșeta – nu departe de locul unde fusese omorâtă Natalie. Trei săptămâni mai târziu, s-a întors la pista de biciclete și a arătat cum s-a furișat prin iarbă ca să o atace pe Natalie.

În perioada de dinaintea procesului său, psihologul criminalist Ian Joblin l-a examinat pe Denyer și a explicat că acesta „are un simț grandios al importanței de sine. Are nevoie de atenție constantă, are o înclinație spre exploatare, este egocentric și autoabsorbit... Găsește satisfacție în abuzarea, degradarea, umilirea și distrugerea celui care îi este captiv."

Paul Denyer a pledat vinovat pentru trei crime și, pe 20 decembrie 1993, a fost condamnat la închisoare pe viață. A făcut apel cu succes la Curtea Supremă, argumentând că ar trebui stabilită o perioadă minimă de detenție și, în ciuda opunerii statului, Curtea a admis apelul și a stabilit o perioadă de 30 de ani de închisoare, fără drept de eliberare condiționată. În pușcărie, a decis că vrea să fie cunoscut drept Paula și a depus o cerere pentru a afla care

sunt condițiile care trebuie îndeplinite pentru a-și schimba sexul. I-a scris unui alt deținut că „a pus piesele împreună", susținând – într-o serie de declarații răspicate care puteau fi considerate mai degrabă o formulă sau un manual de instrucțiuni – că încă de la naștere s-a simțit ca o femeie, iar crimele pe care le-a comis au fost doar o încercare de a scăpa de acele trăiri.

În 2004, Denyer a vrut să se folosească de legile antidiscriminare pentru a forța autoritățile să-i permită să folosească cosmetice și, în luna iunie a aceluiași an, a urmat o evaluare medicală făcută de directorul de sănătate mintală al Departamentului de Servicii Umane după ce a cerut să i se facă operație de schimbare de sex.

A încercat să-și modifice în mod legal numele în Paula Denyer, dar acest lucru nu i-a fost permis și, potrivit unor rapoarte din presa australiană, a fost investigat pentru peste patru violuri care au avut loc în 2012 în închisoare. În anul 2013, folosea în continuare rimel, luciu de buze, ojă făcută din vopsea și un sutien cusut de mână. Niciunul dintre aceste lucruri nu este permis în mod oficial în închisorile din Australia.

Paul Charles Denyer va deveni eligibil pentru eliberare condiționată în luna decembrie a anului 2023. Ar putea ieși din închisoare la doar 51 de ani numai dacă reușește să obțină eliberarea mai devreme.

CAPITOLUL 4

Canada: Michael Wayne McGray

„Pentru mine, jumătate din distracție constă în faptul că îmi aduc aminte detaliile", a mărturisit criminalul în serie Michael McGray la scurt timp după ce a pledat vinovat pentru o crimă sălbatică și s-a oferit să le dea autorităților canadiene detalii despre alte cel puțin 12 crime, oferindu-le un final familiilor victimelor din Ottawa, Calgary și Saint John. Acesta admite că este gata să omoare din nou – în anul 2000, a avertizat că s-ar putea întâmpla asta, iar în noiembrie 2010 și-a ucis colegul de celulă, cu toate că îl credea „un băiat bun". Ferocitatea pe care McGray a demonstrat-o în două dintre crimele sale a fost atât de crescută, încât o secție specială de psihiatrie a trebuit să-i asiste pe ofițerii care au fost prezenți la scena faptei.

Michael Wayne McGray s-a născut pe 11 iulie 1965 în Collingwood, Ontario, dar a fost crescut pe coasta de est a Canadei. Potrivit mărturisirilor sale, copil fiind, a fost bătut des și astfel și-a dezvoltat, de la o vârstă fragedă, un interes deosebit pentru criminalii în serie – ceea ce l-a împins să dea frâu liber propriilor impulsuri criminale. „E ceva ce se construiește și devine pe parcursul timpului mai puternic, și mai puternic, și mai puternic. Pornește ca o dorință, dar apoi e atât de puternică, aproape ca senzație de foame. E ceva de care am nevoie", a declarat el pentru

ziarul canadian *National Post* în anul 2000. „Când ucid este ca și când m-aș droga."

McGray și-a petrecut o mare parte din copilărie în cămine de nefamiliști și în școli de corecție. În adolescența timpurie, tatăl lui l-a dat afară din casă, iar el a început o viață de hoinar. McGray nu și-a putut aminti drumul pe care l-a parcurs prin țară, dar și-a adus aminte că, până la vârsta de 16 ani, era deja pe cont propriu și începuse să-i atace pe cei mai vulnerabili. Un raport din sistemul de închisori din Montreal consemna faptul că McGray avea „un temperament extrem de violent", reprezenta un pericol „nu doar pentru adulți, ci și pentru copii" și era foarte probabil să recidiveze – așa cum a făcut cu multiple acte de jaf și cu pătrunderea pe proprietăți particulare.

Prima sa crimă confirmată – pe care a recunoscut-o în timpul unui interviu, după ce îi fusese confirmată sentința pe viață – a fost cea asupra lui Gale Tucker, în vârstă de 17 ani, crimă care avusese loc pe 24 aprilie 1985. McGray era doar cu doi ani mai în vârstă decât victima și călătorea de-a lungul continentului într-o mașină veche. Gale făcea autostopul de acasă din Dartmouth, Noua Scoție, pe cealaltă parte a coastei de vest, până în Meteghan, din Digby County, unde spera să se angajeze la o fabrică de procesat pește; era atât de nerăbdătoare să ajungă acolo, încât nu a vrut să mai aștepte încă o zi pentru ca mama ei să-i împrumute bani de autobuz. Își trimisese bagajele înainte cu prietena ei, Bonnie, și nu avea niciun ban la ea. În jurul orei 5:00 p.m., s-a urcat într-o mașină în Dartmouth, acesta fiind primul dintr-un număr mai mare de autostopuri pe care le-a făcut – până a ajuns în satul Weymouth, din Noua Scoție. Nimeni însă nu a văzut în ce vehicul s-a urcat acolo.

Mașina îi aparținea lui Michael McGray, care susținea că atunci călătorea cu un prieten (deși autoritățile nu îl cred). Pe drum, McGray i-a spus lui Gale să-i facă sex oral, dar ea a refuzat. McGray s-a înfuriat, a oprit camioneta, a tras fata afară, i-a rupt hainele și apoi, când a încetat să se mai zbată, a înjunghiat-o

repetat într-o parte cu o lamă cu un singur tăiș. Apoi i-a aruncat trupul pe marginea drumului (posibil cu ajutorul complicelui său). A condus mai departe, fără să se uite în urmă. „Cam astea sunt detaliile", a spus el mai târziu despre prima sa crimă.

Gale a fost dată dispărută de mama ei după câteva zile, iar poliția a reușit să-i reconstituie traseul până în Weymouth. Cu toate acestea, din acel punct nu au mai existat indicii și abia șase luni mai târziu, în octombrie, un bărbat care își plimba câinele pe câmpurile din apropiere i-a găsit rămășițele și hainele împrăștiate. Criminalul nu se obosise să încerce să-i acopere trupul, așa că acesta rămăsese la vedere. A fost nevoie de două zile pentru a confirma identitatea lui Gale, cu ajutorul fișelor dentare. Deși mama ei a insistat să se asigure că poliția va continua să investigheze cazul, nu existau piste reale și, până la mărturisirea surpriză a lui McGray, părea că acest caz va fi clasat, precum multe dintre crimele nerezolvate din Canada.

Michael McGray a susținut că este responsabil pentru încă alte 12 crime față de cele pentru care a fost judecat, dar nu a oferit suficiente dovezi pentru a fi identificat în mod corespunzător. A vorbit despre cum se plimba din Vancouver, aflat pe coasta de vest, până în Halifax, în est, hoinărind prin cartierele de prostituate și de gay, unde putea găsi ținte ușoare. Nu există, așadar, nicio certitudine dacă următoarea sa crimă a fost doar una dintre multe altele sau dacă a existat o pauză de doi ani între evenimente.

În Saint John, New Brunswick, McGray s-a aliat cu alți doi bărbați – Mark Daniel Gibbons și Norm Warren –, amândoi având antecedente penale. Pe 14 noiembrie 1987, cei trei au pus la cale un plan pentru a jefui un taximetrist. Când taxiul a venit acolo unde fusese chemat, Gibbons s-a așezat lângă șofer, iar ceilalți doi, în spate. Când au ajuns la destinație, cei trei bărbați i-au spus șoferului că urmează să fie jefuit. Taximetristul a încercat să scoată o armă din buzunar, dar Gibbons l-a înjunghiat în mână; apoi, cei trei infractori au fugit.

Șoferul a chemat poliția care a început să facă o cercetare în zonă. Trupul mort al lui Gibbons a fost găsit de un om de serviciu în mallul Market Square – fusese înjunghiat o singură dată, chiar în inimă. Spre surprinderea polițiștilor, prietenii lui Gibbons au sunat a doua zi la secție ca să afle dacă știau unde se afla acesta. Apelul a fost urmărit de polițiști, care astfel au ajuns la apartamentul unde au fost găsiți McGray și Warren. Aceștia au încercat să fugă pe ușa din spate, dar au fost arestați imediat.

Warren avea un istoric al crimelor violente, care includea și uciderea unui șofer de taxi, crimă pentru care stătuse 17 ani după gratii, iar McGray era cunoscut în principal pentru jafuri și furturi. McGray a spus că Warren l-a omorât pe Gibbons; iubitele celor trei au confirmat destule elemente ale poveștii lui pentru ca poliția să ajungă să-l acuze pe Warren de omucidere. Totuși, spre surprinderea poliției locale, Warren a fost găsit nevinovat pentru crimă, deși a fost închis pentru tentativă de jaf. McGray a primit o sentință de cinci ani pentru rolul său în acest delict.

Contrar perspectivei poliției, juriul a avut dreptate. Warren nu a fost responsabil pentru moartea lui Gibbons; dar McGray da. În 1999, inspectorul de poliție Wiliam Reid a fost contactat de investigatorii care îl arestaseră pe McGray. Acesta recunoscuse că îl omorâse pe Mark Gibbons. Reid și echipa lui l-au vizitat pe McGray la penitenciarul de maximă siguranță în care era închis; acolo, a făcut o mărturisire foarte detaliată a crimei.

Când cei trei bărbați au renunțat la comiterea jafului, Warren a alergat cel mai încet dintre ceilalți doi și a rămas în urmă. S-au oprit lângă clădirea YMCA a orașului, iar McGray l-a înjunghiat pe Gibbons sub inimă cu un cuțit. Era furios din cauza faptului că jaful nu mersese așa cum plănuise, dar a explicat că deja decisese să facă ceva în privința lui Gibbons, pe motiv că nu îl plăcuse de prima dată când îl cunoscuse. El și Warren s-au întors separat la apartament, iar acolo McGray le-a dat cuțitul celor trei iubite ca să-l curețe. Apoi i-a înscenat crima lui Warren și le-a intimidat pe fete, făcându-le să spună cât de mult știau din poveste, dar fără

să-l implice și pe McGray. Două dintre tinere au fost chestionate din nou și au confirmat povestea.

În perioada pe care McGray a petrecut-o la închisoare, acesta a recunoscut cel puțin alte două crime, pentru care aparent avea alibiul perfect – poliția l-a scos de sub urmărire, fiindcă atunci când au avut loc crimele, McGray se afla după gratii în Québec. Cu toate acestea, în weekendul când a picat Paștele din 1991, lui Michael McGray i s-a permis să meargă acasă trei zile. (Ca să fim onești față de autorități, în acel moment nu exista nicio suspiciune legată de faptul că acesta ar putea fi un criminal, ci doar un hoț ale cărui delicte fuseseră dejucate.) Asta însemna că se afla în Montreal atunci când, din toate punctele de vedere, nu ar fi trebuit să fie acolo. Timp de cinci luni, dorința de a ucide fierbea înăuntrul lui, așa cum i-a spus mai târziu sergentului detectiv Roger Agnessi de la poliția din Montreal; acum, o putea lăsa să se dezlănțuie.

În anii 1990, în comunitatea gay din Montreal s-au petrecut o serie de crime. Potrivit unui raport din *Globe and Mail* din noiembrie 1993, încă din anul 1989 avuseseră loc cel puțin 14 mutilări sexuale ale bărbaților homosexuali, iar comunitatea gay cerea o anchetă medico-legală asupra situației. „Mulți dintre cei omorâți erau cunoscuți ca fiind gay «ascunși», care își căutau parteneri în Gay Village din Montreal", a notat ziarul, adăugând că „patru oameni au fost condamnați în legătură cu aceste omoruri, dar nouă dintre crime rămân [încă] nerezolvate." Aproape de finalul listei de 14 victime, apar două nume – „Robert Assaly, 59: profesor pensionat, bătut până la moarte în apartamentul său din Nun's Island, pe 7 aprilie 1991; cazul a rămas nerezolvat. Gaetan Ethier, 45: muncitorul a fost înjunghiat mortal în apartamentul său din centrul orașului, pe 2 aprilie 1991; cazul a rămas nerezolvat." Înaintea lor fuseseră alte 10 victime, iar după ele, încă două – dar pentru aceștia doi McGray își va asuma responsabilitatea. Până în 1996, totalul crimelor a atins cifra de 21, însă până în

toamna lui 1997 doar șase cazuri rămâneau nerezolvate, printre care și perechea lui McGray.

McGray ajunsese în Montreal și se înregistrase, așa cum era obligat, la centrul de reabilitare din districtul North End al orașului, în Vinerea Mare, pe 29 martie 1991. A doua zi, a mers la Gay Village și a început să discute cu Robert Assaly. Cei doi s-au înțeles bine, iar Robert l-a invitat pe McGray în apartamentul său, unde au băut mult, până ce McGray a adormit pe canapea. S-a trezit a doua zi de dimineață, în jurul orei 6:00, în timp ce Robert se îmbrăca. McGray a luat un cuțit din bucătărie și i-a spus lui Robert să se întindă pe podea. Robert, înțelegând complet greșit situația, a început să râdă de el, iar McGray și-a pierdut cumpătul și l-a înjunghiat de mai multe ori în piept și în gât. Nu s-a obosit să îi ia portofelul, ci doar o sticlă de alcool.

În următoarea zi, când ar fi trebuit să se întoarcă la închisoare, McGray a revenit în Gay Village și l-a cunoscut pe Gaetan Ethier, care era șomer. Gaetan l-a invitat în apartamentul lui ca să se uite la un film și să bea împreună o sticlă de vin. A încercat să-l agațe pe McGray, care l-a refuzat, apoi a adormit. McGray a rămas acolo și a avut grijă de Gaetan toată noaptea, apoi dimineața i-a spart o sticlă de bere în cap. Gaetan era mai tânăr și mai puternic decât Robert și s-a luptat cu acesta, încercând să ajungă la telefon, dar McGray a tăiat linia înainte să-l înjunghie în mod repetat. De îndată ce a murit, McGray a luat vinul și a plecat. Se hotărâse deja să nu se mai întoarcă în Québec, dar a stat în libertate doar câteva zile înainte de a fi arestat din nou și băgat la închisoare.

Crimele pentru care McGray a fost arestat inițial, ceea ce a condus la multiplele sale mărturii, au fost asupra lui Joan și a fiicei sale, Nina Hicks, și au avut loc în Moncton, în 1998. Originare din portul Musgrave din Newfoundland, cele două se mutaseră în Moncton, New Brunswick, la finalul anului 1997, după ce Joan – care era implicată în ajutorarea deținuților din Newfoundland – începuse să comunice cu deținutul Aubrey Sparks, închis pentru că își omorâse soția. Scrisorile lor deveniseră din ce în ce

mai intime, iar Joan a decis să se mute în Moncton ca să fie mai aproape de închisoarea în care se afla Sparks, în ciuda rugăminților familiei sale de a nu călători la o asemenea distanță cu o fată de 11 ani, mai ales că nu-l cunoscuse încă personal pe Aubrey.

Când au ajuns în Moncton, cele două s-au mutat într-un adăpost, unde Joan s-a împrietenit cu Tammy McClain, în vârstă de 22 de ani, care avea probleme cu prietenul ei, Mike. Familia Hicks a găsit un apartament pe care l-a închiriat, iar Nina a început să se ducă la școală. Tammy și Mike veneau de multe ori în vizită, rămânând la un joc de cărți sau la o cafea. În după-amiaza zilei de 28 februarie 1998, Joan a primit un telefon de la Tammy, care i-a spus că vrea să-și părăsească iubitul. În mod evident, Joan a invitat-o la ea. În jurul orei 5:00 a.m., Tammy a plecat din apartamentul lui Joan luând un taxi.

Câteva ore mai târziu, Glen Bennet s-a dus la secția de poliție din Moncton și a raportat faptul că a asistat la o crimă oribilă, dar că nu a fost capabil să facă ceva pentru a o opri – cum a dispărut criminalul, a și venit la poliție. Ofițerii au mers la locul crimei indicat de Glen: apartamentul lui Joan Hicks. Acolo, au găsit-o pe Joan într-o baltă de sânge, pe podeaua de lângă baie, cu cămașa de noapte roz ridicată în jurul capului. Fusese bătută, strangulată, iar gâtul îi fusese tăiat cu un cuțit zimțat. În patul Ninei dormise cineva, dar ea fusese sufocată cu o curea și atârnată cu o bucată de sfoară în debara, îmbrăcată doar în lenjeria intimă.

Mike – sau Michael McGray, ca să îi dăm tot numele – o urmărise pe Tammy până la apartamentul familiei Hicks, împreună cu prietenul lui, Glen Bennet, cu care obișnuia să consume cocaină. McGray s-a dus la toaletă și i-a cerut lui Joan hârtie igienică. Atunci când ea a venit, a apucat-o de gât, a izbit-o de perete și a strangulat-o. Potrivit propriilor mărturisiri, McGray nu era sigur dacă Joan murise sau nu, așa că s-a dus în bucătărie după un cuțit. Apoi a târât-o pe Joan în dormitorul ei, ea fiind într-adevăr încă în viață, și i-a tăiat gâtul. Bennet nu a făcut nimic în tot acel timp. Totuși, le-a oferit polițiștilor adresa lui McGray, iar

ei l-au arestat rapid pe acesta. În timpul multelor interogatorii la care a fost supus, a recunoscut morțile a doi bărbați din Montreal și uciderea lui Mark Gibbons în Saint John. Apoi, pe 20 martie 2000, a surprins pe toată lumea pledând vinovat pentru omorârea lui Joan Hicks – potrivit avocatului său, Wendell Maxwell, luase decizia în acea dimineață – și a evitat un proces cu juriu pentru crimele asupra mamei și fiicei. Ca rezultat, cea de-a doua acuzație de crimă, asupra Ninei, a rămas deschisă investigațiilor viitoare, McGray susținând că Bennett era cel responsabil. A fost condamnat la închisoare pe viață pentru uciderea lui Joan, fără dreptul de a fi eliberat condiționat timp de 25 de ani.

Pe drumul spre penitenciarul federal din New Brunswick, McGray le-a spus ofițerilor care îl însoțeau că va recunoaște o întreagă listă de crime comise de pe teritoriul Canadei până în zona Seattle a statului Washington dacă primește imunitate față de urmărirea penală și ajutor medical pentru problemele sale mintale. Când poliția l-a refuzat, McGray a contactat presa și a oferit Departamentului de Comunicare al *Canadian Press* un interviu de un sfert de oră. „[Să omor este] pur și simplu ceva ce chiar iubesc să fac", a spus McGray. „Adică, vreau să spun că, atunci când ies la iveală, unele dintre crimele astea sunt pur și simplu oribile, nu?... Toată lumea mă întreabă dacă am «vreo remușcare pentru victime?» și nu o să mănânc rahat: [vă spun că] nu regret și nu am nicio remușcare. Singurul lucru pe care chiar îl regret este că s-a terminat."

Pe parcursul următoarelor luni, McGray a pledat vinovat în cazul morții lui Robert Assaly și a lui Gaetan Ethier din Montreal, dar și a lui Mark Gibbons din Saint John. În 2001, Ministerul Public a înaintat acuzații în legătură cu moartea Ninei, iar în mai McGray a pledat vinovat și pentru acea crimă, apoi, câteva zile mai târziu, și pentru moartea lui Gale Tucker. Pentru toate crimele a primit mai multe condamnări pe viață.

McGray a mai spus că va omorî din nou pe cineva – la finalul unei întâlniri cu avocatul care îl apăra, asupra lui a fost găsit un

cuțit de casă, iar el le-a spus calm ofițerilor că s-a gândit să-și omoare propriul avocat. Pentru cine știe ce motiv, în 2010 a fost transferat de la închisoarea de maximă siguranță Kent Institution la una de siguranță medie, Penitenciarul Federal Mountain din Agassiz, în Columbia Britanică, unde l-a avut coleg de celulă pe Jeremy Phillips, care ispășea o pedeapsă de șase ani pentru tâlhărie. Celălalt bărbat se temea pentru viața lui, dar temerile nu i-au fost luate în serios.

Cei doi au pus la cale un plan – cel puțin așa a explicat McGray – care urma să-l trimită pe McGray înapoi la închisoarea de maximă securitate, acolo unde simțea că îi e locul. Phillips a fost de acord să joace rolul unui ostatic. McGray l-a legat cu cearșafuri rupte și i-a astupat gura cu o șosetă. Probabil că în acel moment Phillips și-a dat seama că McGray nu se preface: McGray l-a strangulat cu o sfoară timp de mai mult de cinci minute, apoi l-a lovit ca să se asigure că este mort. Trupul lui Phillips nu a fost găsit decât peste 12 ore. Gardienii și-au dat seama că un deținut lipsește abia atunci când McGray le-a spus asta. Astfel, acesta a primit încă o pedeapsă cu condamnare pe viață.

Juriul a recomandat ca „Serviciile de Corecție să ia în considerare un singur acord pentru crimele multiple." Michael Wayne McGray este foarte bine păzit acum, și așa va rămâne pentru tot restul vieții lui.

CAPITOLUL 5

Columbia & Ecuador: Pedro Alonso López

„Sunt cel mai rău dintre cei mai răi..., cel mai josnic dintre cei josnici – poate chiar un animal", a susținut Pedro Alonso López în cursul unui interogatoriu, după ce a recunoscut în fața polițiștilor omorârea a peste 300 de fete cu vârsta cuprinsă între 8 și 12 ani. „Poate că am mers prea departe din cauza ignoranței mele."

În martie 1980, în ziua în care una dintre ultimele sale victime era îngropată, López a fost prins într-o piață din Ecuador. Pe parcursul următoarelor luni, el a condus poliția către mormintele a zeci de victime ale sale, uneori trebuind chiar să fie oprit din încercarea de a se poza lângă unul dintre craniile descoperite, alteori fiind nevoie să fie salvat de intențiile criminale ale familiilor fetițelor.

Se pare că López a acordat un singur interviu unui scriitor vorbitor de engleză, renumitul fotojurnalist canadian Ron Laytner, atunci când își ispășea o parte din pedeapsă în Ambato. Totuși, aceasta nu a fost singura dată când a vorbit în mod oficial – interogatoriile de la poliție au fost puse la dispoziție echipei *A&E Biography* care, în 2004, pregătea un documentar, iar acel program a inclus fragmente din alte interviuri pe care le-a dat de-a lungul anilor presei sud-americane. Discutând cu Laytner, acesta a prezentat o variantă proprie a poveștii, care se contrazicea cu mărturiile altora, în special în ceea ce privește creșterea lui și relația cu mama sa. Materialul lui Laytner prezintă, de asemenea, o

relatare dramatică asupra eliberării ulterioare a lui López – duba poliției furișându-se pe porțile închisorii „la miezul nopții", iar López fiind „aruncat pe ușa din spate, pe pământul Columbiei" – care nu corespunde cu reportajele de la știri care arată cum López a fost dus, în plină zi, într-o dubă, fiind însoțit de strigăte precum „Criminalul!". În consecință, povestea lui Laytner a trebuit să fie reevaluată.

Anumite fapte nu sunt contestate. Pedro Alonso López s-a născut pe 8 octombrie 1948, în orașul columbian Santa Isabel, nu departe de capitala Bogotá. Nu și-a cunoscut niciodată tatăl: Midardo Reyes era membru al Partidului Conservator Columbian în timpul războiului civil din țară (cunoscut ca La Violencia, ceea ce ne oferă o idee asupra naturii conflictului) și a fost omorât pe 9 aprilie 1948. Mama lui a fost Benilda López De Casteneda și, cel puțin după spusele lui López, era o prostituată cu care tatăl lui își înșelase soția. „Sunt al șaptelea copil din cei 13 ai familiei", a susținut el, iar mama sa a confirmat în 2004 că acesta are foarte mulți frați. La vârsta de cinci ani, el și familia lui s-au mutat la peste 160 km depărtare, în interiorul țării, în orașul El Espinal. Copil fiind, încerca să contribuie la creșterea și educarea fraților și surorilor lui și chiar i-a spus mamei sale că și-ar dori să devină profesor atunci când va crește mare.

Totuși, la vârsta de opt ani, López a fugit în Bogotá. Versiunea lui a fost că mama sa l-a dat afară pentru că a atins sânii uneia dintre surorile lui și pentru că ea îl abuza de ani de zile – „cred că femeia asta nu e întreagă la minte", a spus el poliției, „pentru că aceea nu era o modalitate adecvată de a-ți sancționa copiii; mă pedepsea cu atâta violență." Mama lui a susținut că formau cu toții o familie fericită și că fiul ei a dispărut de acasă pur și simplu, iar o ghicitoare i-ar fi spus că fusese convins de un vecin să plece cu el. Oricare ar fi fost motivul fugii de acasă, López a devenit unul dintre copiii boschetari, cunoscuți ca Gamines, care cutreierau capitala columbiană, furând pentru a supraviețui atunci când era necesar, luptându-se pentru viața lui atunci când era nevoie și fumând o formă impură de cocaină pentru a-și mai domoli puțin

din durere. „Eram un copil foarte vioi, foarte sufletist, cu o minte inocentă", a spus el, explicând că a devenit o persoană necinstită din cauză că a fost abandonat. La un moment dat, a fost violat de un bărbat care i-a oferit un pat și o masă caldă, dar care în schimb l-a dus într-o clădire abandonată și l-a molestat. López a recunoscut în fața poliției că, deși își dorea să uite ce s-a întâmplat, mereu a vrut să-i pedepsească pe cei care i-au făcut rău. După aceea, obișnuia să iasă afară numai noaptea.

Când avea 10 ani, unui cuplu în vârstă i s-a făcut milă de López și i-a oferit o casă. A fost înscris la o școală pentru orfani, unde începuse să își facă un rost. Cu toate acestea, doi ani mai târziu López a spus că a fost molestat de un profesor de la școală; a furat bani din biroul celor care îl găzduiau și a fugit din nou. În 1969, la vârsta de 21 de ani, a fost arestat pentru furtul unei mașini și violat în grup la două zile după ce fusese încarcerat. De data aceasta, nu a mai putut fugi, însă nu era pregătit să fie din nou victimă; în schimb, a confecționat un cuțit și i-a omorât pe violatorii săi – o acțiune considerată legitimă apărare de către autorități, care nu au adăugat nimic suplimentar sentinței inițiale.

A fost eliberat la vârsta de 23 de ani, în 1971, după ce a stat închis doi ani, și în următorii opt ani avea să omoare sute de tineri nevinovați, trecând granițele a trei țări nordice din America de Sud – Peru, Columbia și Ecuador. A avut ca ținte copiii foarte săraci, unii a căror absență de acasă nu ar fi fost observată atât de ușor – și despre a căror dispariție autoritățile ar fi fost puțin probabil îngrijorate. Copiii albi erau rar luați în vizor, în special pentru că nu erau des neînsoțiți. López i-a spus lui Laytner că o familie de turiști „din Anglia sau Scoția" îi atrăsese atenția și că a petrecut două zile urmărindu-i. „Chiar am vrut să le răpesc fiica blondă și frumoasă", a explicat el, „dar nu am avut ocazia. Părinții ei erau mult prea atenți."

Locurile în care López acționa erau mai ales piețele, dar abordările sale variau. Uneori, după cum i-a spus lui Laytner, căuta o fată „cu un aspect inocent și frumos. Ar fi fost bine să fie o fată

cuminte, care lucrează mereu cu mama ei. Le urmăream, uneori și câte două sau trei zile, așteptând momentul când erau singure."

În alte situații, se dădea drept agent de vânzări și aborda fete cu vârsta preferată de el – între 8 și 12 ani –, spunând că s-a pierdut și cerând ajutor pentru a găsi ușor stația de autobuz. Tinerele fete erau vrăjite de farmecele lui și de aparenta neajutorare a acestuia și îl însoțeau de bunăvoie; López nu a trebuit să o răpească pe niciuna dintre ele. De la piață, le ducea într-o zonă pe care o pregătise în prealabil; adesea, mormântul victimei era deja săpat. Inițial era interesat de situația fetelor, iar așa ele începeau să capete încredere în el, chiar dacă lipseau de acasă în timpul nopții. „Nu au țipat niciodată, pentru că nu s-au așteptat să li se întâmple ceva rău", a susținut el. „Erau inocente."

Totuși, când părea că se face dimineață, López devenea excitat din punct de vedere sexual. O forța pe fata respectivă să întrețină relații sexuale cu el și își punea mâinile în jurul gâtului ei – iar când soarele răsărea, o strangula. A trebuit să comită crimele la lumina zilei. „Era de ajuns doar dacă le vedeam ochii", a recunoscut el. „Altfel, în întuneric ar fi fost o risipă prea mare." A spus că le trebuia între cinci minute și un sfert de oră ca să moară, dar unele dintre victime au fost strangulate cu o așa de mare forță, că le-au ieșit ochii din orbite.

Deseori, ar fi pus trei sau patru trupuri în același mormânt deoarece, credea López, „micilor [lui] prietene le plăcea să aibă companie" și erau momente când ar fi interacționat cu ele, chiar și după moarte – într-o manieră aproape copilărească. Ar fi discutat cu ele, „ca atunci când dai o petrecere", dar în cele din urmă se plictisea și căuta alte fete. I-au plăcut în mod special fetele din Ecuador: „Sunt mai delicate și au mai multă încredere, sunt mai inocente."

Când se afla în Peru, López a căzut în mâinile unui trib indigen, care îl prinsese după ce acesta le omorâse câteva dintre fiice. A fost legat și îngropat în pământ până la gât, apoi a fost mânjit cu sirop, în așa fel încât furnicile să-l mănânce de viu. Din fericire pentru el – dar nu și pentru numeroasele fete pe care va continua

să le omoare –, López a fost salvat de o misionară americană, care le-a promis bătrânilor tribului că îl va da pe López pe mâna poliției pentru a fi judecat. A fost urcat pe bancheta din spate a jeepului ei, fiind încă legat, dar când au ajuns la granița cu statul Columbia, femeia pur și simplu l-a eliberat.

López a continuat să omoare fete în timp ce traversa Ecuadorul, întâlnind-o într-un final, pe 5 mai 1979, pe Hortensia Garcés Lozada, în vârstă de 11 ani, care vindea ziare pe străzile din Ambato. I-a dat fetei 100 de sucre (la vremea aceea, însemnând contravaloarea a 10 dolari americani), conducând-o apoi la marginea orașului, unde a bătut-o, a violat-o și a strangulat-o. Trupul i-a fost acoperit cu ziarele pe care fata le vindea pentru a-și ajuta mama. Tatăl ei, Leonidas, a căutat-o și a raportat poliției dispariția acesteia, dar, la fel ca în cazul celorlalte victime ale lui López, autoritățile nu au luat nicio măsură, spunând că, din punctul lor de vedere, fata era o fugară care rămăsese repetentă.

Una dintre ultimele victime ale lui López a fost Ivanova Jacome, fiica în vârstă de nouă ani a unui patiser de succes, care a dispărut vineri, 15 februarie 1980, în timp ce îi aducea ceva de mâncare tatălui ei. Inițial, părintele a crezut că ea ar fi fost răpită pentru a fi răscumpărată și, datorită statutului său în comunitate, rugăminţile adresate poliției au fost luate mai în serios. El și soția lui au lipit afișe peste tot, oferind o recompensă de 20.000 de sucre – o sumă uriașă – pentru orice informaţie referitoare la locul în care se afla fiica lor. Mulțumită eforturilor părinților, ziarele naționale au început să scrie despre această întâmplare, cotidianul *La Verdad* având pe prima pagină un articol intitulat „Răpirea fetelor din Ambato". Cetățenii din Ambato au intrat în alertă, iar atunci când au fost descoperite trupurile unor fete violate și strangulate, a apărut o stare de tensiune. Cu toate acestea, poliția nu avea niciun punct de la care să pornească identificarea vreunui suspect; López nu și-a lăsat niciuna dintre victime în viață; și pentru că ele merseseră cu el de bunăvoie, nu existau martori ale dispariției lor, nefiind alertați de țipete sau de diverse zgomote.

Pe 8 martie, trupul unei fetițe a fost descoperit într-o baracă abandonată de la o fermă de lângă oraș – era Ivanova Jacome. A doua zi, părinții, distruși de durere, se pregăteau să-și îngroape fiica, în timp ce în piață un străin vindea lanțuri, lacăte și alte mărunțișuri. În jurul orei 4:00 p.m., vânzătorul a abordat-o pe Carlina Ramon Poveda și a întrebat-o dacă ar vrea să-i vândă ceva de mâncare; atât ea, cât și fiica ei de 10 ani, Alicia, au observat că străinul încerca să-i atragă atenția fetiței în mod special. „Se uita ciudat la mine", le-a spus Alicia reporterilor aproape un sfert de secol mai târziu, „și îmi tot făcea semn să mă apropii. M-am dus la mama și i-am spus: «Știi ce, mami? Omul ăsta se uită urât la mine și mă tot cheamă la el.»" Mama ei l-a văzut pe străin plecând, iar ea împreună cu alți vânzători l-au urmărit și l-au târât înapoi în piață. Poveda l-a acuzat că el ar fi criminalul, dar acesta a negat, spunând că este doar un om simplu, nu un infractor. Totuși, a fost dus la secția de poliție pentru a fi supus unui interogatoriu.

Timp de câteva ore, López a refuzat să vorbească, dar până la urmă a început să aibă un dialog cu căpitanul Cordova, care reușise să-i câștige încrederea criminalului – moment în care López a mărturisit că a violat și ucis peste 300 de fete pe teritoriul a trei țări. Părea aproape de necrezut, dar, în curând, López a dovedit că spunea adevărul ducându-i pe polițiști în diferite locuri unde erau îngropate trupurile victimelor sale. Și părea că se bucură de toată atenția pe care o primea din partea organelor. Botezat de către *La Verdad* „Monstrul din Anzi", mai exact „El Monstruo de Los Mangones" (cu referire la pășunile din Anzi), el vorbea liber cu cel care îl supunea interogatoriului. „Atunci când mori, îți pierzi complet sentimentele, viziunea, abilitatea de a vedea – în moarte poți să uiți cine ești. Tot ce ai făcut este acum întuneric", a explicat el.

A fost nevoie de șase săptămâni pentru a descoperi trupurile fetelor, îngropate pe teritoriul a 11 provincii ecuadoriene, timp în care López nu a arătat nicio urmă de regret pentru acțiunile lui. Ucigașul avea amintiri foarte clare despre crimele sale, fiind capabil să le ofere polițiștilor atât datele și orele când avuseseră loc, cât

și descrieri ale victimelor sale. Multă lume nu a știut că López a fost reținut de poliție – ca să evite linșarea lui, acesta a fost îmbrăcat în uniformă –, după ce unul dintre primele morminte pe care le-a indicat acesta polițiștilor a fost cel al Hortensiei Lozada, ale cărei oase se corodaseră după 10 luni în sălbăticie. Hainele erau încă destul de intacte, astfel încât familia să o poată identifica mai ușor, iar tatăl ei, Leonidas, a cerut dreptate când l-a recunoscut pe López, aruncând cu pietre spre criminal, iar polițiști fiind nevoiți, fără tragere de inimă, să-l protejeze. În total, 57 de cadavre au fost dezgropate.

Pe baza detaliilor pe care López le-a oferit în mărturiile sale, acesta a avut 110 capete de acuzare pentru crimă. Totuși, după legea ecuadoriană, cei considerați vinovați de mai multe omucideri primesc aceeași pedeapsă ca cei considerați vinovați pentru una singură – o condamnare de 16 ani de închisoare. Pe 31 iulie 1981, a pledat vinovat pentru uciderea a 57 de fete și a primit acea pedeapsă, ceea ce le-a nemulțumit pe familiile victimelor, mulți crezând că López ar fi trebuit să fie executat. Astfel, a fost cerută o revizuire legislativă în acest sens.

Inițial, López a fost încarcerat la închisoarea Ambato. A vorbit cu un reporter local, susținând fără ocolișuri că el este „autorul acestor acțiuni" și că „mă declar vinovat". A pretins că le-a ucis pe toate aceste femei din cauza abuzurilor la care a fost supus în copilărie; cu alte ocazii, a spus că le-a omorât pe fete pentru că erau foarte sărace, iar astfel le-a putut salva de o viață teribil de nefericită – în instanță a mers atât de departe, încât a spus că a fost trimis de Dumnezeu pentru a duce sufletele fetelor în rai.

La un moment dat, a încercat să scape de această pedeapsă pretinzând că o personalitate alternativă, pe nume „Jorge Patino", ar fi săvârșit crimele. „Nu eu le-am comis [crimele], eu am luat parte la acțiune și am fost implicat în comiterea lor", i-a spus el unui alt reporter local. „El [Patino] m-a amenințat că o să mă omoare și, dacă îl părăseam, m-ar fi ucis."

O evaluare psihiatrică standard i-a fost făcută lui López, care a arătat, în mod deloc surprinzător, faptul că acesta era un sociopat

care suferea de tulburare de personalitate, fără să delimiteze binele de rău și fără să arate vreo urmă de vinovăție sau vreo remușcare față de crimele comise. Când a fost întrebat dacă simțea ceva atunci când le strangula pe fete, a răspuns că nu și a făcut o analogie cu cineva care împușcă pe altcineva folosind o armă: persoana care este împușcată simte durerea, a explicat el, cel care a tras nu.

Doi ani mai târziu, López a fost transferat la Închisoarea García Moreno din Quito, Ecuador, fiind plasat în Pabellón D, împreună cu alți criminali și violatori – inclusiv cu Daniel Camargo Barbosa, care a comis o serie similară de crime (vezi capitolul următor). Și-a petrecut mult timp singur fumând, scriind în jurnal și cioplind monede cu Hristos pe o față și cu diavolul pe cealaltă față. Pe 31 august 1994, după 14 ani de arest, a fost eliberat pentru bună purtare.

A petrecut doar o oră în libertate până a fost luat din nou în custodie de autorități pentru a fi deportat în Columbia. A doua zi, a fost predat la granița dintre cele două țări, unde a fost prelucrat de Agenția de Securitate din Columbia, Departamentul Administrativ de Siguranță. A fost acuzat de o altă crimă din decembrie 1979, dar la finalul anului 1995 a fost declarat nebun și dus în aripa de psihiatrie a unei închisori din Bogotá. Trei ani mai târziu, un psihiatru a spus că López s-a făcut bine și acesta a plătit o amendă modică de 50 de dolari pentru a putea fi pus în libertate.

După ce și-a vizitat mama – și a obligat-o să-și vândă scaunul și patul ca să-i dea lui bani –, a dispărut. Ultima dată s-a auzit de López în octombrie 2002, când Interpolul a anunțat că îl caută după ce a fost găsită o altă victimă. De atunci, nimic însă. Poate familiile victimelor lui l-au găsit în sfârșit...

CAPITOLUL 6

Columbia & Ecuador: Daniel Camargo Barbosa

Părinții ecuadorieni au dormit mai liniștiți după condamnarea lui Pedro Alonso López, „Monstrul din Anzi", care fusese prins în 1980 și căruia îi fusese stabilită pedeapsa maximă – de 16 ani de închisoare – pentru multiplele violuri și omoruri pe care le săvârșise. În timp ce exista un nucleu de opinii care căutau să obțină o modificare a legii, pentru ca astfel de crime atroce să fie pedepsite pe măsură, mulți sperau ca această lege să nu fie relevantă în timpul vieții lor: cu siguranță nu puteau exista două astfel de persoane în viață.

Speranțele lor au fost spulberate când crimele lui Daniel Camargo Barbosa au fost descoperite doar șase ani mai târziu. Criminalul în serie columbian și-a asumat responsabilitatea pentru moartea a 72 de fete din Ecuador, deși numărul final a fost unul cel puțin dublu. Nimeni nu a suspectat faptul că un bărbat de 50 de ani poate fi responsabil pentru un asemenea carnaj; poliția a crezut că trupurile pe care le tot găsiseră în ultimii doi ani erau opera unui grup de criminali. Dar acele crime nu erau nici pe departe singurele pe care le făcuse.

Camargo s-a născut pe 22 ianuarie 1930 în Columbia și, după ce mama sa a murit, tatăl lui s-a recăsătorit. Noii soții a acestuia – cel puțin potrivit spuselor lui Camargo – nu-i plăceau băieții (din cauza unei traume din copilărie), așa că uneori îl îmbrăca

pe Camargo în haine de fetițe, ca să îl poată iubi. În schimb, alți băieți au început să râdă de el, iar el a început să-și urască mama vitregă. Dar în general sunt cunoscute foarte puține lucruri despre primii lui ani de viață.

Prima lui condamnare, pentru furturi mărunte, a avut loc când Camargo avea 28 de ani; următoarea condamnare a venit șase ani mai târziu, pentru agresarea sexuală a mai multor fete – o schimbare majoră în comportamentul său criminal. Această modificare s-a produs după ce a cunoscut o femeie cu numele Esperanza, cu care plănuia să se căsătorească. Până în acel moment, el avea deja doi copii din alte relații mai puțin formale, dar Esperanza era iubirea vieții lui. Singura problemă, din punctul de vedere al lui Camargo, era faptul că aceasta nu era virgină (Esperanza avea 28 de ani când el a aflat acest lucru). Așa a început obsesia lui Camargo pentru virgine, iar Esperanza a fost de acord să-l ajute să găsească astfel de fete cu care să poată întreține raporturi sexuale, atâta timp cât el rămânea în relație cu ea. Esperanza ademenea într-un apartament tinere credule, le droga cu pastile de dormit Seconal, pe bază de sodiu, iar apoi, când acestea erau inconștiente, Camargo le viola. Au scăpat de patru ori făcând asta; a cincea oară, fata abuzată a mers la autorități, iar perechea de infractori a fost arestată și dusă în închisori separate.

Camargo a fost condamnat pe 10 aprilie 1964 și părea că va scăpa cu echivalentul judiciar al unei palme peste mână – adică o sentință de trei ani – pentru aceste atacuri. A fost extrem de recunoscător, susținând că și-a dat seama ce a greșit în acțiunile sale. Cu toate acestea, cazul a fost preluat de un alt judecător, cu o abordare mult mai dură, iar Camargo a primit o sentință: opt ani de închisoare. Camargo a părut furios din cauza asta și, pe parcursul condamnării sale, a fost orice, mai puțin un deținut model. Pare că în acel moment se hotărâse să nu mai lase în viață nicio viitoare victimă pentru a nu-l mai putea identifica.

Eliberat în 1972, a călătorit în Brazilia, unde a fost arestat, în anul următor, pentru lipsa actelor. Oferind un nume fals

autorităților, a fost trimis înapoi în Columbia și eliberat înainte ca brazilienii să primească din partea colegilor columbieni o copie a dosarului său penal. S-a stabilit în Barranquilla și a obținut o slujbă de vânzător ambulant de ecrane de televizor. La finalul lunii aprilie 1974, a răpit o fată de nouă ani, a violat-o și apoi a omorât-o – și a fost prins înainte de a o îngropa, se pare că din cauză că s-a întors la scena crimei pentru a lua ecranele TV pe care le uitase acolo. Aceasta a fost doar cea mai recentă dintr-o serie de morți atribuite „Sadicului din Chanquito", iar Camargo a fost responsabil pentru multe dintre ele (unele surse sugerează că ar fi vorba despre aproape 80 de crime – deși Pedro Alonzo López era, desigur, și el activ, în acel timp, în zonă). Totuși, a fost judecat și acuzat doar pentru o crimă și condamnat la 30 de ani de închisoare – deși sentința i-a fost redusă la 25 de ani după ce a făcut apel. În ajunul Crăciunului din 1977, a fost trimis la închisoarea aparent fără scăpare de pe mica insulă Gorgona, aflată pe coasta Pacificului.

Spre finalul ședерii sale pe Gorgona, Camargo ajunsese să fie un tip foarte educat – un jurnalist care l-a intervievat câțiva ani mai târziu a notat că acesta ar fi putut să citeze cu ușurință din operele lui Hesse, Vargas Llosa, García Márquez, Guimarães Rosa, Nietzsche, Stendhal și Freud, autori ale căror opere le studiase în timp ce era blocat pe insula de 17 km^2 – deși nu se știe dacă era familiarizat cu lucrările lui Henri Charrière (cunoscut ca Papillon). Este sigur doar faptul că se uita la curenți în același mod în care o făcea deținutul de pe Insula Diavolului înainte să evadeze, în 1945, și a găsit o modalitate de a naviga cu o barcă mică. În noiembrie 1984, a evadat.

Din moment ce apele din jurul insulei erau pline de rechini și nu exista nicio dovadă clară că acesta a reușit să ajungă teafăr la mal, autoritățile l-au considerat mort, iar presa columbiană a mers până într-acolo încât a spus că monstrul a fost mâncat de rechini. De fapt, el a ajuns în Quito fără probleme și, la începutul lui decembrie 1984, a luat un autobuz spre Guayaquil, cel mai

mare oraș din Ecuador, cu peste jumătate din populația provinciei aflată între granițele sale. Va fi reședința lui pentru următoarele 15 luni, timp în care va executa o serie de atacuri sălbatice.

Prima sa victimă a fost o fetiță în vârstă de 9 ani care a dispărut, pe 18 decembrie 1984, din orașul Quevedo, aflat în provincia Los Rios, situată între munți și coasta Pacificului; a doua zi, o altă fată de 10 ani a dispărut. Cel puțin 54 de violuri și crime au avut loc în interiorul și în împrejurimile orașului Guayaquil, toate fiind cauzate de Camargo. Poliția era convinsă că trebuie să fie opera vreunei găști de violatori sadici, nicidecum a vânzătorului de pixuri trecut de 50 de ani care dormea pe bănci și care ocazional mai avea de vânzare bijuterii mici sau haine de copii.

Camargo – sau Manuel Solis Bulgarin, așa cum își spunea – avea o modalitate de a acționa foarte simplă. Așa cum un reporter de la cotidianul *El País* avea să noteze câțiva ani mai târziu, după ce i-a luat un interviu în închisoare, vorbea precum o persoană educată și astfel ar fi putut foarte ușor să treacă drept preot sau profesor de liceu. Fetele pe care le aborda pe străzi erau tinere din pătura de jos a societății, sărace și neajutorate, fiind ușor de păcălit de acest om bătrân care susținea că îl caută pe un preot protestant dintr-o biserică de la marginea orașului. Camargo le spunea că trebuie să-i dea preotului o sumă mare de bani – pe care le-o și arăta fetelor – și se oferea să le recompenseze dacă îl ajutau să ajungă la destinație. Nimeni nu a crezut că ar fi ceva suspect să vadă o fetiță vorbind cu cineva care i-ar fi putut fi bunic.

Apoi se îndrepta spre pădure, susținând că știe o scurtătură. Dacă fata ezita sau obiecta, o lăsa să se întoarcă în oraș; dacă, în schimb, continua să aibă încredere în el, era răsplătită cu un viol și o strangulare, iar uneori, dacă se zbătea prea mult, era înjunghiată cu un cuțit sau o foarfecă. Camargo era mai puternic decât părea – una dintre victimele sale era expertă în karate, dar el tot a reușit să o pună la pământ. Le lăsa apoi trupurile la suprafață, unde căldura tropicelor le-ar fi degradat, iar păsările de pradă ale locului și-ar fi făcut treaba, curățând oasele de carne.

Pe 26 februarie 1986, doi polițiști care păzeau o clădire oficială de pe bulevardul Los Granados l-au văzut pe Camargo purtându-se în mod suspect – de fapt, acesta tocmai o omorâse pe Elizabeth Telpes, în vârstă de nouă ani. A fost arestat, iar geanta i-a fost percheziționată. Înăuntru se aflau hainele lui Telpes și clitorisul pe care i-l tăiase fetiței, precum și o copie a romanului lui Dostoievsky, *Crimă și pedeapsă*. A fost dus în Guayaquil, unde inițial și-a pus numele de Bulgarin înainte ca adevărata sa identitate să iasă la iveală, după ce una dintre victimele pe care le violase, María Alexandra Vélez, l-a identificat. Apoi și-a asumat responsabilitatea pentru cele 72 de morți și i-a condus pe polițiști în locurile unde se aflau trupurile vicimelor lui, pe care autoritățile încă nu le descoperiseră – un reportaj difuzat la știri care poate fi găsit și pe YouTube arată cât de calm și de detașat era în privința întregii operațiuni.

Pe 31 mai, a confirmat că a acționat de unul singur, iar pe parcursul următoarelor luni a fost supus unei evaluări psihiatrice. În timpul acesteia, a mărturisit că a păstrat „o bucățică" din fiecare victimă a sa și chiar a susținut că de câteva dintre ele s-a și îndrăgostit. A ales virgine „pentru că de obicei ele plâng" și pentru că femeile acestea sunt ceva la care el nu se aștepta. Francisco Febres Cordero, jurnalist la cotidianul *Hoy*, s-a infiltrat în rândul psihiatrilor care îl evaluau pe Camargo – din moment ce poliția nu a vrut să-l lase să fie intervievat de presă și, pe lângă asta, Camargo cerea o sumă destul de mare pentru povestea lui – și a notat că „[acesta] avea un răspuns pentru orice și era capabil să vorbească despre Dumnezeu și Diavol în egală măsură."

În 1989, a fost pus sub acuzare și condamnat la 16 ani de închisoare. Inițial a fost trimis la pușcăria locală, nu departe de locul în care săvârșise multe dintre crime. Acolo, a fost închis într-un fost atelier și monitorizat constant pentru a nu fi atacat sau ucis de alți condamnați. Mai târziu, a fost mutat la închisoarea García Moreno din Quito, unde a susținut că s-a convertit la creștinism, și a declarat presei că acolo a rămas neatins pentru că „îi controlez

pe deținuți datorită inteligenței [mele] subtile". Spre deosebire de prima lui condamnare, de data aceasta a fost un deținut model, iar până în noiembrie 1994 i-au fost scăzuți doi ani din pedeapsă pentru bună purtare.

Pedro Alonso López era un alt deținut din închisoarea García Moreno, care a fost eliberat în august 1994; trei luni mai târziu, și Camargo a părăsit închisoarea – dar nu așa cum și-ar fi dorit. Pe 13 noiembrie 1994, un alt coleg deținut, Giovanny Arcesius Noguera Jaramillo, l-a omorât. Tot ce au regretat familiile victimelor, după cum susțin ziarele, a fost faptul că Giovanny nu l-a torturat pe Camargo înainte de a-l omorî...

CAPITOLUL 7

Columbia & Ecuador: Luis Alfredo Garavito Cubillos

Faptul că, după acțiunile lui Pedro Alonso López și Daniel Camargo Barbosa din anii 1970 și 1980, polițiștii tot nu au reușit să pună cap la cap indiciile referitoare la „operele" Bestiei („La Bestia"), Luis Alfredo Garavito Cubillos, probabil că spune multe despre sistemul polițienesc columbian, fiecare secție crezând inițial că are propriile probleme cu care se confruntă deja. Timp de aproape șapte ani, între 1992 și 1999, Garavito a reușit să omoare peste 200 de copii cu vârsta cuprinsă între 8 și 13 ani (și un adolescent de 16 ani cu un handicap). Doar după descoperirea făcută pe 24 iunie 1998 – trupurile a trei copii care fuseseră torturați, omorâți și mutilați –, a fost formată o echipă specială de criminaliști care l-au adus, într-un final, pe Garavito în fața justiției.

Deși aproape toate reportajele realizate în limba engleză susțin că acesta a început să folosească metodele sale criminale abia în 1992, din documentele locale reiese limpede că el a violat zeci de copii în cei 12 ani anteriori – estimarea este de minimum un copil pe lună, până la patru în unele luni. Între anii 1980 și 1989, numărul de cazuri de pedofilie a crescut considerabil în zona plantațiilor de cafea din Circasia, Armenia, Calarca, Pereira, Santa Rosa de Cabal și Manizales. Garavito a mărturisit că îi făcea plăcere să violeze copii, să le muște sfârcurile, să le mutileze brațele și să îi ardă pe fese. De câteva ori a tăiat degetele copiilor

pentru a le păstra ca suvenire, dar a renunțat la această practică atunci când și-a dat seama că astfel ar ajuta un câine polițist să-i dea de urmă mai ușor.

Garavito s-a născut pe 27 ianuarie 1957 în localitatea Génova din Quindío, fiind primul din cei șapte copii ai familiei. A mers la școală doar până în clasa a cincea, când a renunțat pe motiv că avea o memorie slabă. A susținut că tatăl său era sexist, afemeiat, violent și alcoolic și că îl vedea în mod regulat bătându-i mama – într-adevăr, în câteva situații, tatăl lui l-a legat în timp ce îi brusca mama, chiar și atunci când aceasta era însărcinată în ultimele luni. Tatăl lui îl trimitea bucuros să se achite de sarcinile pe care le avea, deși își numea frecvent fiul „nenorocit" sau „imbecil". Și-a adus aminte că dormea în același pat cu mama sa, dar și felul în care ea îl mângâia în timp ce el se juca cu organele lui genitale. A susținut că a fost violat de câteva ori de proprietarul unei farmacii din localitate, un prieten al tatălui său, care l-a mușcat de penis și de fese și care l-a ars cu o lumânare – după această întâmplare, Garavito a omorât și sfârtecat două păsări mici. De asemenea, a fost violat și de un alt bărbat după ce și-a arătat dezinteresul față de pornografia heterosexuală. Pornirile lui homosexuale au început să crească, astfel că a început să-și molesteze frații în timp ce dormeau.

Avea 15 ani când și-a atacat prima victimă, lângă gara din orașul Buga. A spus că tot ce a vrut să facă a fost să-l mângâie pe băiat, nu să-l violeze, dar tânărul a început să țipe și un polițist i-a oprit. Nu a fost închis și, cum situația de acasă începuse să devină din ce în ce mai rea, Garavito s-a angajat la o fermă unde a ajuns mult mai popular decât se așteptase, devenind chiar prieten platonic cu una dintre localnice. De-a lungul anilor, ar fi avut mai multe relații cu diverse femei, de cele mai multe ori cu cel puțin 10 ani mai în vârstă decât el, relații care începeau bine, dar în care se ajungea la confruntări, violență și gelozie.

Garavito a început să consume mult alcool și, când a fost angajat la o patiserie din Armenia, a fost introdus în comunitatea

locală a Alcoolicilor Anonimi, care l-au ajutat să ducă o viață normală. Singura problemă era că viața lui Garavito era oricum, numai normală nu. Dincolo de imaginea sa respectabilă, exista un Garavito care continua să bea, fiind în același timp un vizitator regulat al Parcului Valencia, unde noaptea copiii își vindeau trupurile. I-a fost greu să ducă o viață dublă și a sfârșit prin a fi concediat. Pentru că plătise asigurările sociale încă din 1979, a avut dreptul la ajutor medical și s-a dus la doctor. Trimis la psihiatru, Garavito a susținut că avea tendințe suicidale pentru că își dorea să aibă copii; nu a menționat faptul că era impotent sau era atras sexual de copii. Astfel, acestuia i-a fost prescrisă medicamentație împotriva depresiei.

Garavito și-a găsit de lucru într-un supermarket și a început o relație cu o cosmeticiană, pe nume Claudia, care avea un fiu de 14 ani. Garavito nu a întreținut relații sexuale cu ea, dar a reușit să-și controleze celelalte impulsuri cu ajutorul Alcoolicilor Anonimi. Cu toate acestea, devenea din ce în ce mai atras de tinerii care veneau în supermarket și, în final, a început să-și folosească pauza de masă care dura două ore pentru a călători în orașul vecin, Quimbaya, și a viola tinerii de acolo. Spre sfârșitul anului 1980 și începutul lui 1981, a simțit că are nevoie de mai mult și a început să-și atace victimele cu lame de ras, lumânări și brichete. Cu cât folosea mai multă violență asupra victimei, cu atât orgasmul său era mai intens. Garavito se trezea plângând atunci când își aducea aminte de victimele sale – dar apoi începea să râdă când își amintea de plăcerea și de orgasmele pe care le avea după fiecare tortură. A păstrat o listă cu victimele sale pentru care se ruga.

Toate aceste lucruri l-au împins din ce în ce mai mult într-o stare de depresie și, în ianuarie 1984, a fost spitalizat timp de 33 de zile la o clinică de psihiatrie unde i-au fost administrate medicamente precum Sinogan și Vicilan. Când a fost eliberat, s-a dus în Pereira, unde și-a rafinat tehnicile de atragere a copiilor: spunea că are nevoie de ajutor ca să aibă grijă de niște viței mici

și îi ruga pe copii să-l ajute, oferindu-le 500 sau 1.000 de pesos. Copiii îl credeau și mergeau cu el de bunăvoie pe plantațiile de cafea sau în văile împădurite, unde apoi erau molestați. Pe parcursul celor 10 ani, a fost spitalizat de mai multe ori, dar de fiecare dată i-a convins pe doctori că se simte mai bine, dându-i-se drumul și putându-și duce astfel la îndeplinire planurile de a viola și a tortura copii. A fost reținut pentru o scurtă perioadă, dar nu pentru viol sau suferință fizică provocată altora: furase niște bijuterii de la un prieten care a făcut plângere la poliție împotriva lui. A fost fascinat de cazul lui Campo Elías Delgado, un veteran de război care a făcut un adevărat masacru la un restaurant din Bogotá pe 4 decembrie 1986; celelalte preocupări ale lui includeau viața lui Adolf Hitler și povestea doctorului Jekyll și a domnului Hyde.

S-a întors în Pereira, unde a continuat propria variantă a poveștii lui Robert Louis Stevenson – locuind cu Graciela Zabaleta și cu fiul ei, Rodolfo, și făcându-și, aparent, noi prieteni, timp în care începuse să violeze și să facă victimă după victimă. Doar din când în când prietenii săi vedeau o fărâmă din cealaltă viață a lui: cunoștințele sale, Jairo Toro și Ancizar Valencia, au locuit un timp pe aceeași stradă cu el și și-au adus aminte că acesta bea foarte mult, iar câteodată aducea în camera lui băieți cu vârsta cuprinsă între 12 și 14 ani și „având un aspect umil".

Nu a durat mult până când Garavito a dus violul și tortura la un alt nivel. Un reportaj apărut în *Pana* în 1993 relata că rămășițele unui băiețel au fost descoperite în Jamundí, Valle del Cauca, cu câțiva dinți din față lipsă, semne de tortură pe tălpi și organele genitale lipsă. Acesta era Juan Carlos, un tânăr care a avut nenorocul de a trece prin fața barului în care se afla Garavito. Acesta l-a observat, și-a plătit nota pentru băutura consumată și l-a urmărit pe băiat. Când Juan s-a oprit, Garavito s-a furișat într-un magazin și a cumpărat un satâr și o sticlă cu cel mai ieftin alcool. I-a îndrugat băiatului povestea lui obișnuită, iar copilul l-a urmat fără să aibă vreo suspiciune, traversând o linie de cale ferată spre pădure. Garavito și-a amintit că, atunci când a văzut reflexia lunii în lacul

din apropiere, s-a întors în timp, în copilărie. Acest lucru a făcut să renască în el sentimentul de ură și a simțit o dorință nestăvilită de a-l omorî pe Juan Carlos, dorință pe care a și îndeplinit-o.

Șase zile mai târziu a omorât din nou pe când se afla în drum spre sora sa, Esther, singura rudă cu care încă mai păstra legătura. Era o zi călduroasă și Garavito a început să bea încă de la ora 10:00 dimineața; aproape de amiază, era beat și deja îl omorâse pe un băiat de 12 ani, Jhon Alexander Peñaranda. Următoarele opt victime erau din Bogotá, unde acesta găsea plăcere în mutilarea și mai dură a corpurilor, uneori tăind intestinele copiilor și punându-le peste trupurile lor. Trei dintre copii nu au fost niciodată identificați. Spre finalul anului, a comis în aceeași zi mai multe crime – toate relatate în jurnalul său, în care păstrase chitanțele diferitelor călătorii cu autobuzul între locurile crimelor. Ocazional, copiii se luptau – unul dintre ei a reușit să-i taie lui Garavito tendoanele de la mâini –, dar în final nu reușeau să scape.

În februarie 1994, l-a omorât pe Jaime Andrés González în apropiere de Tuluá, dar apoi a avut conștiința încărcată și a început să creadă că cineva îi spusese că este o persoană de nimic. Așa că a mers să îngroape cuțitul și pentru un timp s-a oprit din a mai ucide, căutând refugiu în Biblie – și în diverse forme de vrăjitorie. A ajuns să creadă că făcea munca Diavolului.

În 1995, în regiunea Valle au avut loc mai multe crime – victimele au fost patru copii cu vârsta cuprinsă între 8 și 10 ani. Doi dintre ei erau verișori și toți proveneau din familii sărace. Fiecare a dispărut înainte de amiază și toți au fost găsiți pe panta unui deal, unde plantele înalte ascundeau totul de ochii lumii; Garavito nu s-a mai obosit să-i îngroape. În vara anului 1996, se afla în apropierea orașului Boyacá: pe 8 iunie, un băiat a fost dat dispărut după ce a fost văzut într-un magazin local împreună cu un străin care i-a cumpărat dulciuri lui și prietenilor săi. Băiatul l-a urmat pe bărbat pe propria bicicletă; peste cinci zile, a fost găsit corpul său decapitat, cu penisul secționat inserat în gură. Garavito a fost supus unui interogatoriu, dar a spus că el doar i-a cumpărat

dulciuri băiatului și după aceea nu l-a mai văzut. Trei sau patru zile mai târziu a omorât un alt băiat în Pereira. În ianuarie 1997, era prezent din nou în Bogotá, de data aceasta deghizat în călugăr franciscan. Jimmy, un pușți în vârstă de opt ani, a fost prima dintre cele trei victime de atunci.

Descoperirea a trei trupuri neînsufleţite, doi ani mai târziu, din nou pe panta unui deal, a fost catalizatorul unei acțiuni a autorităților mult mai intense decât fusese până atunci. Unul dintre cele trei corpuri se afla acolo de ceva timp, dar părea mai mult decât evident că era vorba despre opera unei singure persoane: toți băieţii erau legați de mâini, gâturile le fuseseră tăiate în profunzime, iar organele genitale, secționate. Existau urme de mușcături și semne de penetrare anală, iar la locul crimei a fost găsită și o sticlă de lubrifiant. Investigatorii au aflat în curând că unul dintre băieți îi spusese mamei sale că se duce să ajute un bărbat care făcea un transport de vite; toți băieţii care au fost omorâți de Garavito au dispărut pe la jumătatea dimineții.

La biroul Procurorului General a fost creată o comisie specială care să se ocupe de caz. Când numărul crimelor neelucidate a devenit cunoscut, detectivii au luat în calcul mai multe posibile motive – prostituție cu copii, satanism (din cauza urmelor de ceară găsite la locul unde s-au produs crimele), trafic de organe și pedofilie. În noiembrie 1998, a fost descoperită o groapă comună în care se aflau scheletele a 14 băieți cu vârste cuprinse între 8 și 14 ani. A fost necesar să se facă reconstituiri medico-legale după ce alte metode au dat greș – iar acest caz a fost primul în care a fost folosită această tehnică pentru identificarea copiilor. Cercetările asupra oaselor găsite au sugerat că, de fapt, o singură persoană ar putea fi responsabilă pentru această multitudine de crime.

Detectivii au început să realizeze un profil al criminalului, în timp ce pe 6 februarie 1999, în Palmira, au fost descoperite alte corpuri mutilate. Garavito a lăsat diverse dovezi la locul faptei, inclusiv pantofi, ochelari de vedere și bani, ceea ce i-a făcut pe detectivi să creadă că acesta fugea de ceva. Starea în care se

aflau pantofii sugera că ucigașul șchiopăta și că își rotea piciorul în timp ce mergea; diversele obiecte fizice au oferit un interval de înălțime între 1,63 și 1,67 m, iar ochelarii păreau a fi speciali, pentru persoane în vârstă. Dovezile obținute au arătat că ucigașul s-a deplasat pe distanțe mari pe tot teritoriul țării. Ofițerii au fost trimiși sub acoperire în comunitățile cu multe persoane fără adăpost pentru a căuta indicii despre identitatea bărbatului.

Folosind expertizele medico-legale, s-a întocmit o listă cu 25 de suspecți, printre care se afla și Garavito: fusese suspect în 1996 în cazul crimei lui Renald Degaldo, de 12 ani, comise în Tunja. Garavito fusese văzut cu băiatul respectiv de către un patron de magazin și de câteva prostituate locale; supus unui interogatoriu, fusese eliberat din cauza dovezilor insuficiente. În declarația lui, a menționat că fusese în locuri diferite, chiar acolo unde au fost găsite cadavre.

Ancheta nu a mers ușor. În Pereira, Pedro Pablo Ramírez García era suspect în cazul unor violuri și crime ale unor băieți care avuseseră loc în aceeași perioadă în care Garavito fusese activ. Ramírez a fost arestat și a negat că ar fi autorul crimelor – și cât timp a stat în pușcărie, alți patru băieți au fost uciși. Așadar, căutările și cercetările s-au intensificat. Sora lui Garavito, Esther, a fost interogată și a predat poliției o cutie pe care Garavito i-o dăduse spre păstrare – care includea poze ale copiilor omorâți și lista cu victimele sale. O chitanță din cutie era de la un transfer de bani către o femeie din Pereira – la adresa acesteia au găsit o altă sacoșă, în care erau consemnate călătoriile lui Garavito din 1994 până în 1997, precum și alte obiecte care se potriveau cu cele descoperite la locul crimelor.

Starea ochelarilor și alte dovezi găsite în Palmira au sugerat faptul că ucigașul fusese ars, iar anchetatorii au descoperit că acesta, înainte de a dispărea, călătorise până în Pereira pentru a primi ajutor de la un farmacist. Cu toate acestea, acum știau că avea arsuri pe braț, pe partea stângă a corpului și pe un picior.

Pe 22 aprilie 1999, Garavito a încercat să-l violeze pe Ivan Sabogal, un băiat din Villavicencio, Meta; un homeless i-a stricat planurile criminalului, iar băiatul a scăpat, reușind să ajungă la patronul unui magazin și să-i spună să cheme imediat poliția. Garavito i-a urmărit pe Ivan și pe vagabond, dar a dispărut când aceștia s-au întâlnit cu patronul. Părea că Garavito a scăpat, dar când poliția îl ducea pe Ivan la secție, acesta l-a zărit pe Garavito. Întrebat fiind unde se duce, a dat un răspuns ezitant și a fost arestat. La secția de poliție a spus că și-a pierdut actele de identitate, susținând că se numește Bonifacio Morera Lizcano. Folosise multe „alias și porecle" – în special Alfredo Salazar și Goofy (după personajul Disney) – în timpul călătoriilor lui.

În iulie 1999, procurorii și echipele de știință și cercetare din diferite departamente aflate în zone din întreaga țară, acolo unde avuseseră loc astfel de crime, și-au unit forțele. Devenise evident faptul că existau multe puncte comune între aceste omoruri: poziția cadavrelor era aceeași, iar la locul crimelor fuseseră găsite legături din fibră sintetică, pungi de plastic, dopuri și sticle de alcool.

Unul dintre prietenii lui Garavito, Umbar Toro, a fost de acord să-i ajute pe anchetatori; acestuia i-a fost montat un microfon înainte de a se întâlni cu Garavito în închisoare. Într-un final, Garavito i-a vorbit despre existența unei sacoșe cu diverse așa-zise „suvenire", pe care o ținea soția unui alt deținut. Când aceasta a fost predată, i-a oferit poliției și mai multe dovezi solide.

Totuși, Garavito nu a vrut să-și recunoască sub nicio formă crimele. A folosit orice truc a știut pentru a ascunde cine era – schimbând felul în care semna documentele de la hârtie la hârtie, de exemplu, dar anchetatorii au reușit să ia fire de păr din celula lui pentru a face teste ADN pe sticlele găsite la locul de desfășurare a crimelor și au făcut investigații oftalmologice tuturor deținuților (nu doar lui, în cazul în care și-ar fi dat seama ce vor să facă) pentru a stabili o legătură cu rețeta ochelarilor găsiți

aruncați. În ciuda acestor lucruri, Garavito a negat totul timp de mai mult de opt ore.

Apoi, unul dintre detectivii principali, Aldemar Duran, a fost adus pentru a-l interoga. A trecut în revistă toate modalitățile prin care Garavito îi aborda pe băieți și ce le făcea odată ce îi prindea. Interogatoriul a durat 18 ore, iar pe 28 octombrie 1999, Garavito a cedat și le-a mărturisit lui Duran și echipei sale tot ceea ce făcuse, deși a susținut că în acea perioadă a fost posedat de un spirit malefic.

„Luis Alfredo Garavito a recunoscut uciderea a aproximativ 140 de copii, din care până acum am găsit doar 114 cadavre și în continuare investigăm dispariția altora", a declarat presei, pe data de 30 octombrie, procurorul-șef al Columbiei, Alfonso Gómez.

Datorită numeroaselor sale mărturisiri, legea columbiană nu a cerut în mod obligatoriu ca Garavito să fie trimis în instanță. Acesta a fost condamnat pe loc la 1853 de ani de închisoare..., deși, în urma revizuirii din anul 2000 a Codului Penal columbian, niciun deținut nu mai poate sta încarcerat mai mult de 40 de ani. Existau o serie de îngrijorări că îi fusese dată o sentință de 30 de ani pentru una dintre crimele sale și, din moment ce acesta a cooperat cu autoritățile, ar putea fi eliberat mai devreme. Garavito și-a cerut iertare în mod public pentru crimele sale: „Îi rog pe oamenii din Columbia să mă ierte", a spus el, „să-mi dea oportunitatea pe care poate eu le-am furat-o multora." Nu doar columbienii, ci și vecinii din Ecuador au considerat acest lucru greu de digerat – Garavito trecuse granița ocazional și existau acuzații grave pentru el și pe teritoriul altor state. Sistemul judiciar columbian a clarificat, în anul 2011, faptul că nu există nicio posibilitate ca Garavito să iasă din închisoare în viitorul apropiat – cel mai devreme se putea întâmpla la 10 ani depărtare de o primă potențială eliberare, așadar după ce își va fi ispășit prima pedeapsă. Însă totuși acesta mai are încă de executat alte 48 de pedepse.

CAPITOLUL 8

Indonezia: Ahmad Suradji

„Dacă vrea să posede o magie puternică, trebuie să omoare 70 de femei." Aceasta a fost explicația cel mai des oferită pentru crimele lui Ahmad Suradji, cunoscut și ca Datuk și Dukun AS, un vrăjitor indonezian care a recunoscut că a ucis 42 de fete și de femei, dar care ar putea la fel de bine să fie responsabil pentru mult mai multe crime.

Spui că ești vrăjitor și, cel mai probabil, cineva dintr-o cultură vestică o să facă un comentariu referitor la Harry Potter și tagma sa. Dar în insulele indoneziene, în special în comunități precum Aman Damai, în Sumatra de Nord, „dukunii" sunt venerați. Suradji era unul dintre aceștia, respectat ca „datuk", un vindecător cu puteri mari despre care sătenii credeau că are puteri telekinetice ce îi permit să miște norii. Oferea sfaturi despre aproape orice: de la probleme financiare și conjugale, până la afecțiuni fizice. Totuși, era și un maestru al magiei negre. Pentru a fi și mai puternic, credea că are nevoie de saliva unei femei aflate pe moarte și trebuia să o înghită în timp ce aceasta se stingea.

Suradji s-a născut pe 12 decembrie 1952, în Pasar Rangkat; tatăl său era un fermier care practica vrăjitoria, iar mama sa era casnică. I-a fost dat numele de „Nasib" (care înseamnă „soartă" în limba javaneză). Copil fiind, a fost un găinar care se lua la bătaie cu tinerii și fura. La vârsta de 19 ani, a fost închis pentru furt și comportament violent; la scurt timp după eliberare, la vârsta de

31 de ani, a fost condamnat din nou, de data aceasta pentru furt de vite. Odată ce a terminat de ispășit și această pedeapsă, s-a retras în junglă și a început să practice vrăjitoria, bazându-se pe ce își amintea că făcea tatăl lui. Părea că s-a liniștit, ducând o viață de fermier, căsătorindu-se cu trei surori (contrar obiceiurilor islamice), care i-au născut în total nouă copii, și oferindu-și în sat serviciile de vrăjitor.

Totul s-a schimbat în 1986. Potrivit spuselor lui Suradji, atunci a avut o viziune aproape fantomatică și și-a amintit ceva ce îi spusese tatăl său când avea doar 10 ani: bea saliva a 70 de tinere moarte și o să devii invincibil. „Tatăl meu nu m-a sfătuit în mod clar să omor oameni", a recunoscut Suradji la scurt timp după arestarea sa. „Așa că m-am gândit că o să-mi trebuiască o eternitate să aștept să moară 70 de femei. Pentru că am încercat să obțin invincibilitatea *sau* nemurirea, m-am hotărât să ucid."

În următorii 11 ani, cel puțin 42 de femei au dispărut. Nu părea să existe vreo legătură între acestea și Suradji – mulți dintre „clienții" săi nu spuneau familiilor că i-au cerut ajutorul, așa că nimeni nu și-a dat seama că el era un numitor comun în dispariții-ile care au avut loc. Unele persoane dispărute erau prostituate care cereau ajutor pentru a avea mai mulți clienți, altele erau soții care aveau probleme conjugale: toate își doreau o soluție rapidă de la „dukun". Acesta stătea de vorbă cu ele, stabilea care erau nevoile lor spirituale, precum și taxa pe care trebuiau să o achite pentru serviciile oferite. Odată ce aceasta era plătită, ele îl urmăreau în lanurile de trestie-de-zahăr pentru a duce la bun sfârșit ritualul care, spunea el, era unul absolut necesar. Ajunși acolo, le ordona să intre într-o groapă pe care de multe ori o săpase dinainte – sau ele l-ar fi ajutat să o sape. Având încredere în „dukun", ele acceptau să le fie legate mâinile și picioarele și intrau în groapă cu picioarele depărtate, așteptându-se să fie îngropate până la talie; atunci femeile erau strangulate, iar Suradji le sucea gâtul pentru a le putea suge saliva. De multe ori, una dintre soțiile lui îl ajuta să dezbrace trupurile femeilor, iar apoi respectiva victimă era

îngropată cu capul îndreptat spre casa lui Suradji, pentru ca spiritul ei să vină direct la el. Nu toate victimele erau clientele lui; în câteva ocazii, Suradji a angajat pentru ritualurile sale prostituate, pe care apoi le omora.

Ultima sa victimă a fost Sri Kemala Dewi, o tânără în vârstă de 21 de ani, care a venit să-l viziteze pe 24 aprilie 1997 fiindcă voia să se împace cu soțul ei. Suradji și-a adus aminte că fata era speriată deoarece fuseseră nevoiți să treacă printr-un cimitir pentru a ajunge la plantație și aceasta l-a întrebat dacă soția lui nu ar putea să-i însoțească. Dewi a fost legată, băgată în groapă și strangulată, fiind nevoie de 10-15 minute ca să moară. Apoi, Suradji i-a supt saliva și a dezbrăcat-o („dacă o îngrop fără haine", a explicat el, „corpul ei se descompune mai repede") și i-a băgat hainele într-o pungă de plastic pe care o adusese cu el. Deși mulți nu l-au crezut, Suradji a susținut întotdeauna că nu și-a violat victimele și nici nu a avut alte interese sexuale față de ele, iar dovezile medico-legale, atâtea câte au fost, au confirmat acest lucru. Mai târziu, a spus că jaful a fost motivul acțiunilor sale, dar din nou nu prea a fost crezut.

Trei zile mai târziu, un tânăr a găsit pe câmpurile cultivate cu trestie-de-zahăr o grămadă de pământ având o formă ciudată; ea fusese descoperită după ce ploaia curățase pământul de deasupra. A fugit la unchiul său, bătrânul satului, Sugito, și așa au început să investigheze grămada aceea care mirosea a putred. Au contactat armata care le-a spus să continue să sape, dar să se oprească dacă găsesc rămășițe umane. A fost nevoie de șase persoane și de niște ore bune pentru a putea da la o parte pământul, iar dedesubt au găsit, într-adevăr, cadavrul unei femei. Era Dewi, identificată de mama ei, Arsanah, pur și simplu după picioare.

Un trăgător de ricșă, Andreas Suwito, a spus poliției că știa că Dewi voia să-l viziteze pe Suradji, dar era foarte secretoasă în privința motivului. Polițiștii au mers imediat la casa lui Suradji, unde au găsit poșeta lui Dewi, rochia acesteia și o brățară a ei. Suradji a negat că ar fi omorât-o și a spus că deplânge și el împreună cu

familia ei moartea femeii. La trei zile după descoperirea cadavrului lui Dewi, a fost arestat.

Suradji nu a cooperat cu poliția, care a găsit multe dovezi în momentul percheziției, inclusiv 20 de ceasuri și haine îngropate în țarcul caprelor, care i-au pus pe anchetatori să facă legătura între acesta și alte crime. Într-un final însă, Suradji a recunoscut comiterea a 42 de crime, întinzându-se pe o perioadă de peste un deceniu, până în anul 1986 (nu înainte de a spune întâi că era vorba doar despre nouă crime, apoi despre 13, 18 și, în final, 23). „Suntem cu toții ființe umane", a zis el. „Avem fiecare propriile puteri și slăbiciuni. Dacă îmi amintesc corect, am ucis 42 de femei. Nu am presupus că voi fi prins vreodată. Nu am încercat să fug atunci când am văzut poliția, pentru că m-am resemnat în fața sorții." A fost nevoie de patru zile de interogatoriu ca să dezvăluie toate detaliile, iar poliția l-a obligat să reconstituie crimele oribile comise folosind manechine. Filmarea ulterioară a fost considerată potrivită pentru a fi difuzată la buletinul de știri TV!

S-a intrat cu buldozere pe lanul de trestie-de-zahăr din apropiere, iar poliția și armata au lucrat împreună pentru a căuta prin pământ corpurile fetelor ucise. Victimele lui Suradji au fost localizate, patru dintre ele într-o stare atât de avansată de descompunere, încât nu mai puteau fi identificate, iar restul erau doar schelete. Descoperirile medico-legale din laboratorul din Medan au identificat 42 de victime, toate femei cu vârsta cuprinsă între 17 și 40 de ani. Suradji a fost acuzat pentru toate aceste crime și trimis în judecată în decembrie 1997. Soțiile lui au fost arestate și interogate; astfel, a ieșit la iveală faptul că prima lui soție, Tumini, era cea care mergea cu victimele pe câmp sau i se alătura lui Suradji după comiterea crimelor. Celelalte două știau doar că victimele veniseră să le viziteze soțul.

Când a început judecarea cazului, Suradji și-a retras mărturia, negând totul. Acest lucru a reprezentat o mare problemă pentru acuzare: nu aveau cum să identifice victimele, cu excepția lui Sri Kemala Dewi. Cu toate acestea, pe parcursul următoarelor patru

luni și-au pregătit bine cazul, iar, pe 27 aprilie 1998, Suradji a fost condamnat pentru uciderea a 42 de femei. „Datorită declarațiilor diverșilor martori și a rezultatelor anchetei, judecătorii au afirmat că nu există niciun factor atenuant care ar putea să-i scadă din pedeapsă", a relatat canalul local de știri. „Ahmad Suradji a fost acuzat că a încălcat Articolul 340 din Codul Penal. Urmărit de sute de persoane, Ahmad Suradji a venit la proces și a primit sentința finală cu o față senină." Sentința a fost pedeapsa cu moartea – și o amendă de 7.500 de rupii. Și soția sa, Tumini, a fost condamnată la moarte, dar ulterior sentința i s-a schimbat cu închisoarea pe viață.

Până când diverse apeluri au fost respinse – inclusiv o cerere de clemență refuzată de președintele Susilo Bambang Yudhoyono –, au trecut 10 ani înainte ca Suradji să-și ispășească pedeapsa. Pe 10 iulie 2008, a fost împușcat de un pluton de execuție; i-au trebuit trei minute ca să moară. Trupul său a fost trimis acasă familiei pentru a fi înmormântat, dar sătenii nu l-au vrut la ei în localitate, blocând accesul mașinii de poliție. În cele din urmă, Suradji a fost îngropat în cimitirul public Keling Garuda, la câțiva kilometri depărtare.

CAPITOLUL 9

Iran: Ali Asghar Borujerdi

„Niciodată în viața mea nu am mai văzut pe cineva care să fie autorul unor asemenea omucideri și carnaje. Este clar că astfel de crime au o influență îngrozitoare asupra gândurilor și minții oamenilor. Practic, dacă faptele lui rămân nepedepsite, este posibil ca toată lumea să poată comite genul acesta de crime dintr-un moft personal și să se asigure că nimeni nu va fi pedepsit."

Acestea sunt declarațiile procurorului din procesul împotriva lui Ali Asghar Borujerdi, poreclit Asghar-e Ghatel („Asghar criminalul"), primul criminal în serie iranian din secolul XX despre care se știe, responsabil de violarea și moartea a 33 de tineri între anii 1907 (când avea doar 14 ani) și ianuarie 1934, când a fost arestat pentru prima dată. La procesul său, avocatul apărării, Mirza Ahmad Khan Shari'atzadeh, a încercat să dovedească că era un „criminal înnăscut" și că nu poate fi făcut responsabil pentru crimele sale – sau cel puțin nu ar trebui executat pentru ele. Dar totul a fost în zadar – Borujerdi a fost executat pe 26 iunie 1934, iar porecla sa a intrat în folclorul iranian, unde Asghar-e Ghatel a devenit un fel de figură mitologică, folosită pe post de baubau pentru a-i speria pe copii.

Borujerdi s-a născut în 1893 în orașul iranian din vest Borujerd, construit încă din anii 900 e.n. Tatăl său, Ali Mirza, era cunoscut pentru atacurile sale asupra caravanelor ce călătoreau în zonă și pentru că îi lăsa pe proprietarii lor să moară – ceea ce încerca să sugereze avocatul lui Borujerdi era înclinația înnăscută

a clientului său către comportamente cu caracter ilegal și imoral. La vârsta de opt ani, Ali Asghar a părăsit Borujerd împreună cu mama lui și cu frații săi pentru a locui în orașul irakian Karbala. Șase ani mai târziu, s-a mutat în Bagdad, unde a locuit cu frații săi care dețineau o cafenea (considerată un loc rău famat).

La vârsta de doar 14 ani, a început să agreseze sexual adolescenți. A petrecut ceva timp în închisoare, iar după aceea mama și frații lui s-au împotrivit oricărei încercări a acestuia de a se căsători, ceea ce l-a supărat foarte mult. Și, deși a susținut – după ce a fost capturat de poliție – că a început să omoare oameni doar ca să-i păcălească pe polițiștii care îl urmăreau, a admis că a devenit „obișnuit" cu „practicile [sale] înfricoșătoare... pas cu pas". În mărturia lui, indiferența față de suferința victimelor era clară: „Cu încă două lovituri în stomac, l-am lăsat inconștient [pe băiat] și am început să-i tai capul cu un cuțit. În timp ce îi tăiam capul, și-a revenit, m-a implorat [să îi salvez viața] și a plâns." Astfel de rugăminți rămâneau însă neascultate.

A adunat un număr de 25 de victime în Bagdad, creând tensiuni între comunitățile de sunniți și șiiți, pe care poliția a fost nevoită să le țină în frâu, și a fost destul de norocos să scape fără să fie arestat. S-a mutat în Teheran și a lucrat ca vânzător de legume și hamal, locuind în cartierul sărac Bagh-e-Ferdows, în timp ce își vedea de obiceiurile lui criminale, omorând opt băieți, majoritatea lor fiind cerșetori fără adăpost, și decapitându-i. Primele cadavre au fost găsite în ajunul Anului Nou, în 1933, iar Borujerdi a fost arestat în ianuarie. Totuși, a fost eliberat din arest din cauza lipsei de probe. Polițiștii au avut nevoie de doar două luni ca să pună piesele cap la cap și a fost arestat din nou în martie. În acest moment, și-a recunoscut faptele și a fost trimis în judecată – ceea ce a durat doar o zi. La proces, a susținut că a acționat doar pentru binele Iranului, din moment ce aceia pe care îi omorâse „erau de moravuri ușoare și depravați, iar existența lor era nocivă țării." Se considera un martir național, care salva viitoarele generații de la durere.

A făcut apel la sentința primită, dar fără succes, și a fost spânzurat în fața unei mulțimi imense în Piața Sepah din Teheran – deși, având în vedere profunzimea urii îndreptate împotriva lui, ar fi putut să se considere norocos că a primit un verdict atât de rapid. „Dacă eu aș fi statul, aș încinge un cui lung în foc și i l-aș trece prin toată lungimea spatelui, în Piața Sepah", s-a spus că ar fi afirmat un cetățean din Teheran, în timp ce altul a sugerat că „trupul lui ar trebui să-i fie tăiat în 33 de bucăți în Piața Sepah, iar fiecare din acele 33 de bucăți ar trebui trimisă în câte unul din orașele [de provincie] din Iran, ca să fie o lecție pentru alții." La execuția lui publică, a fost necesară o prezență masivă a poliției.

CAPITOLUL 10

Marea Britanie: Jack Spintecătorul – Crimele din Whitechapel

Puțini criminali în serie au stârnit așa de mult interes – atât în timpul perioadei în care au avut o activitate infracțională, cât și în anii care au urmat – cum a făcut-o Jack Spintecătorul, ucigașul a (cel puțin) cinci femei din Whitechapel, în Londra anului 1888. Poate că e și din cauza faptului că el (și în acest moment este sigur în proporție de 99 la sută că a fost bărbat) nu a fost niciodată identificat cu succes – în ciuda unei adevărate industrii de cărți scrise de criminologi, de ficțiune a unor renumiți autori și a unei multitudini de amatori talentați care susțineau că au găsit piesa lipsă care îi incriminează odată pentru totdeauna pe Montague John Druit sau pe chirurgul Reginei, Sir William Withey Gull, sau pe pictorul Walter Sickert, sau pe unul dintre zecile de suspecți. Mari detectivi ficționali – de la Sherlock Holmes (de mai multe ori), până la „vitejii" din 1970, Charlie Barlow și John Watt – și-au pus mintea la contribuție împotriva acestui personaj. Dar nimeni nu știe nici acum adevărul – și aproape 130 de ani mai târziu, pare improbabil, exceptând inventarea unei mașini a timpului sau a unui alt mod de a vedea trecutul, că vom ști vreodată. În consecință, acest capitol va fi în mare parte diferit față de celelalte,

din moment ce este imposibil de trasat drumul care l-a împins pe asasin să-și înceapă crimele.

Potrivit Poliției Metropolitane, 11 crime au fost considerate ca fiind „Crimele din Whitechapel": Emma Elizabeth Smith, Martha Tabram, Mary Ann (Polly) Nichols, Annie Chapman, Elizabeth Stride, Catherine Eddowes, Mary Jane Kelly, Rose Mylett, Alice McKenzie, Frances Coles și o femeie neidentificată al cărei bust a fost găsit sub un pod de cale ferată pe Pinchin Street. Nichols, Chapman, Stride, Eddowes și Kelly sunt în general considerate a fi „opera" lui Jack Spintecătorul, iar, în diferite perioade, au fost făcute legături și cu celelalte crime.

Unii dintre detectivii care au lucrat inițial la caz, inclusiv inspectorul Walter Dew, care mai târziu a devenit celebru, fiind cunoscut ca omul care l-a prins pe dr. Henry Crippen, au crezut despre Emma Elizabeth Smith că ar fi prima victimă a lui Jack Spintecătorul. Smith era o prostituată care lucra în Whitechapel în noaptea de luni, a doua zi de Paște, în 1888; la primele ore ale dimineții de marți, 3 aprilie, a fost agresată și jefuită la intersecția dintre Osborn Street și Brick Lane, dar a reușit să se întoarcă la casa din Spitalfields, unde stătea cu chirie. I-a spus proprietarei, Mary Russell, că doi sau trei bărbați o atacaseră, iar Russell a dus-o la spital. Unul dintre agresori îi introdusese în vagin un obiect contondent, care îi fisurase peritoneul. A făcut peritonită, din cauza căreia a decedat pe 4 aprilie, la ora 9:00 dimineața. Înainte să moară, Emma nu a oferit nicio descriere a atacatorilor săi, care ar fi putut să lucreze pentru banda căreia îi dădea o parte din veniturile ei. Cazul a fost investigat de inspectorul Edmund Reid (baza reală a personajului principal din serialul TV *Ripper Street*), care devenise recent inspector local și șef al CID* la Divizia H din Whitechapel, în locul lui Fred Abberline. Totuși, în

---

* Crime Investigation Department („Departamentul de Investigații Criminale"). (*n. trad.*)

lipsa unor dovezi palpabile, nu a reușit să aducă pe nimeni în fața justiției.

A doua zi după următoarea sărbătoare legală, de la începutul lunii august, a debutat cu o altă moarte care a fost considerată categoric – chiar de către inspectorul Abberline, responsabil cu vânarea maniacului, de comisarul Robert Anderson, și de însuși Dew – ca fiind începutul activității Spintecătorului. Mai târziu, pe data de 6 august, prostituata Martha Tabram și colega ei, Mary Ann Connelly, se distrau împreună cu doi soldați în pubul „Angel and Crown". Mary a mers să facă sex cu clientul ei pe Aleea Angel, iar Martha l-a dus pe partenerul ei, George Yard, pe o străduță paralelă. În jurul orei 2:00 dimineața, ofițerul de poliție Thomas Barrett l-a întrebat pe un grenadier care zăbovea în vecinătatea George Yard Street ce făcea acolo, iar el a răspuns că își așteaptă un prieten. În jurul orei 3:30 a.m., Albert George Crow a urcat scările de la George Yard Buildings și la parter a trecut pe lângă o siluetă aparent adormită. Peste 90 de minute, docherul John Saunders Reeves a coborât din clădire, în drum spre locul său de muncă, și a observat că „silueta" era de fapt o persoană moartă. A dat alarma, iar ofițerul Barrett a trimis după dr. Timothy Killeen, ca să examineze corpul. Doctorul a estimat că Martha murise de aproximativ trei ore: fusese înjunghiată de 39 de ori, în jurul orei 2:30 dimineața, cu un cuțit cu o lamă îngustă.

Reid era din nou șeful și l-a trimis pe Barrett la Turnul Londrei pentru a încerca să-l identifice pe soldat. Dar era nehotărât și s-a răzgândit; cea de-a doua opțiune a lui a avut o poveste destul de puternică așa încât să-l facă pe Reid să nu țină cont de el în anchetă. Mary Ann Connelly nu a putut identifica pe nimeni la Turnul Londrei, dar mărturia ei sugera că ar putea fi vorba despre cineva din Garda Coldstream, așa că a fost trimisă la Wellington Barracks pentru a-i verifica pe soldații de acolo. Cei doi potențiali suspecți pe care i-a ales aveau însă alibiuri puternice. După aceste momente, cazul a eșuat. Procurorul adjunct Collier a fost de acord că inspectorul Reid a făcut tot ce a putut, dar „i-a părut rău

din mai multe motive că autorul crimei nu a fost reperat, aceasta fiind una dintre cele mai oribile crime comise în ultimul timp, detaliile fiind îngrozitoare în ceea ce privește delicatețea diavolică a brutalității."

Moartea acceptată în unanimitate de specialiștii în „Crimele din Whitechapel" ca fiind prima crimă a lui Jack Spintecătorul este cea a lui Polly Nichols de pe 31 august 1888. Ultima dată a fost văzută în viață în acea dimineață, la ora 2:30, la colțul dintre Osborn Street și Whitechapel Road. În jurul ore 3:40 a.m., corpul ei a fost găsit de șoferul unei furgonete, Charles Cross (căruia i se mai spune și Charles Allen Lechmere), în fața unei porți închise de pe Buck's Row (redenumită mai târziu Durward Street). În noaptea morții, prostituatei alcoolice îi fusese refuzată o cameră dintr-o casă de pe Thrawl Street, numărul 18, din cauză că nu avea cei patru penny necesari pentru a o închiria; bălmăjea ceva despre faptul că noua ei bonetă ar trebui să atragă un client care să-i dea banii de care avea nevoie. Ultimele cuvinte pe care i le-a adresat colegei sale de cameră, Emily Holland, la ora 2:30, în timp ce se sprijinea beată de un perete, au fost ceva de genul că tocmai câștigase un șiling în seara aceea, destul cât să-și plătească de trei ori chiria, dar îi cheltuise pe băutură. Emily a încercat să o convingă să se întoarcă la locuința lor, dar Polly a refuzat și s-a îndreptat spre East Whitechapel Road în căutarea unui alt client.

Polly Nichols a fost găsită pe jos, cu fusta ridicată în jurul taliei. Cross și un alt șofer de furgonetă, Robert Paul, i-au luat pulsul și și-au dat seama că aceasta era moartă. Cross a crezut că a văzut cum i se mișcă pieptul și a pornit în căutarea unui polițist, pe drumul spre serviciu. Ofițerul de poliție Jonas Mizen patrula, iar Cross i-a povestit despre descoperirea făcută și despre faptul că femeia „pare să fie ori moartă, ori beată, dar, din punctul meu de vedere, eu cred că-i moartă".

Trupul a fost găsit în timpul patrulării și de ofițerul de poliție John Neil, care a aprins lanterna și a văzut ochii lui Polly holbându-se în gol – și rănile adânci din jurul gâtului. Colegul

său, ofițerul John Thain, i-a venit în ajutor, Neil trimițându-l să-l aducă pe medicul chirurg Llewellyn, care a estimat că femeia murise în jurul orei 3:30. Neil nu auzise nimic pe la acea oră.

La fel ca și în cazul celorlalte victime ale Spintecătorului, probele adunate în timpul anchetei, care a început pe 2 septembrie și s-a finalizat în aceeași lună, pe data de 24, au fost clare în privința felului în care criminalul lăsase corpul tinerei.

> Îi lipseau cinci dinți, iar pe limbă avea o mică lacerație. De-a lungul părții inferioare a maxilarului, pe partea dreaptă a feței, era o vânătaie. Aceasta ar fi putut fi cauzată de o lovitură de pumn sau de presiunea făcută cu degetul mare. Pe partea stângă a feței avea o vânătaie circulară, care și ea ar fi putut apărea din cauza presiunii degetelor. Pe partea stângă a gâtului, la aproximativ 2 cm sub maxilar, era o incizie de vreo 10 cm lungime, care pornea imediat de sub ureche. Pe aceeași parte, dar la 2 cm dedesubt și începând cu 2 cm mai în față, exista o incizie circulară care se termina la 7 cm sub partea dreaptă a maxilarului. Acea incizie a secționat complet toate țesuturile, ajungând până la vertebre. Vasele mari de sânge din zona gâtului au fost secționate. Incizia era de aproximativ 20 cm lungime. Tăieturile au fost făcute probabil cu un cuțit cu lamă lungă, potrivit de ascuțit și folosit cu multă violență.
>
> Nu s-a găsit sânge pe piept – nici pe corp, nici pe haină. Nu existau răni corporale până fix deasupra părții inferioare a abdomenului. La 4 sau 6 cm distanță de partea stângă era o rană în zigzag. Aceasta era foarte adâncă, iar țesuturile erau tăiate de tot. De-a lungul abdomenului, existau alte câteva incizii. Alte trei sau patru tăieturi similare coborau pe partea dreaptă, toate fiind cauzate de un cuțit folosit cu multă violență. Plăgile porneau dinspre stânga spre dreapta și ar fi putut fi făcute de o persoană stângace. Toate rănile au fost făcute cu același instrument.

Deși dr. Llewellyn a comentat în acel moment cantitatea mică de sânge găsită („aproape de ajuns pentru a umple două pahare de vin sau jumătate de halbă, cel mult"), acesta fusese absorbit de hainele și părul ei și, potrivit ofițerului Thain, atunci când corpul i-a fost mutat, sub el se afla „o masă de sânge coagulat".

Poliția avea foarte puține dovezi de care să se folosească în acest dosar. În zonă se zvonea că „Șorțul de piele"* era vinovatul. Evreul polonez John Pizer, cunoscut cu această poreclă și având reputația că teroriza prostituatele locale, a fost arestat pe 10 septembrie, dar a trebuit să fie eliberat pentru că alibiurile lui erau puternice și fuseseră verificate. Se crede că sergentul William Thicke, care l-a arestat pe Pizer, îi purta ranchiună acestuia, la fel cum se crede că ar fi fost și cazul unui anume H.T. Haslewood din Tottenham, care a repetat acuzația, un an mai târziu, într-o scrisoare adresată Ministerului de Interne. Pizer a fost menționat de unele ziare, care ulterior au fost nevoite să-i plătească o despăgubire. Polly Nichols a fost înmormântată pe 6 septembrie 1888; până atunci, cel puțin o fată, având aceeași meserie, mai fusese lichidată de criminalul ei.

În concluzia în urma investigației asupra morții lui Polly Nichols, medicul legist Wynne Baxter a remarcat că „similaritatea rănilor" din cazul ei și al lui Annie Chapman „este considerabilă". „Vă sugerez ca posibilitate faptul că aceste două femei ar fi putut fi ucise de către același om, cu același obiect", a spus Baxter juriului, „și că în cazul lui Nichols ticăloșia a fost întreruptă înainte să-și poată duce la îndeplinire obiectivul, iar dând greș în mijlocul străzii, încearcă din nou, la o săptămână după eșec, într-un loc mai ferit. Dacă acest lucru este corect, obrăznicia și îndrăzneala sunt egale cu fanatismul său maniacal și răutatea sa respingătoare. Dar această presupunere poate, sau nu, să fie corectă, iar motivul sugerat poate fi greșit; un lucru este foarte clar – că a fost comisă

* În original, 'Leather Apron'. (*n. red.*)

o crimă de cea mai mare cruzime." Chapman este a doua dintre victimele Spintecătorului care au fost acceptate în general.

„O altă crimă de o natură și mai diabolică decât cea comisă în Buck's Row [*sic!*] vinerea trecută a avut loc în același cartier, sâmbătă dimineața" – acesta a fost începutul sinistru al unuia dintre reportajele din ziar, sub titlul „Crimă îngrozitoare în East End." Annie Chapman avusese parte de o perioadă grea după moartea soțului ei alcoolic; făcea ceva bani de pe urma croșetatului și, ocazional, din prostituție. Ca și Polly, Annie se afla pe stradă în noaptea în care a murit pentru că nu avea destui bani pentru a-și plăti chiria. Pe 8 septembrie 1888, la ora 6:00 dimineața, a fost găsită de către John Davis (care lucra la piață) pe drumul spre locul său de muncă, în curtea din spate, de pe Hanbury Street, Spitalfields, numărul 29.

Annie fusese văzută ultima dată de către o anume Elizabeth Long (cunoscută sub numele de doamna Durrell), în urmă cu aproximativ jumătate de oră, stând lângă curtea din spate de la numărul 29. Era împreună cu un bărbat de peste 40 de ani, puțin mai înalt decât Annie (care avea cam 1,52 m înălțime), avea părul negru și o aparență „binevoitoare-sărăcăcioasă" și purta o pălărie de vânătoare, precum și un pardesiu închis la culoare. Stătea cu spatele la doamna Long, așa că nu l-a putut identifica. Bărbatul ar fi întrebat-o pe Annie: „Vrei?", iar ea i-ar fi răspuns: „Da". Cam în același timp (deși el a crezut că asta se întâmpla cu câteva minute mai devreme), unul dintre rezidenții de la numărul 27, de pe Hanbury Street, pe nume Albert Cadosch, deslușise vocea unei femei spunând „Nu", iar apoi a auzit sunetul a ceva lovindu-se de gardul dintre cele două curți.

Când a văzut starea în care se afla corpul lui Annie Chapman – fustele ei fuseseră ridicate până la vintre –, Davis a fugit după ajutor. Inspectorul Chandler de la Divizia H a ajuns rapid la locul faptei și a trimis după dr. George Phillips. Așa cum a scris *The Times*, el a relatat în anchetă, care a fost începută pe 10 septembrie, ce a văzut la locul crimei:

Brațul stâng era așezat peste sânul stâng. Picioarele erau ridicate, cu tălpile așezate pe pământ și genunchii în sus. Fața era umflată și întoarsă pe partea dreaptă. Limba ieșise printre dinți, dar nu și printre buze. Limba era în mod evident foarte umflată. Dinții erau în stare perfectă, începând cu primii molari de sus și de jos; și ce dinți frumoși avea! Corpul era foarte mutilat..., rigiditatea membrelor nu era instalată, dar evident că începea [să se producă]. El a observat că gâtul femeii era secționat în profunzime, că inciziile făcute pe piele erau în zigzag, ajungând în cealaltă parte a gâtului... Pe gardul dintre curtea respectivă și cea vecină puteau fi văzute urme de sânge, acolo unde a fost găsit capul decedatei. Acestea se aflau la aproximativ 35 cm distanță de pământ și imediat deasupra porțiunii pătate de sângele care îi cursese femeii din gât.

Corpul neînsufleţit al femeii a fost dus la morgă și – din motive neaflate vreodată – spălat, înainte ca dr. Phillips să efectueze autopsia. În timpul acesteia, s-au descoperit următoarele:

Gâtul a fost tăiat așa cum am descris mai înainte. Inciziile de pe piele indică faptul că au fost făcute dinspre partea stângă a gâtului. Pe partea stângă a coloanei vertebrale existau două tăieturi curate și distincte. Erau paralele una cu cealaltă și la distanță de 1 cm. Structurile musculare arătau ca și când s-ar fi încercat să se despartă oasele gâtului. Existau și diferite alte mutilări ale corpului, dar el credea că au fost făcute după moartea femeii și după pierderea masivă de sânge cauzată de secționarea gâtului.

În acel punct, dr. Phillips a spus că, din moment ce a stabilit cauza morții cu ajutorul acestor răni, preferă să nu intre în detaliile mutilării, „care nu pot fi decât dureroase pentru juriu și

public". Procurorul a fost de acord și i-a cerut să ofere doar detaliile care ar fi putut fi relevante pentru prinderea criminalului.

Același instrument a fost folosit și pentru gât, ca și pentru abdomen. Trebuie să fi fost un cuțit foarte ascuțit, cu o lamă subțire și îngustă, și probabil că a avut o lungime de cel puțin 15-20 cm, poate chiar mai mult. A fost nevoie să spună că rănile nu puteau fi cauzate de o baionetă sau de o sabie. Ar fi putut fi făcute de un instrument pe care l-ar folosi un medic pentru efectuarea unor autopsii, dar cazurile chirurgicale normale nu ar necesita folosirea unei asemenea ustensile. Doar ustensilele folosite de un măcelar, dacă sunt bine tocite, ar putea cauza astfel de răni. Credea însă că cele utilizate de cei din branșa „Șorțului de piele" nu ar avea lama destul de lungă. Existau semne de cunoștințe anatomice... A spus că decedata era moartă de cel puțin două ore, poate și mai mult, atunci când a văzut-o; a avut dreptate să menționeze faptul că fusese o dimineață destul de rece și că trupul putea să se răcească mult mai repede, având în vedere cantitatea mare de sânge pe care o pierduse. Nu exista nicio dovadă... că ar fi avut loc o luptă. Era convins că victima a intrat în curte cât era în viață...

În jurul gâtului decedatei se afla o batistă. A trebuit să menționeze că nu fusese legată după ce i-a fost tăiat gâtul.

Raportul complet al autopsiei făcute de dr. Phillips, așa cum a fost atașat anchetei, a completat detaliile.

Abdomenul fusese complet deschis: intestinele fuseseră scoase din corp și așezate pe umerii cadavrului; din pelvis, fuseseră complet îndepărtate uterul... și două treimi inferioare ale vezicii urinare. Nu au putut fi găsite urme ale acestor părți ale corpului, dar inciziile erau curate, evitând rectul și despărțind vaginul destul de jos pentru

a evita leziuni ale cervixului, uterului. Evident, [aceasta] era munca unui expert – a unuia care avea cel puțin cunoștințe anatomice sau patologice pentru a fi în măsură să acționeze asupra organelor pelvine dintr-o singură mișcare a cuțitului care trebuie să fi avut cel puțin 12-15 cm, dacă nu și mai mult. Aparența tăieturilor a confirmat bănuiala că instrumentul, asemănător celui cu care criminalul secționase gâtul, fusese foarte ascuțit. Modul în care cuțitul fusese folosit părea să indice faptul că [autorul crimei] avea mari cunoștințe anatomice.

Dr. Phillips a spus juriului că era de părere că singur criminalul nu ar fi putut să facă toate leziunile descrise, chiar în lipsa unei lupte, în mai puțin de un sfert de oră. Dacă acțiunea ar fi fost dusă până la capăt, ar fi durat mai degrabă o oră.

Doctorul a văzut cadavrul la 6:30 dimineața; estimarea lui în ceea ce privește momentul morții ar fi greșită dacă declarațiile martorilor referitoare la evenimentele din jurul orei 5:30 erau corecte. Unul dintre rezidenții de la numărul 29, John Richardson, a spus că în jurul orei 5:00 dimineața era în curte și că nu văzuse trupul neînsuflețit al femeii; iar asta, bineînțeles, l-a transformat într-un potențial suspect.

Poliția a examinat cu atenție tot ce a găsit asupra corpului și pe lângă el: două pastile, pe care Annie le lua pentru o afecțiune la plămâni; o parte dintr-un plic rupt – în care Annie ținea pastilele –, care avea emblema Regimentului Sussex; o bucată de muselină și un pieptăn. Se presupune că ar fi fost și două monede, dar nu există nicio consemnare în rapoartele care s-au transmis atunci; acest lucru nu a împiedicat apariția a diferite teorii conform cărora studenții la medicină ar lustrui monedele și le-ar vinde ca monede străine. Poliția a căutat fără succes pe oricine ar fi putut apărea în zonă având „sânge pe mâini sau pe haine".

Mai mulți suspecți au fost interogați: la bucătarul unei nave, William Henry Piggott, fusese găsită o cămașă pătată de sânge,

dar acesta avea un alibi. Măcelarul elvețian Jocob Isenschmid a fost închis într-un azil de boli mintale după ce o proprietăreasă localnică l-a văzut pătat de sânge și purtându-se ciudat. Pe 18 septembrie, frizerul german Charles Ludwig a încercat să înjunghie un bărbat la puțin timp după ce a atacat o prostituată; și el a fost arestat – dar, ca și Isenschmid, a încetat să mai fie suspectat de implicare în moartea lui Annie, după ce următoarele crime au avut loc în timpul în care era ținut în arest.

Annie Chapman a fost îngropată pe 14 septembrie 1888. Înmormântarea a avut loc în secret pentru că populația începuse să se panicheze. Aveau loc demonstrații antisemite după ce a început să umble zvonul că starea în care fuseseră găsite cadavrele corespundea ritualurilor evreiești; Samuel Montagu, de la Poliția militară din Whitechapel, a oferit o recompensă de 100 de lire pentru orice informație utilă. În ziua anchetei, pe 10 septembrie, a fost fondat Comitetul de Vigilență din Whitechapel, condus de constructorul George Lusk, pentru ca străzile să fie patrulate; și ei ar fi oferit o recompensă pentru orice indiciu primit. Comisarul-șef, Sir Charles Warren, l-a desemnat pe inspectorul-șef Donald Swanson să conducă ancheta în cazul morții lui Polly Nichols și în cel al lui Annie Chapman.

Pe 27 septembrie, la Agenția Centrală de Știri a fost trimisă și primită o scrisoare. Aceasta a fost scrisă cu cerneală roșie, fiind probabil singurul obiect care a dat asigurări că asasinatele nu vor fi uitate prea curând. (Scrisoarea are, în original, o serie de erori gramaticale și de scriere.)

> Dragă șefule,
>
> Tot aud că poliția m-a prins, da' nu mă reține încă. Am râs când s-au dat deștepți și au zis că sunt pe drumul cel bun. Gluma aia despre „Șorțul de piele" m-a amuzat teribil. Mereu le-am detestat pe curve și n-o să mă opresc până ei nu o să mă înfunde. Mare lucrătură a fost ultima. Nu i-am lăsat doamnei timp să guițe. Cum poa' ei să mă

prindă acum? Îmi iubesc munca și vreau să mă apuc din nou [de ea]. O să auzi în curând de mine și de jocuțele mele amuzante. După ultima treabă, am păstrat ceva din chestia aia roșie într-o sticlă de bere de ghimbir, ca să pot scrie cu ea, da' s-a întărit ca lipiciu' și nu se mai poate folosi. Sper că cerneala roșie e destul de potrivită. Ha, ha! La treaba următoare o să-i retez urechile doamnei și o să le trimit polițiștilor pentru amuzament. Tu n-ai face-o? Mai ține scrisoarea până mai lucrez ceva, pe urmă dă-o direct. Cuțitu' mi-e așa de drag și e așa de ascuțit, că vreau să mă apuc de treabă imediat dacă am ocazia. Noroc!

Al tău,
Jack Spintecătorul.
Nu te supăra că am dat „numele de scenă"!

P.S. – N-am fost destul de bun să trimit asta înainte să scap de cerneala roșie de pe mâini. La dracu'! N-am avut noroc încă. Ei zic că's doctor acum. Ha, ha!

Scrisoarea a fost trimisă mai departe către Scotland Yard pe 29 septembrie și a fost considerată o farsă, fiind redactată de un jurnalist local îngrijorat că, după aproape trei săptămâni fără nicio crimă, interesul publicului scădea (într-adevăr, sunt mulți cei care încă susțin faptul că e adevărat). Cu toate acestea, în 24 de ore au trebuit să reconsidere teoria lor...

Pe 30 septembrie, Spintecătorul a lovit din nou într-un așa-zis „eveniment dublu", de data aceasta omorând în decurs de o oră două femei – pe Elizabeth „Long Liz" Stride și pe Catherine Eddowes – lobul urechii acesteia fusese tăiat exact cum promisese în scrisoare.

În jurul orei 1:00 a.m., administratorul Clubului Educațional Internațional Muncitoresc, Louis Diemschutz, a plecat de la o petrecere care avusese loc după o întâlnire cu tema „De ce evreii ar trebui să fie socialiști". Clubul, format în special din evrei expatriați de origine rusă și poloneză, s-a întâlnit pe Berner Street (acum

redenumită Henriques Street), la numărul 40, pe Commercial Road din Whitechapel. Era un drum de acces între numerele 40 și 42 care ducea spre Dutfield's Yard, iar când Diemschutz și-a condus poneiul și trăsura cu două roți pe drum, poneiul s-a speriat, intrând aproape în peretele aleii. Diemschutz a coborât de pe cal și a descoperit corpul unei femei; sângele îi curgea încă dintr-o rană de la gât, coagulându-se într-o baltă, lângă fața ei.

Ofițerul Henry Lamb patrula pe Commercial Road și a fost adus la scena crimei de doi membri ai Clubului Socialist. A trimis după dr. Frederick Blackwell, dar asistentul său, Edward Johnston, a ajuns înainte și a descoperit că femeia era „caldă toată, excepție făcând mâinile". Blackwell a ajuns puțin mai târziu, la fel ca și dr. George Phillips.

„Corpul zăcea pe o parte, cu fața întoarsă spre perete, capul spre curte, iar picioarele spre stradă", a declarat Phillips peste ceva timp. „Brațul stâng era întins, iar în mâna stângă avea o cutie de bomboane mentolate. Brațul drept era așezat peste burtă; podul palmei și încheietura erau murdare de sânge, care acum era închegat. Picioarele erau trase în sus, cu gleznele aproape de perete. Corpul și fața erau calde, iar mâna, rece. Picioarele erau și ele destul de calde.

„Decedata avea o batistă de mătase în jurul gâtului, care părea să fie puțin ruptă. Am stabilit încă de atunci că a fost tăiată. Aceasta corespundea cu unghiul drept al maxilarului. Gâtul a fost tăiat adânc și pe piele exista o abraziune de aproximativ 3 cm în diametru, aparent pătată de sânge, sub sprânceana dreaptă."

La mai puțin de 2 km distanță de locul unde poliția și lumea se adunau, în Mitre Square, Spintecătorul era ocupat. La 1:44 a.m., ofițerul Edward Watkins efectua o patrulă de rutină; trecuse pe lângă Mitre Square la 1:30 și totul părea liniștit. Cu toate acestea, acum acolo era o femeie care zăcea întinsă pe spate, cu fusta ridicată până la talie. Lângă chipul ei se aflau măruntaiele acesteia; fusese eviscerată. Watkins a cerut ajutor, iar la 2:00 a.m. la fața locului a ajuns dr. Frederick Brown.

„Corpul femeii era întins pe spate, cu capul întors spre umărul stâng", a notat și a declarat el mai târziu la tribunal. „Brațele erau pe lângă corp, ca și când ar fi căzut acolo. Ambele palme erau îndreptate în sus, cu degetele ușor îndoite. Pe marginea unui deget de pe partea dreaptă era un degetar. Hainele îi erau ridicate până la abdomen, iar șoldurile, dezgolite. Piciorul stâng era întins în aceeași linie cu corpul. Abdomenul era expus. Piciorul drept era îndoit la coapsă și genunchi."

„Boneta se afla la ceafă – avusese loc o desfigurare majoră a feței. Gâtul era tăiat. Sub gât se afla o cravată... Intestinele era scoase în mare parte și așezate peste umărul drept – erau mânjite cu materii fecale. O porțiune de aproape un metru era detașată de corp și așezată între acesta și brațul stâng, se pare că în mod premeditat. Lobul și pavilionul urechii drepte erau secționate oblic. În partea stângă a gâtului, în jurul umărului și a părții superioare a brațului, se aflau o cantitate de sânge coagulat și un ser fluid de culoarea sângelui care curgea de sub gât spre umărul drept, trotuarul fiind înclinat în acea direcție."

„Corpul era destul de cald. Nu apăruse rigiditatea morții. Cel mai probabil, [femeia] murise în ultima jumătate de oră. Am căutat vânătăi superficiale, dar nu am găsit nimic. Pe pielea abdomenului nu era sânge, iar pe coapse nu existau secreții de niciun fel. Cărămizile din zid sau trotuarul nu erau împroșcate cu sânge. Nici pe partea inferioară a corpului nu existau urme de sânge. După ce trupul a fost ridicat, în sângele închegat au fost găsiți câțiva nasturi. Pe partea din față a hainelor nu exista sânge. Nu era nicio urmă a vreunei întâlniri recente."

Brown a făcut autopsia în acea zi. „După ce am spălat cu grijă mâna stângă, între degetul mare și cel arătător a fost descoperită o vânătaie recentă și roșie, de mărimea unei monede de șase penny. Câteva vânătăi, mai vechi, [se puteau vedea] pe tibia dreaptă. Brațele erau bronzate. Nicio vânătaie pe scalp, pe spatele cadavrului sau pe coate... Cauza morții a fost o hemoragie pornită din artera carotidă stângă. Moartea s-a produs imediat, iar mutilările

au survenit după deces... Nu a sărit mult sânge pe criminal. Tăietura a fost făcută de cineva aflat în partea dreaptă a cadavrului care a îngenuncheat sub mijlocul corpului... Mucoasa peritoneală a fost tăiată din partea stângă, iar rinichiul stâng a fost îndepărtat cu grijă... Consider că agresorul trebuie să fi avut cunoștințe considerabile despre poziția organelor din cavitatea abdominală și despre modul în care trebuie scoase de acolo. Părțile îndepărtate nu pot fi folosite în scopuri profesionale. A fost nevoie de foarte multe cunoștințe anatomice pentru a îndepărta rinichiul și pentru a ști unde este plasat [acesta]. O astfel de abilitate poate fi a cuiva care are obiceiul de a tăia animale. Cred că agresorul a avut suficient timp la dispoziție... Ar fi nevoie de cel puțin cinci minute [pentru asta]... Consider că aceasta a fost acțiunea unei singure persoane."

Pe 1 octombrie, Phillips și Blackwell au făcut autopsia primei victime (de pe 30 septembrie) a Spintecătorului. „*Rigor mortis* a fost meticulos înregistrată", s-a auzit în tribunal. „Exista noroi pe partea stângă a feței, încâlcit în părul victimei. Corpul era destul de bine hrănit. Pe ambii umeri, în special pe dreptul, și sub claviculă, dar și pe partea superioară a pieptului era o decolorare albăstruie pe care am observat-o și pe care am mai văzut-o doar de două ori de atunci."

„Exista o incizie curată pe gât. Avea 15 cm lungime și începea cu o linie dreaptă la 6 cm sub unghiul bărbiei, 1 cm peste un mușchi întreg, apoi, din ce în ce mai adâncă, separând membrana. Tăietura era foarte precisă și a deviat puțin în partea inferioară. Arterele și alte vene erau toate secționate. Tăietura țesuturilor din partea dreaptă era mai superficială și se termina la aproximativ 5 cm sub unghiul din partea dreaptă a bărbiei. Venele adânci nu erau atinse. Din aceste informații reiese evident că hemoragia a fost cauzată de secționarea parțială a arterei carotide stângi."

„Descompunerea a început de la piele. Pe suprafața părții stângi a bărbiei erau pete de culoarea maro-închis. Oasele piciorului

drept erau deformate, iar membrul inferior nu era drept, ci îndoit în față. Nu existau răni externe recente, în afară de cea de la gât!"

Au înregistrat starea organelor și au notat că „stomacul era mare, iar membrana mucoasă, doar congestionată. A fost descoperită și mâncare parțial digerată: se pare că era vorba despre brânză, cartofi și paste făinoase. Toți dinții de pe mandibulă îi lipseau", lucru care va fi relevant mai târziu.

Această primă victimă era „Liz cea Lungă" Stride, fiica unui fermier suedez; venise în Londra în 1866, la vârsta de 23 de ani, după o condamnare pentru prostituție pe care o primise în țara natală. Când a murit, lucra pe străzile din Whitechapel: pe 29 septembrie, a fost văzută cu un client, în jurul orei 11:00 p.m., în apropierea Berner Street, apoi cu un altul trei sferturi de oră mai târziu. La 12:35, în ziua în care a murit, ofițerul de poliție William Smith a zărit-o cu un al treilea bărbat peste drum de Clubul Internațional Educațional Muncitoresc; bărbatul ducea un pachet lung, de aproximativ 45 cm. Nimeni nu a văzut dacă a intrat cineva în curte, iar membrii Clubului, care au plecat între orele 12:35 și 12:50 a.m., nu au văzut nimic suspect. Un martor – a cărui declarație nu a fost găsită în dosarele cazului până la investigația lui Stephen Kinght din anii 1970 – a fost ungurul Israel Schwartz, care a spus că la ora 12:45 a.m a văzut-o pe Liz lovită și aruncată la pământ, în afara curții. Bărbatul care a făcut acest lucru l-ar fi strigat, se pare, „Lipski" pe un alt bărbat aflat în apropiere.

Lângă cadavrul ei, au fost găsite puține indicii, iar mulți, inclusiv Diemschutz, au fost de părere că acțiunea Spintecătorului a fost întreruptă de apariția lui Diemschutz. Circula o poveste conform căreia victima și criminalul ei cumpăraseră struguri de la aprozarul lui Matthew Packer; el a prezentat această versiune a evenimentelor doar detectivilor particulari ai Comitetului Justițiar din Whitechapel, iar detectivul Donald Swanson a respins povestea considerând-o „fără valoare".

Cealaltă victimă a fost Catherine „Kate" Eddowes, o altă prostituată care avea probleme cu alcoolul. Cu aproximativ cinci ore înainte de decesul ei, pe 29 septembrie, la 8:30 p.m., a fost găsită beată în mijlocul Aldgate High Street și a fost reținută la Secția de Poliție Bishopsgate până când s-a trezit din beție. La 1:00 a.m., a fost eliberată din arest. În loc să meargă direct la apartamentul unde stătea în chirie, s-a întors la Aldgate și, la 1:35 a.m., a fost depășită de trei bărbați care tocmai părăsiseră Clubul Imperial. Aceasta vorbea cu un bărbat aflat la intrarea în Pasajul Church, care pornea din Duke Street spre Mitre Square, de-a lungul zidului Marii Sinagogi din Londra. Doi dintre martori – vânzătorul de mobilă Harry Harris și măcelarul Joseph Levy – i-au observat puțin spre deloc. Al treilea, comis-voiajorul Joseph Lawende, a spus că bărbatul avea în jur de 30 de ani, 1,73 m înălțime, mustață, purta un palton și o eșarfă roșie în jurul gâtului.

Zona din apropiere a fost verificată de poliția londoneză – în jurisdicția căreia se afla Mitre Square –, după ce a fost descoperit cadavrul. Asupra cadavrului lui Kate se aflau două chitanțe de la amanet, dar niciun ban. În jurul orei 3:00 a.m., în pasajul care ducea spre apartamentele 108 și 119 din Model Dwellings de pe Goulston Street, Whitechapel, a fost găsită o bucată de material pătată cu sânge. Deasupra materialului era scris cu cretă: „Evreii sunt oamenii care Nu Vor Fi Acuzați de nimic" (potrivit dovezilor ofițerului Alfred Long) sau „Evreii nu sunt oamenii care Vor Fi Acuzați de ceva" (potrivit detectivului Daniel Halse). Îngroziți de gândul că acestea pot duce la alte comportamente antisemite – și, aparent, nesiguri dacă mesajul avea într-adevăr legătură cu cazul –, comisarul Poliției Metropolitane, Sir Charles Warren, a cerut ca acesta să fie șters. Acțiunea însă a dat naștere multor teorii ale conspirației așa cum s-a întâmplat în cazul morții președintelui John F. Kennedy din Dealey Plaza, Texas, 75 de ani mai târziu.

Pe 1 octombrie, Agenția Centrală de Presă a primit un alt comunicat, se pare că de la Jack Spintecătorul. De data aceasta, era vorba despre o vedere:

Nu îl șicanam pe drăguțul de Șef când v-am dat indiciul. O să auziți de dublul eveniment al lui Saucy („Obraznica/Deocheata") Jacky mâine. De data asta numărul unu a guițat puțin, nu am putut termina imediat. Nu am avut timp să îi iau urechile pentru poliție. Mulțumesc că ați păstrat ultima scrisoare până mi-am început iar treaba.

Jack Spintecătorul

Jurnalistul Fred Best a susținut ulterior că el și un coleg al lui erau responsabili atât pentru scrisoare, cât și pentru vedere. Cu siguranță că până la momentul trimiterii scrisorii, detaliile despre „dublul eveniment" erau deja cunoscute public.

Poliția a progresat foarte puțin în luna octombrie. Potrivit unui raport al inspectorului Swanson, făcut pentru Ministerul de Interne pe 19 octombrie, mai mult de 2.000 de oameni fuseseră interogați, până la 300 de persoane au necesitat investigații ulterioare, iar 80 au fost reținute.

Un ultim mesaj, se pare că tot de la Spintecător, a fost primit pe 16 octombrie de George Lusk, șeful Comitetului Justițiar din Whitechapel.

Din iad,
Dl. Lusk,
Scu(ze),
Îți trimit jumătate de
Rinic (*sic!*) pe care l-am luat de la o femeie,
răzervat pentru tine cealălantă bucată.
Am prăjit și mâncat, a fost foarte dragus eu
poate o să trimit cuțit însângerat care
l-am luat dacă mai aștep-ți în-că
puțin.
Semnat *Prinde-mă când*
Poți,
Nea Lusk.

Caligrafia și stilul scrisorii erau foarte diferite de celelalte două mesaje, dar scrisoarea a fost luată foarte în serios (având în vedere faptul că poliția primea sute de epistole, cele mai multe, în mod evident, false). A venit însoțită de „dovezi" – o bucată conservată de rinichi uman. Lusk însuși nu a fost sigur de veridicitatea mesajului, crezând că este doar o farsă, dar în final a trimis pachetul poliției. A fost confirmat faptul că era vorba despre un rinichi stâng, dar dacă aparținea sau nu lui Kate Eddowes, depășea cu mult știința timpului. În ziua de dinaintea primirii scrisorii, un bărbat cu un palton lung, negru, cu barbă și mustață, a întrebat în zonă de adresa lui Lusk; putea fi, desigur, o pură coincidență faptul că acel irlandez conducea ancheta în acel moment.

Joi, pe 8 noiembrie, Sir Charles Warren și-a dat demisia din funcția de comisar al Poliției Metropolitane. A doua zi dimineață, a fost descoperită următoarea victimă a Spintecătorului. Proprietarul John McCarthy l-a trimis pe Thomas Bowyer să ia banii de chirie pe șase săptămâni de la Mary Jane Kelly. Bowyer nu a primit niciun răspuns atunci când a bătut la ușă, așa că s-a întins pe geamul spart și a dat la o parte haina care era folosită pe post de draperie. Tot ce a putut vedea a fost un cadavru mutilat.

Mary Jane Kelly avea în jur de 25 de ani când a murit și, potrivit spuselor lui Walter Dew, era o „fată drăguță și durdulie". Se credea că ar fi venit din Limerick, Irlanda, dar îi spusese lui Joseph Barnett, cu care locuia în Londra, că familia ei se mutase din Țara Galilor când era mică și că vorbea fluent limba galeză. În 1884, a venit la Londra și a lucrat într-un bordel din West End înainte de a merge cu un client în Franța, de unde s-a întors repede. A ajuns în East End și s-a mutat împreună cu Barnett, în aprilie 1997, în Miller's Court, numărul 1, în spatele Dorset Street, numărul 26, Spitalfields. Cuplul s-a certat, iar Barnett s-a mutat din locuința în care stăteau cu chirie cu o săptămână înainte ca ea să moară. Au păstrat legătura. Barnett a vizitat-o în seara de 8 noiembrie și a plecat de aici pentru a se întoarce în propria locuință.

Mary a ieșit în oraș după ce Barnett a plecat și a fost văzută întorcându-se acasă, beată, în jurul orei 11:45 p.m., împreună cu un bărbat roșcat și corpolent. Cânta mult când se îmbăta și a fost auzită fredonând o melodie la miezul nopții și din nou la 1:00 a.m. Totuși, până la 1:30 se oprise – probabil pentru că ieșise din nou în oraș. În jurul orei 2:00 a.m., i-a cerut un împrumut cunoștinței ei George Hutchinson; el a refuzat, apoi a văzut-o pe Mary abordată de un bărbat care părea o persoană înstărită și care „arăta ca un evreu". Deși era întuneric, Hutchinson a reușit să-și amintească fiecare detaliu despre bărbat atunci când s-a dus la poliție; cu toate că Fred Abberline l-a trimis pe Hutchinson să-l caute pe bărbatul acela, nu s-a rezolvat nimic. Totuși, în jurul orei 2:30 a.m., spălătoreasa Sarah Lewis a văzut un bărbat la intrarea din Miller's Court. Mary Ann Cox, care o zărise pe Mary Jane Kelly la 11:45 p.m., s-a întors acasă la 3:00 a.m. și nu și-a amintit să fi văzut lumina aprinsă în camera celeilalte femei. Alți doi locuitori din zonă au spus că li s-a părut că au auzit, în jurul orei 4:00 a.m., un strigăt slab care zicea „Crimă!", dar l-au ignorat; era un strigăt destul de comun în acea parte a Londrei.

Bowyer a găsit cadavrul lui Mary în jurul orei 10:45 a.m. și s-a dus direct la poliție. Inspectorul Walter Beck a mers la locul crimei, însoțit de detectivul Thomas Arnold, inspectorul Reid, Fred Abberline și Robert Anderson, și au intrat în cameră prin efracție la 1:30 p.m. – a existat o întârziere pentru că a fost luată în considerare varianta de a fi folosiți câinii polițiști pentru a detecta criminalul, iar orice altă prezență ar fi derutat animalele. Un foc mare arsese în șemineu, cu ajutorul hainelor lui Mary – posibil ca să-i ofere Spintecătorului lumina necesară pentru a-și duce la bun sfârșit planul îngrozitor.

Medicii Thomas Bond și George Phillips au examinat cadavrul, amândoi considerând că ora decesului a fost cu aproximativ 12 ore înainte de autopsie. Procesul de mutilare ar fi trebuit să dureze cam două ore, *rigor mortis* începând să se instaleze. Notițele lui Thomas Bond au fost cuprinzătoare:

Cadavrul zăcea dezbrăcat în mijlocul patului, umerii erau drepți, dar axul corpului era înclinat spre partea stângă a patului. Capul era întors pe obrazul stâng. Brațul stâng era aproape de corp, cu antebrațul flexat în unghi drept pe abdomen. Brațul drept era ușor depărtat de corp și stătea pe saltea. Cotul era îndoit, iar antebrațul stătea drept, cu degetele încleștate. Picioarele erau larg depărtate, coapsa stângă era în unghi drept față de bust, iar cea dreaptă forma un unghi obtuz cu pubisul.

Toată pielea de pe suprafața abdomenului și a coapselor era îndepărtată, iar cavitatea abdominală fusese golită de viscere. Sânii erau tăiați, brațele mutilate de diferite răni crestate, iar fața era hăcuită în așa fel încât trăsăturile femeii să nu mai poată fi recunoscute. Țesuturile din zona gâtului erau secționate până la os.

Viscerele și diverse organe au fost găsite în locuri diferite: uterul, rinichii și un sân erau așezate sub cap, celălalt sân se afla lângă piciorul drept, ficatul, între picioarele femeii, intestinele erau în partea dreaptă, iar splina se afla în partea stângă a corpului. Carnea de pe abdomen și de pe coapse se afla pe o masă.

Așternutul din colțul drept al patului era îmbibat cu sânge, iar pe podea se găsea o baltă de sânge ce se întindea pe aproximativ 60 cm^2. Peretele din partea dreaptă a patului era murdar de sânge în dreptul gâtului și fusese pătat în mai multe locuri.

Fața era tăiată în toate direcțiile, nasul, obrajii, sprâncenele și urechile fiind parțial îndepărtate. Buzele erau albite și tăiate prin mai multe incizii care mergeau oblic până la bărbie. Existau, de asemenea, numeroase tăieturi care se extindeau neregulat peste trăsăturile fizionomice.

Gâtul era tăiat până la vertebre, a cincea și a șasea fiind profund crestate. Tăieturile de pe pielea din fața gâtului

prezentau echimoze distincte. Laringele era tăiat în partea inferioară prin cartilajul cricoid.

Ambii sâni fuseseră desprinși de corp prin incizii mai mult sau mai puțin circulare, mușchii care se aflau pe coaste fiiind atașați sânilor. Mușchii aflați între coastele patru, cinci și șase erau tăiați, iar conținutul toracelui era vizibil prin deschizături.

Pielea și țesuturile abdomenului din arcul costal erau îndepărtate sub forma a trei fâșii mari până la zona pubiană. Coapsei stângi îi lipseau fascia și mușchii până la genunchi.

Gamba stângă avea o rană adâncă și lungă prin piele și prin țesuturi până la mușchi, de la genunchi până la 12 cm deasupra gleznei. Ambele brațe și antebrațe prezentau răni crestate.

Degetul mare de la mâna dreaptă avea o incizie superficială de aproximativ 2,5 cm, cu extravazare a sângelui în piele, și existau mai multe zgârieturi pe dosul palmei care aveau aceeași condiție.

Deschizând toracele s-a descoperit că plămânul drept era legat superficial de vechile adeziuni. Partea inferioară a plămânului era ruptă. Plămânul stâng părea intact. Era legat de apex și existau puține adeziuni pe părți. În substanțele din plămâni existau câțiva noduli de consolidare.

Pericardul era deschis în partea inferioară, iar inima lipsea. În cavitatea abdominală era mâncare parțial digerată care consta în pește și cartofi, iar hrană similară a fost găsită în rămășițele lipite de intestine și stomac.

Ai putea crede că Spintecătorul știa ce face, dar Bond nu avea aceeași părere. „În fiecare caz, mutilarea a fost opera unei persoane care nu are cunoștințe științifice sau anatomice", a scris el. „După părerea mea, nu are nici măcar cunoștințele tehnice ale unui măcelar sau ale unei persoane obișnuite cu ciopârțirea

animalelor moarte." Ancheta s-a desfășurat pe 12 noiembrie, cu o viteză incredibilă, de față fiind dr. Roderick Macdonald în locul lui Wayne Baxter, iar Mary Jane Kelly a fost îngropată o săptămână mai târziu, pe 19 noiembrie.

Dr. Bond era convins că cele cinci crime fuseseră, „fără niciun dubiu, comise de aceeași persoană", și a promis grațiere sau achitare pentru oricine ar fi putut oferi informații care să ducă la prinderea criminalului, chiar dacă ele ar fi venit din partea unui complice. După uciderea lui Mary, 143 de ofițeri de poliție au fost trimiși în Whitechapel, iar acest lucru este posibil să fi fost de ajuns pentru a-l opri pe Spintecător să lovească din nou.

Temerile au crescut atunci când prostituata Rose Mylett a fost găsită decedată pe 20 decembrie, în Clarke's Yard de pe Poplar High Street. Era strangulată; patru medici au considerat că femeia fusese ucisă – iar juraţii din acest caz au fost de acord cu această presupunere, dând verdictul de „omucidere cu autor necunoscut". Cu toate acestea, atât Thomas Bond, cât și legistul Wynne Baxter au contestat părerea majorității, luându-i partea lui Robert Anderson care credea că Rose s-a spânzurat din greșeală cu gulerul rochiei în timp ce se afla în stare de ebrietate.

Următorul caz atribuit Spintecătorului a fost decesul lui Alice McKenzie din Castle Alley, Whitechapel, pe 17 iulie 1889 – la opt luni după moartea lui Mary Jane Kelly. În jurul orei 12:45 a.m., ofițerul de poliție Walter Andrews a intrat pe Castle Alley și a descoperit pe trotuar cadavrul unei femei. Capul îi era așezat spre bordură, iar picioarele erau îndreptate spre perete. Din două plăgi înjunghiate în partea stângă a gâtului îi curgea sânge, iar fusta îi fuseseră ridicată, lăsând să se vadă sângele de pe abdomenul mutilat. Trotuarul pe care se afla cadavrul lui Alice McKenzie era încă uscat, ceea ce a ajutat la confirmarea momentului morții acesteia, care se pare că a avut loc între orele 12:25 și 12:45 a.m., când a început să plouă.

Existau mai multe motive pentru care moartea ei, mai degrabă decât cea a lui Rose Mylett, putea să fie legată de crimele

anterioare; chiar și legistul Baxter a recunoscut existența unor raporturi între crimele Spintecătorului. „Există multe asemănări între aceasta și restul cazurilor care au fost descoperite în acest cartier. Iar dacă această crimă nu a fost comisă de aceeași persoană, este clar [că ea e] o imitație a celorlalte", a spus el în anchetă. Alice a murit din cauza secționării arterei carotide; cele două răni din partea stângă a gâtului „se întâlneau în aceeași rană"; de asemenea, existau vânătăi pe piept și cinci alte vânătăi și urme în partea stângă a abdomenului. Fusese făcută o tăietură dinspre partea stângă spre dreapta, pe când Alice era la pământ, iar o rană lungă (de 17 cm) „și destul de adâncă" pornea de sub sânul stâng până la buric. Șapte sau opt zgârieturi porneau de la buric și erau îndreptate spre organele genitale, iar o mică incizie era făcută în *mons Veneris* („muntele lui Venus").

Thomas Bond credea că Spintecătorul s-a întors: „Văd în acest caz elemente specifice și celorlalte crime din Whitechapel, excepție făcând mutilarea surprinzătoare a prostatei feminine, tăieturile iscusite din zona gâtului, împreună cu mutilările ulterioare, fiecare dintre ele indicând intenții sexuale și o dorință de a mutila abdomenul și organele sexuale ale victimei. Sunt de părere că această crimă a fost săvârșită de aceeași persoană care a comis și cealaltă serie de crime din Whitechapel." Informațiile din acest capitol referitoare la starea cadavrelor au fost furnizate în timpul anchetei; este foarte posibil ca un imitator să fi profitat de aceste date. Cu siguranță că inspectorul Fred Abberline nu a crezut că Spintecătorul este implicat și în acest caz.

Penultima crimă care a fost pusă și ea în legătură cu Spintecătorul a fost cea care a avut ca victimă o femeie necunoscută, al cărei bust a fost găsit pe 10 septembrie 1889, la ora 5:15 a.m., sub arcada feroviară de pe Pinchin Street, în Whitechapel. Nicio altă parte a corpului ei nu a mai fost descoperită; femeia însă nu a fost niciodată identificată. Alte cadavre dezmembrate au fost găsite în Rainham și Chelsea, ca și unele rămășițe umane descoperite în timpul construirii Scotland Yard. Sir Melville Macnaghten a notat

următoarele: „Stomacul a fost despicat printr-o tăietură, iar capul și picioarele au fost secționate într-o manieră identică cu cea folosită în cazul femeii ale cărei rămășițe au fost descoperite în același an, pe 4 iunie, în Tamisa, în Parcul Battersea și pe Digul Chelsea; dar aceste crime nu au avut niciun fel de legătură cu ororile din Whitechapel."

„Ultima" victimă a fost prostituata Frances Coles, descoperită de ofițerul de poliție Ernest Thompson în Grădinile Swallow – un pasaj de sub o arcadă feroviară dintre Royal Mint Street și Chamber Street din Whitechapel. Inițial, a fost trântită violent la pământ, după cum au arătat cele câteva răni de la ceafă. Gâtul îi fusese tăiat, iar corpul, întors în momentul înjunghierii, pentru ca ucigașul să nu se murdărească de sânge. Hainele erau în ordine și nu existau mutilări la nivelul abdomenului. Medicii care au verificat cadavrul nu au fost siguri de câte ori i-a fost tăiat femeii gâtul – dr. Phillips a spus că de trei ori, iar dr. Oxley, că doar de două ori. A fost dat un alt verdict de „omucidere cu autor necunoscut"; singurul suspect, un marinar pe nume James Sadler, a fost eliberat din cauza lipsei de probe.

Există un număr mare de suspecți în cazul omuciderilor lui Jack Spintecătorul și al „Crimelor din Whitechapel". Faptele lor însă nu au constituit niciodată obiectul unui proces.

CAPITOLUL 11

Marea Britanie: John Christie

„Nu știu ca vreun juriu din această țară sau poate din lume să fi văzut sau auzit un bărbat acuzat de crimă intrând în boxa martorilor și spunând: «Da, eu am omorât victima, am mai omorât alte șase [persoane] pe parcursul unei perioade de 10 ani»", a spus judecătorul Finnemore, în 1953, la finalul procesului lui John Christie. Cazul a devenit celebru în urma publicării cărții de investigație *Ten Rillington Place** (1961) a lui Ludovic Kennedy și a apariției filmului omonim care l-a avut în rolul principal pe Richard Attenborough, drept Christie (1971), amândouă confirmând suspiciunile multora conform cărora Christie a revendicat mai multe victime decât acelea pe care le omorâse personal – era responsabil chiar și pentru un condamnat care era de fapt nevinovat, dar care fusese spânzurat.

John Reginald Hallyday Christie a fost al șaselea copil al lui Ernest John Christie și al soției sale, Mary Hannah, născut pe 8 aprilie 1899, în satul Northowram din West Riding, Yorkshire. Tatăl lui Christie era foarte strict, bătându-și copiii oricând i se năzărea, iar surorile sale mai mari îl terorizau. La vârsta de opt ani și-a văzut bunicul într-un coșciug deschis, iar acest lucru l-a făcut să-și dorească adesea să se joace în cimitirul local – în special

* „Asasinul de la Rillington Place, nr. 10". (*n. red.*)

în capela unde se aflau coșciugele copiilor. Când avea 10 ani, s-a simțit foarte deranjat de vederea piciorului gol al uneia dintre surorile sale mari, ceva ce Kennedy a interpretat ca pe o exacerbare a unei situații deja tensionate din familie, ceea ce a condus la o ură a lui Christie față de femei.

A câștigat o bursă la Școala Secundară Halifax și a plecat de acolo la vârsta de 15 ani pentru a deveni asistent de proiecționist. În 1916, s-a înrolat pentru a putea participa la Primul Război Mondial și s-a alăturat celui de-al 52-lea Regiment din Nottinghamshire și Derbyshire. A servit în Franța, în 1918, ca acar*, și a fost rănit, în iunie, într-un atac cu iperită**. A susținut că acest atac l-a lăsat orb timp de câteva luni și mut timp de trei ani și jumătate, fiind nevoit mai târziu să vorbească șoptit – deși, de când a fost considerat apt de muncă, se poate să fi exagerat considerabil. Deja suferea de disfuncția sexuală care îi marcase viața până atunci: fusese cunoscut în adolescență ca „Reggie Fără Puță" și „Nu Poa' S-o Facă Christie" și era capabil să facă sex doar cu prostituate.

Pe 10 mai 1920, s-a căsătorit cu Ethel Simpson în Sheffield, dar după patru ani s-au separat. În acea perioadă, Christie a lucrat ca poștaș, dar a fost închis pentru trei luni, pe 12 aprilie 1921, pentru furt de ordine poștale. În ianuarie 1923, a fost eliberat condiționat și ținut sub observație 12 luni pentru comportament violent și obținere de bani sub pretexte false, iar în septembrie 1924 i-au fost date două sentințe consecutive, de trei și șase luni de închisoare, pentru furt. A decis să se mute în Londra.

Pe parcursul unui deceniu, Christie a continuat să tot facă pușcărie și să iasă de acolo. La Londra, în mai 1929, a fost condamnat pentru agresarea (cu o bâtă de crichet) prostituatei cu care locuia și timp de șase luni și-a ispășit pedeapsa de muncă efectuată în

---

* Muncitor feroviar care manipulează dispozitivele de acționare a acelor de macaz și asigură întreținerea acestora. (*n. trad.*)

** Substanță toxică vezicantă, cu aspect de lichid uleios, folosită ca armă chimică în Primul Război Mondial. (*n. trad.*)

folosul comunității. Ultima sa perioadă petrecută în închisoare a durat trei luni și a avut loc în 1933, după ce a furat o mașină de la un preot care încercase să-l ajute. Când a ieșit din pușcărie, a contactat-o pe soția sa, Ethel, și și-au reluat viața împreună, mutându-se într-un final, în 1937, în apartamentul de la ultimul etaj al clădirii din Rillington Place, numărul 10, de pe Ladbroke Grove, urmând apoi ca din decembrie 1938 să ocupe parterul.

După izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, în septembrie 1939, Christie a cerut să fie angajat în Poliția Rezerviștilor; a fost trimis să lucreze la secția (de poliție) Harrow Road, dar fără să-i fie verificat cazierul. A lucrat acolo până în 1943, având o relație extraconjungală cu o colegă al cărei soț era înrolat în armată. Relația s-a întrerupt brusc în vara anului 1943, când bărbatul femeii s-a întors și și-a găsit soția cu Christie pe care l-a bătut măr.

La scurt timp după aceea, John Christie a ucis pentru prima dată. Victima sa a fost o tânără din Austria, de 21 de ani, pe nume Ruth Fuerst, care lucra într-o fabrică de muniție și part-time ca prostituată. A agățat-o în august 1943 într-un bar de pe Ladbroke Grove și a dus-o la el acasă, în apartamentul din Rillington Place. „Am pus-o în pat, am întreținut relații sexuale cu ea și am strangulat-o cu o sfoară", a explicat el mai târziu. „Era complet goală. Am încercat să o îmbrac din nou. Avea o haină cu model de leopard și am înfășurat-o cu ea. Am dus-o în dormitor și am ascuns-o sub dușumea" (Declarațiile contradictorii ale lui Christie nu au fost contestate.). Ethel plecase în Sheffield să-și viziteze rudele; înainte ca ea să se întoarcă, Christie a mutat corpul lui Ruth și l-a îngropat în grădină.

La finalul anului 1943, Christie a demisionat din postul de ofițer special și a început să lucreze ca funcționar la fabrica Ultra Radio Works din Acton. Acolo a cunoscut-o pe Muriel Eady, în vârstă de 32 de ani, care suferea teribil de pe urma unei bronșite, iar în octombrie 1944, când Ethel era din nou plecată în nord, Christie a invitat-o pe Muriel la Rillington Place unde, spunea

el, îi crease o mixtură specială care să o ajute să respire mai bine. Construise chiar și un dispozitiv pe care să-l folosească aceasta: un borcan pătrat de sticlă, prevăzut cu un filet. În partea de sus, avea două găuri, iar din una ieșea un tub de cauciuc. În borcan era Friar's Balsam, un compus foarte puternic parfumat care, într-adevăr, i-ar fi desfundat sinusurile – dar, în timp ce făcea inhalații, femeii i se umezeau ochii. Christie a fixat un al doilea tub în borcan. Celălalt capăt al acestuia era legat la un robinet din perete cu gaz de cărbune, iar când Christie a deschis robinetul, Muriel și-a pierdut cunoștința din cauza conținutului mare de monoxid de carbon. Apoi a dus-o în dormitor și a violat-o în timp ce o strangula cu o sfoară. „Încă o dată, am experimentat acel fior tăcut și pașnic", și-a amintit el. Muriel a fost îngropată, complet îmbrăcată, lângă Ruth Fuerst, în grădina de la Rillington Place.

A trecut ceva timp până când Christie a ucis din nou. În Lunea Paștelui din anul 1948, la etajul de deasupra apartamentului lui Christie și Ethel din Rillington Place, numărul 10, s-au mutat Timothy Evans și soția sa, Beryl. Evans s-a născut în 1924 și era încet atât din punct de vedere fizic, cât și mental (A fost considerat ca având vârsta mentală a unui copil de nouă ani atunci când a fost spânzurat). Se mutase din Wales, locul nașterii sale, pe Ladbroke Grove, unde a întâlnit-o pe Beryl. S-au căsătorit în septembrie 1947, iar la puțin timp după Anul Nou, Beryl a rămas însărcinată. Fiica lor, Geraldine, s-a născut pe 10 octombrie.

Timothy și Beryl nu aveau o căsnicie fericită: familia Evans avea probleme mari cu banii, iar Timothy nu făcea decât să înrăutățească situația, consumând alcool în mod excesiv. Se certau des, având altercații fizice în fața vecinilor, iar Timothy chiar a avut o aventură de o noapte cu una dintre prietenele lui Beryl. Totuși, cei doi soți s-au împăcat, iar când Beryl a rămas din nou însărcinată, la finalul anului 1949, Timothy a fost de acord, cu toate că fără tragere de inimă, ca ea să facă avort – ceva ce era și ilegal, și foarte riscant.

John Christie s-a oferit să o ajute cu avortul și, deși Timothy Evans nu a fost deloc bucuros să afle asta, Beryl era dornică să-l lase pe vecinul ei în vârstă de 50 de ani să-i facă întreruperea de sarcină. În dimineața de 8 noiembrie 1949, Timothy s-a dus la lucru, lăsându-și soția pregătită să facă un avort. Seara, când s-a întors acasă, Christie i-a spus că operația a decurs prost și că Beryl a murit. „Puteam să văd că e moartă și că îi cursese sânge din gură și din nas și că îi cursese sânge din partea de jos", a declarat Evans mai târziu în fața poliției. Christie i-a spus lui Timothy că el se va descotorosi de corpul femeii și că va aranja ca cineva să aibă grijă de Geraldine de acum încolo.

Din nefericire pentru el, Evans a spus inițial polițiștilor o altă poveste. Pe 30 noiembrie, a intrat în secția de poliție din Merthyr Vale, Wales, și le-a povestit ofițerilor că „s-a descotorosit" de soția sa și a aruncat-o într-un canal. Într-o declarație, a relatat că soția lui avusese un avort după ce băuse „dintr-un lichid pe care [Evans] îl obținuse de la un șofer de camion cu ceva timp în urmă, la o cafenea dintre Chelmsford și Ipswitch". Ofițerii de la Poliția Metropolitană au mers imediat la Rillington Place, unde a fost nevoie de trei dintre ei pentru a îndepărta capacul canalului de scurgere – dar acolo nu era nimic. Când Evans a auzit acest lucru, și-a schimbat declarația, afirmând că de fapt încercase „să-l protejeze pe un tip pe nume Christie".

Pe 14 noiembrie, Evans s-a întors în Wales la sugestia vecinului său, dar numai după ce a scăpat de toate lucrurile lui Beryl și după ce i-a dat-o în grijă lui Christie pe Geraldine, împreună cu căruciorul și scaunul acesteia. Christie i-a spus prietenei lui Beryl, Joan Vincent, că ea și Geraldine plecaseră la Bristol, dar Joan a devenit suspicioasă după ce a văzut lucrurile fetiței în apartamentul lui Christie. Între timp, Evans le spusese și el rudelor că soția și fiica sa plecaseră la Brighton. Totuși, când minciunile au început să devină prea apăsătoare pentru conștiința lui Evans, acesta s-a dus la poliție.

„Niciodată nu am asistat [la un avort] și nici nu am încercat să o ajut pe doamna Evans să avorteze sau pe oricare altă femeie", a spus Christie la interogatoriul care a avut loc pe 1 decembrie la secția de poliție din Notting Hill. „Nu pot să înțeleg de ce Evans m-ar acuza de astfel de lucruri, mai ales că am fost foarte bun cu el în multe feluri". Mai târziu în acea noapte, poliția a efectuat o verificare la Rillington Place și a găsit, în spălătoria aflată în grădina din spate, un obiect înfășurat în pânză. Ofițerii și-au dat seama că, atunci când victima a fost târâtă în grădină, pachetul era înfășurat într-o față de masă verde și legat cu o sfoară. Când au desfăcut sfoara, a fost descoperit corpul lui Beryl Evans. Ce era mai rău de-abia acum începea: când au mers înapoi în spălătorie, au găsit trupul bebelușului Geraldine cu o cravată în jurul gâtului. Amândouă (mamă și fiică) fuseseră strangulate; ambele erau moarte de aproape trei săptămâni.

Evans a fost dus înapoi la Londra din cauza unei valize furate pe care poliția o găsise în apartamentul său. Acolo, a aflat despre moartea lui Geraldine, iar inspectorul-șef Jennings a spus că era de părere că Evans le-a omorât pe Beryl și Geraldine. „Da, da", a răspuns, se pare, Evans. Apoi a dat declarații despre care observatorii mai obiectivi cred că nu ar fi fost redate cu exactitate – și s-ar putea să fie în totalitate falsificate. (Vocabularul folosit era mult prea erudit pentru Evans.) În acestea, a mărturisit că a ucis-o pe Beryl pe 8 noiembrie, iar pe Geraldine, două zile mai târziu. A fost acuzat de ambele crime, dar în final poliția a decis să-l condamne doar pentru moartea lui Geraldine.

Procesul lui Timothy Evans a început pe 11 ianuarie 1950, acuzatul susținând, pe tot parcursul acestuia, că responsabil pentru moartea lui Beryl și a lui Geraldinei era Christie. Acesta însă a oferit dovezi împotriva lui Evans și, în ciuda faptului că apărarea a adus în discuție cazierul plin de violență al lui Christie, soarta lui Evans era pecetluită. Procesul a durat trei zile, iar juriului i-au trebuit doar 40 de minute pentru a-l găsi vinovat. A fost spânzurat pe 9 martie.

Așadar, Christie a scăpat nepedepsit. Potrivit numeroaselor sale mărturii de dinaintea propriei execuții, a strangulat-o pe Beryl în timp ce întreținea relații sexuale cu ea, posibil din cauză că aceasta voia să se sinucidă (el a spus că a încercat să se gazeze – dar cu toate acestea nu a fost găsită nicio urmă de gaz în corpul ei atunci când a fost examinată a doua oară după arestarea lui). A negat că ar fi fost de acord să o ajute să facă un avort. A spus că ținuse cadavrele în apartamentul gol de la etajul întâi, înainte să le mute în spălătorie – deși a susținut că nu el le-a mutat. (Muncitorii de la Rillington Place știau că în spălătorie nu exista niciun cadavru în momentul în care Evans le-ar fi dus acolo; declarația lor a fost ajustată după ce au fost interogați de poliție, pentru a face să pară că nu așa stăteau lucrurile). Cu toate acestea, niciodată Christie nu a admis că ar fi ucis-o pe Geraldine. Mama lui Timoty Evans i-a scris cât timp el stătea în celula sa de condamnat, spunându-i: „Tu ești acum unde era băiatul meu în urmă cu trei ani... Ai spus jumătate din adevăr săptămâna trecută, când ai afirmat, în fața judecătorului, că ai omorât-o pe Beryl, dar numai purul adevăr te poate salva de furia lui Dumnezeu." Christie nu i-a răspuns, dar a scris într-un articol pentru *Sunday Pictorial*: „Eu niciodată – și spun asta în cel mai categoric mod – nu am rănit în vreun fel acel copil."

Și-a pierdut slujba de la Oficiul Poștal al Casei de Economii după ce în timpul procesului lui Evans i-a fost adus în discuție cazierul – care a fost un așa-zis *cause célèbre* („cauză celebră"), fiind prezentat în detaliu de toate ziarele – și nu a fost prea fericit atunci când proprietarul Rillington Place a vândut clădirea unui imigrant jamaican, Charles Brown, care a găsit noi chiriași veniți din țara sa natală pentru etajele medii și superioare. Familia Christie nu s-a înțeles deloc bine cu noii vecini, iar Ethel l-a acuzat pe unul dintre ei de agresiune; totuși, au acceptat ca familia Christie să aibă acces exclusiv la grădina din spate, spre ușurarea lui John Christie. Corpurile victimelor sale anterioare erau încă

îngropate acolo – poliția a oprit căutările atunci când cadavrul lui Beryl și cel al lui Geraldine au fost descoperite.

Sănătatea lui Christie s-a deteriorat în timp. Întotdeauna fusese ipohondru, dar acum stresul generat de crimele sale – și teama constantă că poliția va descoperi celelalte trupuri – l-a făcut să înceapă să ceară ajutor. Nu a mai reușit să se descurce din punct de vedere sexual cu Ethel după ce Timoty Evans fusese spânzurat, iar în final a hotărât că trebuie să scape de ea.

Pe 6 decembrie 1952, Christie a demisionat de la Serviciile Rutiere Britanice unde lucra, spunând că se duce să-și găsească de muncă în Sheffield, aproape de familia soției sale. Patru zile mai târziu, Ethel i-a scris surorii sale și l-a rugat pe Christie să-i pună scrisoarea la poștă, dar el a păstrat-o. Pe 12 decembrie, Ethel a ieșit din clădirea Rillington pentru a-și duce rufele la spălătorie; a fost ultima oară când a fost văzută în viață. Două zile mai târziu, în dimineața zilei de 14 decembrie, Christie a strangulat-o cu un ciorap în timp ce dormea. Mai târziu, a încercat să susțină că ea făcea des crize convulsive. De aceea, gestul său a fost unul de milă. De fapt, se pare că Ethel s-ar fi trezit cu puțin înainte de a muri, dar nu a mai fost în stare să-și împiedice soțul să o omoare.

Christie a lăsat în pat trupul neînsuflețit al soției timp de două zile, perioadă în care s-a ocupat de circumstanțele dispariției ei. A redactat scrisoarea către sora acesteia cu ziua de 15, iar câteva zile mai târziu i-a scris chiar el cumnatei lui, susținând că reumatismul lui Ethel era atât de avansat, încât ea nu mai putea să-i scrie. Până atunci, o înfășurase pe Ethel într-o pătură și o așezase sub dușumeaua din sufragerie. La începutul lui ianuarie 1953, i-a vândut verigheta și mobila.

În perioada în care o omorâse pe Ethel, Christie vizitase două tinere care stăteau într-o cameră; acolo, una dintre ele se dezbrăcase și-l lăsase să o fotografieze în schimbul unei sume de bani. Christie a devenit fascinat de cealaltă fată, care în tot acest timp a rămas îmbrăcată. Tânăra, pe nume Kathleen Maloney, avea să devină a doua sa victimă din 1953. Înainte, o omorâse pe Rita

Nelson, în vârstă de 26 de ani, o tânără care venise din Irlanda de Nord. Era însărcinată în luna a șasea, iar Evans a fost de acord să o ajute să scape de copil – așa cum fusese și în cazul lui Beryl Evans. Rita a fost asfixiată cu mașina specială de gaz a lui Christie și apoi strangulată. (Christie a încercat mai târziu să spună că el deschisese robinetul de gaze, dar asta l-ar fi făcut pur și simplu incapabil să reacționeze.). Apoi Christie a violat-o în timp ce aceasta își dădea ultima suflare, ejaculând. A înfășurat-o într-o pătură de lână și i-a legat picioarele cu cabluri de plastic. Apoi a ascuns-o în bucătărie. Data morții Ritei nu este cunoscută; ultima dată a fost văzută în viață pe 12 ianuarie, iar o săptămână mai târziu a fost dată dispărută.

Kathleen Maloney s-a întâlnit din întâmplare cu Christie la ceva timp după aceea și a fost de acord să meargă cu el la Rillington Place. Era beată și, deci, o pradă ușoară. A fost strangulată și violată; de data aceasta, Christie i-a pus un scutec între picioare înainte să înceapă să o molesteze. A doua zi, tânăra a fost pusă într-o pătură și aruncată într-o debara, alături de Rita Nelson. Pe 26 ianuarie, Christie i-a falsificat semnătura lui Ethel pe o scrisoare către banca din Sheffield, care i-a trimis peste 10 lire, bani de care avea disperată nevoie, din moment ce încă era șomer.

Ultima victimă a lui Christie a fost o femeie de 26 de ani, Hectorina MacLennan. În februarie 1953, tânăra scoțiană locuia la Londra împreună cu fratele său, după ce părinții se întorseseră în Scoția cu fiicele lor mici. Iubitul Hectorinei era șoferul de camion Alex Baker. Cei doi se întâlniseră cu Christie în seara de 3 martie ca să discute despre un apartament pe care acesta spunea că vrea să-l închirieze. Christie nu se aștepta să fie și Alex acolo, așa că, în loc să încerce să facă ceva cu Hectorina, le-a arătat apartamentul. A spus că fusese transferat cu slujba și că trimisese toată mobila înainte; a menționat în trecere că soția lui „doarme" în camera alăturată. Tânărul cuplu a stat cu Christie timp de trei nopți, din cauză că aveau nevoie de un loc unde să doarmă după ce fuseseră evacuați din apartamentul lor.

Pe 6 martie, Christie a urmărit-o pe Hectorina până la Biroul local pentru Ocuparea Forței de Muncă, unde iubitul ei își căuta o slujbă. A fost de acord să se întoarcă la Rillington Place și i-a spus lui Alex că se vor vedea mai târziu. Christie a atacat-o pe Hectorina când au ajuns în casă și apoi a strangulat-o. Nici măcar nu au mai reușit să ajungă până în dormitor; a violat-o și omorât-o în bucătărie, apoi a târât-o și a ascuns-o în alcov, împreună cu ultimele lui două victime.

În acea seară, Alex Baker a venit să o caute pe Hectorina pentru că aceasta nu mai ajunsese la întâlnirea cu el. Christie i-a spus că până la urmă ea nu mai venise nici să se vadă cu el. Chiar a deschis toate ușile ca să-i arate lui Alex că Hectorina nu era acolo și s-a oferit să-l ajute să o caute. Șoferul de camion însă a simțit un miros urât pe care Christie l-a pus pe seama scurgerilor de gaze. Săptămâna următoare, Christie s-a întâlnit cu Alex și l-a întrebat dacă avea vești despre Hectorina.

La o săptămână după ce o ucisese pe femeie, Christie le-a arătat apartamentul altor doi potențiali chiriași – chiar dacă acesta nu era proprietatea lui – și, în ciuda mirosului ciudat, familia Reilly a acceptat să se mute acolo. Christie a tapetat alcovul în săptămâna de dinaintea mutării aici a noilor chiriași, iar familia Reilly și-a adus lucrurile în apartament pe 21 martie. În acea după-amiază, proprietarul, Charles Brown, a venit să încaseze chiria pe care Christie i-o datora de trei săptămâni și a fost uimit să-i găsească pe soții Reilly. Le-a permis să înnopteze acolo, dar le-a spus că trebuie să-l găsească pe Christie și să recupereze avansul pentru cele 12 luni de chirie pe care îl dăduseră deja acestuia. Familia Reilly nu credea însă că vor mai reuși să facă asta – Christie le spusese că se va duce la Birmingham.

Dar nu a făcut-o. Stătea la o pensiune în King's Cross și hoinărea pe străzi. Aici, într-o cafenea, a întâlnit-o pe Margaret Wilson, iar când aceasta i-a mărturisit că este însărcinată, el s-a oferit să o ajute – chiar dacă nu mai avea instrumentele medicale de care avea nevoie.

Charles Brown a fost de acord ca Beresford Brown, chiriașul de la etajul superior, să-i folosească bucătăria lui Christie, cu condiția să facă curat după aceea. Pe 24 martie, Beresford încerca să monteze un suport pe perete, când și-a dat seama că în spatele fâșiei de tapet nu există nimic. A scos tapetul și așa a găsit corpurile în descompunere pe care Christie le depozitase acolo.

Poliția a răspuns imediat – Rillington Place, numărul 10, nu era o adresă pe care să o uite prea curând după crimele lui Evans – și asupra proprietății a fost efectuată percheziție complexă. A doua zi de dimineață, sub dușumea a fost găsit corpul lui Ethel. Titlurile din ziare care făceau referire la descoperirile macabre de la Rillington Place l-au obligat pe Christie să părăsească pensiunea unde se cazase, mai ales că acesta se înregistrase aici cu numele său real.

Alex Baker a reușit să confirme că hainele unuia dintre cadavre se potriveau cu cele ale Hectorinei; Kathleen Maloney a fost identificată după amprente, la fel și Rita Nelson. Căutarea a continuat și, pe 28 martie, rămășițele primelor două victime ale lui Christie au fost dezgropate din grădină – iar lângă Ruth Fuerst a fost găsit un ziar din data de 19 iulie 1943 (nu a fost explicat niciodată motivul pentru care acesta era acolo).

Până pe 29 martie, Christie a fost disperat și a sunat la *News of the World*, fiind de acord să-și spună povestea în schimbul unei mese calde, al unei țigări și al unui loc în care să înnopteze, chiar dacă știa că jurnaliștii vor fi nevoiți să anunțe poliția. A aranjat să se întâlnească a doua zi de dimineața cu reporterul Jock Rae, dar s-a speriat de un polițist și a fugit.

O zi mai târziu, totul s-a terminat. În jurul orei 9:10 a.m., pe 31 martie, ofițerul de poliție Thomas Ledger l-a văzut pe Christie aplecat peste zidul unui dig din Putney, în sud-vestul Londrei. Christie a încercat să-și ia o identitate falsă, dar Ledger l-a recunoscut și l-a arestat. În buzunar avea o bucată de ziar cu articolul lui Jock Rae din *News of the World* despre procesul lui Timothy Evans.

La interogatoriul despre moartea soției sale, Christie a susținut că la ora 8:15 a.m. a fost trezit de convulsiile lui Ethel și că a făcut tot ce i-a stat în putință ca s-o ajute. În consecință, a „adormit-o". A mai susținut că aceasta luase multe pastile de fenobarbital, dar în organismul ei nu exista nicio urmă de așa ceva. De asemenea, Christie a spus că Rita Nelson fusese abuzivă cu el și că îl lovise cu o tigaie înainte ca el să o ia razna și să o sugrume. A încercat să-și mențină declarația conform căreia Kathleen Maloney încercase să-l agațe și că Hectorina se enervase pe el, hainele „i s-au rupt", iar ea „a început să șchioapete". Nu a menționat nimic despre folosirea gazului sau agresarea sexuală a celor trei femei. Câteva săptămâni mai târziu, în timp ce era la închisoare, a recunoscut că a omorât-o pe Beryl Evans: „Mă simt foarte prost pentru asta, domnule", i-a spus doctorului Jack Hobson. „Probabil că am întreținut relații intime cu ea, apoi am strangulat-o".

Echipa de avocați a lui Christie l-a avertizat că vor încerca în instanță să-l scoată nebun, pentru că altfel ar sfârși spânzurat. Pe 5 iunie, acesta a recunoscut crimele asupra lui Ruth Fuerst și Muriel Eady; trei zile mai târziu, a mărturisit oficial și crima asupra lui Beryl.

Procesul său a început pe 22 iunie 1953; cazul lui Evans a fost menționat foarte des aici, poliția fiind foarte convinsă că de data asta l-a prins pe adevăratul criminal al lui Geraldine. Procesul lui Christie a fost doar pentru acuzația de crimă asupra lui Ethel, iar procurorul general a scos în evidență faptul că „există toate dovezile posibile [care să arate] că știa că procedează greșit și a făcut tot ce a putut pentru a-și ascunde faptele. Există chiar probe că totul a fost premeditat... – starea mentală în care se afla Christie atunci când și-a ucis soția este singura stare relevantă." Asta nu însemna că dovezile în cazul celorlalte crime nu puteau fi luate în considerare și nu exista niciun dubiu că echipa apărării va încerca să obțină verdictul de „nevinovat". Așa cum a explicat avocatul lui Christie, Derek Curtis-Bennet, în discursul său de început, „părerea mea este că probele sunt de o asemenea natură că nu poate

există altă concluzie la care să ajungi în afară de cea că [inculpatul] Christie era nebun atunci când ucidea oameni". Cu toate acestea, atunci când procurorul general l-a întrebat pe Christie dacă a omorât-o pe Ethel, el a răspuns astfel: „N-aș crede că am făcut-o." Judecătorul nu a considerat acest lucru ca fiind o dovadă clară a sănătății mintale a lui Christie și chiar a specificat asta în concluziile sale din 25 iunie.

Dar nu a contat. Juriului i-au trebuit doar 85 de minute ca să decidă că acuzatul este vinovat și, în același timp, sănătos din punct de vedere mintal. Christie a fost condamnat la moarte. În perioada cât a stat la închisoare, a scris articole pentru *Sunday Pictorial*, oferind versiuni modificate ale evenimentelor la care a participat și spunând că deja luase în vizor pe altcineva – o femeie pe care o văzuse pe Ladbroke Grove. „Ea ar fi următoarea mea victimă dacă nu aș fi arestat". Articolul a fost publicat post-mortem; femeia nu a fost niciodată identificată.

John Christie a fost spânzurat pe 15 iulie 1953, la 9:00 dimineața. Potrivit raportului lui Albert Pierrepoint, Christie s-a plâns după ce i-au fost legate mâinile că îl mănâncă nasul. Executorul i-a spus atunci: „Nu o să te mai deranjeze mult timp."

Chestiunea vinovăției lui Timothy Evans a planat asupra procesului lui Christie, iar judecătorul le-a spus juraților să uite „în totalitate" de sănătatea mintală a lui Christie (când a ucis-o pe Ethel), sau de lipsa ei, atunci când vor decide soarta acestuia. Poate că juriul s-a adaptat acestei cereri, dar publicul nu a putut fi constrâns la fel de ușor. Chiar înainte ca John Christie să fie spânzurat, a fost anunțată o nouă percheziție: anchetatorul Scott Henderson a fost împuternicit de Parlament, pe 6 iulie, să cerceteze dacă Evans a ucis-o pe Geraldine. Era oare posibil să trăiască doi criminali la Rillington Place, numărul 10?

„Vreau la fel de mult ca voi să știu adevărul", i-a spus Christie lui Scott Henderson atunci când avocatul care se ocupa de anchetă l-a vizitat în celulă pe 9 iulie, dar a dat răspunsuri vagi, acum sugerând că până la urmă nu el ar fi ucis-o pe Beryl. Scott

Henderson a interogat în total 20 de martori și pe 13 iulie a raportat Camerei Comunelor descoperirile făcute – o rapiditate incredibilă care a ridicat multe suspiciuni, crezându-se că totul fusese doar „de fațadă" pentru a putea absolvi instituția de vreo vină. „În opinia mea, nu există niciun temei pentru a crede că în condamnarea lui Evans pentru moartea Geraldinei Evans a fost o greșeală a justiției", a declarat el categoric. O dezbatere aprinsă care a avut loc pe 29 iulie, la două săptămâni după moartea lui Christie, a sugerat faptul că multă lume era de cu totul altă părere; cu toate acestea, secretarul de stat de la Ministerul de Interne a refuzat să lanseze o anchetă publică.

În 1955, a existat o petiție adresată noului secretar de stat pentru a începe o altă anchetă; predecesorul lui a recunoscut că este posibil să fi fost făcută o greșeală. Au apărut două cărți importante – *The Man on Your Conscience** (1955), a lui Michael Eddowes, și *Ten Rillington Place*, a lui Kennedy –, dar ele nu au generat o altă anchetă. Cu toate acestea, la patru ani după apariția cărții lui Kennedy, în 1965, s-a format Comitetul lui Timoty Evans având-i în frunte pe Harold Evans, mai târziu editor la *The Times*, și pe politicianul Herbert Wolfe. În sfârșit s-a obținut ceva, iar judecătorul suprem Sir Daniel Brabin a pornit o nouă anchetă.

Este „mai probabil să fie adevărat decât să nu fie" că Timoty Evans își omorâse soția, a spus Brabin în raportul său, publicat pe 12 octombrie 1966. Totuși, Brabin nu credea că Evans a omorât-o și pe Geraldine – ceea ce însemna că acesta ar fi fost spânzurat pentru o crimă pe care de fapt nu a comis-o. O amnistie regală a fost dată în octombrie 1966, în ciuda semnului de întrebare legat de implicarea lui Evans în moartea lui Beryl (în mod normal, amnistiile nu se dau decât dacă beneficiarul are „mâinile curate"). Aproape trei decenii mai târziu, pe 27 ianuarie 2003, Ministerul de Interne le-a dat surorii vitrege a lui Evans, Mary Westlake, și

* „Bărbatul de pe conștiința ta". (*n. red.*)

surorii bune, Eileen Ashby, plăți *ex gratia* pentru erori judiciare. Lordul Brennan, evaluator independent pentru Ministerul de Interne, a considerat că „nu există nicio dovadă care să-l implice pe Timoty Evans în moartea soției lui. Cel mai probabil, ea a fost ucisă de Christie." Mary Westlake a încercat să obțină o anulare oficială a condamnării fratelui ei; recursul a fost respins, cu toate că Înalta Curte a recunoscut că nu el le omorâse pe Geraldine sau pe Beryl.

Desigur, niciuna dintre aceste manevre legale nu a făcut vreo diferență pentru Timoty Evans, care a fost spânzurat pentru o crimă pe care de fapt nu el a comis-o – deși corpul său a fost luat de pe terenul închisorii Pentonville și dus într-un cimitir din Leytonstone.

CAPITOLUL 12

Marea Britanie: John George Haigh – Criminalul băii de acid

„Am făcut un efort să mă abțin să râd în hohote atunci când judecătorul și-a pus toca lui neagră. Pentru restul lumii arăta ca o oaie căreia îi ieșise capul de sub o frunză de rubarbă."

Asta a scris John Haigh pe 26 iulie 1949, cu doar două săptămâni înainte de a fi spânzurat pentru crimele asupra lui William Donald McSwan, Donald și Amy McSwan, Archibald și Rosalie Henderson și Henrietta Helen Olive Robarts Durand-Deacon. Cunoscut sub numele „Criminalul băii acide", după metoda folosită pentru a se descotorosi de cadavrele victimelor sale, Haigh a recunoscut în fața poliției că este responsabil pentru cel puțin alte trei crime (deși acestea nu au putut fi dovedite) și, de asemenea, a susținut, într-o scrisoare adresată din închisoare iubitei sale, că „au fost și bărbați, și femei, câți nu știu, probabil o duzină sau mai mult...", deși a insistat – în aceeași scrisoare – că ea nu a fost niciodată în pericol când a stat alături de el. Poate că, dacă ar fi fost bogată, iar el ar fi putut să pună mâna pe bunurile ei după moarte, situația ar fi fost foarte diferită.

John George Haigh s-a născut în 1909, într-o familie de fanatici religioși și a crescut în micul sat Outwood, nu departe de Wakefield, în Yorkshire. Membri ai Plymouth Brethren, părinții

lui nu au vrut ca fiul lor să fie influențat prea mult de lumea exterioară, așa că acesta a fost forțat să se joace la un zid înalt de trei metri pe care tatăl său îl construise în jurul grădinii. A fost un pianist talentat (a învățat să cânte la pian acasă, ceea ce nu era deloc surprinzător) și, mulțumită talentelor sale muzicale, a câștigat o bursă la școala secundară, iar mai apoi la Catedrala Wakefield, unde a fost corist și, mai târziu, organist asistent.

Pentru cei din jurul său, tânărul Haigh părea a fi șarmul întruchipat, dar, ca în majoritatea cazurilor celor amintiți în acest volum, dincolo de aparențe exista un amestec de contradicții. A susținut mai târziu că seria lui de crime a fost declanșată de repetarea unui coșmar pe care îl avea când era copil:

> Vedeam în fața mea o pădure de cruci care se transformau gradual în copaci. La început părea că de pe crengi curgeau picături de ploaie sau de rouă, dar când m-am apropiat, mi-am dat seama că, de fapt, era sânge. Toată pădurea a început să se zvârcolească, iar din copacii întunecați curgea sânge... Un bărbat mergea la fiecare copac să adune sângele... Când paharul a fost plin, s-a apropiat de mine. „Bea", a spus, dar eu eram incapabil să mă mișc.

Totuși, nu e ca și când a fost un cetățean model și a ajuns ucigaș; „cariera" sa de criminal a început, de fapt, cu un deceniu înainte ca el să comită prima crimă.

După ce a terminat școala, Haigh a fost ucenicul unor ingineri de la o firmă de motoare, înainte de a se angaja în asigurări și apoi în publicitate, dar, la vârsta de 21 de ani, a fost suspectat că a furat dintr-o cutie cu bani și a fost concediat. În iulie 1934, s-a căsătorit cu Betty Hamer – Haigh a fost închis pentru fraudă patru ani mai târziu, lăsând-o pe Betty însărcinată. (După ce a născut, a dat copilul spre adopție și și-a părăsit soțul). Au urmat, de-a lungul deceniului, alte condamnări pentru furt, dar, în 1936, în timpul uneia dintre perioadele petrecute în afara închisorii, a fost angajat

ca șofer/secretar pentru Donald McSwan, un politician local care deținea și niște săli de jocuri mecanice. Haigh s-a împrietenit cu fiul lui McSwan, William (cunoscut ca Mac), care se ocupa de aceste săli și avea grijă de întreținerea dispozitivelor și mașinilor.

În timpul perioadei în care a stat la Închisoarea Lincoln, după condamnarea din 1942 pentru încercarea de a-și frauda administratoarea, Haigh a început să se axeze pe ideea de „corpus delicti" – un principiu legal care, la bază, susține că acuzarea trebuie să dovedească că o crimă a fost comisă. Dacă nu exista nicio dovadă că el ar fi comis crima – s-a gândit Haigh –, nu putea fi judecat și închis (sau mai rău) pentru aceasta. Dacă ar fi comis o crimă și nu exista un cadavru, atunci, în mintea lui, asta însemna că nimeni nu îl poate condamna. Așadar, a început să lucreze la „crima perfectă".

Haigh a făcut diferite experimente cu acid pe care îl obținea la tinichigerie și a descoperit că unui corp de șoarece-de-câmp îi ia doar jumătate de oră ca să se descompună complet, fără să lase nicio urmă. Apoi a fost doar o problemă simplă de matematică pentru a calcula de cât acid ar fi nevoie pentru a scăpa de un corp uman.

După eliberarea sa din închisoare în 1943, Haigh a găsit o slujbă bună de contabil la Hurstlea Products Ltd., o mică firmă de inginerie din Crawley, West Sussex, iar în final a reușit să își deschidă propria companie, Union Group Engineering. Potrivit versiunii sale, la începutul anului 1944 a suferit o leziune la cap în urma unui accident de mașină, care l-a făcut să ia decizia de a-și transforma teoria în practică. Visul, a spus la proces avocatul lui Haigh, Sir David Maxwell Fyfe, a dat naștere unei „dorințe nestăvilite de a avea și a vedea sânge". Faptul că făcuse deja experimente cu animale mici era un adevăr inconvenient pe care Haigh a preferat să-l ignore.

Mac McSwan a avut ghinion când s-a întâlnit din greșeală cu vechiul său prieten la cârciuma Goat din Kensington, în vestul Londrei, nu departe de locuința lui Haigh din Queen's Gate

Terrace. Haigh a ajuns să-i cunoască mai bine pe părinții acestuia, Donald și Amy, iar ei au avut încredere în tânărul chipeș căruia i-au dat în grijă mai multe proprietăți. Mac i-a spus lui Haigh că era îngrijorat că va trebui să se înroleze pentru a participa la război, iar Haigh i-a promis că o să-l ajute. Pe 6 septembrie 1944, Haigh l-a invitat pe tânărul McSwan în subsolul clădirii de la numărul 79 de pe Gloucester Road, din Kensington, unde își făcuse un atelier. Acolo și-a lovit victima din spate, peste cap, cu o bară de fier, omorând-o aproape instantaneu (deși a mai lovit-o de două ori până a simțit „că a dat de moale"), apoi i-a retezat gâtul. După aceea, a susținut el, „a extras [din corpul lui McSwan] o cantitate de sânge" pe care a băut-o dintr-o cană; când acest lucru a ieșit la iveală, Haigh a devenit cunoscut drept „Criminalul vampir" din cauza unor titluri sângeroase din *Daily Mirror*. I-a aruncat trupul lui Mac într-un butoi de 180 de litri plin cu acid sulfuric (pe care Haigh a reușit să-l obțină ca „ofițer tehnic de legătură" pentru Union Group) și a așteptat să vadă dacă calculele lui erau corecte. Haigh a recunoscut că așteptarea l-a afectat – visele cu numeroase crucificări și împărtășanii de care avusese parte când era copil au revenit –, dar după câteva zile a fost fericit să constate că avusese dreptate. Mac McSwan nu era acum nimic mai mult decât o mâzgă acidă – pe care Haigh a aruncat-o la canal.

Bineînțeles că părinții lui Mac erau îngrijorați de dispariția fiului lor, dar Haigh i-a convins că acesta se ascunsese pentru a scăpa de armată. Unul dintre multele talente ale lui Haigh era falsificarea, așa că a aranjat ca niște vederi să le fie trimise din Scoția soților McSwan, acolo fiind locul unde se pare că se ascundea fiul lor. În curând, s-a mutat în casa lui Mac, ocupându-se cu întreținerea atelierului de la subsol, de pe Gloucester Road, și a închiriat o cameră la Hotelul Onslow Court din Kensington. La sfârșitul războiului din Europa, la începutul lunii mai 1945, familia McSwan a început să devină suspicioasă. De ce se mai ascundea Mac? În ultima vedere primită de la fiul lor, acesta le spunea că se va întoarce la Londra și îi invitase să se întâlnească

cu ei în subsolul lui Haigh din Gloucester Road, în seara de 2 iulie 1945. Haigh le-a sugerat să vină separat, iar când fiecare a coborât în locul indicat, au fost omorâți, iar corpurile lor au fost aruncate într-un loc similar cu cel unde sfârșise fiul lor. (Haigh a susținut că, între timp, își rafinase tehnica pe o femeie la vârsta a doua din Hammersmith, adăugând mixturii sale niște acid clorhidric; însă o astfel de victimă nu a fost niciodată identificată. El a mai spus poliției că în lunile care au urmat morții soților McSwan a mai ucis un tânăr pe nume Max, din Kensington; din nou, acest lucru nu a putut fi dovedit de nimeni.)

Pe parcursul următoarelor trei luni, Haigh a falsificat diferite împuterniciri pentru a putea folosi, și mai apoi lichida, bunurile familiei McSwan, spunându-le prietenilor sau vecinilor care s-ar fi interesat de situația acestora că cei doi soți au emigrat în America și că el acționa în numele lor. Astfel, Haigh și-a putut susține pasiunea sa pentru pariuri – a reușit să strângă aproape 8.000 de lire din diferite vânzări –, până când a început să rămână fără bani; apoi s-a apucat să caute alte victime. Încercase să se întoarcă la vechile lui acțiuni frauduloase, folosind o escrocherie cu mașini în Stockport, dar nu i-a reușit. Avea nevoie de o abordare mai directă.

În spatele ușilor încuiate ale unui atelier din Crawley pe care îl închiriase de la foștii angajatori de la Hurstlea, Haigh a asamblat uneltele de care avea nevoie pentru misiunea sa, aranjând ca unele să fie aduse din subsolul din Kensington. Acestea includeau o mască de gaze (încă ușor de obținut în anii de după război), o pompă manuală, o găleată smălțuită, un șorț mare de cauciuc, mănuși și cizme lungi de cauciuc, dar și un butoi cu ulei, având un volum de aproape 180 de litri, în care putea să-și arunce victimele.

În perioada în care a stat în Onslow Court, Haigh a devenit prieten cu dr. Archibald Henderson și cu soția lui, Rosalie, iar în februarie 1948, cei trei au mers într-o scurtă vacanță în Brighton și au stat la Hotelul Metropole aflat la malul mării. Vineri,

pe 13 februarie, Archie Henderson l-a acompaniat pe Haigh într-o vizită în atelierul său din Crawley, aflat la 35 km în nord. Archie deținea o sumă considerabilă de bani (sute de lire), iar Haigh știa foarte bine cum să pună mâna pe restul bunurilor lui. Încrezătorul Archie a intrat în atelier – și a fost împușcat în ceafă. Haigh l-a dezbrăcat și l-a pus în acid înainte de a se întoarce în Brighton, unde i-a spus noii văduve că Archie nu se simțea prea bine și că ea trebuie neapărat să meargă cu el la acesta. Rosalie l-a însoțit imediat, dar a avut parte de o soartă identică cu cea a soțului ei. În două zile, corpurile soților Henderson erau dizolvate și aruncate în gura de scurgere. Haigh a plecat de la Hotelul Metropole luni, plătind facturile lui și ale prietenilor săi, apoi a amanetat bijuteriile lui Rosalie și a condus până în Edinburgh. În jurnalul său, a făcut o notiță ciudată în dreptul datei de 12 februarie: A.H. și R.H. și o cruce mică.

Pe parcursul următoarelor câteva luni, Haigh s-a descotorosit de bunurile familiei Henderson la fel de ușor cum o făcuse și cu corpurile lor, alungând temerile și suspiciunile fratelui lui Rosalie cu o serie de scrisori falsificate care sugerau că cei doi soți se duseseră în Africa de Sud. Pentru un timp le-a păstrat câinele, dar apoi s-a plictisit de compania lui, preferând să-și petreacă timpul cu tânăra Barbara Stephens, pe care o cunoscuse în Crawley, în 1944, pe vremea când ea avea doar 15 ani. A început să cultive o prietenie și cu Henrietta Helen Olive Robarts Durand-Deacon, o altă rezidentă în Onslow Court.

Haigh o întâlnise pe văduva în vârstă de 69 de ani, cunoscută drept Olive, în perioada în care locuise la hotel, dar, odată cu sfârșitul anului 1949, cei doi au început să petreacă din ce în ce mai mult timp împreună. Haigh pierduse la pariuri, mult prea repede, banii soților Henderson și din nou era presat de plata chiriei. De Ziua Îndrăgostiților, Olive a adus în discuție ideea ca ei doi să pornească împreună o afacere pentru a dezvolta un nou tip de unghie artificială. A fost pretextul de care a avut nevoie Haigh pentru a o aduce pe femeie în atelierul său. Marți, 15 februarie, a

comandat 45 de litri de acid și a aranjat să îi fie livrați în Crawley; alți 90 de litri erau acolo. Ziua următoare, a invitat-o vineri pe Olive la atelier ca să discute în detaliu proiectul ei; imediat după aceea, a trecut prin Barking, de unde a cumpărat un rezervor de 200 de litri pe care l-a dus în Crawley. Vineri dimineața a verificat ca totul să fie pregătit, apoi s-a întors în Kensington, de unde a luat-o pe Olive Durand-Deacon și a adus-o în atelierul său.

Ultima victimă a lui Haigh a fost ucisă în același mod ca și celelalte două persoane dinaintea ei, prin împușcare în ceafă. Totuși, de data asta, a avut mai multe probleme cu descotorositul de corpul femeii. Grăsimea nu s-a dizolvat la fel de ușor și, după cum a declarat Haigh, „din acest motiv, doamna Durand-Deacon a fost o pacoste blestemată... A doua zi, când mă așteptam ca trupul ei să se fi dizolvat deja, am găsit o bucată mare din corpul ei plutind la suprafața grăsimii care mai rămăsese din ea." Așadar, a scos grăsimea și a schimbat acidul – dar „pur și simplu nu voia să se ducă și erau încă niște bucăți rămase [din trupul ei], deși de nerecunoscut, când am vărsat mâzga într-o groapă de gunoi de lângă atelier".

De asemenea, a aflat că trebuie să răspundă la mult mai multe întrebări decât în mod normal. A doua zi de dimineață, unul dintre ceilalți rezidenți, Constance Lane, a dezvăluit faptul că știa că Olive plănuise să meargă cu Haigh la Crawley. Haigh a trebuit să se gândească rapid ce reacție ar trebui să aibă. I-a spus lui Constance că Olive nu ajunsese după prânz la întâlnirea de la magazinele Army & Navy de pe Victoria Street și că nu o mai văzuse de atunci. Apoi Haigh și-a petrecut toată sâmbăta amanetând bijuteriile lui Olive.

Duminică, Constance Lane i-a spus lui Haigh că vrea să raporteze poliției dispariția lui Olive, iar acesta s-a oferit să meargă împreună cu ea la secție. Acolo, sergentul Lambourne a preluat cazul și a început investigația, suspectându-l în mod instinctiv pe Haigh – era o suspiciune care s-a dovedit a fi întemeiată atunci când a vizitat Onslow Court și i s-a spus de problemele financiare

ale suspectului. Luni, după ce a ieșit cazierul lui Haigh care fusese condamnat pentru fraudă, acesta a fost interogat de detectivii Symes și Webb; și-a păstrat povestea inițială. În ziua următoare, a reușit în sfârșit să scape de rămășițele lui Olive, deși a făcut-o în mod neglijent; pur și simplu i-a ascuns sub niște cărămizi poșeta rămasă nedizolvată. În ciuda interesului crescut manifestat de poliție, Haigh era sigur că, fără descoperirea unui cadavru, nu i se poate întâmpla nimic mai rău.

Investigația poliției a continuat cu interogarea fostului angajator al lui Haigh în legătură cu un împrumut pe care i-l făcuse acestuia cu o săptămână în urmă. Până sâmbătă, acțiunea împotriva lui Haigh devenise clară. Chiar în acea zi, detectivul Patrick Heslin, șeful CID din Horsham, a forțat deschiderea ușii de la atelierul lui Haigh de pe Leopold Road, din Crawley, și așa a descoperit uneltele de care se folosea criminalul, inclusiv un pistol și o chitanță de la o curățătorie dintr-un oraș apropiat, Reigate. Chitanța era pentru haina lui Olive – care a fost identificată rapid de către Constance Lane și de alți martori.

Luni, 28 februarie, la 10 zile după uciderea lui Olive, John George Haigh a fost dus la secția de poliție din Chelsea unde i-au fost puse în față numeroasele dovezi pe care poliția le strânsese. În timpul unei scurte pauze, l-a întrebat pe detectivul Webb: „Spune-mi sincer care sunt șansele ca cineva să fie eliberat din Broadmoor?" – o întrebare care poate părea ciudată, dar Haigh se pregătea de o eventuală apărare care să pledeze nevinovat pentru el din motive de alienare mintală. A recunoscut apoi că o omorâse pe Olive, dar „nicio urmă din aceasta nu va mai putea fi găsită vreodată... Am distrus-o cu acid... Orice urmă a dispărut. Cum poți dovedi crima dacă nu ai găsit cadavrul?"

Haigh se înșela. În primul rând, *corpus delicti* nu se aplica în cazul crimelor unde se puteau găsi alte probe – mai exact, existau încă dovezi ale existenței corpului lui Olive Durand-Deacon și ale aruncării ei pe Leopold Road. Patologul Ministerului de Interne, dr. Keith Simpson, a fost la fața locului și, după ce a găsit

o „pietricică" despre care și-a dat seama că era o piatră de la vezica biliară, a dat ordinul să fie colectată toată mâzga – mai precis toate cele 215 kg. În mâzgă au fost găsite pietre de la vezica biliară a femeii, 18 bucăți de os și dinții falși ai lui Olive; agrafa ei de păr nu s-a dizolvat în acid. Aproape că putem spune că Haigh s-a chinuit degeaba. A fost acuzat de crimă asupra lui Olive pe 2 martie 1949.

În declarația sa făcută în fața poliției, Haigh și-a recunoscut crimele – ca și pe alte trei care nu au putut fi dovedite – și a susținut că, după fiecare act criminal, a băut din sângele victimei lui. Părți din declarația sa au intrat în posesia celor de la *Daily Mirror*, care le-au inclus într-o poveste despre „Criminalul vampir", deși, din cauza legislației *sub judice* (care interzicea presei să discute cazurile aflate în desfășurare), Haigh nu a fost pomenit niciodată. Totuși, acest lucru nu a împiedicat amendarea ziarului cu 10.000 de lire și trimiterea la închisoare a redactorului articolului!

Procesul lui Haigh care a avut loc la Tribunalul Lewes a început pe 18 iulie. Acesta făcuse o înțelegere cu tabloidul care apărea duminica, *News of the World*, pentru a prezenta adevărata lui poveste, ceea ce i-a permis să angajeze o echipă de avocați puternică, dar și foarte costisitoare, care să-l înfrunte pe procurorul general. Haigh a fost judecat doar pentru moartea lui Olive Durand-Deacon, iar judecătorul a respins de mai multe ori o serie de dovezi care aveau legătură și cu celelalte cazuri, pentru că apărarea încerca să dovedească faptul că Haigh era vinovat, dar, în același timp, și nebun. La acea vreme erau în vigoare regulile M'Naghten, care spuneau că,

> pentru a stabili o apărare bazată pe temeiul nebuniei, trebuie să fie dovedit clar faptul că, la momentul comiterii crimei, partea acuzată era sub influența unei probleme de gândire, din cauza unei boli mintale, și nu știa natura și calitatea acțiunilor întreprinse; iar dacă ar fi știut asta, nu știa însă că ceea ce face este greșit.

Opt din nouă psihiatri care l-au consultat pe Haigh în închisoare au ajuns la concluzia că acesta este sănătos; al nouălea, dr. Henry Yellowlees, a admis la tribunal că, deși crede că acuzatul este nebun, e convins că Haigh fusese perfect conștient de faptul că acțiunile lui erau în afara legii în momentul comiterii lor.

Juriul a avut nevoie de 17 minute pentru a delibera și a-l găsi vinovat pe Haigh. În articolele din *News of the World* care au fost publicate ulterior și în scrisorile pe care le trimitea din închisoare părinților, dar și altora, acesta a susținut, în continuare, că ar fi alienat mintal, știind că singurul lucru care l-ar putea salva de la moarte ar fi o amânare primită de la secretarul de stat de la Ministerul de Interne – iar ea ar putea fi acordată doar dacă își va putea dovedi nebunia. „La urma urmei, nu l-au acuzat și pe Hristos că ar fi nebun?" i-a scris el avocatului său. „Nu am fost ars pe rug precum o vrăjitoare în Salem?"

În ciuda tuturor acestor eforturi, nu a primit nicio amnistie. John George Haigh a fost spânzurat de Albert Pierrepoint, la închisoarea din Wandsworth, luni, 10 august 1949. A lăsat Muzeului Figurilor de Ceară Madam Tussauds costumul său verde și cămașa roșie pentru a îmbrăca statueta sa plasată în Camera ororilor.

CAPITOLUL 13

Marea Britanie: Ian Brady și Myra Hindley – Criminalii din mlaștină

„La un moment dat, în timpul acestui proces, va trebui să îndurați povara de a asculta o înregistrare audio și de a auzi țipetele și protestele unei fetițe", le-a spus procurorul general Sir Elwyn Jones juraților și oficialilor tribunalului la începutul procesului pentru triplă crimă de la Tribunalul Chester, din aprilie 1966. Vocea plângăreață a fetiței are încă ecou în mintea celor care au ascultat înregistrarea, în timp ce aceasta îi roagă pe răpitorii ei să o elibereze – nu știe de ce i-au dat jos hainele sau de ce vor să îi pună un căluș la gură. Nu înțelege de ce nu au lăsat-o să se ducă la mama ei. Pe femeia care o obligă să facă lucrurile acestea o numește „mami", iar pe bărbat, „tati". Tot ce știe este că, dacă nu se întoarce acasă până la ora 8:00 seara, o să aibă mari probleme...

Lesley Ann Downey a fost doar una dintre cele cinci victime cunoscute ale „celor doi criminali sadici, de o maximă depravare": Myra Hindley și Ian Brady, cunoscuți împreună drept „Criminalii din mlaștină", pentru că îngropau cadavrele copiilor pe care îi violau și îi omorau în mlaștina Saddleworth din Yorkshire. Nu au fost găsite toate locurile unde au fost duși acești copii, iar cu moartea lui Hindley și sănătatea lui Brady care se deteriorează pe zi ce trece (în octombrie 2015 a trimis mai devreme felicitările de

Crăciun din cauză că era îngrijorat că nu va mai trăi mult), șansele să fie găsiți altfel decât din pură întâmplare sunt foarte mici.

Brady s-a născut ca Ian Duncan Stewart într-o mahala din Glasgow, pe 2 ianuarie 1938; mama sa era o chelneriță necăsătorită care, în cele din urmă, a trebuit să-l dea spre adopție cuplului de localnici John și Mary Sloan, pentru că singură nu putea să aibă grijă de copil. Familia Sloan l-a crescut pe Ian ca și cum ar fi fost fiul lor – deși mama lui naturală l-a vizitat în mod regulat în copilărie –, dar nu au reușit să-l scape de probleme. Comportamentul acestuia la Academia Shawlands, o școală pentru elevii peste medie, a devenit din ce în ce mai agresiv, iar la vârsta de 13 ani a fost judecat în fața unui tribunal juvenil pentru intrare prin efracție. S-a lăsat de școală la 15 ani și a început să muncească pe un șantier naval din Govan, apoi ca agent comercial al unui măcelar. Relațiile cu fetele de vârsta lui nu erau unele sănătoase; a amenințat-o cu un briceag pe o fată, Evelyn Grant, atunci când aceasta a vrut să danseze cu un alt băiat.

Stewart, asa cum încă era cunoscut, a fost judecat pentru nouă capete de acuzare înainte de a șaptesprezecea sa aniversare și a fost pus sub supraveghere, cu condiția să se mute cu mama lui care locuia acum în Manchester și se căsătorise cu un importator de fructe de origine irlandeză, Patrick Brady. Tatăl său vitreg l-a ajutat să se angajeze la Piața Smithfield din Manchester, aceasta fiind o nouă ocazie pentru adolescent de a comite alte infracțiuni: într-un an, a fost prins cu un sac de sigilii de plumb pe care le furase din piață. A fost trimis la școala de corecție, întâi la Latchmere House din Londra, înainte de a fi trimis la școala de corecție Hatfield din Yorkshire și, în final – după ce a fost prins că băuse alcool făcut în casă –, la Hull, o instituție foarte dură. Pe 14 noiembrie 1957, a fost eliberat și s-a întors în Manchester unde, după o încercare nereușită de a obține un loc de muncă, a decis să-și depășească condiția, urmând cursuri de contabilitate și de limba germană (ceea ce i-a permis să citească, în original, cartea *Mein Kampf* a lui Hitler). Astfel, în ianuarie 1959, a ajuns

să obțină o slujbă într-o firmă de distribuție angro a unor produse chimice, Millward's Merchandising din Gorton.

Majoritatea colegilor lui Ian Brady – așa îșI spunea acum – credeau despre el că este un tip tăcut, punctual, deși puțin cam irascibil, căruia îi plăcea să meargă pe motocicleta lui Tiger Cub, în jurul Alpilor Pennini. În 1961, o apariție nouă în peisaj, Myra Hindley, o tânără de 18 ani, și-a făcut o impresie foarte bună despre el, găsindu-l chiar fascinant.

Hindley s-a născut pe 23 iulie 1942, în suburbia Crumpsall din Manchester, și a fost crescută în Gorton. A avut o copilărie grea: tatăl ei era un alcoolic notoriu care, după ce s-a întors din război, nu doar că îi aplica pedepse corporale dure, ci insista ca ea să se apere singură, obligând-o să-l bată pe un alt copil de opt ani „pentru că altfel te bat cu cureaua", după ce acesta o zgâriase pe obraji în mijlocul străzii. Hindley a petrecut mult timp cu bunica sa, mai ales după nașterea surorii ei, Maureen, în august 1946.

Viața ei s-a dat cu totul peste cap după moartea prietenului ei, Michael Higgins, care avea 13 ani și care o invitase împreună cu un grup de prieteni să înoate în rezervorul de apă din zonă. Hindley a refuzat să meargă, dar Higgins s-a dus acolo și s-a înecat. Hindley s-a învinovățit pentru moartea lui; a căutat sprijin în Biserica Romano-Catolică (fusese botezată, dar nu adusă la biserică) și a început să-și decoloreze părul. Hindley s-a angajat ca funcționară adjunctă la o firmă locală de inginerie și a avut mai multe slujbe înainte de a fi angajată la Millward. Avusese, de asemenea, o relație cu un localnic, Ronnie Sinclair, dar rupsese logodna când și-a dat seama că nu au aceleași aspirații.

Cât timp Hindley a fost îndrăgostită de Brady, părea că el nu o observă, asta până la finalul anului 1961 când, pe 22 decembrie, a invitat-o, în sfârșit, la o întâlnire. Au mers la cinema – Hindley își aduce aminte că au văzut pelicula biblică *Regele regilor*, deși multe surse susțin că a fost vorba despre tulburătorul film *Procesul de la Nürnberg*. Cei doi s-au tot întâlnit o vreme, mergând mai ales la filme pentru adulți, apoi întorcându-se acasă la Hindley pentru

a bea și a discuta mai mult. Manifestau un interes comun față de atrocitățile naziste, crime și tortură, putând fi auziți în pauze discutând astfel de subiecte – dar și despre muzica clasică și literatura engleză.

După cum Hindley singură a mărturisit, era complet vrăjită de Brady. Orice voia el, ea făcea. „Putea să-mi spună că pământul e plat, că luna e făcută din brânză cu mucegai și că soarele răsare din vest", i-a scris ea, în 1978, secretarei de stat Merlyn Rees, atunci când a cerut eliberare condiționată. „Aș fi crezut orice, atât de mare era puterea lui de convingere". Cei doi au petrecut din ce în ce mai mult timp împreună până când, în iunie 1963, Brady s-a mutat cu Hindley în casa bunicii ei din Bannock Street.

În timpul celor 18 luni de relație, înainte de a se muta împreună, au planificat mai multe acte criminale, inclusiv jafuri de bănci, dar nu le-au pus în practică. Hindley a încercat să învețe să tragă cu arma, cumpărându-și o pușcă de calibrul de 22 mm de la un vânzător de arme din Manchester și două pistoale – un Webley, având calibrul de 45 mm, și un Smith & Wesson, de calibrul de 38 mm – de la membri Clubului Cheadle Rifle, în care a și intrat. Hindley a adoptat un stil vestimentar din ce în ce mai nonconformist, purtând fuste scurte, cizme lungi și jachete din piele și devenind din ce în ce mai distantă față de colegii ei. De asemenea, tânăra pereche a început să dezvolte o pasiune pentru fotografie, făcându-și unul altuia numeroase fotografii deocheate și foarte sugestive.

Brady a fost fascinat de lucrările Marchizului de Sade (copia lui din *Justine* a fost folosită ca dovadă împotriva lui) și a notat propriile gânduri despre acest subiect în caietul său: „Perversiunea este felul în care un bărbat gândește, felul în care simte, felul în care trăiește. Oamenii sunt precum omizile. Momeală mică, oarbă și inutilă pentru pești... Tu ești propriul tău stăpân. Trăiești pentru un singur lucru: plăcerea supremă pe care o ai în tot ce faci. Sadismul este plăcerea supremă!!!"

De asemenea, Brady a început să cocheteze cu ideea crimei perfecte. Acest lucru i-a fost inspirat, după cum afirmă însuși Hindley, de cartea lui Meyer Levin *Constrângerea*, o versiune a cazului lui Leopold și Loeb – în care doi studenți răpesc și ucid un adolescent de 14 ani, scăpând de pedeapsa cu moartea datorită talentului oratoric al avocatului lor, Clarence Darrow –, care a fost publicată în 1956 și ecranizată trei ani mai târziu. Brady își va pune ideile în practică la mai puțin de o lună după ce se va muta cu Hindley.

Pe 12 iulie 1963, Pauline Reade a fost răpită și ucisă. Avea doar 16 ani și locuia aproape de Hindley. Deși declarațiile lor referitoare la ce s-a întâmplat când au ajuns la mlaștina Saddleworth diferă, și Brady, și Hindley au afirmat că în seara aceea el se hotărâse să comită crima perfectă. Brady i-a spus să conducă o dubiță pe care tot ea o împrumutase de la magazinul local de legume și fructe, iar el o va urma pe motocicletă; dacă pe drum vedea o posibilă victimă, i-ar fi dat flash-uri. Apoi Hindley oprea dubița și se oferea să o conducă pe persoana respectivă cu mașina ei.

Prima țintă a lui Brady, în timp ce mergeau în tandem pe Gorton Lane, a fost o fetiță. El a semnalizat, dar Hindley l-a ignorat și a oprit puțin mai în față. I-a explicat că o cunoaște pe fetița pe care Brady i-o indicase; Marie Ruck locuia în apropierea mamei lui Hindley. Era îngrijorată că dispariția unui copil de șapte sau opt ani ar primi mult mai multă atenție decât cineva mai în vârstă. Așadar, și-au continuat drumul și, pe Froxmer Street, puțin după ora 8:00, Brady a văzut o fată într-un palton albastru-pal, cu o rochie roz cu auriu, un cardigan și pantofi albi cu toc. Hindley a recunoscut-o pe adolescentă – Pauline Reade, care era o prietenă a surorii ei, Maureen. Aceasta mergea pentru prima dată singură la un bal. Fata de 16 ani a fost bucuroasă să o ajute pe Hindley să găsească o mănușă scumpă pe care spusese că a pierdut-o în zona mlaștinei Saddleworth, la aproximativ 21 km distanță.

Hindley a condus până la mlaștină, unde s-au întâlnit cu Brady. Din acest moment, poveștile criminalilor în serie diferă.

Hindley a continuat să susțină că ea a așteptat în dubiță, în timp ce Brady și Pauline s-au dus să caute mănușa, iar, după aproximativ o jumătate de oră, Brady s-a întors singur. A condus-o la locul unde a murit Pauline, cu sângele curgându-i din cele două tăieturi de la gât pe care Brady i le făcuse. Bărbatul a luat o lopată, iar Hindley a presupus, după starea paltonului Paulinei și a dezordinii în care se aflau hainele ei, că Brady o agresase sexual. Versiunea lui Brady o implică pe Hindley mult mai mult decât ar părea. Acesta a susținut că ea a fost prezentă tot timpul la scena crimei și că l-a ajutat să o agreseze sexual pe Pauline. Oricare ar fi varianta adevărată, perechea a îngropat cadavrul (folosind o lopată pe care Brady o adusese mai înainte la mlaștină), au pus motocicleta lui Brady în spatele dubiței și s-au dus acasă, trecând pe lângă mama și fratele Paulinei care o căutau – în mod ironic, tot ce au găsit a fost mănușa ei.

Cadavrul lui Pauline Reade nu a fost descoperit până în 1987, după ce Myra Hindley a oferit informații noi. Potrivit doctorului Geoffrey Garrett, patologul Ministerului de Interne, cauza morții a fost hemoragia în urma tăierii gâtului. Rana mai mare și mai adâncă avea 10 cm și a fost „provocată de o forță considerabilă", iar Paulina avea și o lovitură la cap, făcută fie cu pumnul, fie cu un instrument bont. Criminalii au forțat rana, încercând să introducă în ea un lănțișor și gulerul paltonului fetei; „poate că acțiunea a fost făcută cu scopul opririi hemoragiei", a sugerat dr. Garrett.

Dispariția lui Pauline a fost investigată de poliție, care nu a reușit să găsească pe nimeni care să o fi văzut în noaptea morții. Un localnic, un băiat în vârstă de 15 ani, David Smith – care avea să joace un rol important în prinderea „Criminalilor din mlaștină" – a fost pentru scurt timp suspect, din cauză că avusese o relație cu Pauline și o condamnare pentru vătămare corporală gravă, dar a fost exonerat de orice amestec în dispariția ei.

A doua victimă a cuplului a fost ucisă pe 23 noiembrie 1963, când ochii întregii lumi erau îndreptați către asasinarea

președintelui american John F. Kennedy din ziua precedentă. De data aceasta, ținta lor a fost un băiat de 12 ani, John Kilbride, care, duminică seara, era într-o piață din Ashton-under-Lyne din Lancashire. Plecase de acasă, din Smallshaw Lane, Ashton, la ora 1:00 p.m., pentru a merge cu un prieten la cinematograful local. Amicul său l-a lăsat la piață la ora 5:30 p.m.

Hindley conducea o dubiță cu două uși Ford Anglia pe care o închiriase pentru 24 de ore (returnând-o, în final, într-o „stare foarte murdară") și s-a oferit să-l ducă pe băiat acasă, pe motiv că părinții lui sunt sigur îngrijorați că încă este pe stradă la o oră așa de târzie. Ea a mai spus că trebuie să ia de acasă o sticlă de sherry. Brady era pasager în dubiță și a sugerat că tânărul John ar putea să-i ajute să caute mănușa pe care Hindley o pierduse în mlaștină. Când au ajuns la mlaștina Saddleworth, Hindley a așteptat în mașină, iar Brady l-a luat pe băiat să-i dea o mână de ajutor în căutarea mănușii. John „a fost supus unor umilințe sexuale" – pantalonii îi erau lăsați până aproape de mijlocul coapselor, iar lenjeria intimă îi era rulată până la nivelul coapselor și părea să fie înnodată la spate, potrivit declarațiilor făcute la proces de procurorul general – înainte ca Brady să încerce să-i taie gâtul, deși fără succes, cu o lamă zimțată de 15 cm. Apoi l-a strangulat pe băiat, folosind fie o bucată de sfoară, fie un șiret.

Poliția l-a căutat pe John, dar nu a dat de urma acestuia. Cadavrul (îmbrăcat) al băiatului a fost, în final, descoperit pe 21 octombrie 1965; mama lui a reușit să-l identifice după nasturii neobișnuiți ai hainei lui, care erau din plastic, având forma unei mingi de fotbal. Brady și Hindley s-au întors de mai multe ori la locul unde era îngropat John, Brady făcându-i fotografii partenerei sale de crime, împreună cu câinele, pe mormântul băiatului. Brady a încercat să susțină că acelea erau doar niște instantanee, iar că poziția lui Hindley era doar o coincidență.

Au trecut șapte luni până când cuplul a ucis din nou. Keith Bennett a dispărut în timp ce se îndrepta spre casa bunicii sale din Longsight, seara devreme, pe 16 iunie 1964, la doar patru zile

după cea de-a douăsprezecea sa aniversare. Hindley l-a rugat pe Keith să o ajute să urce niște cutii în mașină, apoi s-a oferit să-l ducă acasă. Când au ajuns la o parcare de pe Autostrada 635, de-a lungul mlaștinii Saddleworth, Brady a folosit din nou scuza cu căutarea mănușii pierdute pentru a-l scoate pe Bennett din mașină, apoi el și băiatul au dispărut în zona mlaștinii. Brady s-a întors peste o jumătate de oră și i-a spus lui Hindley că îl agresase sexual pe Keith înainte de a-l strangula cu o bucată de sfoară. În ciuda numeroaselor căutări făcute la mlaștină, corpul băiatului nu a fost găsit niciodată. Tatăl vitreg al lui Keith Bennett, Jimmy Johnson, a fost considerat unul dintre suspecții principali în cazul dispariției acestuia și a fost interogat de patru ori în doi ani, înainte ca Brady și Hindley să fie arestați.

Următoarea crimă a avut loc peste șase luni, dar în tot acel timp s-au petrecut schimbări considerabile în stilul de viață al lui Brady și Hindley. Maureen, sora lui Hindley, s-a căsătorit cu David Smith – fostul prieten al lui Pauline Reade –, pe 15 august 1964, când el avea doar 17 ani, iar ea, 18 ani. În ziua nunții, Maureen era însărcinată în șapte luni; tinerii proaspăt căsătoriți s-au mutat în casa tatălui lui Smith. Cele două surori și partenerii lor au plecat a doua zi într-o excursie de o zi în Windermere, în Districtul Lacurilor, și, potrivit celei de-a doua soții a lui David Smith, Mary, el „s-a simțit ca și când era la o petrecere". A fost impresionat de cât de sofisticat părea Brady și de faptul că a plătit toată mâncarea și băutura pe care o consumaseră pe tot parcursul ieșirii lor; Brady era și el la fel de impresionat de tânărul bărbat, care nu fusese intimidat de discuția despre jaful unei bănci. Familia Smith, Brady și Hindley ieșeau frecvent în această formulă.

Hindley și Brady – împreună cu bunica lui Hindley – s-au mutat, în septembrie 1964, în Hattersley, pe Wardle Brook Avenue, numărul 16, într-o casă nouă dintr-o clădire recent construită, iar cuplul se ducea frecvent la mlaștina Saddleworth pentru a aduna turbă. În acest timp erau ajutați de Patricia Hodges, care avea 11 ani și venea des în vizită la ei, începând să bea vin și

whisky după ce Hindley se împrietenise cu ea. Hindley a declarat mai târziu că li se făcuse milă de ea pentru că era unul din cei șapte copii ai unei familii relativ sărace, care nu aveau nici măcar televizor. A negat că ar fi avut vreun interes de natură sexuală în ceea ce o privește pe fetiță.

„De două ori am mers la plimbare la mlaștină cu Ian și Myra", a spus Patricia Hodges poliției. Una dintre aceste ocazii a fost în Ajunul Crăciunului din 1964, când mama ei i-a dat permisiunea să iasă la o plimbare târzie cu Hindley; au ieșit la 11:30 p.m., iar Hindley i-a sugerat să petreacă noaptea acolo, dar a adus-o înapoi acasă în dimineața de Crăciun, la ora 1:30.

Patricia Hodges a avut noroc. Myra Hindley o știa pe Pauline Reade, iar asta nu a oprit-o să se implice în violul și crima asupra acesteia. Și era clar că Brady era gata să ucidă din nou, pentru că Lesley Ann Downey dispăruse în 1964, a doua zi de Crăciun.

De data aceasta, acel modus operandi pe care criminalii l-au ales a fost foarte diferit de cel anterior. Celelalte victime pe care le-au găsit fuseseră duse în zona cu mlaștina, violate, strangulate și îngropate. Pe aceasta voiau să o aducă acasă. În dimineața celei de-a doua zi de Crăciun, Hindley a dus-o pe bunica ei în vizită la unchiul ei. Ea și Brady au mers în bâlciul din Ancoats în căutarea unei noi victime. Lesley Ann Downey, în vârstă de 10 ani, stătea lângă unul dintre carusele, în mod evident singură (prietenii ei plecaseră deja acasă). Cuplul a momit-o în mașină, cerând ajutor pentru cărarea unor pachete, și așa au condus-o acasă. Acolo a fost dezbrăcată și legată la gură cu o eșarfă, în ciuda protestelor ei. Apoi a fost obligată să stea în poziții indecente pentru a fi fotografiată înainte de a fi violată și ucisă. Brady a susținut că Hindley a fost cea care a omorât-o pe fetiță; Hindley a spus însă că ea s-a dus să umple cada cu apă pentru ca fata să facă baie, iar când s-a întors, Lesley Ann era deja moartă. Perechea de criminali a înregistrat scena torturii; la proces, caseta de 13 minute a fost cea mai puternică probă împotriva lor, auzindu-se clar cum Hindley bruschează fetița și este dură cu ea. Indiferent ce va

susține aceasta mai târziu, caseta este o dovadă a faptului că Hindley a fost prezentă tot timpul la scena crimei. Ea a mers apoi la unchiul său și l-a anunțat că nu poate să o ia pe bunica ei acasă din cauză că „drumurile sunt foarte proaste", fiind convinsă că nu se poate întoarce până a doua zi.

O altă înregistrare va reprezenta o parte din dovadă, una în care Patricia Hodges este auzită citind detaliile articolelor din ziare despre poliția care o căuta pe Lesley Ann Downey. Nu va trece mult timp până când Brady îi va spune să stea departe: „Să nu te mai prind pe-aici!" au fost ultimele cuvinte pe care i le-a adresat în primăvara lui 1965. Brady și Hindley o duseseră pe Patricia la mlaștină, lângă locul unde, în dimineața zilei de 27 decembrie 1964, o îngropaseră pe Lesley Ann dezbrăcată, cu hainele puse grămadă la picioare. A fost dezgropată pe 16 octombrie, în anul următor.

Brady, Hindley și familia Smith au petrecut din ce în ce mai mult timp împreună în cursul anului 1965. David și Maureen își pierduseră fetița în aprilie și, trei luni mai târziu, s-au mutat la Underwood Court, într-o clădire de apartamente, nu departe de locuința lui Brady și a lui Hindley. Smith a devenit un musafir obișnuit pe Wardle Block Avenue.

Spre finalul lunii septembrie, Brady și Smith discutau la primele ore ale dimineții despre un potențial jaf armat. Brady a insistat că armele lor trebuie să aibă gloanțe reale și l-a întrebat pe Smith dacă este capabil să facă o crimă. Smith a rămas perplex, iar Brady i-a spus: „Eu am făcut-o!" Apoi i-a recunoscut lui Smith că „am făcut trei sau patru crime": „Aleg oameni între 16 și 20 de ani pentru că ei nu sunt dați dispăruți la poliție" (așa a spus procurorul general în fața Curții la procesul lui Brady și Hindley). Brady i-a mai spus lui Smith că s-a drogat înainte de a comite crimele. Pe 2 octombrie, subiectul a revenit în discuție, iar Brady a repetat că a comis trei sau patru crime și că „abia peste trei luni va veni și următoarea", dar că „asta nu o să se pună". Trei zile mai târziu,

Brady l-a luat pe Smith să-l ajute să care două valize mari din casa de pe Wardle Brook Avenue.

Pe 6 octombrie 1965, Brady a început să discute cu un străin din fața bufetului din gara Manchester Central; Hindley îl lăsase acolo în căutarea următoarei lor victime. Edward Evans, un subinginer în vârstă de 17 ani, s-a bucurat de conversația avută cu bărbatul mai în vârstă și a fost de acord să meargă cu el la Wardle Brook Avenue ca să bea ceva cu Brady și cu „sora" lui, Myra Hindley. Au împărțit o sticlă de vin, apoi Brady i-a spus lui Hindley să-l aducă pe cumnatul ei, David Smith. Hindley a făcut asta și i-a spus lui Smith să aștepte afară până îi va da ea semnalul să intre în cameră, folosindu-se de o lanternă.

Smith a făcut așa cum i-a zis Hindley, iar când a văzut semnalul, a bătut la ușă. Brady a deschis-o și l-a întrebat cu ceea ce Smith a descris ca fiind „o voce foarte puternică pentru el": „Vrei miniaturile astea?". Smith a dat din cap aprobator și l-a urmat pe Brady în bucătărie, trecând pe lângă ușa închisă de la sufragerie. Apoi, Brady a întrebat dacă vrea și restul și l-a lăsat acolo. „Ian a intrat în sufragerie... Am așteptat un minut sau două, iar apoi am auzit un urlet; suna ca vocea unei femei, foarte ascuțită. Apoi țipetele au continuat, unul după celălalt, foarte tare."

În acel moment, Hindley l-a chemat pe Smith înăuntru. Acesta a alergat până în sufragerie, unde l-a văzut pe Brady împreună cu ceea ce mai târziu și-a dat seama că era Edward Evans. „Primul meu gând a fost că Ian ținea o păpușă în mărime naturală și o plimba pe-acolo", a spus Smith la tribunal, după ce mai devreme declarase că Edward era

> „așezat cu capul și umerii pe canapea, iar picioarele erau pe podea. Era îndreptat cu fața în sus. Ian stătea peste el, cu fața la el și cu picioarele în exteriorul picioarelor tânărului. Băiatul încă țipa... Ian avea un topor în mână... și l-a lovit pe băiat [cu toporul] în partea stângă a capului. Am auzit lovitura, a fost una puternică, a sunat oribil."

După ce l-a imobilizat pe Edward folosind toporul, Brady a pus o pernă peste capul lovit al adolescentului, apoi l-a sugrumat cu un cablu electric, spunând în același timp: „Dobitocule, nemernic nenorocit!", din nou și din nou. Odată ce și-a terminat acțiunea, Brady s-a uitat la Hindley. „Asta a fost. E cea mai dezordonată [treabă] de până acum." Normal – a adăugat el – că fusese nevoie doar de o singură lovitură.

„Era foarte calm, într-adevăr foarte calm", a spus Smith la proces. „Am văzut măcelari în magazine arătând la fel de multă emoție ca el când aceștia taie coaste de oaie."

Planul era să scape de cadavrul lui Edward în același mod în care o făcuse în cazul lui Lesley Ann și al celorlalți, în mlaștina Saddleworth, dar Brady își luxase piciorul și nu l-a putut ajuta pe Smith să ducă trupul lui Edward în mașina lui Hindley. Au curățat pereții, linoleumul și covorul, apoi au înfășurat cadavrul într-o pătură și într-o folie mare de plastic și l-au dus în camera goală de la etaj. Smith a fost de acord să vină a doua zi cu un cărucior pe care l-ar împrumuta de la bunicul său și, la lăsarea întunericului, să-l ajute pe Brady să scape de cadavru.

Dar Brady a supraestimat puterea pe care o avea asupra lui Smith. Nu era ucenicul-partener supus care se dovedise a fi, de exemplu, Myra Hindley. Astfel, Smith s-a dus acasă și i-a spus soției sale ce s-a întâmplat. Sora Myrei a fost cea care a insistat să sune la poliție și, la ora 6:07 a.m., cei doi soți Smith s-au dus la un telefon public (foarte puține case aveau propria linie telefonică pe vremea aceea) și au sunat la 999. Au luat o șurubelniță și un cuțit cu ei, în cazul în care s-ar fi întâlnit cu Brady; Smith era conștient de faptul că, denunțându-l pe Brady la poliție, își lua viața în propriile mâini. Poliția a venit de îndată și i-a ridicat pe soții Smith de la cabina telefonică imediat ce au auzit denunțul.

Administratorul Bob Talbot de la Poliția din Cheshire a primit informația pe care Smith i-o dăduse ofițerului de serviciu și dimineața devreme, pe 7 octombrie, el și alți 25 de ofițeri au mers la Wardle Brook Avenue, numărul 16, majoritatea formând un cerc

în jurul proprietății, în cazul în care raportul lui Smith, conform căruia Brady avea o armă de foc, era adevărat. Pentru a nu ridica suspiciuni, când a bătut la ușă, Talbot avea o salopetă de brutar peste uniformă, iar când Hindley a deschis, Talbot i-a spus că trebuie să vorbească cu iubitul ei. Brady era pe o canapea în sufragerie, scriind un bilet prin care îi cerea angajatorului său o învoire de la serviciu din cauza rănii de la gleznă. Talbot a spus că fusese raportat un „act de violență care a implicat folosirea armei", iar Hindley i-a răspuns că la ei nu s-a întâmplat așa ceva, dar i-a permis polițistului să facă o percheziție. Camera de sus era încuiată; Hindley a spus că uitase cheia la serviciu. Talbot s-a oferit să o trimită cu un ofițer să ia cheia, dar în acel moment Brady și-a dat seama că jocul s-a terminat și i-a spus lui Hindley să-i dea cheia polițistului. În cameră, Talbot a văzut o grămadă mare înfășurată într-o pătură. „Am mers la aceasta și am văzut forma unui picior de om ieșind de sub pătură", a spus Talbot la proces. Într-o sacoșă de lângă acea grămadă erau un topor și un băț.

Găsiseră cadavrul lui Edward Stevens. Examinările făcute de dr. Charles Arthur St Hill, patologul Ministerului de Interne pentru zona Liverpool, au arătat că existau 14 tăieturi în zona scalpului și a capului – fuseseră folosite și lama, și capul toporului. Edward a murit în urma contuziilor cerebrale și a hemoragiei rezultate din fracturile din zona craniului, accelerate de strangulare. Chiar dacă strangularea nu ar fi avut loc, Edward tot nu ar fi supraviețuit din cauza rănilor; St Hill a admis la proces că este posibil să fi murit cu puțin înainte să fie folosite cablurile electrice.

„Eddie și cu mine ne-am certat și situația a scăpat de sub control", a spus Brady când a fost arestat, fiind suspect de crimă. Hindley nu a fost reținută și ea atunci, dar ea și câinele lor l-au însoțit pe Brady la secția de poliție. A fost întrebată de natura implicării sale în acest caz, dar ea a susținut pur și simplu că moartea lui Edward a fost un accident; nu a fost arestată până pe 11 octombrie, fapt care i-a dat timp să se descotorosească de unele hârtii ale lui Brady (despre care spunea ea că reprezentau planurile lui

pentru jefuirea unor bănci), și a cerut să fie concediată de la serviciu pentru a putea solicita un ajutor social din partea statului.

Știind cine îl pârâse la poliție, Brady s-a răzbunat în singurul mod în care a putut, susținând la interogatoriu că David Smith fusese un participant activ la crima asupra lui Edward Evans (și că Hindley nu fusese prezentă). În ciuda dovezilor clare care atestau contrariul, pe seama lui Smith au circulat tot felul de zvonuri până la moartea sa prematură, 30 de ani mai târziu. Nu l-a ajutat nici măcar faptul că la proces a ieșit la iveală că el și Maureen acceptaseră bani de la un ziar. Sigur că Smith a negat că ar fi fost un participant activ la crimă, dar a spus poliției că știa că Brady „avea o preferință specială pentru gări". De asemenea, a mai declarat că Brady pregătise niște valize dubioase în care zice că ar fi pus „niște cărți". Poliția a cerut o percheziție la toate oficiile de depozitare a bagajelor din zonă, iar pe 15 octombrie la gara Manchester Central au fost găsite o mulțime de valize aparținându-i lui Brady. Înăuntru erau dovezile de care avea nevoie poliția: printre ele, nouă fotografii nud ale lui Lesley Ann Downey și caseta cu filmul torturii ei.

Căutările din casa lui Brady și Hindley scoseseră deja la iveală un caiet de exerciții în care apărea numele „John Kilbride", precum și multe fotografii făcute la mlaștina Saddleworth. Patricia Hodges i-a ajutat pe polițiști să identifice locurile unde fusese dusă de către criminali – și a fost foarte convinsă la tribunal că ea a fost cea care le-a spus polițiștilor unde să se oprească, fără să răspundă sugestiilor acestora. A doua zi după descoperirea valizelor, 150 de ofițeri care aveau ca sarcină descoperirea locurilor unde fuseseră făcute fotografiile au găsit un cadavru în mlaștină. Era al lui Lesley Ann Downey. A doua zi, mama ei a reușit să o identifice. Patru zile după aceea, a fost găsit cadavrul „puternic descompus" al lui John Kilbride, pe partea cealaltă a Autostrăzii 635. Brady și Hindley fuseseră acuzați deja de uciderea lui Edward Evans; acum și numele lui Lesley Ann Downey a fost adăugat pe

lista victimelor acestora. Amândoi au fost aduși separat în fața tribunalului și au rămas în arest.

Brady nu prea putea să nege faptul că a fost implicat în dispariția lui Lesley Ann, având în vedere existența casetei și a dovezilor fotografice – în schimb, a spus că alți doi bărbați au adus-o pe Wardle Brook Avenue, apoi au luat-o când Brady a terminat de făcut fotografii. „Mi s-a spus mai târziu că a fost lăsată la Belle Vue", i-a povestit el detectivului-șef Arthur Benfield. La procesul preliminar care a avut loc pe 6 decembrie, Brady a fost acuzat de moartea lui John Kilbride; Hindley a fost învinuită de ascunderea acțiunilor lui Brady, deși știa că acesta îl omorâse pe băiat.

Procesul a durat 11 zile, amândoi pledând vinovat. Avocatul lui Hindley, Philip Curtis, a încercat din răsputeri să o scape de acuzația de complicitate și a spus că fotografia ei de lângă mormântul lui John Kilbride nu este deloc relevantă. Procurorul William Mars-Jones a sugerat însă altceva. „Ăsta este un loc care se află la o distanță de 65 m de drum, în mijlocul nicăieriului, în centrul a mulți kilometri pătrați de teren mlăștinos. De acolo avem un instantaneu – surprins în mijlocul nicăieriului – cu acuzata, Myra Hindley, stând într-o poziție nefirească. Le amintește Domniilor Voastre de o rudă îndurerată care stă lângă mormântul unei persoane dragi care a plecat dintre noi, uitându-se cu ochii triști la mormânt? Sau credeți că explicația Myrei Hindley este una rezonabilă – „Nu, este o poză normală pentru mine. Mă uitam la câine." Hindley a mai spus, într-o declarație făcută la poliție, pe 28 octombrie, că este o „coincidență" faptul că a fost fotografiată și lângă mormântul lui Lesley Ann.

Cuplul a fost arestat preventiv la Judecătoria din Cardiff în ianuarie 1966, deși procesul a început pe 19 aprilie la Judecătoria din Chester, cu cei doi acuzați stând în spatele unor geamuri antiglonț din cauza urei profunde pe care le-o purta comunitatea. Până în acel moment, Brady fusese acuzat și de uciderea lui John Kilbride, deși complicitatea rămăsese parte din acuzație. Apărarea s-a folosit mult de contractul lui Smith cu ziarul și de

declarațiile lui Brady conform cărora Smith fusese un participant activ la crime, dar momentul în care a fost prezentată înregistrarea torturii lui Lesley Ann Downey, în a șasea zi a procesului, pe 26 aprilie, a afectat pe toată lumea care era prezentă. „Trei femei din public și-au acoperit urechile, iar două dintre ele s-au aplecat, punându-și mâinile pe piept", a raportat *Glasgow Herald*. A impresionat pe toată lumea, bineînțeles, cu excepția acuzaților, care „au stat tăcuți în boxă, uitându-se direct în față, spre judecător."

În fața dovezilor prezentate, Brady a trebuit să recunoască că l-a lovit pe Edward Evans, dar „toporul a sărit de pe capul lui și nu a părut să aibă vreun efect". A mai spus că se hotărâse „să facă pe poponarul" și l-a întâlnit la gara Manchester pe Edward, despre care știa că este homosexual. „Am decis că el o să ne fie de ajutor în chestiunea pe care Smith și cu mine o discutaserăm mai devreme în seara aceea." L-a adus pe Edward acasă și i-a spus să-i dea toți banii pe care îi are, pentru că „individului de la ușă... nu îi plac poponarii". Smith fusese cel care îi dăduse loviturile fatale cu bățul său: Brady a spus că atitudinea lui era „teatrală, glumeață. Încerca să facă glume." A negat că ar avea cunoștință despre moartea celorlalte două victime. În mărturia ei, Hindley a spus că Smith a fost cel care i-o adusese lui Brady pe Lesley Ann Downey ca să o fotografieze și că fata a părăsit apoi casa lor împreună cu Smith.

În concluzie, procurorul general a subliniat faptul că „există o mulțime de dovezi și din alte părți, din alte surse decât gura lui David Smith, care arată neîndoielnic vinovăția acestor doi acuzați pentru cele trei crime." De asemenea, el a comentat și pe marginea felului în care Brady și Hindley s-au prezentat în boxa martorilor: „Ați văzut vreo urmă de emoție atunci când au discutat cele mai mișcătoare și chinuitoare detalii?" Judecătorul a rezumat astfel cazul: „Dacă – și subliniez cuvântul „dacă" – ceea ce spune acuzarea este adevărat, aveți de-a face aici cu doi criminali sadici, de o maximă depravare, nu-i așa?"

Pe 6 mai 1966, juriul a avut nevoie de două ore și 14 minute pentru a ajunge la un verdict. Brady a fost găsit vinovat pentru trei crime, Hindley pentru două și, de asemenea, pentru că l-ar fi ajutat pe Brady să ascundă moartea lui John Kilbride. Amândoi au fost condamnați la închisoare pe viață. Pedeapsa cu moartea a fost abolită în Marea Britanie pe 9 noiembrie 1965 – la o lună după ce Brady și Hindley au fost arestați.

Cu toate acestea, alți copii fuseseră dați dispăruți, dar au trecut 20 de ani până când Brady sau Hindley și-au recunoscut faptele. În 1985, Brady i-a spus, se pare, jurnalistului Fred Harrison de la *Sunday People* că îi omorâse pe Pauline Reade și Keith Bennett, iar investigarea morții lor a fost reluată, fiind condusă de detectivul-șef Peter Topping. Brady a negat că ar fi recunoscut așa ceva atunci când Topping l-a interogat la Închisoarea Gartree; totuși, Hindley a început să coopereze cu autoritățile în noiembrie 1986, după ce a primit o scrisoare de la Winnie Johnson, mama lui Keith Bennett, care dorea să știe ce s-a întâmplat cu fiul ei. Hindley și David Smith au mers la mlaștină, dar fără succes.

În cele din urmă, Hindley a recunoscut, pe 10 februarie 1987, rolul ei în toate cele cinci crime (sau, așa cum a notat Topping, „mi-a spus exact cât a vrut să știu, nimic mai mult"). Pus în fața declarațiilor lui Hindley, Brady a fost de acord să-și recunoască faptele, cu condiția să i se dea voie să se sinucidă – ceea ce autoritățile nu puteau admite. Cu toate acestea, a oferit informații noi, iar după ce Hindley a mai făcut o vizită la mlaștină, a fost identificată o nouă zonă pentru investigații. Pe 1 iulie 1987 a fost găsit corpul lui Pauline Reade, iar Brady a recunoscut oficial că a omorât-o. A făcut două investigații în zona mlaștinii – una în iulie, una în decembrie –, dar nu a putut găsi corpul lui Keith Bennett. Acesta rămâne încă ascuns pe undeva pe acolo.

Brady a fost declarat psihopat în noiembrie 1985 și mutat la Spitalul Park Lane (acum cunoscut ca Spitalul Ashworth). A refuzat orice sugestie pentru a putea fi eliberat mai repede, deși a

cerut să fie mutat la închisoare, unde ar fi putut să moară prin înfometare.

Hindley a încercat să evadeze din pușcărie și a avut numeroase relații cu diverși deținuți și chiar cu personalul de acolo. În 2002, eliberarea ei părea posibilă datorită unor hotărâri legislative care îi aveau în vedere pe deținuții „închiși pe viață", așa cum era și ea; totuși, pe data de 15 noiembrie a aceluiași an, Hindley a murit din cauza unei pneumonii, agravate și de o boală de inimă. Potrivit surselor contemporane, 20 de antreprenori locali de pompe funebre au refuzat să se ocupe de ceremonia de incinerare a acesteia; unul dintre ei, Nick Armstrong, a declarat pentru *The Guardian*: „Pe toți cei care m-au abordat i-am întrebat și eu la rândul meu: cum s-ar simți dacă mama sau bunicul lor s-ar odihni în aceeași capelă cu Myra Hindley sau ar merge cu același dric sau cu aceeași mașină mortuară?"

CAPITOLUL 14

Marea Britanie: Fred și Rosemary West

Cei care investighează criminali în serie trebuie să-și păstreze sănătatea mintală atunci când în jurul lor nu văd decât mostre ale celor mai rele fațete ale umanității. Unul dintre aceștia este Bernard Knight, legistul patolog al Ministerului de Interne, care s-a ocupat de cazul crimelor de pe Cromwell Street. „Am căutat puțin prin mizerie și noroi, pentru că apa inunda tot timpul; era pompată afară", își amintește el despre investigațiile de la locul unde fusese găsit primul femur uman. „Și îmi amintesc mereu cum am ridicat alte două oase și m-am uitat mai degrabă malițios la inspectorul-șef Bennet și i-am spus: «Ei bine, am văzut un femur, așa că ori doamna asta are trei picioare, ori ai de-a face cu mai multe cadavre.»"

Cu siguranță că aveau de-a face cu mai multe cadavre. Fred West era responsabil pentru moartea a cel puțin 12 oameni; soția sa, Rose, a fost acuzată că ar fi ucis nouă persoane, deși se crede că numărul crimelor pe care le-au săvârșit împreună cei doi este cu mult mai mare. (Ar trebui specificat faptul că nu toate cadavrele au fost găsite pe Cromwell Street.) Fred West a scăpat de justiție pentru că s-a spânzurat de Anul Nou, în 1995, în timp ce se afla în arest preventiv. Rose West a fost condamnată la închisoare pe viață – deși mult timp și-a susținut nevinovăția. „Nu o să mărturisesc niciodată ceva ce nu am făcut", a spus ea

într-o conversație pe care poliția o asculta. „Dacă ei cred că am ceva de-a face cu asta, atunci cel mai bun lucru pe care poa' să-l facă e să mă bage în celulă și să arunce nenorocita aia de cheie. Pentru că o să-mi susțin mereu nevinovăția, indiferent dacă o să-mi petrec toată viața în nenorocita asta de pârnaie".

Poate mai mult decât în celelalte cazuri despre care se vorbește în acest volum, succesiunea exactă a evenimentelor este neclară: Fred West a spus poliției povești diferite în timpul interogatoriului, iar Rose a fost în mod sistematic necooperantă. Informațiile care urmează, așadar, nu sunt foarte exacte, dar sunt extrase din rapoartele poliției, din interogatoriile la care au fost supuși cei doi West, dar și supraviețuitorii atacurilor lor.

Frederick Walter Stephen West s-a născut în satul Much Marcle din Herefordshire, pe 29 septembrie 1941. Al doilea din șase copii, acesta părea să fie „un băiat așa de bun" când era mic, „un pic obraznic, un pic cu gura mare, dar așa erau copiii atunci". Totuși, potrivit mărturisirilor lui West, copilăria sa a fost ruinată de dispariția inocenței din viața sa încă de la o vârstă fragedă. Tatăl său avea relații sexuale incestuoase cu sora lui Fred când ei erau mici și l-a învățat și pe fiul lui să facă sex cu oile. „Fă ce vrei, doar să nu fii prins în timp ce o faci" era, se pare, codul după care i se spusese să trăiască, iar Fred a recunoscut în fața poliției că „Voiam să fiu ca tata. Am admirat tot ce reprezenta el." Au existat bârfe conform cărora mama sa l-ar fi abuzat încă de la vârsta de 12 ani, iar West însuși a susținut că a tăiat gâtul porcului familiei când era mic. (Nu a contat deloc că fratele lui West, Doug – cu șase ani mai mic decât el – a spus că multe dintre aceste lucruri nu sunt deloc adevărate. „În ceea ce îi privește pe mama și pe Fred, dar și pe tata și animalele cred că poate fi vorba doar despre o fantezie a cuiva", a spus el în 2014. „[Fred] nu a omorât niciun porc în viața lui. Tipul care obișnuia să taie porcii lucra cu tata la fermă și el era cel care făcea lucrul ăsta. Niciunul dintre noi nu s-a atins de ei.")

Fred West nu era un copil cu veleități academice, arătând puțin talent în domeniul artei și în tâmplărie. A părăsit școala în

decembrie 1956 pentru a lucra la fermă. Este discutabil, așadar, dacă s-a purtat ciudat înainte de a împlini vârsta de 17 ani, dar este sigur că un accident de motocicletă din noiembrie 1958 a avut asupra lui efecte secundare pe termen lung. A suferit o fractură de craniu, fiind nevoie de inserția unei plăci de metal, și și-a rupt mâna și piciorul. A stat în comă timp de o săptămână, iar apoi personalitatea sa a părut să se schimbe: potrivit familiei sale, a devenit un lăudăros și un mincinos și a început să fure. Câțiva ani mai târziu, a suferit o altă leziune la cap, după ce a căzut de pe o scară de urgență a unui club pentru tineri.

Din acest moment a început să aibă în mod evident un comportament sexual aberant. În 1961, a fost acuzat că ar fi lăsat însărcinată o fată de 13 ani – majoritatea surselor spun că ar fi vorba chiar despre sora lui, iar altele, că ar fi fost o prietenă de familie – și apoi a fost dat afară din casă de părinții lui și trimis să locuiască împreună cu o mătușă. În noiembrie, când cazul a compărut în fața tribunalului, fata a refuzat să vorbească din boxa martorilor, iar judecătorul a fost nevoit să închidă cazul. Medicul său de familie a oferit o serie de dovezi care atestau că loviturile la cap puteau indica faptul că este epileptic, predispus la „leșinuri". Fred a folosit această scuză câteva săptămâni mai târziu ca să „nu-și amintească" faptul că a violat-o pe prietena sa în vârstă de 15 ani.

În 1962, West și fratele său John au întâlnit-o pe imigranta din Scoția Catherine Bernadette Costello, cunoscută ca Rena, într-un lactobar din Ledbury. West a condus-o acasă pe fata de 18 ani și, în timp ce ea îi povestea viața ei (era fugară și însărcinată), au fost opriți de un ofițer de poliție. Pentru a o ajuta, West a susținut că el era tatăl copilului, iar după o încercare nereușită a lui de a-i provoca un avort (și posibil mai ales pentru a o enerva pe mama lui), Fred a fost de acord să se căsătorească cu Rena pe 17 noiembrie 1962. S-au mutat în Coatbridge, lângă Glasgow, în Scoția, unde West a descoperit că, de fapt, noua lui soție făcea striptease în bordelul unui proxenet pakistanez, care era și tatăl copilului

ei. Charmaine Carol s-a născut pe 22 februarie 1963, iar familia West a susținut că ei au adoptat copilul metis.

West a devenit „bodyguardul/șoferul" Renei, iar proxenetul pakistanez îi aducea lui West multe femei cu care să se culce – din moment ce i se spusese foarte clar că Rena era de neatins. Totuși, West și Rena au avut un singur contact sexual din care a rezultat fiica lor, Anne-Marie (în ciuda eforturilor Renei de a avorta copilul). În cele din urmă, West a reușit, în 1964, să facă rost de o slujbă, care presupunea să conducă o dubiță cu înghețată în zone precum Gorbals și Catlemilk. În acea perioadă, a și luat pentru prima dată viața cuiva: în noiembrie 1965, l-a lovit și ucis pe băiatul de patru ani Hugh Feeney, dar nu a fost niciodată acuzat pentru această crimă. În schimb, celelalte acte criminale l-au ajuns din urmă.

Supărat din cauza faptului că vânzările de înghețată nu îi aduceau prea mulți bani, West a început să folosească furgoneta pentru a ademeni fete tinere. Potrivit istoricului din Gorbals, Colin MacFarlane, West era văzut ca „un personaj comic, în timp ce le dădea fetițelor cornetele cu înghețată", însă „am auzit în curând că el... le și abuza pe unele dintre ele".

Dar se pare că West a abordat într-o zi persoana nepotrivită – sora șefului găștii Cumbie, „Malky Frazer", care avea 12 ani. Fratele ei „a jurat să-i taie gâtul lui West «ca la porci»" și a așteptat să vină furgoneta cu înghețată. După două zile de așteptare, a apărut și West. „Nebunul de Malky și restul găștii au alergat cu toții spre furgonetă având în mâini lame, cuțite, cărămizi și topoare. West a fost lovit în cap cu o piatră mare, dar tot a reușit să se urce la volan și să pornească mașina."

Această întâmplare a marcat momentul în care Fred West a rămas fără slujbă în Glasgow – de fapt, a însemnat sfârșitul perioadei petrecute în Scoția. Totuși, în această perioadă își făcuse o prietenă-cheie, Annie McFall, o fetiță pe care o văzuse pe stradă, „plângând de-i sărea cămașa de pe ea". West spunea că aflase că mama lui Annie, o alcoolică, o obliga pe aceasta să se prostitueze

pentru a-i putea susține viciul. Așadar, a luat-o acasă pe fetiță, Rena fiind de acord să-i fie dădacă acesteia.

Succesiunea evenimentelor de pe parcursul următorilor ani nu este sigură: mărturiile lui West nu corespund întotdeauna cu „succesiunea oficială de evenimente" pe care poliția a făcut-o cunoscută în timpul unei conferințe de presă. După moartea lui High Feeney, West s-a întors la Much Marcle, părăsind-o pe Rena, dar luând copiii cu el. Rena îi vizita periodic, iar în martie 1966 s-au mutat împreună într-o caravană de la campingul Willows Caravan din Sandhurst. Cu toate acestea, West a trebuit să le dea pe Charmaine și Anne-Marie în grija serviciilor sociale până când, spre surpriza lui, a apărut Annie după ce făcuse rost pe furiș de la Rena de adresa lui West. (Cu siguranță că în iulie 1966 copiii se aflau în custodia autorităților.) În scurt timp, ei au început o relație, iar Annie a rămas însărcinată cu copilul lui în prima parte a anului 1967.

Annie McFall a fost văzută în viață, pentru ultima dată, la Carnavalul din Gloucester, în iulie 1967. West a fost acuzat că ar fi omorât-o, dar el a negat în mod constant acest lucru. Potrivit spuselor lui, o convinsese pe Annie să se mute din campingul Willows pentru a o ține departe de Rena care, spune West, voia ca Annie să devină prostituată. A mai susținut că a venit la caravană într-o noapte și i-a găsit acolo pe Rena și pe proxenetul ei, Ralph. Cuplul i-a spus că Rena o înjunghiase pe Annie din greșeală. Ralph a vrut să-i dea drumul cadavrului lui Annie de pe vârful muntelui într-o râpă, dar West a refuzat, spunând că trebuie să fie îngropată în „locul lor special" de pe dealul din Marcle. Ralph a fost de acord, iar cei doi au săpat împreună o groapă pentru Annie. Ceea ce nu a reușit West să explice este de ce corpul lui Annie era mutilat în același mod în care fuseseră și celelalte cadavre pentru care își asumase vina. Se crede că Annie făcea presiuni asupra lui West să divorțeze de Rena și să se căsătorească cu ea.

Aproximativ șase luni mai târziu, în seara de sâmbătă, 6 ianuarie 1968, Mary Jane Bastholm, în vârstă de 15 ani, a dispărut

dintr-o stație de autobuz din Gloucester, în drum spre casa prietenului ei, la care se ducea să petreacă seara jucând Monopoly – în zăpada din apropiere au fost găsite niște piese din acest joc. Inspectorul-șef, detectivul William Marchand de la Poliția Metropolitană, Brigada Omucideri, a fost adus după 10 zile să investigheze cazul, dar cadavrul adolescentei nu a fost descoperit niciodată. Aceasta era chelneriță la Pop In Café, unde West obișnuia să ia masa și chiar contribuise la renovarea clădirii. Martorul Vincent Oakes o văzuse pe fată în mașina lui West de patru sau de cinci ori. Nu au fost găsite niciodată dovezi care să-l pună în legătură pe West cu dispariția ei, dar fiul lui, Stephan, a spus că tatăl său afirmase la un moment dat: „Nu o să spun nimănui unde se află [ea]." Rose a refuzat în mod constant să ofere informațiile pe care soțul ei ar fi putut să i le spună. În raportul media, poliția din Gloucester a notat: „Pe parcursul anchetei dispariției lui Mary, au fost urmărite peste 250 de linii diferite de investigație... În ciuda acestor investigații, nu s-a putut găsi nicio dovadă care să susțină arestarea lui Frederick West pentru niciun cap de acuzare în cazul lui Mary Bastholm, deși acesta a fost interogat și a negat orice formă de implicare."

Mary nu a fost sub nicio formă singura fată pe care West a abordat-o (dacă a făcut-o, într-adevăr) în acea perioadă. La procesul de la Tribunalul Winchester Crown din noiembrie 1995, „Doamna C." și-a adus aminte că a făcut autostopul în Cheltenham, în 1966. „A oprit pe o bandă. A pus mâna pe mine. Nu-mi aduc aminte toate detaliile, dar a fost o agresiune sexuală și fizică... Am reușit să cobor pe jumătate din mașină, iar el m-a apucat de gât și m-a tras înapoi." West s-a masturbat în fața femeii complet îmbrăcate, apoi a dus-o înapoi în Cheltenham. În 1968, Alison Clinton, în vârstă de 13 ani, a fost prinsă de West, dar aceasta a reușit să scape și să fugă ca să ceară ajutor la cea mai apropiată casă.

Pe 29 noiembrie 1968, West și-a întâlnit sufletul pereche, femeia cu care putea să-și pună în practică dorințele perverse după

cum îi poftea inima. Era cea de-a cincisprezecea zi de naștere a lui Rosemary Letts.

Rose Letts s-a născut în Northam, Devon, după o sarcină dificilă în timpul căreia mama sa a fost supusă unei terapii electroconvulsive îndelungate. A fost un copil dificil, dar acest lucru poate că a avut ceva de-a face cu situația foarte neobișnuită de acasă: tatăl ei era violent cu soția lui și cu copiii; mama ei suferea grav din cauza depresiei. Ea a fost cea mai mică din cele patru fiice; a mai avut trei frați. Rose avea contacte sexuale regulate cu frații ei mai mici și se presupune că și cu tatăl ei, începând cu vârsta de 13 ani – cu siguranță au avut relații sexuale în anii care au urmat. Părinții ei s-au separat când Rose era adolescentă, iar ea a locuit inițial cu mama înainte de a se duce să stea cu tatăl ei. Când a împlinit 16 ani, s-a mutat cu West, în ciuda furiei și a amenințărilor tatălui ei – acesta s-a dus chiar să facă plângere la serviciile sociale, dar fără niciun rezultat. Rose a locuit cu West la Hotelul Lake House Caravan Park din Bishop's Cleeve, având grijă de Charmaine (care s-a dus pentru scurt timp la Școala Primară Bishop's Cleeve County) și de Anne-Marie. Nu era nici urmă de Rena – părea că se întorsese în Scoția.

Dar nu așa se și întâmplase. Până la acel moment se credea că Fred West o omorâse pe Rena. Potrivit uneia dintre versiunile lui West în ceea ce privește evenimentele, ea și West merseseră la „locul lor preferat" de pe un câmp, unde au făcut sex beți fiind, înainte „să-mi pierd puțin capul cu ea; și ne-am ciondănit, și ne-am certat chiar acolo. Și atunci a ajuns să fie ucisă, stând sprijinită de poartă." Pentru că era prea dificil să sape o groapă destul de mare pentru bust, West i-a tăiat capul și picioarele – lăsându-i mâinile atașate – și a îngropat-o. Nu s-a descoperit niciodată când s-a întâmplat acest lucru; poliția din Gloucester spune că ultima oară s-a auzit de ea „cam în anul 1971", dar posibil ca aceasta să fi murit înainte: Rose a născut-o pe fiica lui West, Heather Ann, pe 17 octombrie 1970; în timpul sarcinii, s-au mutat în Midland Road, Gloucester. (O altă versiune pe care ar fi spus-o West a fost

că o rugase pe Rena să stea cu ochii pe Rose pentru că era îngrijorat de felul cum se purta cu copiii; nu a știut exact ce s-a întâmplat, dar „Rena a fost ucisă". Când se mutau din Midland Road în Cromwell Road, Rose a mărturisit totul, iar West a îngropat cadavrul Renei. Totuși, acesta era un truc tipic pentru West: el era întotdeauna cel care îi ajuta pe ceilalți, nefiind niciodată implicat direct în crimă.)

Fred West a avut în 1969 o condamnare de trei zile cu închisoarea pentru neplata unor amenzi. Apoi, pe 4 decembrie 1970, a fost închis timp de nouă luni pentru infracțiuni auto (a furat un aparat unde se plătește taxa de drum) și furt de la angajatorul său – o sentință cu suspendare de dinainte a fost pusă în aplicare după ce a încălcat condițiile de suspendare, furând de la angajatorul lui panouri pentru gard. Absența lui a supus-o pe Rose, care tocmai împlinise 17 ani, la o presiune uriașă: avea grijă atât de propriul bebeluș, de șase săptămâni, cât și de Charmaine, în vârstă de aproape opt ani, și de Anne-Marie, de șase ani. Rose era o mamă vitregă severă – fiica vecinilor de la etajul superior, în vârstă de opt ani, a văzut-o pe Rose pregătindu-se să o lovească pe Charmaine cu o lingură de lemn, în timp ce aceasta avea mâinile legate la spate cu o curea de piele – și nu a suportat asta. Atât Charmaine, cât și Anne-Marie au ajuns la spital, cu urme vizibile de violență provenite de la Rose. „Cred că îi place să fii dur cu ea", i-a scris Rose în închisoare lui West. „Dar dragule, de ce trebuie să o fac eu? Aș păstra-o pentru binele ei, dacă nu ar fi ceilalți copii." În final, și-a pierdut cumpătul. „A apucat-o bine, cred că de gât, sau ceva de genul ăsta, și a omorât-o", a fost singura descriere pe care Fred West a oferit-o.

În timpul interogatoriului, West le-a spus ofițerilor că Rose i-a spus doar că Charmaine a murit – mai degrabă decât că s-a întors în Scoția cu mama ei, așa cum a susținut el că presupunea –, după ce poliția a venit să facă săpături în curtea interioară. „Charmaine este îngropată în pivnița cu cărbuni din Midland Road", i-a spus Rose. „Nu e tăiată... E complet îmbrăcată, înfășurată în

pături și îngropată." Existau fotografii dentare ale lui Charmaine din 14 aprilie 1971, care i-au permis dentistului legist, dr. David Whittaker, atât să identifice cadavrul atunci când a fost găsit, cât și să confirme data decesului – când Fred West era la închisoare.

Fred și Rose s-au căsătorit pe 29 ianuarie 1972 la Oficiul Stării Civile din Gloucester. Nu s-a pomenit deloc de prima soție a lui West, Rena: acesta a spus despre el că este celibatar. Rose era însărcinată din nou cu cea de-a doua fiică a lor, Mae, care s-a născut pe 1 iunie. Până la momentul căsătoriei, cei doi se mutaseră pe Cromwell Street, la numărul 25. West a transformat etajul superior al clădirii în dormitor și a făcut „o cameră pentru Rose" – unde lucra ca prostituată – și în pivniță, o cameră de tortură. West a creat în toată casa o rețea complicată de vizoare și camere de spionat pentru a putea urmări tot ce se întâmpla, inclusiv ce face Rose cu clienții ei. Femeia își făcea reclamă căutând „un bărbat din Indiile de Vest, B.D.*, cu vârsta între 50 și 60 de ani, pentru sex cu o tânără casnică, în vederea mutării împreună." În primii aproximativ 10 ani, nu a cerut bani; totuși, în jurul anului 1985, „Mandy" a decis că și clienții ei ar trebui să plătească. Lucy Partington, verișoara scriitorului Martin Amis, a devenit una dintre victimele cuplului West și, după proces, el a notat că o zi obișnuită pe Cromwell Street, numărul 25, era „un inventar puțin credibil de mizerie specifică unui troglodit, ce includea furturi, violență, incest, viol, torturi sexuale, prostituție, proxenetism, voaierism, pornografie, prostituție infantilă și pedofilie".

Caroline Roberts, în vârstă de 17 ani, a fost angajată, în septembrie 1972, ca dădacă a copiilor: cei doi West o întâlniseră când făcea autostopul pe un drum izolat de țară. Acesteia i s-a părut că viața pe Cromwell Street este ciudată: cuplul West o întreba tot timpul de viața ei sexuală și îi încuraja pe ea și pe iubitul ei să le folosească patul. Fred West i-a spus că ar putea să o ajute, dacă ar vrea să facă un avort în orice trimestru al sarcinii – iar

* *B.D.* – Bine Dotat. (*n. trad.*)

celelalte persoane pe care le ajutase îi mulțumiseră oferindu-i favoruri sexuale. A decis să părăsească locuința și, cu ajutorul lui Roy Morgan, care venea des în vizită în această casă, să se întoarcă la mama ei.

Totuși, pe 6 decembrie, cei doi West au găsit-o din nou pe Caroline pe aceeași porțiune de drum și și-au cerut scuze față de aceasta pentru comportamentul lor. Ea a fost de acord să meargă cu ei să bea o ceașcă de ceai, dar atunci a fost atacată. Când și-a recăpătat cunoștința, avea mâinile legate, iar capul îi era înfășurat în bandă adezivă. Fred a violat-o (Caroline și-a amintit că asta „a durat doar câteva secunde"), iar apoi la fel a procedat și Rose. („A făcut un sex oral cu mine – ceea ce eu nu mai practicasem niciodată – și m-am simțit foarte umilită.") Fred a amenințat-o că o va ține în pivniță și îi va lăsa pe câțiva dintre clienții de culoare ai lui Rose „să o folosească" și apoi că „mă va îngropa sub pavajul din Gloucester", lângă „sutele de fete" care se află deja acolo. Caroline i-a lăsat să-i facă ce voiau și le-a promis că o să se întoarcă să lucreze la ei ca dădacă – dar când a mers la spălătorie cu Rose, și-a dat seama că acum are o șansă de a scăpa. Și s-a dus la poliție.

Pe 12 ianuarie 1973, cei doi soți West au fost acuzați de agresiune sexuală, fiind amendați cu 50 de lire fiecare – Caroline a spus că nu a depus plângere pentru viol pentru că cei doi știau că ea avusese o aventură cu unul dintre chiriași și informaseră deja poliția. Era îngrijorată că se va afla acest lucru, iar tatăl ei vitreg nu a vrut ca ea să meargă la tribunal, ca nu cumva să-i bârfească vecinii. Caroline a recunoscut că mult timp s-a simțit vinovată fiindcă nu a continuat procesul, mai ales deoarece credea că Fred și Rose vor începe să ucidă din nou pentru a evita ca o altă victimă a lor să mai ajungă la poliție. Din nefericire, acest lucru a însemnat că – în cuvintele poliției din Gloucester – „Infracțiunea pentru care au fost acuzați cei doi West – de agresiune sexuală – nu a fost considerată una serioasă", așa că ei nu au devenit automat suspecți în lunile și anii care au urmat.

Rose a dat naștere fiului lor, Stephen, în august 1973. În total, va avea opt copii, dar cel puțin trei dintre aceștia au avut alți tați decât soțul ei. S-a spus că tatăl ei a continuat mult timp aventura incestuoasă cu fiica lui, ducând astfel la nașterea unuia dintre copiii ei.

Pe parcursul următorilor șase ani, familia West a ucis cel puțin opt femei tinere, ale căror cadavre au fost găsite pe Cromwell Street în timpul percheziților din 1994. Lynda Gough a fost ucisă la puțin timp după data de 19 aprilie 1973, nu cu mult timp înainte de a douăzecea ei zi de naștere. Plecase de acasă la începutul lui aprilie, lăsându-le părinților un bilețel în care le spunea să nu se îngrijoreze, pentru că își găsise un apartament unde să stea, iar în curând îi va vizita. Rose West a luat-o de acasă și au mers împreună să bea ceva. Mama ei i-a convins pe prietenii fetei să îi spună unde este Lynda. În consecință, s-a dus pe Cromwell Street, la numărul 25, unde Rose a deschis ușa, purtând cardiganul și papucii Lyndei – iar în spatele lui Rose, mama Lyndei a văzut hainele fiicei sale întinse la uscat. Rose a sfidat-o, spunându-i ca Lynda a plecat în Weston-super-Mare și și-a lăsat toate lucrurile aici. Părinții Lyndei au căutat-o în Weston, dar fără succes; totuși, nu au raportat la poliție dispariția acesteia.

De fapt, până a ajuns mama Lyndei la familia West, fiica ei era deja moartă. Se mutase cu chirie pe Cromwell Street și se pare că împărțea bărbații cu Rose West. Era dădaca copiilor, croitoreasă la cooperativa locală și lua parte la jocurile sadice ale celor doi West, permițându-i lui Fred să o ducă în pivniță și să o atârne de tavan. Apoi, gura i-a fost acoperită cu bandă izolatoare și a fost bătută fără milă de către cuplu, violată și, în final, strangulată. Acesta era un model pe care familia West îl va folosi în următorii șase ani – la proces, legiștii au prezentat toate reconstituirile și au notat că cel puțin una dintre victime avea tuburi goale de plastic în nări, pentru a nu se sufoca cu banda izolatoare. (Fred a susținut că Rose o omorâse pe Lynda după o ceartă și o îngropase.) Mici bucăți de oase au fost păstrate de criminali ca trofee.

Carol Ann „Caz" Cooper a murit în noiembrie 1973, fiind ucisă de cei doi soți West. Avea 15 ani și jumătate și locuia la Orfelinatul Pines din Worcester, dar îi fusese dată permisiunea de a-și petrece weekendul cu bunica ei. În după-amiaza zilei de 10 noiembrie, s-a dus la cinematograf cu prietenii și în jurul orei 9:10 p.m. a fost zărită în timp ce se urca într-un autobuz din Warndon, acolo unde locuia bunica ei. Aceasta a fost ultima dată când a fost văzută în viață de către altcineva decât de cei de pe Cromwell Street. Potrivit declarațiilor lui Fred, fie venise de bună-voie ca dădacă, fie era o prostituată pe care el o acostase. Înainte de a muri, a fost supusă unor torturi sexuale dure; din scheletul ei lipseau 49 de oase atunci când i-au fost descoperite rămășițele, în 1994.

Lucy Katherine Partington, studentă la Universitatea Exeter, locuia împreună cu mama ei în Gloucestershire în perioada sărbătorilor de Crăciun din 1973. În după-amiaza zilei de 27 decembrie, fratele său a dus-o să-și viziteze o veche prietenă, pe Helen Render, în Cheltenham, cu care a petrecut câteva ore, timp în care au lucrat la o scrisoare de intenție pentru Institutul de Artă Courtauld din Londra. La 10:15 p.m., a lăsat-o pe Helen să meargă trei minute pe jos până la stația de autobuz. Fata însă nu a mai ajuns niciodată în autobuz și nici nu a reușit să pună scrisoarea la poștă. A sfârșit pe Cromwell Street, unde soții West au decapitat-o și au dezmembrat-o, după ce au torturat-o. Un cuțit, o sfoară, niște bandă izolatoare și două clame de păr au fost îngropate împreună cu cadavrul ei. Fred a susținut că s-a întâlnit de mai multe ori cu Lucy pentru sex în Pittiville Park (în apropierea stației de autobuz de unde a dispărut aceasta); el a mai spus că fata i-a cerut bani pentru a face avort fiindcă rămăsese însărcinată cu el – și că a omorât-o pentru că ea voia „să-i cunosc părinții, la dracu', voia să fac totul". Familia ei a negat că ea ar fi avut ceva de-a face cu West înainte să fie omorâtă. La fel ca în cazul lui Caz Cooper, poliția a investigat foarte atent dispariția fetei; dar nu au descoperit nimic. Pe 3 ianuarie 1974, Fred West a ajuns la Spitalul Gloucester Royal

cu o tăietură la mâna dreaptă; la procesul lui Rose, acuzarea a susținut că West a făcut rana în timp ce tăia cadavrul – și existau motive pentru a presupune că fata fusese ținută în viață până atunci „pentru cine-știe-ce scop oribil".

Studenta austriacă Therese Siegenthaler a fost următoarea victimă confirmată. Fata în vârstă de 21 de ani locuia în Lewisham, în sudul Londrei, și studia sociologia la Colegiul de Educație Superioară Woolwich. Pe 15 aprilie 1974, a părăsit locul unde era cazată, plănuind să facă autostopul din Holyhead până la Eire. Prietenul ei, Edward Simmons, a avertizat-o în privința acestui lucru, dar ea era sigură că poate avea grijă de ea – la urma urmei, după cum i-a spus, era expertă în judo. Nu a ajuns niciodată la destinație și, fiindcă nu s-a întors acasă, a fost dată dispărută pe 26 aprilie. Următoarea dată când Therese a fost văzută s-a întâmplat atunci când i-au fost descoperite rămășițele; fratele ei făcuse mai multe drumuri în Anglia și în Eire, încercând să o găsească. Fusese decapitată, iar șoldurile îi fuseseră dislocate. La mormântul său a fost găsită o bucată înnodată de material care fusese folosită pentru a acoperi gura victimei. Însă prin apropiere nu au fost descoperite haine.

Shirley Hubbard a dispărut în toamna anului 1974. Procurorii din cazul lui Rose West au explicat că Shirley fusese dată în plasament când avea șase ani, dar fugise de la cei care aveau grijă de ea în octombrie 1974, fiind găsită pe un câmp de lângă Worcester; luna următoare a fugit din nou. Potrivit articolelor apărute în acea perioadă în ziare, fata de 15 ani începuse să lucreze la magazinul Debenhams din Droitwich, dar pe 14 noiembrie nu s-a mai întors acasă. Își luase cu ea la locul de muncă hainele și tot ce era mai important. A petrecut ceva timp cu prietenul ei care a văzut-o ultima dată urcându-se în autobuz în jurul orei 9:00 p.m.

Nu se știe cum a ajuns pe Cromwell Street, unde, după cum au spus procurorii la proces, capul i-a fost „acoperit cu o mască făcută din bandă adezivă, înfășurată în jurul capului, pornind de sub barbă și ajungând deasupra nivelului ochilor. În partea din

față a acestei măști era inserat un tub de plastic, în zona nării, cu aproximativ 7 cm de tub îndoit în sus, într-o poziție care ar fi permis să intre în nară. O bucată scurtă de tub ieșea din mască. Tubul demonstrează faptul că Shirley era în viață în momentul în care i-a fost fixată masca. Scopul acesteia trebuie să fi fost de a o ține sub control, fără să poată vedea ceva sau plânge, ci doar respira."

Juanita Mott avea doar 18 ani când a dispărut. Descrisă de către procurori ca fiind „o fată foarte rebelă și independentă", Juanita era fiica unui militar american. S-a lăsat de școală și a plecat de acasă la vârsta de 15 ani, mutându-se un timp cu chirie la soții West, pe Cromwell Street – îl cunoscuse pe Fred la Pop In Café și a locuit cu el din vara anului 1974 până în martie 1975, când s-a mutat cu un prieten de familie. Pe 11 aprilie 1975, a făcut autostopul spre Gloucester, promițând că va reveni a doua zi ca să aibă grijă de copilul unui prieten care se căsătorea. Dar nu s-a mai întors niciodată.

Când cadavrul ei a fost descoperit 19 ani mai târziu, a ieșit la iveală și faptul că suferise o fractură severă de craniu, cauzată de un impact puternic, probabil cu un obiect precum ciocanul. O sfoară de plastic, cum sunt cele de întins rufe, fusese înfășurată în jurul părții superioare a brațului și atașată de piciorul drept, unde fusese încolăcită în jurul femurului. Singura concluzie pe care a putut-o trage acuzarea a fost că, atunci când a fost îngropată, așa dezmembrată cum era, legăturile erau încă la locul lor. În jurul craniului, pe sub mandibulă, avea înfășurată o bucată de material – formată din două șosete lungi de nailon, un sutien și două perechi de colanți. Fusese imobilizată pentru a satisface nevoile sexuale ale torționarilor săi, a spus acuzarea. „A murit în timp ce era umilită, fie ca parte a ceea ce atacatorii considerau a fi ceva distractiv, fie pentru că după aceea nu putea fi eliberată", a spus procurorul Brian Leveson în pledoaria sa de deschidere din proces. Ca o ironie a sorții, peste câțiva ani, sora Juanitei, Belinda, urma să devină un musafir regulat pe Cromwell Street, la

numărul 25, atunci când începuse să se întâlnească cu unul dintre chiriași.

Pentru motive care nu au fost niciodată clare, se pare că Juanita a fost ultima victimă pentru ceva timp. Acest lucru este posibil să se fi întâmplat deoarece copiii soților West începuseră să crească; cu siguranță au devenit țintele dorințelor perverse ale părinților lor. Următoarea victimă confirmată a fost Shirley Anne Robinson, în vârstă de 18 ani, care întreținea relații sexuale cu Fred – cu știința lui Rose – și lucra ca prostituată pe Cromwell Street. Totuși, când Shirley a rămas însărcinată, situația s-a schimbat. „Sunt însărcinată cu copilul lui Freddy", i-a scris ea entuziasmată tatălui ei. „Suntem îndrăgostiți." (Fred, păstrând tiparul celorlalte declarații, a susținut la poliție că nu el era tatăl acestui copil – spusese asta doar de dragul lui Shirley.)

Era însărcinată în opt luni când a dispărut, la puțin timp după data de 9 mai 1978. Fetusul copilului lui West a fost găsit lângă cadavrul ei. Femurul drept fusese retezat, existau și dovezi ale decapitării, iar numeroase oase de la mâini și picioare lipseau. Era clar că dezmembrarea fusese făcută în grabă. Acuzarea a sugerat că probabil Rose era responsabilă pentru moartea lui Shirley, și nu Fred.

Ultima victimă confirmată a fost Alison Chambers, ucisă în august 1979, înainte de cea de-a șaptesprezecea sa zi de naștere. Un copil rebel, Alison fusese luată în îngrijire cu doi ani înainte de a muri și locuia la căminul Jordan's Brook. Era angajată la biroul unui avocat, în Gloucester. Fred lucra în construcții, în apropierea căminului, și discuta des cu fetele de acolo, încercând să le convingă să vină pe Cromwell Street ca să câștige bani din prostituție. Alison s-a dus acolo cu prietena ei, Sharon Compton, și a intrat în jocurile sexuale ale soților West, făcându-i sex oral lui Fred în timp ce era legată de pat, înainte ca „jocurile" să devină și mai vicioase și periculoase, cu Rose participând la jocul sexual și spunându-i lui Fred ce să facă. Deși Sharon a reușit să evite cea mai mare pedeapsă, Alison a fost torturată până la

moarte – o curea mov de la un palton a fost găsită înfășurată în jurul mandibulei și al capului, probabil pentru a o opri să țipe.

În prima jumătate a anilor 1980, nu au fost înregistrate alte crime, dar soții West au continuat cu siguranță să aibă același comportament pervers – cu John, fratele lui Fred, ca participant frecvent și de asemenea cu tatăl lui Rosemary, potrivit spuselor lui Anne-Marie. (John s-a spânzurat pe 28 noiembrie 1996, cu o seară înainte ca juriul să dea verdictul în ceea ce privește acuzațiile de viol la adresa sa.) Fiul său, Stephen, a fugit de acasă când avea 13 ani, dar odată întors la familie a fost bătut și i s-a spus că a venit vremea ca și el să facă sex cu mama lui – ceva ce tatăl lui considera ca fiind perfect normal. Anne-Marie a fost ținta dorințelor tatălui și unchiului ei – violată de la vârsta de opt ani, după ce îi fusese rupt himenul cu un vibrator, iar apoi lăsată însărcinată de către tatăl ei (fetusul a fost avortat la spital) –, dar când a plecat de acasă, atenția lor s-a îndreptat către Heather și Mae, care au încercat din răsputeri să reziste atenției excesive. (Stephen susține încă faptul că Mae este într-o continuă stare de negare când vine vorba despre acest subiect, dar că Fred a întreținut relații sexuale complete cu ea.) Fred o numea pe Heather lesbiană pentru că nu-l lăsa să se bucure de ceea ce are dreptul el ca tată, iar într-un final fata nu a mai rezistat. I-a spus unui prieten despre abuzurile la care este supusă, lucruri care au ajuns la urechile părinților. Trebuia să plece, iar pe 19 iunie 1987 a și făcut-o.

Există diferite versiuni în legătură cu ce i s-a întâmplat lui Heather, dar este cu siguranță falsă povestea pe care Rose i-a spus-o unui coleg de muncă de-ai lui Heather, „Acum câteva nopți a avut loc o ceartă dată dracului. Am aflat că se vedea cu o lesbiană din Wales și că a plecat cu ea în acest oraș." Fratele lui Heather, Barry, avea șapte ani la acea vreme și a spus că „mama a călcat-o pe cap de cinci ori, iar ea nu s-a mai mișcat."

Heather a fost ucisă, iar corpul i-a fost dezmembrat. A fost decapitată cu ajutorul unui cuțit sau al unui instrument ascuțit. Ambele șolduri erau tăiate cu un instrument greu și ascuțit – un

topor sau o sabie. Când i-a fost descoperit corpul, îi lipseau oase, în special de la picioare și de la mâini, deși au fost găsite smulse și câteva unghii. De asemenea, au fost descoperite și două sfori care fuseseră folosite, probabil, pentru a-i lega mâinile și picioarele. Peste locul în care fusese îngropată Heather, Fred și copiii săi au construit o terasă.

Fred și Rose West erau foarte implicați în domeniul pornografiei și au făcut multe filme cu Rose și cu numeroșii ei vizitatori de ambele sexe. Rose a început o relație homosexuală cu Kathryn Halliday, în octombrie 1988, care a durat doar cinci luni din cauza brutalității lui Rose.

În august 1992, Fred a fost arestat pentru că își violase una dintre fiice (care însă nu poate fi desemnată). Au avut contact sexual vaginal și anal, iar într-un final ea i-a povestit unei prietene prin ce a trecut. Aceasta i-a spus unui polițist ce aflase, fapt care a dus la un ciocănit la ușa casei de pe Cromwell Street. Familia West era cunoscută de poliție: de-a lungul anilor, aici avuseseră loc numeroase arestări ale chiriașilor pentru diferite infracțiuni și în urma unor plângeri (negate în mod vehement) conform cărora Rose și celelalte fete avuseseră drept clienți chiar polițiști; de asemenea, comportamentul lui Anne-Marie a atras atenția de multe ori ofițerilor de poliție. De data aceasta însă, situația era una mult mai gravă: poliția avea mandat de percheziție și căuta material cu caracter pornografic în urma unei acuzații de abuz asupra unor copii. Și au găsit o mulțime de astfel de materiale. Soții West au fost arestați, iar copiii lor au fost dați în grija serviciilor sociale.

Rose a fost eliberată a doua zi – vineri, 7 august 1992 – și a sunat-o pe Anne-Marie să-i spună să nu mai vorbească cu nimeni despre absolut nimic. Totuși, acesta era momentul pe care Anne-Marie îl aștepta; ea i-a spus detectivului-șef Hazel Savage – care cunoștea familia West încă din 1966 – tot ce îi făcuseră tatăl și mama sa vitregă. Fred a încercat să arunce vina pe umerii lui Stephen, dar poliția nu l-a crezut.

Din nefericire, evoluția cazului nu a fost conform planului. Mae și sora ei violată au crezut că, dacă nu vor spune nimic, totul avea să revină la normal. Anne-Marie, îngrijorată de ce ar putea Fred și Rose să le facă copiilor săi, și-a retras și ea declarația. Fred a fost ținut în Birmingham, într-o locuință specială oferită de obicei celor care au fost eliberați din închisoare condiționat sau pe cauțiune, dar i-a fost permis să o vadă pe Rose. Încet, dar sigur, s-a întors înapoi pe Cromwell Street, la fel ca și copiii mai mici, care fuseseră crescuți de așa manieră încât să nu aibă încredere în autorități, în special în cele care îi țineau departe de părinții lor. Până la data la care cazul a fost audiat, pe 7 iunie 1993, niciunul dintre copii nu a oferit dovezi împotriva părinților. Drept urmare, Fred și Rose au fost eliberați.

Dar nu pentru mult timp. Detectivul-șef Savage nu fusese mulțumit de răspunsurile pe care Rose le dăduse în privința locului în care se afla Heather – informațiile pe care le-ar fi putut da despre tatăl ei erau considerate a fi vitale, dar nimeni nu a putut oferi explicații satisfăcătoare despre unde era Heather. Savage nu a reușit să găsească nicio urmă a lui Heather, dar i s-au adus la cunoștință unele comentarii pe care copiii mai mici le făcuseră cât erau în plasament, cum că Heather ar fi ascunsă „sub terasă". Și Fred a glumit pe seama acestui lucru. Până la finalul anului 1993, aceste comentarii au fost luate în serios destul de mult, astfel că inspectorul-șef, detectivul Terry Moore, a fost pus să conducă investigația. În ianuarie 1994, angajații de la serviciile sociale au fost interogați în legătură cu ceea ce spuseseră copiii. Pe 23 februarie, a fost eliberat un mandat de percheziție pentru Cromwell Street, numărul 25, și acesta a fost folosit chiar a doua zi.

În după-amiaza zilei de 24 februarie, au fost ridicate plăcile de ciment de pe terasă pentru a le permite muncitorilor să sape locul. În acea seară, Rose a fost interogată pe Cromwell Street, la numărul 25, iar Fred a mers de bunăvoie la secția de poliție. Amândoi au continuat să susțină că Heather este în viață. A doua zi însă, detectivii Savage și Darren Law au venit acasă la soții West

și l-au rugat pe Fred să-i însoțească. În timp ce stăteau în mașină, Fred a recunoscut că a omorât-o pe Heather. A fost arestat, la fel și Rose, și a fost dus înapoi pe Cromwell Street pentru a le arăta polițiștilor unde era cadavrul.

A doua zi de dimineață, pe 26 februarie, Fred a negat totul, dar dovezile fizice începeau deja să apară. În jurul orei 4:00 p.m., a fost descoperit un femur uman – apoi al doilea, după aceea al treilea. Era evident că acolo existau îngropate mai multe cadavre; celălalt os îi aparținea lui Alison Chambers – deși inițial Fred a spus că ar fi al lui Shirley Robinson. Rose a fost dusă împreună cu copiii într-o ascunzătoare – descoperită ulterior de poliție –, dar nu și-a recunoscut niciodată vina.

Pe 28 februarie, în grădina din spatele casei au fost găsite cadavrele lui Alison Chambers și Shirley Robinson. Pe 5 martie, în pivniță au fost dezgropate rămășițele Theresei Siegenthaler; cadavrul lui Shirley Hubbard a fost găsit în aceeași zi. Locurile din pivință unde erau îngropate Lucy Partington și Juanita Mott au fost descoperite pe 6 martie. În următoarea zi, de sub podeaua din baie a fost dezgropat cadavrul Lyndei Gough, iar rămășițele lui Carol Cooper au fost localizate pe 8 martie în spatele pivniței.

Rose a fost arestată pe 23 aprilie pentru uciderea Lyndei Gough. În timpul interogatoriului de a doua zi, ea a spus doar „Nu comentez!", iar când a fost pusă sub acuzare, a afirmat că este nevinovată. A spus exact același lucru în timpul fiecărui interogatoriu la care a fost supusă de atunci și până la procesul din octombrie 1995.

Fred era mult mai guraliv, spunând povești contradictorii despre crime, uneori asumându-și responsabilitatea comiterii lor, alteori aruncând vina pe umerii lui Rose. Pe 4 martie, a semnat o scrisoare („Eu, Frederick West, îl autorizez pe avocatul meu, Howard Ogden, să îi spună inspectorului-șef Bennet că vreau să recunosc alte [aproximativ] nouă crime, printre victime aflându-se în special Charmaine, Rena, Lynda Gough, dar și alte persoane care urmează a fi identificate"), adresată detectivului John

Bennet, care se ocupa acum de caz. A fost foarte cooperant, indicând poliției nu doar locurile de pe Cromwell Street unde se aflau cadavrele, ci și altele din alte părți. Pe 10 aprilie, rămășițele Renei Costello au fost descoperite pe un câmp din apropierea orașului Kempley, acolo unde West le indicase polițiștilor. Scheletul lui Charmaine a fost găsit în apropiere de Midland Road, pe 4 mai. Rămășițele lui Annie McFall au fost dezgropate pe 7 iunie. Cu toate acestea, în timpul ultimului interogatoriu, de pe 13 mai 1994, Frederick West a negat că ar fi avut de-a face cu moartea lui Heather și a spus că a mințit tot timpul.

Soții West au fost judecați periodic la Curtea Magistraților din Gloucester, iar audierea finală a fost stabilită pe 6 februarie. Totuși, în timp ce era în arest la închisoarea Winson Green din Birmingham, Fred West a făcut rost de ceea ce avea nevoie și, în 1995, de Anul Nou, s-a spânzurat. Procesul lui Rose West s-a terminat pe 22 noiembrie 1995, când a fost dat în unanimitate verdictul de „vinovat" pentru comiterea a 10 crime. Judecătorul Charles Mantell a condamnat-o pe Rose la închisoare pe viață, iar în iulie 1997 secretarul de stat de la Ministerul de Interne al Marii Britanii i-a retras posibilitatea de a fi eliberată condiționat. În 2001, a decis să nu mai facă niciun apel. În prezent este închisă la penitenciarul de maximă siguranță Low Newton din County Durham.

CAPITOLUL 15

Marea Britanie: Dr. Harold Shipman

Pe 13 ianuarie 2004, cu o zi înainte împlinirea vârstei de 58 de ani, dr. Harold Shipman s-a spânzurat în celula sa din Închisoarea Wakefield. „*Ship Ship* Uraaa!" – așa arătau titlurile din tabloidul *The Sun* de a doua zi, iar secretarul de stat David Blunkett de la Ministerul de Interne și-a adus aminte cum a primit veștile: „Te trezești și primești un telefon în care ți se spune că Shipman și-a pus capăt zilelor și te gândești: e prea devreme să sărbătoresc? Apoi descoperi că toată lumea este foarte supărată că acesta s-a sinucis."

Atunci când s-a sinucis, Shipman executa 15 sentințe de condamnare pe viață pentru crimele asupra lui Marie West, Irene Turner, Lizzie Adams, Jean Lilley, Ivy Lomas, Muriel Grimshaw, Marie Quinn, Kathleen Wagstaff, Bianka Pomfret, Norah Nuttall, Pamela Hillier, Maureen Ward, Winifred Mellor, Joan Melia și Kathleen Grundy, femei care fuseseră toate în grija lui. Nu a recunoscut niciodată că ar fi fost responsabil pentru administrarea diamorfinei (un analgezic puternic) găsite în organismul lor, și nici nu a luat parte la „Ancheta Shipman" pusă la cale, în urma condamnării lui, de Ministerul de Interne și aflate sub conducerea lui Lady Janet Smith.

Ce este, totuși, indiscutabil este faptul că Shipman a administrat această substanță pacienților săi de mai mult de 15 ori

(situațiile acestea fiind doar cele pentru care a fost condamnat) – potrivit lui Lady Janet, ar fi cel puțin două sute de cazuri –, fiind vorba de niște medicamente care să-i ducă pe pacienți mai aproape de moarte. „Niciuna dintre victimele tale nu și-a dat seama că nu o să le vindeci. Niciuna nu a înțeles că, de fapt, le-ai provocat moartea, moarte ascunsă de atenția unui doctor bun", a spus judecătorul Forbes, atunci când a pronunțat sentința.

Harold Frederick Shipman s-a născut pe 14 ianuarie 1946; a fost mult iubitul copil mijlociu care a crescut într-un cartier de locuințe sociale, Bestwood, din Nottingham, și a mers la școala primară High Pavement. Pe 21 iunie 1963, mama lui a murit de cancer; în ultime sale zile de viață, un doctor i-a făcut injecții cu morfină – în zilele noastre, pacienții au adesea acces la calmante pe care și le pot administra singuri, dar acest lucru nu era posibil în 1963. Shipman a observat starea de ușurare pe care morfina i-o oferea mamei lui.

În septembrie 1965 – după a doua încercare –, Shipman a început să studieze medicina la Școala de Medicină a Universității din Leeds, unde a petrecut cinci ani și de unde a plecat în 1970, obținând diploma de licență în domeniu. S-a căsătorit cu Primrose May Oxtoby pe 5 noiembrie 1966 – ea avea 17 ani și era însărcinată în cinci luni cu primul lor copil. A petrecut un an ca rezident la Infirmeria Pontefract și a fost primit în Consiliul Medical General în august 1971; apoi a devenit medic la Pontefract și a obținut diplome în specializările pediatrie și obstetrică și ginecologie.

Inițial, deși o moarte a fost raportată la Spitalul Pontefract în faza de început a Anchetei Shipman și investigată, nu au existat dovezi pentru a presupune că ceva neprevăzut sau ciudat s-a întâmplat la începutul carierei lui Shipman. Totuși, odată ce Ancheta a oferit primul raport, au fost găsite dovezi care sugerau că din cauza acestuia au avut loc aproximativ 137 de decese. „Nu este greu de crezut că Shipman și-ar fi început cariera criminală mai târziu și sunt destul de sigură de această concluzie", a explicat

Lady Janet, dar, după ce asistenta Susan Whitehead – care și-a făcut pregătirea în același timp cu Shipman – a intervenit, ancheta a vizat interogarea a 63 de angajați. „Am simțit că pur și simplu știam că omora pacienți din acea secție și mi s-a explicat de ce exista o rată a mortalității atât de crescută", a explicat Whitehead. După ce a analizat probele adunate, anchetatorii au ajuns la concluzia că „Shipman intervenea în procesul normal al morții și grăbea decesul pacienților care oricum ar fi murit."

„Sunt 14 decese în care suspectez că Shipman ar fi fost implicat, dar, în acele cazuri, suspiciunile mele nu sunt grave", a raportat Lady Janet. Au existat cel puțin trei decese la Pontefract pe care Ancheta le-a pus fără echivoc pe seama lui Shipman – ale lui Thomas Cullumbine, John Brewster, James Rhodes –, dar și alte patru au fost considerate foarte suspecte, inclusiv decesul unei fetițe de patru ani, Susan Garfitt, care suferea de paralizie cerebrală. Stabilind metoda pe care o va folosi în cariera sa criminală, Shipman i-a spus mamei lui Susan să plece din salon cât timp o tratează, deși mai înainte afirmase că orice formă de tratament nu ar face nimic altceva decât să prelungească suferința fetei; când s-a întors, mama a găsit-o pe fiica ei moartă. Grupul celor patru decese suspecte includea și prima victimă probabilă a lui Shipman, Margaret Thompson, omorâtă în 1972.

„Estimez că, în perioada în care a lucrat la Infirmeria Pontefract, Shipman a provocat, probabil, moartea a între 10 și 15 pacienți... Cred că, în anii de început, Shipman a ucis prin administrarea imprudentă a medicamentelor mai degrabă decât dintr-o intenție calculată pe care a afișat-o mai târziu", a notat Lady Janet.

Shipman a părăsit spitalul Pontefract pe 1 martie 1974, când i-a fost oferită o slujbă de asistent de medic generalist, devenind rapid asociat la Centrul Medical Ormerod din Todmorden, în zona Penninilor. Era plăcut de colegii săi, mai ales pentru că își asumase o muncă împovărătoare, de a inventaria datele din dosarele pacienților și de a supraveghea distrugerea medicamentelor expirate din secția de chirurgie.

Totuși, medicamentele erau o mare problemă pentru Harold Shipman. Aproape imediat după ce a început să lucreze la Todmorden, a încercat să obțină de la farmacii cantități suplimentare de petidină (și uneori de alte analgezice) pentru „uz practic" – un total de aproape 30.000 mg – și, de asemenea, a falsificat semnăturile pacienților cărora le-ar fi putut fi prescrise medicamentele. Se pare că începuse să abuzeze de medicamente încă din perioada în care a lucrat la secția de obstetrică de la Pontefract. Încă de foarte devreme făcea rost de medicamente în mod ilicit – prima dată înregistrată a fost 8 aprilie 1974, la cinci săptămâni după ce a ajuns la Todmorden. Într-adevăr, numărul mare de achiziții de medicamente a atras atenția autorităților: Biroul Central al Inspectoratului Medicamentelor și Brigada Antidrog a Poliției din West Yorkshire au discutat cu farmaciștii implicați (deși nu și cu Shipman) și au ajuns la concluzia că „S-ar părea... că dr. Shipman nu abuzează de medicamente", dar au promis că vor fi foarte atenți la această situație. În iunie 1975, când Shipman își continua nestingherit acțiunea, a fost interogat, dar a negat că ar abuza de uzul medicamentelor. Cu toate acestea, era greu de aflat ce se întâmpla exact din cauza lipsei de documente. Două luni mai târziu, un inspector de la Biroul Central care se ocupa cu controlul medicamentelor a vizitat cabinetul lui Shipman și a insistat să fie urmate procedurile legale – urma să revină în șase luni.

Situația a ajuns la un final înainte să treacă cele șase luni. Shipman suferea de „leșinuri" de ceva timp, iar pe 18 august a fost diagnosticat cu epilepsie idiopatică. De fapt, boala fusese cauzată de abuzul de medicamente, iar pe 29 septembrie 1975 acesta a ajuns să se confrunte cu asociații săi, care aflaseră de activitățile lui ilegale. A încercat să-i convingă să-l ajute să-și facă în continuare aprovizionarea cu medicamente, dar atunci când aceștia l-au refuzat, și-a dat demisia. Apoi a încercat să-și retragă demisia, dar partenerii săi nu l-au mai acceptat. A fost internat la Infirmeria Halifax Royal, apoi la un spital privat de psihiatrie, The Retreat din York. Pe 30 decembrie a fost externat.

Cât timp a stat acolo, Shipman a fost interogat de Biroul Central al Inspectoratului Medicamentelor și de Brigada Antidrog a Poliției din West Yorkshire. A recunoscut înșelătoriile și a spus că era dependent de anumite medicamente, fiind deprimat din cauza condițiilor de lucru. Potrivit unuia dintre cei care îl interogau, „vasele de sânge îi erau deteriorate, ceva la care m-aș fi așteptat de la un dependent care își administra anumite medicamente de cel puțin cinci ani." Acest lucru i-a făcut să suspecteze faptul că era dependent de medicamente de mai mult timp, nu doar de câteva luni, așa cum mărturisise el. Le-a mai spus celor care îl interogau că „Nu am nicio intenție de a mă întoarce la un cabinet de medicină generală sau de a lucra într-un mediu de unde să mă pot aproviziona cu petidină." Pe 13 februarie 1976, a pledat vinovat la Curtea Magistraților pentru opt capete de acuzare și a rugat Curtea să ia în considerare alte 74. A primit o amendă de 600 de lire, la care s-au adăugat costurile de judecată.

Poate că el însuși folosea majoritatea medicamentelor, dar după condamnarea sa mulți au fost convinși că Harold Shipman își omora – sau încerca să își omoare – pacienții chiar de la începutul carierei sale. Profesoara universitară Elaine Oswald a crezut că, pe 21 august 1974, Shipman i-a făcut o injecție cu petidină ca s-o omoare; deși Lady Janet a descoperit că Shipman i-a administrat cu siguranță medicamentul în mod ilegal („probabil pentru că voia să o implice în activități sexuale"), pur și simplu el a calculat greșit doza sau nu a luat în considerare efectul medicamentului în combinație cu altele pe care le folosea profesoara.

Totuși, în cazul Evei Lyons, Lady Janet este fermă: „Cred că cel mai probabil i-a dat o doză de medicamente ce conțin opiacee, care nu a fost administrată cu bună-credință, cu intenția de a-i alina durerea, ci pentru a-i pune capăt vieții". Doamna Lyons suferea de cancer în fază terminală, iar în seara de 17 martie 1975 Shipman i-a făcut o injecție intravenoasă, apoi a discutat cu soțul ei până când femeia a murit. Până și soțul acesteia a considerat că Shipman a ajutat-o pe soția sa „să-și găsească drumul".

Au mai fost și alte șase decese care, privind retrospectiv, păreau suspecte – deși probabil că nu ar fi fost luate în considerare dacă Shipman nu era medicul curant al acelor pacienți. Trei dintre ele s-au întâmplat în aceeași zi (21 ianuarie 1975) și pare posibil ca Shipman să fi fost prezent când pacienții au decedat. Cu toate acestea, nu există dovezi clare care să ateste sau să conteste acest lucru.

Shipman s-a ținut departe de consumul de medicamente de care era dependent după experiența de la Todmorden. S-a ținut de cuvânt și a încercat să obțină o slujbă de medic la Centrul de Sănătate Newton Aycliffe, unde s-a angajat cu 11 zile înainte de începerea procesului pentru uzul ilegal de medicamente. I-a fost oferit postul cu condiția să fie permanent monitorizat de un psihiatru și să nu aibă acces nesupravegheat la medicamente. În urma condamnării sale, cazul a fost revizuit în mod automat de Consiliul Medical General, iar Comitetul de Cazuri Penale i-a scris următoarele: „dacă vreo informație legată de orice condamnare viitoare de natură similară va mai fi primită de către Consiliu, împotriva dumneavoastră va fi formulată o acuzație bazată atât pe condamnarea trecută, cât și pe cele viitoare."

În 1977, Shipman a răspuns unui anunț în care se căuta un doctor pentru un cabinet din Hyde, Greater Manchester. Le-a povestit potențialilor săi colegi despre abuzul de petidină și condamnarea sa, iar după ce doctorii s-au consultat cu unul dintre psihiatrii lui Shipman, iar Biroul Central a confirmat că nu există restricții în legătură cu acesta, l-au invitat să lucreze la cabinet. A început să meargă aici pe 1 octombrie și a rămas acolo 14 ani, timp în care a devenit criminal în serie.

Pentru început, Shipman nu a mai avut de-a face cu medicamentele monitorizate, conștient fiind de consecințele pe care le-ar fi suportat dacă ar fi fost prins folosindu-le. Cu toate acestea, a început să-și facă o rezervă de opiacee, de multe ori luate de la familiile celor care muriseră în timpul tratamentului, sub

pretextul că va scăpa de ele în locul lor. Pe acestea le-a folosit în a doua jumătate a anului 1978, ca să omoare patru persoane.

În deceniile de după cel de-al Doilea Război Mondial era o practică destul de comună ca medicii să-și viziteze pacienții acasă, în special pe cei în vârstă și pe infirmi, atât sub pretexte sociale, cât și sub unele medicale. Harold Shipman era văzut de către pacienții săi mai în vârstă ca o „relicvă" a acelor vremuri, așa că apelurile sale telefonice nu erau considerate neobișnuite – și erau situații când le dădea acestor pacienți mai multe calmante decât le permitea sistemul. Cel puțin o dată în 1978 – pe 7 august, când a murit Sarah Marsland –, Shipman a fost găsit lângă cadavrul femeii de către un membru al familiei și a reușit să ofere ceea ce, pentru o persoană necunoscătoare, părea a fi o explicație satisfăcătoare.

Cel mai probabil, a fost responsabil pentru două morți din vara lui 1979 și cu siguranță și pentru cea a lui Jack Leslie Shelmerdine din luna noiembrie a aceluiași an. Shipman i-a dat unui pacient cu bronșită cronică medicamente ce conțin opiu – a recunoscut că i-a administrat 10 mg, dar probabil că doza a fost mai mare –, ceea ce i-a îngreunat respirația. Cu toate acestea, lui Jack i-au trebuit 30 de ore ca să moară și e foarte probabil ca întârzierea să-l fi speriat pe Shipman; cu siguranță, următoarea sa crimă confirmată nu a avut loc decât peste 18 luni.

Shipman a reușit să facă rost de multe opiacee cât timp asista la morțile naturale ale pacienților săi în ianuarie și martie 1981, iar pe 18 aprilie le-a folosit pentru a-i pune capăt vieții lui May Slater la azilul de bătrâni Bradley Green. Deși era de datoria directorului să-i însoțească pe medici atunci când aceștia își vizitau pacienții, Shipman a convins-o pe directoare să-l lase să aibă el grijă de cei din familia lui May, care fuseseră chemați după ce aceasta se îmbolnăvise grav. Apoi a profitat de ocazie ca s-o omoare. În august, Shipman i-a administrat Emmei Smith o injecție cu medicamentele pe care le obținuse de la un alt pacient ce decedase din cauze naturale, iar ea a murit la scurt timp după aceea.

Se pare că, în toamna anului 1981, doi pacienți au fost supradați, fapt care a dus la decesul lor; este posibil ca în acea perioadă Shipman să nu fi avut acces la medicamente ce conțin opiu sau să fi făcut asta pentru a-i face să se simtă confortabil. Lăsând la o parte aceste fapte, se pare că nu a mai omorât pe nimeni până în ianuarie 1983, când i-a administrat lui Percy Ward, de 90 de ani, injecția care i-a cauzat decesul, deși era pe moarte – a fost una dintre ocaziile în care Shipman ar fi putut să se apere rezonabil, spunând că pur și simplu i-a oferit pacientului un final lipsit de durere. Totuși, situația nu a stat la fel și în cazul următoarei sale crime, asupra Moirei Fox, care avea „o stare medicală foarte bună pentru vârsta ei", potrivit lui Ralph Unsworth, îngrijitorul de la azilul de bătrâni Chartist House.

Shipman ținea o agendă detaliată a tuturor programărilor sale și, pe 27 iunie, avea notat „Domnișoara Fox, Chartist House, nr. 104, sânge, mâine". Totuși, pe 28 iunie, Ralph Unsworth a fost chemat de Shipman care i-a spus că primise un telefon de la Moira Fox, iar când a ajuns acolo, a găsit ușa larg deschisă și pacienta moartă pe podea. Acest lucru i s-a părut ciudat lui Unsworth, din moment ce hainele Moirei nu fuseseră deranjate. Shipman a insistat ca Unsworth să verifice cadavrul și să confirme că pacienta era într-adevăr decedată. De fapt, Moira Fox a fost prima dintr-o serie de pacienți pe care Shipman i-a ucis cu o injecție, sub pretextul că le ia sânge, profitând de faptul că majoritatea oamenilor nu se uită cu atenție atunci când are loc o astfel de procedură, ba mai mult decât atât, își feresc privirea în mod deliberat.

A existat o perioadă de șase luni în care Shipman nu a mai ucis pe nimeni, dar, pe parcursul următorilor cinci ani, el va omorî între 8 și 12 pacienți pe an. Prima sa victimă din 1984 a fost o femeie supraponderală, Mary Tucker, căreia i-a administrat injecția în jurul orei 2:00 p.m., pe 7 ianuarie; seara, aceasta a fost găsită moartă. Shipman a aprins în mod conștient șemineul pentru a menține caldură în cameră, posibil ca să ascundă momentul morții prin accelerarea procesului de „rigor mortis" și prin

menținerea unei temperaturi ridicate a cadavrului. (Din moment ce Shipman, spre deosebire de majoritatea criminalilor în serie despre care vorbesc în această carte, nu și-a recunoscut niciodată crimele în fața ofițerilor de investigație, nici verbal, nici sub alte forme, a fost nevoie să fie făcute multe presupuneri în ceea ce privește acțiunile sale neobișnuite.)

Mai multe detalii despre modul în care a acționat Shipman au ieșit la iveală odată cu cea de-a doua crimă confirmată, comisă în 1984 asupra lui Gladys Roberts. Gladys îl aștepta pe doctor să o viziteze pentru a-i verifica ulcerațiile de la picior și, în jurul orei 12:40 p.m., i-a spus nurorii sale că o va suna după ce se termină vizita medicală. Pentru că nu a primit nicio veste timp de trei ore, Enid Roberts și-a sunat soacra. La telefon i-a răspuns Shipman, care i-a spus că Gladys a decedat – el era cu pacienta și tocmai sunase la ambulanță când ea a murit din cauza unui embolism pulmonar. Deși nu poate fi stabilit în mod sigur că Shipman a mințit, de multe ori după aceea le-a spus rudelor că tocmai sunase după ambulanță, dar înregistrările telefonice au arătat că nu făcuse acest lucru – sau, ca în cazul Hildei Hibbert, nu anunțase că este vorba despre o urgență, așa că ambulanța a ajuns foarte târziu, adică într-o oră.

Și moartea lui Joseph Bardsley de pe 15 aprilie a urmat același model – Shipman a susținut că nu a reușit să intre în apartamentul lui Joseph, așa că a avut un alibi atunci când bărbatul văduv, în vârstă de 83 de ani, a fost găsit mort. Moartea lui Mary Winterbottom, de pe 21 septembrie (a patra sa crimă din 1984), a demonstrat, de asemenea, două dintre obiceiurile lui: văduva de 76 de ani era îmbrăcată încă în hainele de zi atunci când a decedat, întinsă pe pat, dar Shipman a susținut că a încercat să o resusciteze când a găsit-o – deși nici nu a chemat ambulanța, nici nu a așezat-o pe o suprafață tare ca să-i acorde primul ajutor. De asemenea, îi îndepărtase proteza dentară; unul dintre doctorii care au ajutat în cursul anchetei a sugerat că acest lucru fusese făcut probabil pentru a evita ca proteza să alunece pe gâtul pacientei

câtă vreme opiaceele își făceau efectul, ceea ce ar fi făcut-o să se chinuie. Shipman părea dornic să-și ajute victimele să aibă parte de o moarte ușoară.

Shipman a devenit cu timpul din ce în ce mai încrezător, fiind aproape sigur că nimeni nu-și va pune întrebări cu privire la orele la care spunea el că a fost declarat decesul, omorând, în 1985, nu mai puțin de 11 pacienți. A susținut că a așezat-o pe May Brookes pe un scaun, după ce a ucis-o pe 1 februarie; doamna Brookes cântărea peste 82 kg. A schimbat data programării lui Margaret Conway, pe care o omorât-o peste două săptămâni. S-a oferit să efectueze o examinare post-mortem a Selinei Mackenzie, la cerința rudelor, pe care o omorâse pe 17 decembrie, dar el a scos în evidență dezavantajele acestui procedeu; în cele din urmă, rudele au decis ca examinarea să nu mai fie efectuată. Întotdeauna a fost adeptul acestui gen de acțiune: cu o altă ocazie, după moartea lui Alice Prestwich din octombrie 1988, i-a spus directorului azilului: „Mergem să o verificăm [dacă mai trăiește], dacă vreți. Nu mi-aș dori să se trezească în capelă."

În 1986, opt oameni care se aflau în grija lui au murit; tot opt persoane au fost ucise în anul următor. Moartea lui Jane Rostron, de pe 8 mai 1987, a adăugat o nouă scuză arsenalului de motive pentru care pacienții săi decedau: Shipman a susținut că a încercat să o convingă pe femeia în vârstă de 80 de ani să se ducă la spital după un atac cerebral minor, numai că ea a refuzat. Așadar, nu a fost nicio surpriză că aceasta a murit „după ce el plecase".

Shipman și-a intensificat acțiunile în 1988, omorând două persoane în ianuarie, apoi patru, în decursul unei singure săptămâni din luna februarie, inclusiv pe cea mai vârstnică victimă a lui, Ann Cooper, de 93 de ani. Apoi, nu a mai ucis pe nimeni timp de șapte luni, iar Lady Janet a emis ipoteza că patru morți într-o săptămână ar fi putut să ridice semne de întrebare în cabinet privitoare la rata mare a mortalității, iar așa Shipman s-a speriat că ar putea fi descoperit. Următoarea sa victimă, din septembrie, a fost Rose Adshead, care suferea de o boală în fază terminală și

avea dureri foarte mari; după această crimă, medicul s-a întors la uciderea celor care nu se aflau pe patul morții (indiferent ce le spunea Shipman rudelor). Totalul din acel an a fost de 11 victime; în anul următor a ucis alte 12 persoane, comițând inclusiv prima lui crimă din timpul unei operații, când i-a administrat medicamentele lui Mary Hamer, o femeie de 81 de ani. Este posibil ca Shipman să fi fost aproape prins când era aplecat peste cadavrul ultimei sale victime din acel an, Joseph Wilcockson: asistenta care era de serviciu venise să-i schimbe bandajele de la picior și a descoperit că femeia încă era caldă. Din nou, a existat o perioadă lungă de timp între această crimă, care a avut loc pe 6 decembrie 1989, și moartea lui Dorothy Rowarth, de pe 18 septembrie 1990, în care Shipman nu a mai acționat – din nou, prima lui victimă era o persoană cu o boală într-o fază terminală. Dorothy a fost doar una dintre cele două morți din acel an atribuite lui Shipman; Mary Dudley, în vârstă de 69 de ani, a decedat pe 30 decembrie – Shipman i-a falsificat dosarul pentru a lăsa să se creadă că femeia suferea de dureri în piept dinainte cu două săptămâni de „atacul de cord care i-a fost fatal".

În anul 1991, Shipman nu a mai omorât pe nimeni – cel puțin așa reiese din anchetă. Este probabil ca acest lucru să se fi întâmplat pentru că se pregătea să-și deschidă propriul cabinet. Le-a spus colegilor că părăsește cabinetul în care lucra împreună cu aceștia din cauza faptului că nu îi plăcea noul sistem computerizat și pentru că era împotriva schemei de investiții a fondurilor care fusese propusă. Acestea se prea poate să fi fost doar niște scuze, mai ales fiindcă peste câțiva ani a devenit un susținător înfocat al computerizării și în 1995 s-a alăturat unui consorțiu special care se ocupa cu investițiile în acest domeniu! Cu siguranță este adevărat că nu avea relații strânse cu colegii săi: nu-i plăcea să fie controlat sau asistat de alți medici sau de membri ai personalului și ar fi fost mult mai ușor pentru el să continue să-și asiste pacienții de unul singur.

Începând cu data de 1 ianuarie 1992, Shipman a condus un cabinet medical privat; inițial, a făcut acest lucru din Donneybrook House, alături de colegii săi. Pe 24 august, s-a mutat la noua sa adresă, de pe Market Street, în Hyde, luând cu el unii membri ai personalului și lista sa de pacienți, fapt care a dus la diverse acuzații și negocieri financiare de lungă durată. Pe parcursul următorilor șase ani, Shipman și-a câștigat în comunitate reputația de medic atent și grijuliu, care era mai mult decât bucuros să-și viziteze la domiciliu pacienții în vârstă; a ajuns până în punctul în care a fost considerat de mulți ca fiind „cel mai bun doctor din Hyde".

Unii dintre pacienții lui s-au considerat extrem de norocoși atunci când au fost acceptați pe lista medicului, dar cel puțin 143 dintre ei au fost uciși în perioada în care Shipman a lucrat pe Market Street. Și-a rafinat metodele și lista de scuze pe care le folosea la Donneybrook și a găsit noi modalități de a obține diamorfină pentru a-și ucide pacienții, fără să atragă suspiciuni asupra lui – cel puțin la început.

După ce a ucis-o pe Monica Sparkes, o femeie de 72 de ani, pe 7 octombrie 1992, s-a întors la vechile obiceiuri de a prescrie doze mici de anestezice pentru diferiți pacienți; unii dintre aceștia erau victimele sale, iar rețetele erau aruncate fie în ziua morții, fie la câteva zile de la deces. Apoi folosea medicamentele pentru a ucide următoarele victime. Alte rețete erau oferite unor pacienți care nu suspectau nimic, care nu aveau habar de toate astea și care nici nu au primit vreodată medicamentele. Încă o dată a fost aproape să fie prins, de data aceasta pe 31 august, când încerca să o omoare pe Mary Smith; a fost întrerupt de vizita neașteptată a fiicelor vitrege ale acesteia.

S-a oprit din acțiunile sale timp de patru luni, iar până atunci a descoperit o nouă modalitate de a face rost de medicamente. Raymond Jones a fost primul din pacienții lui Shipman căruia i-a fost oferită o seringă pentru administrarea diamorfinei. După moartea lui Raymond, de pe 27 noiembrie, Shipman a păstrat

cutiile de diamorfină, care rămâneau, de obicei, la centrul pentru bolnavii de cancer. Așa a făcut rost de proviziile necesare, iar rata crimelor s-a mărit. Trei pacienți au fost uciși în decembrie 1993, fiind adăugați unui total de 16 victime înregistrate în acel an.

În primele cinci săptămâni ale anului 1994, le-a ucis pe Joan Harding și Elsie Platt, dar încercarea de pe 18 februarie, de a o omorî pe Renate Overton, a eșuat. Shipman a fost lăsat singur cu ea și i-a făcut injecția cu diamorfină, apoi a chemat-o pe fiica Renatei pentru că, a susținut el, mama ei suferise un atac de cord. Fiica pacientei a chemat ambulanța, iar paramedicii au reușit să o resusciteze. Renate nu și-a mai recăpătat cunoștința și a rămas într-o stare vegetativă timp de 14 luni, înainte să moară pe 21 aprilie 1995. Deși personalul de la Spitalul Tameside și-a dat seama că Shipman a greșit atunci când i-a dat unui pacient astmatic acea doză de diamorfină pe care admisese că i-o administrase, nu a existat nicio investigație în urma acestei neglijențe. După moartea Renatei, Shipman a fost chestionat de medicul legist, moment în care nu a mai menționat niciun medicament. Legistul a decis să nu demareze o anchetă, ceea ce l-a salvat pe Shipman de la a răspunde unor întrebări foarte dificile – posibil chiar și de la un proces pentru tentativă de crimă. (Din moment ce Renate a supraviețuit timp de mai mult de un an și o zi, la acea vreme nu putea fi judecat pentru crimă; legea însă s-a schimbat în 1996).

Încă o dată, s-a abținut din a mai ucide până când a fost sigur că este în afara oricărui pericol de a fi suspectat de ceva, iar următoarea sa victimă a fost Mary Smith, a cărei crimă fusese întreruptă și împiedicată în august 1993. A murit pe 17 mai 1994, iar el a mai ucis încă de patru ori până la finalul lui iulie. Alte trei victime au urmat în noiembrie și decembrie și una în ianuarie 1995. În martie, a ucis nouă oameni, iar în aprilie, încă trei; poate că din cauza interesului pe care l-a manifestat legistul în cazul morții Renatei Overton nu a mai ucis pe nimeni în mai. În iunie și-a reluat acțiunile, omorând-o pe Bertha Moss în timpul operației – și spunându-le fiicelor sale îndurerate că avea chiar și o

electrocardiogramă ce indica faptul că femeia a suferit un atac de cord. (Desigur că nu avea; nu a cerut ajutor personalului medical și nici nu a chemat o ambulanță.) În total, 30 de pacienți au fost uciși în 1995, inclusiv Dora Ashton care a murit tot în timpul operației. Nimeni nu a părut să creadă că această rată crescută a mortalității era ceva neobișnuit.

A omorât alți 30 de pacienți în 1996, doi pe lună în primele patru luni ale anului, apoi patru în mai, inclusiv o bătrână în vârstă de 72 de ani, Edith Brady, o altă moarte care s-a produs în timpul operației. A continuat să păstreze diamorfina din seringile pacienților care muriseră – unele dintre aceste doze au fost găsite la el acasă după ce a fost arestat –, devenind din ce în ce mai priceput în a găsi diverse modalități de a îndepărta atenția de la el. Pe formularul de la crematoriu, medicul era obligat să noteze cine fusese prezent lângă pacient în momentul morții, iar dacă trebuia să recunoască faptul că fusese și el acolo, atunci Shipman scria că au mai fost și alții cu el, cum ar fi personalul din cabinetul lui sau vreun vecin. Altfel, ar fi spus că alți oameni i-au văzut victima între ultima sa vizită și momentul morții, chiar dacă în anumite situații notițele din propria agendă contraziceau informațiile pe care le scria pe actele oficiale, iar de obicei dădea momentul exact al morții, ceea ce un medic generalist nu ar fi avut de unde să știe (indiferent ce ne arată sau sugerează serialele de televiziune).

În următoarele opt luni începând cu 30 august 1996, Shipman și-a omorât patru vecini – Sidney Smith a fost prima victimă; Thomas Cheetham a fost a doua, fiind ucis pe 4 decembrie; Kenneth Smith, fratele lui Sidney, a murit pe 17 decembrie, și în final, cea de-a patra persoană ucisă, pe 25 aprilie 1997, a fost Elsie Cheetham, soția lui Thomas. Elsie a fost una dintre cele 37 de persoane a căror moarte a fost cauzată de Shipman în 1997, nouă dintre decese având loc în ianuarie și februarie. Crima asupra lui Ivy Thomas de pe 29 mai a fost ultima pe care a săvârșit-o într-o operație înainte de a fi arestat – a susținut că voise să-i facă un EKG, dar și-a dat seama că între timp pacienta murise. Totuși,

la tribunal a afirmat că încercase să o resusciteze, dar totul a fost în zadar. Atunci când Ivy Thomas a fost exhumată, în țesuturile acesteia a fost găsită morfină.

Shipman și-a continuat practicile letale pe tot parcursul anului 1998, omorând în primele trei luni ale anului 15 pacienți. Trei dintre ei au decedat din cauze naturale, ceea ce înseamnă că a confirmat 18 decese; dintre toți acești pacienți, 16 au fost incinerați. Formularul C cerea ca un alt medic să semneze autorizația de incinerare, iar Shipman traversa mereu strada la Brooke Surgery, pentru că doctorii de aici deveniseră deja obișnuiți cu vizitele lui Shipman, care aducea dosarele medicale ale decedaților (deși nu îi lăsa niciodată să le verifice) și le prezenta istoricul complet al pacienților. În mare parte, știau că Shipman are foarte mulți pacienți în vârstă, cu o rată a mortalității crescute, dar acceptau acest lucru ca fiind ceva normal, corespunzător caracteristicilor grupei de pacienți ai acestuia.

Dr. Linda Reynolds, unul din medicii de la Brooke Surgery, nu era convinsă de buna-credință a lui Shipman. I se părea că rata de mortalitate a pacienților medicului era prea mare – lucru care îi fusese adus la cunoștință de antreprenorul de pompe funebre Deborah Massey –, iar pe 24 martie 1998 i-a împărtășit îngrijorarea ei și lui John Pollard, medicul legist din districtul de sud al orașului Manchester. Brooke Surgery avea 9.500 de pacienți și doar 14 morți înregistrate în primele trei luni ale anului – dar Shipman avea cu mult mai multe decese pentru o listă de pacienți cu două treimi mai mică. De asemenea, dr. Reynolds era îngrijorată de faptul că multe dintre decese păreau a fi ale unor femei în vârstă, care fuseseră găsite acasă; se pare că erau singure, complet îmbrăcate și nu păreau să fi fost bolnave înainte de a muri. (Antreprenorii de pompe funebre erau obișnuiți să găsească acasă oameni decedați îmbrăcați în pijamale; pacienții lui Shipman erau aproape toți îmbrăcați de zi.) Reynolds nu era sigură dacă Shipman era pur și simplu un doctor grijuliu care avea grijă de

pacienții lui în propriile lor locuințe și pe care îi vizita frecvent doar când erau bolnavi – sau dacă îi omora.

Pollard i-a informat pe inspectorul-șef David Sykes și pe detectivul-inspector David Smith de la Poliția din Greater Manchester. Detectivul Smith a vorbit cu dr. Reynolds care i-a spus despre cadavrele a doi dintre pacienții lui Shipman (Lily Higgins și Ada Warburton) ce încă se aflau la serviciile funerare și că suspecta faptul că Shipman îi omora folosind un medicament – așa cum și proceda de fapt. Detectivul Smith nu i-a sugerat legistului că ar trebui să facă o autopsie ambelor victime, iar înainte de finalul lui martie 1998, amândouă au fost incinerate. În cel de-al doilea raport, Lady Janet Smith l-a criticat pe detectiv pentru lipsa de acțiune și inabilitatea lui de a pune întrebări pertinente. Detectivul Smith nu a reușit să consulte dosarele medicale direct de la Serviciul de Sănătate din Penninii de Vest, așa că dr. Alan Banks a făcut acest lucru în numele lui și a descoperit unele cazuri pe care el însuși le-ar fi înaintat legistului. Cu toate acestea, dr. Banks nu a făcut nicio corelație între morți – poate pentru că, potrivit spuselor lui Lady Janet, „pur și simplu nu a reușit să-și deschidă mintea în fața posibilității ca Shipman să-și fi vătămat pacienții" – după ce detectivul Smith nu i-a oferit toate informațiile pertinente. Așadar, dr. Banks l-a asigurat pe detectiv că totul părea să fie în ordine, iar acest lucru „a închis investigația", pe 1 aprilie.

A doua zi, Alan Massey – tatăl antreprenorului de pompe funebre care vorbise cu dr. Reynolds – l-a vizitat pe Shipman înainte de o operație pentru a-l informa că oamenii discută despre rata mare de mortalitate a pacienților săi, deși el personal nu credea că ar fi ceva în neregulă. Shipman i-a arătat lui Massey dosarul său cu certificatele medicale care conțineau cauza morții pacienților și i-a spus că oricine este interesat poate să vină să-l controleze. Massey a plecat liniștit. Detectivul Smith i-a vizitat pe cei din familia Massey în jurul datei de 15 aprilie și „a lăsat impresia că a făcut o investigație amănunțită și că nu a găsit nimic în neregulă". Apoi, detectivul Smith a discutat cu inspectorul

Sykes, iar investigația a fost închisă în mod oficial. Detectivul nu a verificat niciun moment Sistemul Național al Poliției, de unde ar fi aflat detalii despre condamnarea lui Shipman pentru consumul de substanțe halucinogene din urmă cu două decenii. Smith a vizitat-o pe dr. Reynolds pe 16 aprilie și a informat-o că nu a găsit nicio dovadă care să-i confirme suspiciunile; a doua zi, i-a spus același lucru și lui John Pollard, care a acceptat asigurările date de detectiv.

„Deși nu pot fi sigură de acest lucru", a scris Lady Janet, „cred că, dacă poliția și legistul ar fi reacționat cu promptitudine, viețile ultimelor trei victime ale lui Shipman ar fi putut fi salvate." Cu toate că Shipman a lăsat impresia de relaxare și de încredere atunci când a discutat cu Alan Massey, a fost cu siguranță tulburat de bârfa care exista pe seama lui și din nou nu a mai ucis pe nimeni până pe 11 mai. Următoarea victimă, Winifred Mellor, era romano-catolică, iar Shipman știa că ar vrea să fie îngropată – așa că nu avea nevoie de nimeni de la Brooke Surgery care să semneze formularul de înmormântare. Penultima sa victimă a fost Joan Melia, omorâtă pe 12 iunie – de asemenea, îngropată –, iar ultima, Kathleen Grundy, înmormântată după ce murise „de moarte bună" pe 24 iunie. A fost vizitat de către dr. Banks în iulie pentru a discuta practicile folosite în eliberarea rețetelor și a oferit în mod voluntar informații despre rata crescută a mortalității.

Cu toate acestea, până în acest punct erau puse mai multe întrebări ca rezultat al unui testament lăsat de Kathleen Grundy, pe data de 9 iunie, cu doar două săptămâni înainte de a muri. „Toate proprietățile mele, banii și casa îi rămân doctorului meu." era scris cu majuscule. „Familia mea nu are nevoie de ele și vreau să-l răsplătesc pentru toată îngrijirea pe care mi-a oferit-o mie și oamenilor din Hyde. Este destul de înțelept pentru a rezolva toate problemele pe care acest lucru i le-ar putea provoca."

Testamentul a fost trimis unei firme de avocatură din Hyde pentru înregistrare și acesta îl numea pe Harold Shipman unic beneficiar, ceea ce a fost un semnal de alarmă pentru fiica lui

Kathleen Grundy, Angela Woodruff, care era avocat practician. Îi făcuse testamentul mamei sale în 1986 și rezolvase toate chestiunile juridice. Angela a discutat cu „martorii" testamentului – doi dintre pacienții lui Shipman – și pe 24 iulie s-a dus la poliția locală din Warwickshire. Au transferat problema poliției din Greater Manchester, care și-a dat seama rapid că este vorba despre același doctor pe care detectivul Smith îl „achitase" cu doar trei luni în urmă.

Cadavrul lui Kathleen Grundy a fost exhumat pe 1 august și, în același timp, s-au făcut percheziții în casa și cabinetul lui Shipman; mașina lui de scris, împreună cu dosarul medical al lui Kathleen, au fost ridicate de polițiști. (Shipman a susținut că periodic Kathleen lua cu împrumut mașina de scris, dar nu a putut să explice cum aceasta ajunsese din nou în posesia lui.) Acasă la Shipman, în garaj, poliția a găsit aproximativ 150 de seturi de studii de caz; unele dintre acestea aveau cuvântul „Mort" scris cu cerneală roșie. Tot în garaj a fost descoperită o cantitate semnificativă de bijuterii, unele dintre acestea fiind în mod sigur luate de la pacienți. Și cel mai important, au fost găsite și niște medicamente, iar testele au demonstrat că era vorba despre diamorfină. Două zile mai târziu, detectivul Bernard Postles a fost desemnat că conducă investigația a ceea ce acum era considerat a fi un caz major. După ce autopsia nu a reușit să stabilească cauza morții lui Kathleen, au fost făcute teste toxicologice și pe 14 august laboratorul a confirmat prezența în corp a unui opiaceu, fiind vorba, probabil, de morfină. În aceeași zi, Shipman a fost interogat la Biroul Central al Inspectoratului Medicamentelor, dar și de un chimist de la poliție; cu patru zile în urmă fuseseră informați de condamnarea lui Shipman pentru consumul de substanțe interzise.

Cam în același timp, în august 1998, șoferul de taxi John Shaw s-a dus la poliție și a raportat suspiciunile pe care le avea în privința lui Shipman. Fusese prieten cu unii dintre pacienții lui Shipman și era surprins să audă că aceștia muriseră. „Am întrebat

cine e medicul lor curant", a declarat el mai târziu pentru BBC. „Ce m-a făcut să fiu suspicios a fost faptul că, înainte să moară, aceştia erau foarte sănătoşi."

Pe 26 august, testamentul lui Kathleen Grundy a fost confirmat ca fiind un fals; poliția a fost informată, două zile mai târziu, că în corpul acesteia existau urme de supradoză de morfină. Harold Shipman a fost arestat pe 7 septembrie fiind suspect de crimă, de încercarea de a obține proprietăți prin minciună și de falsificare de documente. Alte trei cadavre au fost exhumate în septembrie, iar pe 7 octombrie Shipman a fost acuzat și de acele crime. Alte două cadavre au fost autopsiate în octombrie; Shipman a fost pus sub acuzare pe 11 noiembrie. Același lucru s-a întâmplat și în noiembrie: alte două exhumări, așadar alte două acuzații de crimă. Pe 22 februarie 1999, Shipman a fost acuzat de o altă crimă în urma unei exhumări și de uciderea altor șase persoane care fuseseră incinerate.

Peste 100 de persoane au depus mărturie la procesul lui Shipman, care a început pe 5 octombrie 1999 și a durat până pe 31 ianuarie 2000. Apărarea a încercat să susțină că morfina găsită în corpul celor decedați este posibil să fi provenit de la niște medicamente care au avut efect întârziat și că una dintre victime probabil că s-a sinucis. În boxa martorilor, Shipman a susținut că bănuia că Kathleen Grundy făcea abuz de medicamente, apoi a început să plângă atunci când a descris moartea ei, spunând: „Asta a fost una dintre puținele dăți când probabil că am fost mai supărat decât rudele." Avocatul apărării, Nicola Davies, a încercat să atace dovezile științifice și le-a spus juraților că acestea erau „contestabile și neserioase... În absența unor astfel de probe, concluziile trase de Ministerul Public în ceea ce privește comportamentul doctorului eșuează – la fel și întreg procesul."

Juriul format din șapte bărbați și trei femei a avut nevoie de 33 de ore și cinci minute pentru a-l găsi vinovat în unanimitate pentru toate capetele de acuzare. Chiar și atunci, Shipman nu a explicat de ce a ucis – deși procurorul Richard Henriques a

sugerat că „își exersa puterea totală de a controla viața și moartea". A continuat să facă același lucru, dar cu viața lui, sinucigându-se, potrivit unui raport, pentru a-i garanta soției sale siguranța financiară. Ea însă a refuzat să-i recunoască vinovăția.

O grădină memorială dedicată victimelor lui Shipman, cunoscută sub numele de „Garden of Tranquillity" (*Grădina liniștii*), a fost inaugurată în Hyde, pe 30 iulie 2005. „Ne va permite să tragem o linie sub evenimentele din Hyde din ultimii ani și să trecem peste", a spus consilierul Joe Kitchen, la ceremonia de deschidere. „Dar mai important decât atât, vom putea să ne luăm «la revedere» de la rudele noastre, lucru care nu a fost posibil până acum."

CAPITOLUL 16

Marea Britanie: Peter Sutcliffe – Spintecătorul din Yorkshire

„O să continuăm până când o să-l prindem pe porcul ăsta", a jurat polițistul George Oldfield în ianuarie 1980, când s-a întors la muncă după ce a fost spitalizat pe motiv de epuizare. „Știu că se face tot ce este posibil și sunt sigur că o să-l găsim." La aproape exact un an după aceea, Peter William Sutcliffe a fost arestat în prezența unei prostituate și a recunoscut că este Spintecătorul din Yorkshire, bărbatul responsabil pentru cel puțin 30 de decese care s-au produs între anii 1975 și 1980. Închis în Broadmoor mulți ani, Sutcliffe s-a întors la Închisoarea Frankland din Durham în august 2016 – a fost judecat, după 30 de ani, nemaifiind considerat bolnav mintal și nici apt de a mai sta într-un spital de psihiatrie de maximă securitate. Însă nu va fi niciodată eliberat și trimis în comunitatea sa: „Aceasta a fost o serie de crime care a terorizat, timp de câțiva ani, populația dintr-o mare parte a Yorkshire-ului", a susținut judecătorul Mitting. „Singurele explicații pentru crime, din punctul de vedere al juriului, erau furia, ura și obsesia. În afara unei atrocități teroriste, este dificil de imaginat existența altor circumstanțe în care un bărbat ar putea fi responsabil pentru atât de multe victime. Tocmai aceste circumstanțe fac potrivită acordarea unei sentințe pe viață."

Peter Sutcliffe s-a născut pe 2 iunie 1946 în familia lui John și Kathleen Sutcliffe, în Bingley, Yorkshire. Crescut în spiritul religiei catolice, nu a fost un copil puternic sau independent, preferând adesea numai compania mamei sale. Nu s-a integrat foarte bine în rândul colegilor din școala primară sau din primii ani ai gimnaziului, de multe ori fiind agresat de aceștia. Totuși, într-un final, s-a apucat de bodybuilding și a încetat să mai fie un singuratic. A părăsit școala la 15 ani și în perioada anilor 1960 a avut diferite slujbe – inclusiv una la moara locală, împreună cu tatăl său, alta ca mecanic ucenic și o alta ca gropar la Cimitirul Bingley. În februarie 1967, a cunoscut-o pe Sonia Szurma, fiica unor imigranți din Cehoslovacia, și s-au căsătorit în ziua în care ea a împlinit 24 de ani, pe 10 august 1974, după o lungă perioadă de logodnă. Până în acel moment, Sutcliffe lucrase la Britannia Works of Anderton International. De asemenea, începuse să meargă la prostituate pe care le și ataca.

Potrivit poveștii spuse de Sutcliffe la proces, în 1967, în timp ce lucra ca gropar, a început să audă o voce pe care el a considerat-o divină. În 1969, vocea i-a spus că misiunea lui în viață este să ucidă prostituatele sau să eradicheze prostituția. Totuși, în timpul interogatoriului de la poliție, el a oferit o altă poveste: în 1969, o prostituată l-a umilit îngrozitor, iar furia sa a crescut din ce în ce mai mult de-a lungul anilor. Sutcliffe auzise că Sonia îl înșală și s-a hotărât să se răzbune pe ea apelând la serviciile unei prostituate. Femeia însă nu i-a dat cele cinci lire pe care i le datora ca rest, iar proxeneții ei i-au sugerat lui Sutcliffe să uite de acest incident; când peste trei săptămâni a văzut-o din nou pe femeie, i-a cerut să-i dea banii, dar ea a intrat într-un bar și le-a spus tuturor povestea, făcându-i pe clienți să râdă de el.

Sutcliffe cunoștea în mod sigur cartierul rău famat din Yorkshire unde se practica prostituția („cartierul roșu") – cumnatul său, Robin Holland, mergea acolo de obicei să bea un pahar cu el, iar Sutcliffe se lăuda cu momentele pe care le petrecea împreună cu prostituatele. Un alt prieten, Trevor Birdsall – care a raportat

mai târziu poliției suspiciunile pe care le avea față de Sutcliffe – petrecea ore întregi cu acesta plimbându-se pe străzile din acea zonă. Birdsall era cu Sutcliffe când acesta a comis prima agresiune asupra unei prostituate, după o lună și o săptămână de la umilința pe care o îndurase. Sutcliffe a urmărit o „vacă bătrână" până la locuința ei din apropierea Parcului Manningham din Bradford și a lovit-o la ceafă cu o piatră băgată într-o șosetă. A doua zi, el a fost vizitat de doi ofițeri de poliție; femeia reținuse numărul de înmatriculare al camionetei lui Birdsall. Sutcliffe a recunoscut că a lovit-o pe femeie, însă doar cu pumnul; cu toate acestea, femeia nu a vrut să depună plângere la poliție, iar Sutcliffe a fost atenționat că de data aceasta fusese „foarte norocos".

Nu a fost la fel de norocos a doua oară când s-a întâlnit cu poliția: a fost arestat pe 29 septembrie 1969, în timp ce se ascundea după un gard viu, având un ciocan în mână. A susținut că încerca să-și găsească capacul de la roată și că avea nevoie de un ciocan ca să îl așeze la loc. Curtea nu l-a crezut și a fost amendat cu 25 de lire pentru că „era echipat de furt". La ultima înfățișare de la proces, a susținut că „o conduceam pe bătrâna Morris Minor și căutam o prostituată. Știam că asta este misiunea pe care trebuie să o îndeplinesc. Vocile îmi spuneau că nu este de ajuns să le atac. Trebuia să o fac cum trebuie. Trebuia să le omor."

Nu există dovezi care să ateste faptul că Sutcliffe a continuat atacurile în următoarea jumătate de deceniu, deși recent el a fost pus în legătură cu mai multe cazuri, unele dintre ele având loc în acea perioadă. Cu toate acestea, în iulie 1975 s-a produs prima agresiune al cărei autor se pare că era cel cunoscut sub numele de „Spintecătorul din Yorkshire". În luna februarie a acelui an, Sutcliffe a fost disponibilizat și a început să folosească toți banii pe care îi primise pentru a învăța să conducă camioane mari. Pe 4 iunie 1975, a obținut permisul de conducere Categoria A și, pentru a sărbători, și-a cumpărat un Ford Corsair alb, pe care l-a păstrat împreună cu Fordul Capri GT verde-deschis pe care îl avea de mai demult; ambele mașini au putut fi observate în locurile în

care Spintecătorul atacase în următorii ani. Căuta prostituate și, în timp ce se afla în zona Keighley, a observat o blondă atrăgătoare, de aproximativ 30 de ani, și a încercat, dar fără succes, să o urmărească până acasă. Câteva săptămâni mai târziu, a abordat-o pe aceeași femeie în Cafeneaua Wild, dar a dispărut imediat când aceasta a început să facă o scenă. În dimineața zilei de 5 iulie, foarte devreme, femeia, pe numele ei Anna Rogulskyi, se îndrepta către locuința iubitului său după ce băuse toată noaptea în Bradford, din cauză că se certase cu acesta. În timp ce mergea, o voce a întrebat-o dacă „avea chef de ceva". „Nicio șansă", a răspuns ea și a grăbit pasul. Totuși, când a ajuns acasă la iubitul ei, nu i-a răspuns nimeni la ușă, așa că și-a dat jos un pantof și a aruncat cu el în fereastră.

Anna s-a întors acasă, dar, în timp ce trecea prin dreptul Cinematografului Ritz, aceeași voce de mai devreme a întrebat-o din nou dacă „are chef de ceva". A refuzat – iar Peter Sutcliffe a urmărit-o și a lovit-o în cap de trei ori cu un ciocan. Femeia a căzut la pământ inconștientă. Sutcliffe i-a descoperit abdomenul – ridicându-i bluza și lăsându-i în jos fusta și lenjeria intimă – și a început să o taie. Totuși, un vecin a fost alertat de zgomote și a țipat, întrebând ce se întâmplă. „Intenționam să o omor, dar am fost deranjat", a spus Sutcliffe poliției. La proces, a povestit că „eram sigur că era o neisprăvită de prostituată. Mi-au fost oferite instrucțiuni despre când e cel mai bun moment să atac... S-a terminat în mai puțin de 10 secunde. Nu am vrut să sufere, am vrut doar să moară."

Descoperită la ora 2:20 a.m., Anna a fost dusă rapid la Spitalul General Airedale, apoi la Infirmeria Leeds General. A fost nevoie de 12 ore pentru a i se îndepărta așchiile de os din creier, iar doctorii erau împăcați cu ideea că va muri. Cu toate acestea, a supraviețuit având o plăcuță de oțel în craniu; a murit în aprilie 2008. Atacul a fost investigat de detectivul Perry de la Forțele de Ordine Vestice din West Yorkshire, dar până în 1978 nu a fost pus în legătură cu celelalte atacuri ale lui Sutcliffe. Vecinul care auzise

zgomotele ciudate reușise să ofere o descriere vagă a agresorului, dar, în afară de aceasta, nu existau indicii temeinice.

Sutcliffe a început să-și caute de lucru cu ajutorului carnetului de șofer pentru camioane pe care îl deținea, iar Sonia a decis să-și termine pregătirea de care avea nevoie pentru a ajunge profesoară; cuplul a fost anunțat că, în urma unei serii de avorturi, nu va mai putea avea copii, așa că Sonia a ales să-și continue studiile la care renunțase cu câțiva ani în urmă. În noaptea de 15 august 1975, Sutcliffe a ieșit în oraș să bea cu Trevor Birdsall, iar în pubul Royal Oak din centrul orașului Halifax a observat-o pe femeia de serviciu de 46 de ani, Olive Smelt. „Pun pariu că face trotuarul", i-a spus Sutcliffe lui Birdsall; dar atunci când i-a făcut un comentariu similar lui Olive, aceasta l-a trimis imediat la plimbare. Olive a fost luată cu mașina din fața barului și lăsată nu departe de ușa de la intrare a locuinței sale.

Din nefericire pentru ea, Peter Sutcliffe a văzut-o. Potrivit declarațiilor lui Birdsall de la proces, Sutcliffe a oprit mașina și „a părut să-și ducă mâinile sub scaun... Apoi Peter a făcut înconjurul mașinii și a dispărut." Birdsall nu a crezut că Sutcliffe ar fi urmărit-o pe femeie, dar de fapt acesta s-a dus pe o alee paralelă, iar când a prins-o din urmă pe Olive, „i-a spus ceva despre vreme". Olive nu s-a temut de bărbat până când acesta nu a lovit-o de două ori în cap cu ciocanul. Apoi i-a umblat prin haine și „i-a zgâriat fesele cu o pânză de bomfaier sau poate cu un cuțit. Intenția mea a fost să o omor, dar am fost întrerupt de o mașină care venea pe stradă." La proces a afirmat din nou că vocile îi spuseseră să facă asta. Apoi, Sutcliffe s-a întors la Birdsall, care a observat că acesta era „neobișnuit de tăcut". Olive a fost găsită pe stradă, la câțiva metri distanță, gemând și cerând ajutor; a fost dusă la spital cu răni severe: și-a descris craniul ca fiind „o coajă spartă de nucă-de-cocos". „Nu și-a revenit niciodată după acea noapte", a spus fiica ei, Julie, după ce Olive a murit în 2011. „A reușit să supraviețuiască și a trebuit să accepte ceea ce i s-a întâmplat. Dar

mobilitatea ei nu a mai fost niciodată la fel. A trecut prin chinurile iadului și a suferit în tăcere. Dar nu s-a plâns niciodată."

A doua zi după-amiază, Birdsall a citit articolul despre „atacul brutal... Mi-a trecut prin minte că Peter ar putea să aibă legătură cu asta." Încă o dată, cazul a fost anchetat de Forțele de Ordine Vestice din West Yorkshire, dar nu s-a făcut nicio conexiune cu alte cazuri – potrivit lui Olive, autoritățile nu au crezut-o când le-a spus că agresorul ei avea accent specific Yorkshire-ului.

Peter Sutcliffe a fost întrerupt de două ori în timp ce încerca să ia viața cuiva. Din fericire pentru Caroline Tracy Browne (cunoscută drept Tracy), în vârstă de 14 ani, acest lucru s-a întâmplat din nou când Sutcliffe a atacat-o în noaptea de 27 august 1975. Fata, elevă la liceu, împreună cu sora ei, Mandy, ieșiseră la plimbare în Silsden, în apropiere de Keighley, dar Mandy s-a întors acasă mai devreme. Tracy mergea pe un drum de țară în jurul orei 10:30 p.m., când Sutcliffe a intrat în vorbă cu ea. Când au ajuns la poarta casei ei, a atacat-o pe la spate, lovind-o de cinci ori, iar ea scoțând niște sunete care semănau, după cum a spus aceasta mai târziu, cu cele ale „[jucătorului de tenis] Jimmy Connors atunci când servea sau de câte ori lovea mingea". Tracy s-a rugat pentru viața ei, dar Sutcliffe părea neîndurător, asta până când o mașină a început să se apropie de ei. A aruncat-o pe fată peste un gard; ea a reușit să se târască până la o rulotă, ai cărei proprietari au sunat imediat după ajutor. Tracy a stat patru ore la secția de neurochirurgie pentru a putea fi salvată.

Fata a reușit să ofere o descriere clară și amănunțită a celui care a atacat-o, dar, chiar și după ce Sutcliffe a început să ucidă, detectivul James Hobson tot nu a crezut că există vreo legătură între acesta și alte atacuri. „Tracy nu era prostituată [precum femeile pe care le omorâse Spintecătorul]; am crezut la momentul respectiv că fusese lovită cu o bucată de lemn; iar toate celelalte atacuri avuseseră loc în oraș", a susținut el, în ciuda dovezilor medicale că fata fusese lovită cu un ciocan.

Descrierea făcută de Tracy a fost clară. Ea a spus unui reporter: „Mi-am amintit puloverul lui gri cu anchior pe care îl avea deasupra unei cămăși albastru-deschis, desfăcută la gât, precum și pantalonii maro-închis, care aveau buzunare în față, nu în lateral. I-am spus ofițerului de poliție că are 1,76 m înălțime, păr foarte închis, aproape negru, asemănător cu cel afro și o barbă plină. I-am menționat chiar și strungăreața și vocea anostă – un bărbat mic, cu o voce subțire", și-a amintit ea 24 de ani mai târziu. A fost tratată de două fracturi la craniu și i s-au pus 14 copci. A rămas cu o adâncitură permanentă, de 7 cm, în vârful capului și cu una mai mică, la ceafă. Sutcliffe nu a fost acuzat niciodată de atacul asupra lui Tracy, dar, într-un final, în 1992, și-a recunoscut fapta.

La două luni după atacul asupra lui Tracy, Sutcliffe a ucis pentru prima dată. Pe 29 septembrie 1975, a început să lucreze ca șofer care livra marfă la Common Road Tyre Services din Oakenshaw. La exact o lună după aceea, în noaptea de 29 octombrie, a fost oprit de Wilomena „Wilma" McCann, o femeie din Scoția, în vârstă de 28 de ani, mamă a patru copii. Wilma fusese în acea noapte în oraș, ca de obicei, lăsându-și fiii acasă și bând în patru baruri diferite înainte de a se duce în club. Consumase între 12 și 14 pahare de alcool și mergea clătinându-se. A încercat să-l facă pe un șofer de taxi să o ducă până acasă; văzând în ce stare se află femeia, acesta a refuzat-o. A încercat să oprească un șofer care conducea un Ford Capri GT, iar acesta a luat-o în mașină. Au stat de vorbă pe drumul scurt spre casa ei și, chiar înainte să ajungă acasă, Wilma l-a întrebat pe Sutcliffe dacă vrea „să se apuce de treabă". Sutcliffe și-a dat seama că Wilma este prostituată când a spus că „l-ar costa" cinci lire. A oprit mașina pe marginea drumului, acolo unde sugerase ea, dar a avut probleme în a se excita. „M-am simțit brusc clocotind de furie", le-a spus el ofițerilor în 1981. „Am coborât din mașină pentru că voiam să o lovesc, ca să-i plătesc pentru faptul că mă jignise." A urmărit-o pe un câmp,

iar când s-a așezat pe haina lui și și-a desfăcut pantalonii, ea i-a spus să termine mai repede ce are de făcut.

Peter Sutcliffe a lovit-o pe Wilma de două ori în cap cu ciocanul pe care îl ascunsese sub haină cât timp merseseră pe câmp. Voia să o lase acolo, dar și-a dat seama că trebuie să o reducă la tăcere. A luat un cuțit din cutia de scule pe care o ținea pe bancheta din spate a mașinii, i-a scos bluza și sutienul „ca să văd unde o voi înjunghia". După ce s-a asigurat că femeia a murit, și-a recuperat haina și a condus până acasă la soacra lui, unde locuia împreună cu Sonia. Potrivit mărturiei sale inițiale, „acesta a fost momentul de răscruce. Îmi dau seama că am reacționat exagerat în acel moment, nimic din ce am făcut de atunci încolo nu m-a afectat așa... Încă de prima dată am dezvoltat o ură imensă pentru prostituate ca să mă justific fiindcă am atacat-o și ucis-o pe Wilma McCann." (Într-o declarație ulterioară, s-a corectat, spunând că avea la el tot timpul ciocanul și cuțitul și că nu intenționase niciodată să facă sex cu ea.)

Wilma McCann a fost înjunghiată de 15 ori în gât, piept și abdomen, iar profesorul patolog Gee a găsit urme de spermă pe pantalonii și pe lenjeria ei intimă. Detectivul-șef Dennis Hoban de la Forțele de Ordine Vestice din West Yorkshire a fost pus să conducă ancheta; încă o dată nu a fost descoperită nicio legătură cu celelalte atacuri. Aproximativ 750 de ofițeri de poliție au fost implicați în anchetă, iar 7.000 de proprietari și 6.000 de șoferi de camion au fost interogați. Peter Sutcliffe nu s-a aflat printre ei.

Deși poliția a crezut, pentru o anumită perioadă, că moartea lui Joan Harrison, de 26 de ani, de pe data de 20 noiembrie 1975, era legată de Sutcliffe (datorită unor scrisori pe care autoritățile le primiseră, se pare, de la Spintecător), următoarea victimă confirmată a fost, de fapt, Emily Monica Jackson, de 42 de ani, care a fost ucisă în noaptea de 20 ianuarie 1976. Emiliy și soțul ei Sydney avuseseră anumite probleme financiare în perioada Crăciunului; de aceea, Emily a început să se prostitueze în schimbul banilor. Sydney o aștepta într-un bar în timp ce aceasta căuta clienți pe

străzi, apoi folosea dubița lor albastră Commer (pe care ea, nu el, putea să o conducă) pentru a câștiga banii. În acea noapte, s-au oprit în parcarea Barului Gaiety de pe Roundhay Road, în Leeds. După ce au băut ceva repede împreună, Sydney a rămas înăuntru, în timp ce Emily a părăsit barul. Deși nu s-a întors până la ora închiderii localului, Sydney nu a fost foarte îngrijorat pentru soția lui – duba era încă în parcare, așa că Emily era fie într-un alt bar, fie cu un client. Așa că a luat un taxi până acasă.

În acel moment, Emily Jackson era moartă de câteva ore. Peter Sutcliffe o văzuse, fusese de acord să-i plătească cinci lire în schimbul unor favoruri sexuale și aceasta i-a urmat indicațiile spre un loc izolat din spatele unei alei. „Îmi amintesc că atunci când am ajuns acolo era un miros puternic de parfum ieftin și de transpirație", le-a spus Sutcliffe detectivilor. „Acest lucru m-a ajutat să o urăsc și mai mult pe femeie, chiar dacă nici măcar nu o cunoșteam." Sutcliffe nu a vrut să continue să se arate interesat de a face sex, așa că s-a prefăcut că are o problemă la motor și a rugat-o să-l ajute. După ce și-a luat pe ascuns uneltele, a ridicat capota, iar Emily s-a oferit să-și folosească bricheta ca el să poată vedea mai bine. „Am făcut doi pași înapoi și am lovit-o în cap cu ciocanul", și-a amintit Sutcliffe. Apoi a târât-o într-o curte, i-a ridicat hainele și a „înjunghiat-o frenetic cu o șurubelniță Phillips [în cruce]", apoi i-a înfipt o bucată mare de lemn în vagin și a călcat-o în picioare. Când s-a urcat în mașină, s-a speriat de lumina farurilor și a plecat acasă.

Cadavrul lui Emily a fost găsit a doua zi de dimineață, la ora 8:10, iar de data aceasta, poliția a legat crima de un alt caz, având în vedere asemănările de aici cu moartea Wilmei McCann. A fost identificată o urmă de picior de la o cizmă de cauciuc Dunlop Warwick, având măsura între 7 și 8. O săptămână mai târziu, o altă prostituată a spus poliției că Emily fusese văzută cu un client într-un Land Rover, iar o descriere detaliată a mașinii și a șoferului a circulat în acea perioadă; nu au fost găsiți niciodată.

Pe 5 martie 1976, Peter Sutcliffe și-a pierdut slujba de la firma de cauciucuri unde lucra; va mai trece ceva timp până când își va găsi din nou de lucru. Asta nu l-a oprit însă din a mai ataca alte femei. În jurul orei 4:00 dimineața, pe 9 mai, Marcella Claxton, în vârstă de 20 de ani, se întorcea acasă pe Roundhay Road, în Leeds, după o seară petrecută cu prietenii în oraș. Marcella lucra de obicei ca prostituată, dar în seara aceea era liberă. Peter Sutcliffe hoinărea pe străzile din Chapeltown și a oprit chiar lângă ea, în mașina lui Corsair, de culoare albă. Sutcliffe și Marcella au avut versiuni diferite asupra evenimentelor care au urmat: ea a spus că l-a rugat să o ducă cu mașina, iar el a condus până la Soldiers Field. Apoi i-a oferit cinci lire ca să facă sex pe iarba de lângă mașină. Marcella a spus că nu vrea și s-a dus să urineze în spatele unui copac din apropiere. Versiunea lui Sutcliffe este că el nu a vrut niciodată să facă sex cu ea, „cu siguranță nu cu asta", și a folosit termeni ofensatori la adresa Marcellei (asemănători celor dintr-o descriere făcută mai târziu de poliția din Leeds).

În orice caz, ea a coborât din mașină pentru a urina, iar Sutcliffe a urmat-o. Marcella a susținut că Sutcliffe scăpase ceva din mână și că ea spera să nu fie vorba despre un cuțit; el a spus că era vorba doar de portofelul lui. Dacă îi scăpase ciocanul, l-a recuperat repede și a lovit-o în cap de opt sau de nouă ori. Marcella a spus că apoi el s-a masturbat în timp ce o privea zvârcolindu-se la pământ; Sutcliffe a negat că ar fi făcut acest lucru. După aceea, el a condus mai departe. Marcella a reușit să se târască până la o cabină telefonică și a sunat după ajutor. L-a văzut pe Sutcliffe întorcându-se în locul unde o lăsase și a crezut că „probabil s-a întors ca să mă omoare". Sutcliffe a spus poliției, în 1981: „M-am întors la mașină într-o stare de stupefacție, mă simțeam ca și cum aș fi suferit de depresie morbidă, nu-mi păsa dacă ea va spune cuiva sau nu."

La fel ca celelalte trei victime în viață ale lui Sutcliffe, Marcella a avut nevoie de operație pe creier. A continuat să sufere de leșinuri și dureri de cap. A reușit să ofere poliției o descriere, la fel ca

cea a lui Tracy Browne, destul de precisă. Cazul a fost investigat de detectivul-șef, inspectorul Bradley, dar nu a fost pus în legătură cu Spintecătorul – cel puțin nu inițial. Totuși, când cadavrul lui Irene Richardson, de 28 de ani, a fost găsit pe 6 februarie 1977 în aproape același loc în care fusese atacată Marcella, poveștii ei i-a fost acordată mai multă atenție.

În octombrie 1976, Sutcliffe își găsise, în sfârșit, de muncă: a fost angajat ca șofer de camion la T. & W.H. Clark (Holdings) Ltd. pe Proprietatea Industrială Canal Road, între Bradford și Shipley. În noaptea de 5 februarie 1977, „am condus până la Leeds, după ce s-a închis barul. Intenția mea era să găsesc o prostituată și să mai scap lumea de încă una." Irene Richardson era în locul nepotrivit și la momentul nepotrivit: în acea seară, mersese în centrul orașului pentru a-și îneca amarul și pentru a uita de multele sale griji, iar Sutcliffe a văzut-o nu departe de Barul Gaiety. Sutcliffe s-a oprit lângă ea, iar aceasta s-a urcat în mașină, fiind în mod evident disperată să facă rost de bani: „O să-ți arăt eu ce e aia distracție", i-a spus ea. „Nu o să mă gonești, nu-i așa?"

Soldiers Field era ultima lor destinație, iar Irene a mers la toaletă pentru a putea urina înainte să facă sex, dar a descoperit că aceasta erau încuiată. În timp ce se ghemuia pe câmp încercând să-și facă nevoile, Sutcliffe a lovit-o „peste cap de la spate, cel puțin de două ori, poate de trei ori. Ea a căzut. Pe urmă, eu i-am ridicat hainele, am tăiat-o pe abdomen și i-am tăiat și gâtul. Am așezat-o cu fața în jos și am acoperit-o cu haina ei. Am pus cizmele peste ea înainte să o acopăr." A fost pentru prima dată când Sutcliffe a început să așeze într-un anume fel cadavrele.

Craniul lui Irene era fracturat, iar o lovitură a trimis o bucată de os în creier. Tăieturile pe care le-a făcut Sutcliffe au afectat intestinele femeii. În vagin avea spermă, dar medicul legist a spus că nu era a criminalului. Dovezi mai importante au fost găsite lângă cadavru: urmele de cauciucuri indicau faptul că autoturismul criminalului era fie o mașină de mărime medie, fie o dubiță, iar tipul specific de cauciucuri părea că va ajuta la restrângerea

câmpului de suspecți. Din nefericire, după cum a descoperit detectivul-șef Hobson, în zona metropolitană a West Yorkshire și în zona Harrogate existau 53.000 de proprietari care aveau mașini asemănătoare. Au fost verificate 33.000 de mașini; celelalte 20.000 urmau să fie controlate în 1977, când operațiunea a fost oprită. Mașina albă Ford Corsair a lui Peter Sutcliffe – pe care acesta o cumpărase cu un an înainte – a fost unul dintre autoturismele care nu au mai apucat să fie verificate.

„Până atunci, după crima Richardson [*sic!*], prostituatele au devenit o obsesie pentru mine și eu nu mă mai puteam opri din ucis, era ca un fel de drog", a spus Sutcliffe în prima sa depoziție. În noaptea de 23 aprilie 1977, a omorât din nou. Patricia „Tina" Atkinson lucra ca prostituată în Bradford, dar, pentru că o făcea în apartamentul său de pe Oak Avenue, credea că este protejată de atacurile criminalului care ucidea doar afară. Acest lucru fusese adevărat – dar până atunci.

În acea seară, Tina a ieșit în oraș să bea ceva, dând gata, pe parcursul nopții, aproximativ 20 de shot-uri de alcool. Într-un final, a fost dată afară din Barul Carlisle și a rămas în mijlocul străzii, strigându-i „Du-te dracului!" șoferului unei alte mașini. Peter Sutcliffe conducea prin zonă și a oprit lângă ea. Femeia a sărit în autoturism și i-a spus șoferului că se pot duce în apartamentul ei. „Am parcat în fața apartamentului ei, iar ea a coborât și s-a dus înăuntru", a explicat Sutcliffe. „Când am coborât din mașină, am luat ciocanul. Îmi amintesc că ăsta era un ciocan pe care îl cumpărasem de la magazinul de unelte Clayton."

Tina s-a așezat pe pat și a început să se dezbrace, iar Sutcliffe „a lovit-o peste ceafă cu ciocanul". A căzut de pe pat, iar Sutcliffe și-a continuat atacul. Apoi a așezat-o înapoi pe pat și „a lovit-o de câteva ori în stomac și pe spate cu partea ascuțită a ciocanului". A lăsat-o în viață: „Când am plecat, încă scotea un sunet care semăna cu un gâlgâit, dar știam că nu va mai apuca să spună nimănui nimic." A lăsat din nou o urmă de cizmă.

Crima a fost pusă în corelație rapid cu celelalte, iar poliția a eliberat „notificări speciale", pe 9 și 30 mai 1977, care menționau, de asemenea, atacul asupra prostituatei Barbara Miller din martie 1975 – unul pentru care, după cum a reieșit ulterior, Sutcliffe nu era responsabil. Totuși, cu următoarea crimă Sutcliffe a arătat că nimeni nu mai este în siguranță – și a dovedit că nu era doar în căutare de prostituate.

Peter și Sonia Sutcliffe își căutau o altă locuință în după-amiaza zilei de 25 iunie 1977; apoi, el a ieșit în Bradford să bea ceva cu prietenii. Jayne MacDonald, de 16 ani, era și ea în oraș în acea seară, dansând cu prietenii, înainte să piardă ultimul autobuz spre casă. A pornit la drum cu noul ei prieten, Mark Jones, care voia să o ducă să doarmă la sora lui, dar aceasta nu era acasă. Mark și Jayne au continuat să meargă spre casa lui Jayne din Chapeltown (la șase uși distanță de locuința Wilmei McCann), dar în jurul orei 1:30 a.m., Mark s-a dus acasă după ce a stabilit să se întâlnească cu Jayne în cursul acelei săptămâni. Jayne a găsit o cabină telefonică lângă Pubul Dock Green și a încercat să cheme un taxi, dar la apelul ei nu a răspuns nimeni. Așa că a continuat să meargă singură pe drum.

Sutcliffe aștepta. Își dusese prietenii acasă, apoi condusese spre Chapeltown și o observase pe Jayne care mergea prin cartierul rău-famat. El a susținut următoarele: „Am crezut în momentul în care am făcut-o că era prostituată... Dorința de a ucide prostituate era foarte mare și îmi ieșisem din minți." Și-a luat ciocanul și cuțitul cu el, a mers în spatele lui Jayne și a lovit-o peste ceafă. Apoi a târât-o de brațe, cu fața în jos, în ceea ce el a spus că ar fi fost o curte, dar care era de fapt un parc de aventuri. „Am lovit-o în cap o dată cel puțin, poate de două ori. I-am ridicat hainele, expunându-i sânii, și am înjunghiat-o de câteva ori în piept cu cuțitul. Înainte de asta, am înjunghiat-o în spate." A lăsat cadavrul într-un colț al parcului, unde a fost găsit a doua zi de doi copii. Tatăl ei, Wilfred, a fost distrus de moartea fiicei sale și a decedat doi ani mai târziu. „Am citit recent despre tatăl ei care a murit

de inimă rea", a spus Sutcliffe poliției în ianuarie 1981, „și mi-a amintit de tot. Mi-am dat seama ce fel de monstru am devenit." A uitat să menționeze că înfipsese în pieptul lui Jayne o sticlă spartă, cu dopul încă atașat; a susținut mai târziu că probabil că asta se întâmplase în timp ce îi târâse corpul.

Moartea lui Jayne a atras atenția în mod considerabil asupra forțelor de ordine care investigau cazul Spintecătorului. „O fată nevinovată a fost măcelărită" – acestea au fost cuvintele folosite în mai toate reportajele, iar un ajutor mai consistent a venit din partea cetățenilor. Moartea ei a fost corelată imediat cu cele ale Wilmei McCann, Emily Jackson, Tina Atkinson și Irene Richardson, iar detectivul George Oldfield a venit personal să facă o anchetă. Numerele mașinilor care erau de obicei parcate în zona Chapeltown au fost date jos, în cazul în care ar fi avut loc alte atacuri.

Conștient de controalele care se făceau, Sutcliffe și-a schimbat din nou zona în care să acționeze. Următoarea sa victimă a fost Maureen Long, pe care a atacat-o în mai puțin de două săptămâni după ce a ucis-o pe Jayne. La primele ore ale zilei de 10 iulie 1977, s-a oferit să o ducă acasă cu mașina pe Maureen. Aceasta mergea pe stradă în jurul orei 2:00 a.m., când Sutcliffe s-a oprit, iar ea i-a acceptat oferta. Încă o dată fusese cu prietenii să bea în Bradford și îi dusese acasă; de data aceasta, în schimb, a rămas în zonă, în loc să meargă la Leeds.

Maureen i-a spus lui Sutcliffe că locuia în Bowling, dar l-a rugat să nu oprească în fața casei. Dacă nu era nimeni acasă, a explicat ea, puteau intra – asta, bineînțeles, dacă lui Sutcliffe îi plăcea de ea. „I-am spus că îmi place de ea, doar ca să îi fac pe plac." A bătut la ușă, apoi s-a întors la mașină, sugerând să mergem prin spatele casei. Sutcliffe i-a urmat instrucțiunile, oprindu-se lângă un teren viran. Când ea s-a dus să urineze, el și-a scos ciocanul și cuțitul. „Cât stătea pe vine, am lovit-o în cap cu ciocanul." Apoi a târât-o pe terenul viran, „i-am ridicat hainele și am înjunghiat-o de trei sau de patru ori cu cuțitul în piept și în spate." Nu a fost întrerupt de vreo rulotă care să treacă cu luminile aprinse, iar

odată ce „am considerat că am înjunghiat-o atât cât trebuie", s-a întors la mașină și a plecat.

La 8:30 dimineața, două femei mergeau pe lângă terenul viran și au auzit niște plânsete, despre care au crezut inițial că ar fi ale unui copil. Maureen supraviețuise. A fost transportată de urgență la spital, iar detectivul Oldfield i-a convins pe medici să o lase să vorbească cu poliția înainte de a intra în operație – le-a oferit o descriere a lui Sutcliffe și a mașinii lui, dar, după cum se temea Oldfield, după operație nu și-a mai amintit nimic. „Am avut un șoc puternic și am crezut că ajunsesem la capătul liniei", și-a amintit Sutcliffe. „Peste câteva zile, am citit că Long suferea de pierderi de memorie, așa că nu mai eram atât de îngrijorat că voi fi prins."

Nu de memoria lui Maureen trebuia să-și facă griji. Paznicul de noapte de la terenul viran a observat prezența unei mașini despre care credea că este un Ford Cortina, iar cu toate că asta însemna că poliția nu mai căuta Corsair-ul lui Sutcliffe, exista totuși un risc. A încercat să o vândă, dar nu a reușit, așa că a dezmembrat-o și a comercializat piesele separat, apoi și-a cumpărat un Ford Corsair roșu. 10.000 de vehicule au fost verificate în urma acestei tentative de crimă și 3.000 de proprietari au fost interogați. La caz lucrau cu normă întreagă 304 ofițeri de poliție, interogând peste 175.000 de oameni și luând peste 12.500 de declarații. Având în vedere că Ford Cortina era o mașină folosită mult de taximetriști, cei care aveau această slujbă au fost verificați cu mai multă atenție, iar unul în mod special, Terry Hawkshaw, a fost adus la secție pentru un interogatoriu îndelungat; într-un final, polițiștii și-au dat seama că acesta avea un alibi puternic pentru una dintre ultimele crime.

Familia Sutcliffe s-a mutat în noua locuință pe 26 august; peste o săptămână, Sonia a început să predea la Școala generală Holmfield. Pe 1 octombrie, Sutcliffe a ucis din nou, de data aceasta mult mai departe de casă, în Manchester. „Mi-am dat seama că lucrurile o cam iau razna în Leeds și Bradford. Oamenii mă

porecliseră Spintecătorul. Am decis să merg în Manchester și să ucid o prostituată." Jean Jordan (zisă Jean Royle) locuia în Moss Side împreună cu soțul ei nelegitim, Alan Royle, și cei doi copii ai lor, iar în acea seară ieșise în oraș să se întâlnească cu o altă prostituată. Sutcliffe a văzut-o pe Jean cu un grup de prieteni, iar ea a fost de acord să meargă cu el; „a fost cea mai mare greșeală pe care a făcut-o vreodată", a spus Sutcliffe însuși – Jean fusese pe punctul de a merge cu un alt client. A plătit-o cu cinci lire și a condus-o până pe Princess Road, Chorlton, în apropiere de Cimitirul Southern.

Jean a fost de acord să sară un gard pentru a avea parte de mai multă intimitate, iar în timp ce făcea asta, Sutcliffe a lovit-o în cap cu ciocanul. Când era îngrijorat că Maureen Long și-ar putea aminti detalii despre el, a aruncat arma crimei; ciocanul îl găsise în garajul din noua locuință. „Am lovit-o din nou și din nou în cap până când gemetele s-au oprit." A fost întrerupt de o altă mașină, așa că a târât-o pe Jean în boscheți și i-a aruncat poșeta. Doar când conducea spre casă și-a amintit că o plătise pe Jean cu o bancnotă nouă de cinci lire pe care o luase din salariu. Nu a îndrăznit să se întoarcă – cel puțin, nu imediat.

Spre surpriza lui Sutcliffe, cadavrul lui Jean nu a fost descoperit imediat, așa cum se întâmplase în cazul celorlalte victime. Asta însemna că avea o șansă să-și repare greșeala, așa că, o săptămână mai târziu, s-a întors în locul în care o lăsase pe femeie, i-a dezbrăcat cadavrul și a căutat cele cinci lire. Nu a găsit banii și nici nu a reușit să-i localizeze poșeta. S-a decis să creeze un „mister referitor la cadavru". „Am scăpat de frustrare folosind o bucată de geam spart cu care am tăiat-o pe burtă", a explicat el, subliniind că adusese un fierăstrău din mașină, „cu intenția de a-i tăia capul. Am început să-i tai gâtul, lama nu cred că era prea bine ascuțită pentru că nu ajungeam nicăieri, așa că am renunțat." Sutcliffe a lovit-o și a întors-o pe partea cealaltă înainte să plece.

Avea dreptate să fie îngrijorat pentru bancnota pe care i-o dăduse. După cum a scris mai târziu Sir Lawrence Byford în

raportul său asupra eşecurilor poliției în ancheta Spintecătorului, „recuperarea acestei bancnote noi, la două săptămâni după deces, a marcat un nou stadiu semnificativ în ancheta crimelor în serie". Pe 2 noiembrie, poliția a venit la ușa lui Peter Sutcliffe – dar cei doi detectivi care l-au interogat au fost destul de mulţumiți de povestea lui potrivit căreia nu fusese în Manchester în ultimul an decât în interes de serviciu şi mersese acolo cu soția lui atât în noaptea în care avusese loc crima asupra lui Jean, cât şi în noaptea în care corpul îi fusese mutilat. Pe 8 noiembrie, a fost interogat din nou; mama lui Sutcliffe a confirmat că fiul şi nora ei fuseseră la o petrecere de casă nouă în noaptea în care avusese loc mutilarea. De fapt, Sutcliffe o tăiase pe femeie la sfârşitul petrecerii, după ce îşi dusese familia înapoi la Bingley; cadavrul lui Jean a fost găsit a doua zi, acolo unde îl aruncase Sutcliffe.

Următorul atac a avut loc pe 14 decembrie 1977, asupra unei prostituate în vârstă de 25 de ani, Marilyn Moore, care lucra în Chapeltown când a fost abordată de Sutcliffe, care îşi spunea „Dave". Fata a observat că el se purta familiar cu fetele din zonă. Acesta a dus-o pe un teren viran din spatele unei mori – nu departe de locul crimei asupra Wilmei McCann. Când s-au oprit, Sutcliffe a sugerat ca ea să se urce pe bancheta din spate, iar când ea s-a dus să facă ce i-a zis acesta, el a luat ciocanul şi a lovit-o. Totuşi, zona era, după cum a spus chiar Sutcliffe, „o oază de noroi" şi a alunecat. „Am apucat doar să o lovesc puţin în cap." Apoi a încercat să o lovească din nou, dar Marilyn a continuat să ţipe, atrăgând atenția. Sutcliffe s-a urcat în maşină, iar după ce cauciucurile s-au învârtit de câteva ori în gol în noroi, a reuşit să plece.

De fapt, Sutcliffe o lovise pe Marilyn de opt ori, producându-i fracturi ale craniului şi răni la mâini. Prostituata a reuşit totuşi să ofere o descriere foarte bună a agresorului său, dar poliției nu i s-a părut destul de credibilă. Cu toate acestea, urmele de cauciucuri ale maşinii lui Sutcliffe se potriveau celor găsite la locul crimei lui Irene Richardson. Cazul a fost într-un final corelat cu ancheta Spintecătorului în mai.

Următoarea victimă, Yvonne Pearson, a fost ucisă pe 21 ianuarie 1978, dar corpul ei nu a fost descoperit până în martie. Aceasta a fost abordată de Sutcliffe în Lumb Lane, Bradford, și dusă pe un câmp deschis din apropierea Brutăriei Silvio. În timp ce se ducea să urce pe bancheta din spate a mașinii, Sutcliffe a lovit-o de două ori și a târât-o lângă o canapea veche. Spre oroarea lui, o altă mașină s-a oprit lângă a sa, iar înăuntru erau un bărbat și o femeie. Yvonne gemea, așa că Sutcliffe i-a îndesat în gură și pe gât bucăți din materialul de la canapea în timp ce o ținea de nas. Mașina a plecat în sfârșit, lăsându-l pe Sutcliffe „să clocotească de furie". A lovit-o tare pe Yvonne – dar apoi, a spus el, i-a cerut scuze, înainte să-și dea seama că era moartă. A ascuns-o sub canapea și a plecat acasă.

Dispariția lui Yvonne a fost anunțată peste două zile – își lăsase copiii cu o dădacă de 16 ani –, dar, din moment ce era așteptată la tribunal și se presupunea că va fi băgată la închisoare, unii au crezut că pur și simplu a dispărut. Cadavrul ei a fost găsit în Duminica Paștelui, pe 26 martie, dar existau câteva ciudățenii legate de descoperire: brațul îi ieșea mult în afară, ceea ce ar fi însemnat că ar fi putut fi găsită mult mai repede, iar sub corpul ei era un ziar din februarie. Sutcliffe a negat întotdeauna că s-ar fi întors la locul crimei. De asemenea, părea că ar fi fost lovită mai degrabă cu un bolovan decât cu un ciocan, așa că a trecut ceva timp până când aceasta a fost considerată crima Spintecătorului.

Doar 10 zile s-au scurs între moartea lui Yvonne și următoarea crimă a lui Sutcliffe. Pe 31 ianuarie, a ucis-o pe Helen Rytka, o prostituată care lucra cu sora ei geamănă în Huddersfield. Cele două au încercat să aibă grijă una de cealaltă, notându-și numărul de înmatriculare al mașinii în care se urca fiecare și stabilind să se întâlnească ulterior la o anumită oră. În acea seară, Helen a ajuns la locul stabilit cu câteva minute înaintea surorii sale, Rita, și a profitat de moment ca să mai ia un client. Din nefericire pentru ea, acesta era Peter Sutcliffe, cu care a mers în depozitul de cherestea Garrads.

În loc să se ducă pe bancheta din spate, Helen a început să se dezbrace în față, dar apoi și-a dat seama că în spate ar fi mult mai bine. După cum îi era obiceiul, Sutcliffe și-a luat ciocanul și a lovit-o pe fată în timp ce aceasta se urca în mașină – dar a dat de marginea ușii, ceea ce „a diminuat impactul cu craniul, atingând-o doar. Alarmată, a sărit afară din mașină... și a exclamat: «Ce-a fost asta?» La care eu i-am răspuns: «Doar o mostră din asta!» și i-am dat o lovitură furioasă în cap, care a pus-o la pământ." Când Helen zăcea acolo, Sutcliffe a lovit-o din nou.

Totuși, în zonă erau multe taxiuri, așa că Sutcliffe a târât-o pe Helen până la marginea depozitului și a făcut sex cu ea „pentru că era singura posibilitate... să o fac să tacă". (Polițiștilor nu le-a venit să creadă acest lucru, având în vedere tot ceea ce spusese el până atunci despre prostituate; „nu există nicio dovadă criminalistică concludentă care să-i susțină declarația", a scris Sir Lawrence Byford.) Helen încă gemea și se mișca, așa că Sutcliffe a înjunghiat-o în zona coastelor și în inimă de cinci sau de șase ori. Apoi a ascuns-o și a acoperit-o cu o foaie de azbest. Sora lui Helen, Rita, nu i-a anunțat dispariția timp de trei zile, dar când a făcut-o, unui câine polițist i-au trebuit doar 10 minute pentru a-i găsi cadavrul în depozit.

Pe 10 martie, detectivul Oldfield a primit o scrisoare care se presupunea a fi de la „Jack Spintecătorul". Nu a fost prima astfel de metodă de comunicare și, asemenea alteia care mai fusese luată în serios, avea ștampilă de Sunderland. O altă scrisoare a fost trimisă editorului de la *Daily Mirror*, la biroul din Manchester, trei zile mai târziu. Nu a fost pornită imediat vreo acțiune. La două zile după aceea, detectivul Hoban a murit pe neașteptate; în parte, acest lucru a dus la o reconsiderare a multor atacuri și omoruri, iar detectivul John Domaille a fost pus să coordoneze verificările.

Ultima victimă a lui Sutcliffe din 1978 – și, într-adevăr, ultima timp de un an – a fost Vera Millward, de 40 de ani, pe care a abordat-o în Manchester pe 16 mai și a condus-o pe terenurile

Infirmeriei Regale a orașului. Până acum, Sutcliffe își respectase rutina: în timp ce Vera se ducea pe bancheta din spate, Sutcliffe a lovit-o, a târât-o și a tăiat-o pe burtă, făcând ca ce era în interiorul intestinelor să se verse. Strigătele sale de ajutor au fost ignorate. A fost găsită a doua zi, cu pantofii așezați cu grijă pe cadavru. Urmele de cauciucuri din apropiere erau aceleași cu cele găsite lângă Irene Richardson și Marilyn Moore.

Personalul de la Baza Națională de Date și Aripa de Dezvoltare Științifică a Poliției a petrecut ceva timp introducând în calculator rezultatele „observațiilor" făcute pe marginea numerelor de înmatriculare ale mașinilor din zonele de lângă acel cartier rău famat unde lucrau multe prostituate, iar când numele lui Peter Sutcliffe a apărut pentru că mașina lui fusese văzută și în Chapeltown, și în Bradford, a fost din nou interogat, dar acesta a reușit să ofere motive credibile pentru care mașina lui se afla acolo. A negat că ar fi apelat vreodată la serviciile unor prostituate. Cu toate acestea, detectivul Peter Smith nu a fost convins de răspunsurile lui, așa că l-a interogat pe Sutcliffe din nou în noiembrie; detectivul Smith a dat de urma Corsair-ului lui Smith, pe care îl vânduse în august și care acum avea cauciucuri noi.

Toată atenția excesivă acordată acestor cazuri poate fi explicația motivului pentru care Peter Sutcliffe nu a mai atacat pentru o anumită perioadă de timp. Deși nu a fost niciodată pusă oficial pe lista crimelor lui, studenta de 22 de ani Ann Rooney a fost lovită la cap cu un ciocan pe 2 martie 1979. Descrierea pe care a oferit-o despre atacatorul ei se potrivea cu semnalmentele lui Sutcliffe, dar poliția nu era conștientă de faptul că autoturismul său actual, un Sunbeam Rapier (pe care îl cumpărase în mai 1978, cu trei luni înainte de a se descotorosi de Corsair-ul său roșu), fusese observat de trei ori în zonele din cartierul roșu. Potrivit spuselor detectivului Keith Hellawell, Sutcliffe a recunoscut, în 1992, că a atacat în Bradford o tânără studentă irlandeză, iar detaliile se potriveau cu acțiunea violentă asupra lui Ann.

Nu a trecut mult timp până când a acționat din nou. Uciderea lui Josephine Whitaker, în noaptea de 4 aprilie 1979, a avut loc la două săptămâni după ce detectivul Oldfield a primit din Sunderland o altă scrisoare de la „Spintecător" – iar poliția a tras concluzii greșite după ce a citit-o. Expeditorul scrisorii inclusese atacul asupra lui Joan Harrison pe lista crimelor Spintecătorului, iar polițiștii au luat dovezile criminalistice și le-au atașat profilului lor. Scrisoarea mai spunea că următoarea victimă va fi „o curvă bătrână".

Josephine Whitaker nu a fost. Lucra ca funcționară la o societate de construcții și nu avea nicio legătură cu prostituția. Avea doar 19 ani, tocmai își vizitase bunicii și acum se întorcea acasă. Așa cum procedase și în cazul lui Tracy Browne cu câțiva ani mai înainte, Sutcliffe a prins-o din urmă pe Josephine și a început să stea de vorbă cu ea, având în buzunar ciocanul și șurubelnița Phillips. „I-am spus că nu știi în cine să mai ai încredere în ziua de azi", și-a amintit Sutcliffe. După câteva minute, i-a distras atenția și a lovit-o cu ciocanul. A târât-o în niște tufe, a dezbrăcat-o și a înjunghiat-o „cu frenezie" în piept și în burtă. Polițiștilor care l-au arestat le-a spus: „Mi-am dat seama că nu e prostituată, dar în acel moment nu mă deranja, voiam doar să omor o femeie." La tribunal a susținut că vocea îi spusese: „Asta e o poveste plauzibilă. Încearcă să mă păcălească. E foarte deșteaptă fata asta. Dar tu nu o să cazi în capcana asta."

Cadavrul ei a fost găsit a doua zi de dimineață, la ora 6:30. În rănile Josephinei, poliția a găsit urme dintr-un ulei folosit în magazinele tehnice, care fusese observat și pe scrisoarea din Sunderland. Mici bucăți de metal, de la șurubelnița pe care o ascuțise Sutcliffe, au fost găsite în răni, făcându-i pe polițiști să suspecteze faptul că autorul era electrician sau mecanic. Urmele de cizme din apropiere sugerau, de asemenea, că cel care le purta putea fi chiar șofer de camion. (Când a fost interogat anul următor, Sutcliffe purta aceleași cizme; a spus că polițiștii nu și-au dat seama de acest lucru.)

Poliția a fost ținută și mai departe de urmele lui Sutcliffe din cauza unei înregistrări trimise pe 18 iunie, din Sunderland, detectivului Oldfield, de către cineva care locuia, „de când se știa, la 8 km de Sunderland." „Sunt Jack", spunea vocea. „Văd că nu aveți noroc să mă prindeți. Am cel mai mare respect pentru tine, George, dar, Doamne, acum nu ești mai aproape să mă prinzi decât erai în urmă cu patru ani, când am început." Examinările criminalistice ale plicului l-au pus în legătură pe acesta cu celelalte scrisori și cu crima asupra lui Harrison, iar la o conferință de presă, pe 26 iunie, detaliile au fost făcute publice.

Proprietarii acelor mașini care fuseseră văzute în trei zone separate de observație au avut prioritate la interogatoriu. Peter Sutcliffe fusese văzut în toate cele trei zone – Leeds, Bradford și Manchester –, așa că a fost chestionat pe 29 iulie 1979. Totuși, cei care îi puneau întrebările nu știau că acesta mai fusese supus unui interogatoriu și înainte. Și, deși ofițerii nu au fost mulțumiți de răspunsurile lui Sutcliffe, s-a ajuns la concluzia că scrisul lui nu se potrivea totuși cu cel din scrisorile trimise de Spintecător – așa că a fost eliminat din anchetă. Peste mai puțin de șase săptămâni, pe 2 septembrie, Sutcliffe a ucis din nou.

Victima sa a fost o studentă de 20 de ani, Barbara Leach, care se hotărâse să se plimbe puțin după ce plecase din Barul Mannville Arms, unde băuse cu niște prieteni. Peter Sutcliffe se descotorosise de mașina sa, un Sunbeam Rapier, și acum conducea un Rover 3.5. Era în „căutarea unei victime" și a văzut-o pe Barbara (la care se referea în declarațiile sale ca fiind „domnișoara Leach"– celorlalte victime le folosea numele mic). Ea a trecut pe lângă mașină lui Sutcliffe, el a coborât, a urmărit-o, a lovit-o în cap cu ciocanul și a târât-o în spatele unei case. Apoi a înjunghiat-o de opt ori și a ascuns-o în spatele unor tomberoane de gunoi. A fost găsită a doua zi, după ce colega ei de cameră a alertat poliția.

La 10 zile după ce a fost descoperit cadavrul Barbarei, poliția din West Yorkshire a făcut un „Anunț Special" către toate forțele de ordine din țară, menționând cele 16 atacuri, urmele de cauciuc,

scrisorile și înregistrarea. În mod surprinzător, nicio descriere și niciun portret robot nu au fost incluse aici. Anunțul mai spunea:

O persoană poate fi eliminată din anchetă dacă:
(a) Nu s-a născut între anii 1924 și 1959.
(b) Este în mod evident o persoană de culoare.
(c) Mărimea pantofului este 43 sau mai mare.
(d) Are altă grupă de sânge în afară de B.
(e) Accentul său e diferit de un accent din nord-est (de un „Geordie").

Sutcliffe a fost supus din nou unui interogatoriu pe 23 octombrie din cauza detectivului Smith, care era îngrijorat de faptul că alibiul lui Peter din momentul morții lui Jean Jordan nu era bun. Ofițerii implicați nu știau despre celelalte interogatorii ale lui Sutcliffe. Sonia i-a oferit un alibi pentru noaptea de 2 septembrie, iar caligrafia acestuia a ajutat din nou la eliminarea lui de pe lista suspecților.

(În 2005, la aproape 30 de ani de la trimiterea scrisorilor false echipei Spintecătorului, farsorul a fost prins după ce ADN-ul de pe una din scrisori s-a potrivit cu cel al lui John Samuel Humble. ADN-ul lui era introdus în sistem și înregistrat în urma unei arestări din 2000, fiind acuzat de împiedicarea cursului justiției. În 2006, fost condamnat la opt ani de închisoare și în 2010 a fost eliberat pe cauțiune. Crima pe care Humble o adăugase pe lista Spintecătorului – cea asupra lui Joan Harrison – fusese comisă de agresorul sexual Christopher Smith.)

Din cauza aparentei incapacități a poliției de a-și coordona investigația și de a-și da seama de faptul că numele lui Peter Sutcliffe apărea constant în cursul acesteia, au apărut diverse teorii ale conspirației. Până la sfârșitul anului 1979, poliția știa că probabil doar 241 de persoane ar fi putut avea bancnota de cinci lire; Sutcliffe era numărul 76 pe listă, al 44-lea din cei 49 de angajați de la Clark's. Atunci când lista a fost confruntată cu numele celor

care mai fuseseră interogați, ofițerii au crezut că nu-l mai văzuseră pe Sutcliffe.

Pe 13 ianuarie 1980, Sutcliffe a fost interogat de doi detectivi care nu-i știau istoricul. A spus în mod voluntar că mai fusese întrebat de mașinile lui, așa că suspiciunile ofițerilor au crescut. Încălțămintea și uneltele sale au fost verificate, dar detectivii nu au găsit perechea de cizme de cauciuc pe care Sutcliffe o purtase când a ucis-o pe Emily Jackson. Au propus ca Sutcliffe să fie anchetat de o altă echipă, iar acest interogatoriu a avut loc la Kirkstall Forge Engineering, pe 30 ianuarie – ziua în care purtase cizmele. O a treia echipă l-a interogat pe 7 februarie. Deși toți ofițerii erau suspicioși în ceea ce îl privește, alibiul din seara în care cadavrul lui Jean Jordan fusese mutilat era foarte unul serios. A fost arestat pe 25 iunie, în cartierul roșu, pentru conducere în stare de ebrietate, dar ofițerii care l-au reținut i-au spus că fusese exclus din anchetă.

Din septembrie 1979, Sutcliffe nu mai cedase dorinței lui de a mai ucide pe cineva. Din primăvara anului 1979, avea o aventură cu Theresa Douglas, care locuia în apropiere de Glasgow. S-a dat drept Peter Logan din Yorkshire și și-a creat o întreagă identitate falsă. Familiei Theresei i-a fost greu să facă vreo legătură între „Peter Logan" și „Peter Sutcliffe" atunci când adevărul a ieșit la iveală.

Cât timp aștepta începerea procesului pentru infracțiunea rutieră comisă, Sutcliffe a început să ucidă din nou. Marguerite Walls, de 47 de ani – care lucra ca funcționar public, deși Sutcliffe a susținut că el credea că este o „prostituată mizerabilă" – mergea spre casă, în Leeds, noaptea târziu, pe 20 august 1980. A lovit-o în cap, a legat-o de gât cu o sfoară și a târât-o pe alee. Apoi, în mod neobișnuit, a strangulat-o în loc să o înjunghie înainte de a o dezbrăca și de a o acoperi cu iarbă tăiată și frunze. Poliția nu a crezut că aceasta a fost una dintre crimele Spintecătorului – până când Sutcliffe nu a recunoscut-o. „Pentru că presa și mass-media îmi puseseră deja o etichetă, am fost cunoscut ceva timp ca

«Spintecătorul din Yorkshire»", a spus el în cea de-a doua serie de interogatorii, la trei săptămâni după arest. „Ceea ce în mintea mea nu era deloc adevărat. Era doar modalitatea mea de a le omorî, dar de fapt am găsit metoda strangulării, una mult mai îngrozitoare și care necesita mai mult timp." (La tribunal, bineînțeles, a susținut că „vocea" era responsabilă pentru aceste acțiuni.)

A folosit din nou metoda strangulării când a atacat-o pe doctorița de 35 de ani din Singapore, Uphadya Bandara, pe 24 septembrie. Femeia mergea spre casă după ce fusese în vizită la niște prieteni care locuiau în Headingley, Leeds, și s-a dat la o parte ca să-i permită persoanei care mergea în spatele ei să o depășească. Aceasta însă nu s-a oprit, ci a lovit-o în cap pe doctoriță. Peter Sutcliffe credea că femeia „merge încet, ca o prostituată", dar „nu am avut nicio unealtă cu mine ca să o pot omorî." Cel mai probabil, din cauza pantofilor care erau târâți pe trotuar cât timp el o trăgea pe femeie de sfoara albastră cu roz pe care o așezase în jurul gâtului ei, zgomotul a alertat pe cineva dintre locuitorii din zonă, pe doamna Valerie Nicholas, care a sunat la poliție. Agenții au ajuns la fața locului imediat după ce Sutcliffe plecase. Din cauza asemănărilor atacului cu cel asupra Margueritei Walls, poliția a crezut că au de-a face cu un al doilea criminal, nu cu Spintecătorul.

Pe 5 noiembrie, Sutcliffe a atacat-o, în jurul orei 8:00 p.m., pe Theresa Sykes, de 16 ani, în Huddersfield. Pur și simplu, atunci aceasta se afla la locul nepotrivit și în momentul nepotrivit: „A fost prima persoană pe care am zărit-o în seara aceea", a spus Sutcliffe. „Am văzut-o mergând pe drum, am urmărit-o, am lovit-o de două ori și am pus-o la pământ. Dar cineva a început să țipe, așa că am fugit și m-am ascuns într-o grădină." Theresa a reușit să pună mâna pe armă și a confirmat că era din metal. Iubitul ei, Jim Furey, care era acasă și avea grijă de copilul lor, a auzit-o țipând și a ieșit repede din casă, urmărindu-l pe Sutcliffe în timp ce acesta fugea. Poliția nu a corelat oficial acest caz cu ancheta

Spintecătorului, chiar dacă un număr mare de ofițeri erau de părere că și aceasta este opera lui.

Ultima victimă a lui Peter Sutcliffe a fost Jacqueline Hill, o tânără de 20 de ani, ucisă pe 17 noiembrie 1980, nu departe de locul unde o atacase pe Uphadya Bandara. A folosit metoda obișnuită, urmărind-o pe Jaqueline din spate, lovind-o în cap și târând-o departe de ochii lumii. A așteptat până când o fată a trecut de intrarea aleii pe care se ascundea, apoi a dezbrăcat-o pe Jaqueline și a înjunghiat-o cu șurubelnița în plămâni și în ochi. Nu și-a dat seama că îi uitase poșeta și ochelarii în mijlocul străzii, acolo unde o atacase. Acestea au fost găsite de un student, ai cărui colegi de apartament – unul dintre ei un fost inspector de poliție din Hong Kong – au sunat la poliție. Însă cadavrul lui Jaqueline nu a fost găsit în acea seară; a fost descoperit a doua zi de dimineață.

După acest ultim atac, recompensa pentru orice fel de informație furnizată a crescut, ajungând la 50.000 de lire, iar poliția din Leeds a primit peste 8.000 de scrisori – 7.000 fiind anonime. O astfel de scrisoare a fost trimisă de prietenul lui Sutcliffe, Trevor Birdsall, care fusese chemat și el la secția de poliție din Bradford. Cu toate acestea, se pare că informațiile oferite de el nu au fost folosite la nimic.

Pe 2 ianuarie 1981, Peter Sutcliffe se pregătea să atace din nou. A plecat de acasă din Bradford în jurul orei 4:00 p.m. și a luat plăcuțe cu numere de înmatriculare pe care să le pună pe Rover-ul său și să nu fie recunoscut. Prostituata de 19 ani Denise Hall aproape că a apucat să se urce în mașina lui Sutcliffe, dar ochii lui au speriat-o și apoi a refuzat să mai meargă cu el. Olivia Reivers era cu cinci ani mai mare și avea mai puține reținеri. Sutcliffe s-a oprit lângă ea și a întrebat-o dacă vrea să facă sex cu el contra cost. A condus până la Light Trades House, unde nu aveau să fie deranjați de nimeni. Olivia era bucuroasă să facă sex în fața mașinii, dar Sutcliffe nu a reușit să aibă erecție, așa că a spus că vrea doar să stea de vorbă cu ea. Aștepta ca fata să se dea jos din mașină pentru a putea să treacă la acțiune.

Aflați în patrulare, ofițerul Robert Hydes și sergentul Robert Ring au văzut mașina și s-au apropiat de ea. În timp ce Ring verifica numerele de înmatriculare în sistemul computerizat al poliției, Hydes a fost informat de Sutcliffe că numele proprietarului era Williams, iar Olivia era prietena lui. Hydes nu a crezut toate acestea, iar când Ring a confirmat că numerele erau înregistrate pentru o mașină Skoda, nu pentru un Rover, și-a dat seama că ceva nu era în regulă. Ofițerii au dus-o pe Olivia în mașina lor, iar Sutcliffe a spus că trebuie neapărat să meargă să urineze. A dispărut din câmpul lor vizual și a ascuns lângă rezervorul de ulei cuțitul și ciocanul care fuseseră ținute în mașina lui. La secția de poliție, a reușit să scape și de celălalt cuțit pe care îl avea în buzunar. Încă mai avea cu el sfoara pe care o folosise pentru strangularea lui Marguerite și Uphadya.

Probabil că Sutcliffe a crezut că va scăpa de a fi acuzat de furtul plăcuțelor de înmatriculare, dar ce nu știa el era sarcina pe care o primiseră ofițerii de poliție: ca oricine va fi prins cu o prostituată, în circumstanțe suspecte, să fie interogat de echipa operativă care se ocupa de Spintecător. A fost transferat la secția de poliție din Dewsbury, unde detectivul Desmond O'Boyle, din echipa care se ocupa de Spintecător, a venit să-l interogheze la prânz, pe 3 ianuarie. Sutcliffe a fost cooperant, deși la început nu a vrut să le ofere o mostră din sângele lui. A susținut că nu voia să facă sex cu Olivia, ci că doar avea nevoie de cineva cu care să vorbească despre problemele lui de acasă.

Sergentul Ring era din nou de serviciu în seară aceea, la 10:00 p.m., și, când a aflat că Sutcliffe este interogat de echipa Spintecătorului, și-a amintit că suspectul dispăruse la un moment dat pentru a urina. O oră mai târziu s-a dus în locul unde îi găsise pe cei doi și a descoperit armele lui Sutcliffe. Acesta era lucrul pe care îl aștepta poliția, iar a doua zi casa familiei Sutcliffe a fost percheziționată, iar Sonia, supusă unui interogatoriu. Sergentul detectiv Peter Smith (promovat de la gradul de agent) a fost unul dintre cei care i-au interogat soțul în acea zi. Răspunsurile pe

care cei doi le-au oferit erau diferite într-un punct-cheie – la ce oră a ajuns Peter Sutcliffe acasă în noaptea în care fusese atacată Theresa Sykes. El a spus că nu s-a întors mai târziu de ora 8:00; Sonia și-a amintit clar că acesta a ajuns cu două ore mai târziu.

Inspectorul de poliție John Boyle a continuat să-l interogheze pe Sutcliffe, spunându-i că era sigur că motivul pentru care se afla în Sheffield în noaptea în care fusese arestat era ca să ucidă o prostituată. „Cred că ai probleme, unele foarte mari", a spus el. „Cred că tu m-ai adus în această situație", a răspuns Sutcliffe, apoi a recunoscut că el era Spintecătorul.

Din acel moment, a mărturisit următoarele: „Vreau doar să vă spun ce am făcut. Mă bucur că s-a terminat. Aș fi ucis-o pe fata aia în Sheffield dacă nu mă prindeați." A fost nevoie de aproape 16 ore ca el să dea din nou declarația inițială. A fost pus sub acuzare pe 5 ianuarie 1981, iar pe 20 februarie a apărut la Curtea de Magistratură din Dewsbury, unde a fost judecat – procesul a fost mutat în Old Bailey, din moment ce nici procuratura, nici apărarea nu credeau că în Yorkshire ar avea parte de o judecată corectă. Pe 29 aprilie a pledat vinovat pentru șapte acuzații de tentativă de crimă și vinovat de omucidere doar pentru 13 crime pe motiv de responsabilitate scăzută, fiindcă i se spusese să ucidă de către o voce care venea din piatra mortuară a lui Bronislaw Zapolski, de când la Sheffield se obișnuia să se sape morminte la Cimitirul Bingley. Totuși, judecătorul Boreham nu a acceptat pledoaria, din moment ce dovezile medicale „erau bazate doar pe ceea ce acuzatul le-a spus medicilor, pe nimic altceva. Mai mult decât atât, ceea ce le-a spus doctorilor intră în conflict cu ceea ce le-a declarat polițiștilor în dimineața arestului său."

Procesul lui Peter Sutcliffe a început pe 5 mai 1981, cu procurorul general Sir Michael Havers din partea acuzării și avocații James Chadwin și Sidney Levine din partea apărării. Judecătorul Boreham a subliniat în cuvântul său de încheiere că se presupunea că Sutcliffe i-ar fi spus soției sale că „va ispăși [o pedeapsă de] doar 10 ani la spitalul de nebuni dacă va putea să-i convingă pe

oameni că nu este sănătos mintal... Dacă dumneavoastră considerați că acesta este un indicator al faptului că s-a decis să fie necinstit și să încerce să dovedească faptul că e nebun, atunci acest indicator este unul semnificativ. Totul se rezuma la un singur lucru: i-a mințit Sutcliffe pe polițiști pentru a le distrage atenția de la misiunea lui? Sau i-a mințit pe doctori pentru a-i convinge că era nebun?"

Juriul a deliberat timp de cinci ore și 55 de minute și s-au întors cu un verdict dat cu o majoritate de 10 voturi la două. „Îmi este greu să-mi găsesc cuvintele adecvate pentru a descrie brutalitatea și gravitatea acestor acuzații", a spus judecătorul Boreham, condamnându-l la 20 de sentințe pe viață și adăugând: „Îmi exprim speranța că, atunci când am spus închisoare pe viață, chiar asta va primi."

Sutcliffe și-a schimbat numele, folosindu-l pe cel de fată al mamei lui, Coonan, și a fost diagnosticat cu schizofrenie paranoidă. A fost închis la Broadmoor, în 1984. A fost atacat și la Parkhurst, înainte de a fi transferat, și la Broadmoor de două ori, pierzându-și vederea la un ochi. Nu va fi eliberat niciodată din închisoare.

CAPITOLUL 17

Marea Britanie: Dennis Nilsen – Coleherne I

Așa cum a scris Ian Fleming în *Goldfinger*, „Prima oară este întâmplare. A doua oară este coincidență. A treia oară este acțiunea inamicului." Barul Coleherne Arms din Londra a fost cu siguranță ținta unor acțiuni inamice în istoria criminalilor în serie: se crede că trei criminali notorii ar fi folosit acest spațiu de întâlnire pentru gay ca loc de căutare a unor posibile victime. Localizat pe Old Brompton Road, în Earls Court, la numărul 261, a fost un bar pe care Dennis Nilsen, Michael Lupo și Colin Ireland l-au frecventat între anii 1978 și 1993. (Nu are niciun sens să vă duceți acum acolo, în speranța găsirii aceleiași ambianțe: în 2008, Coleherne a fost cumpărat de alți proprietari, renovat și redeschis sub numele de Pembroke.)

Nilsen – poreclit „Jeffrey Dahmer al Marii Britanii" – a fost responsabil de moartea a cel puțin 15 tineri între anii 1978 și 1983, pe toți întâlnindu-i în barurile din Londra, aducându-i în apartamentul său, îmbătându-i și/sau întreținând relații sexuale cu ei, iar apoi, în timp ce aceștia dormeau, strangulându-i. Odată ce erau morți, el continua să aibă conversații cu ei înainte de a se descotorosi de cadavrele lor – de cele mai multe ori, aruncându-i în toaletă. De fapt, acest lucru a condus la arestarea sa pe 9 februarie 1983, când un inginer de la Dyno-Rod a ajuns la concluzia că o bucată de carne și un os blocau scurgerea, așa că a sunat la poliție.

Atunci când legistul a confirmat că acestea erau bucăți de origine umană și când a fost clar că veniseră de la apartamentul de la etajul clădirii Cranley Gardens, polițiștii au fost foarte interesați să stea de vorbă cu chiriașul, care era așteptat să ajungă acasă de la slujba pe care o avea la Oficiul Forțelor de Muncă...

Dennis Andrew Nilsen s-a născut pe 23 noiembrie 1945, în orașul scoțian Fraserburgh, din districtul Aberdeenshire; tatăl său, de origine norvegiană, fusese un soldat detașat în Scoția în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, care s-a căsătorit cu o localnică. Nilsen a fost copilul mijlociu al acestora, iar părinții lui s-au despărțit și apoi în 1948 au divorțat – locuiseră foarte puțin împreună în timpul căsniciei, din cauză că tatăl fusese mai interesat de viața de soldat decât de îngrijirea unei familii. Nilsen a fost crescut de mama sa și de bunicii lui, fiind foarte apropiat de bunicul său, pescar, până când acesta a murit, în 1951, din cauza unui atac de cord. Mama lui l-a dus pe băiatul de șase ani să-și vadă bunicul mort, spunându-i că acesta „dormea"; Nilsen își amintea că inima începuse să-i bată mai tare când a văzut trupul neînsuflețit al acestuia.

Nilsen s-a închis în el după moartea bunicului, detestându-și ambii frați, iar mai apoi și pe mama lui, care s-a recăsătorit în 1955 – aceasta va avea încă patru copii cu noul ei soț. Inițial, băiatul de 10 ani nu s-a înțeles bine cu tatăl lui vitreg, dar treptat a început să-l respecte. Nilsen era aproape să se înece în acea perioadă, dar avea încredere că bunicul lui îl va salva într-un fel sau altul. (De fapt, a fost salvat de un alt băiat.)

Când a ajuns la pubertate, Nilsen și-a dat seama că este homosexual, cu toate că nu a fost niciodată activ, în ciuda atracției pe care o simțea pentru bărbați. A susținut, totuși, că majoritatea acelora pe care îi plăcea îi aduceau aminte de sora lui pe care a și pipăit-o o dată; de asemenea, a mai spus că el însuși a fost mângâiat de un alt băiat mai mare decât el. A făcut greșeala de a-l mângâia pe fratele său mai mare, Olav, în timp ce acesta dormea, fapt care a făcut să-i fie pusă sub semnul întrebării sexualitatea

și care a atras din partea acestuia o serie de remarci umilitoare făcute în public.

La vârsta de 14 ani, a făcut școala de cadeți, iar când a părăsit-o – după o scurtă perioadă în care a muncit într-o fabrică de conserve –, a intrat în Armata Britanică, cu intenția de a lucra ca bucătar. Și-a făcut antrenamentele de bază în Aldershot, la St. Omer Barracks, și a luat primul examen de catering la finalul perioadei de trei ani. La dușuri, încerca să stea departe de colegii săi, temându-se să nu aibă o erecție când îi va vedea dezbrăcați – homosexualitatea era ilegală în acea perioadă și o cauză a pedepselor disciplinare în armată.

A fost detașat în primul Batalion al Artileriștilor Regali, în Osnabrück, Germania de Vest, unde a început să bea foarte mult și să aibă fantezii în care era molestat de unii dintre camarazii săi. Odată, s-a trezit pe podeaua apartamentului unui tânăr german cu care băuse cu o seară înainte; nu se întâmplase nimic, spre nefericirea lui, dar a început să se gândească la posibili parteneri inconștienți sau deja morți.

Nilsen a petrecut doi ani în Osnabrück și s-a întors în Aldershot în vara anului 1966; a luat examenul oficial de catering și a fost detașat în Norvegia. În 1967, este transferat la Închisoarea Al-Mansoura din Aden, Yemenul de Sud, în timpul Insurgenței din Aden: Frontul Eliberării Naționale se lupta cu Frontul Eliberării Yemenului de Sud, iar Armata Britanică încerca să mențină pacea. Au fost vremuri periculoase pentru personalul armatei, care erau atacați în mod constant în timp ce călătoreau prin țară. Nilsen însuși a fost răpit de un taximetrist arab; bărbatul l-a bătut și l-a băgat în portbagajul taxiului. Când a ajuns la destinație și l-a scos pe Nilsen, tânărul soldat a luat cricul și l-a bătut foarte dur pe atacatorul său, apoi l-a încuiat în propriul taxi. (Nilsen i-a spus unui psihiatru înainte de proces că, de fapt, l-a omorât pe bărbat.)

Această experiență înfricoșătoare i-a alimentat fanteziile; avea propria cameră, în care se putea masturba cum și când dorea. Și-a amintit că folosea o oglindă pentru a crea iluzia că o persoană

inconștientă era cu el, iar el putea fi atât partenerul dominant, cât și cel pasiv din experiența sexuală. A fost influențat de pictura *Pluta Meduzei* a lui Théodore Géricault, o reprezentare a inaniției, a deshidratării și a eventualei decăderi în canibalism a echipajului fregatei franceze *Méduse* care, după naufragiu, a navigat pe o plută. În centru se află un bărbat în vârstă care ține cadavrul dezbrăcat și nemișcat al unui tânăr și stă, în același timp, pe cadavrul dezmembrat al unui alt tânăr. În mintea lui, Nilsen a schimbat această imagine cu o fantezie având în centru un soldat blond, tânăr, bine făcut și atrăgător, ucis recent într-o bătălie, care era dominat de „un bătrân neîngrijit, cu părul cărunt", un anonim care spăla cadavrul înainte să facă sex cu el. În acea perioadă, Nilsen avea ca partener sexual un tânăr arab.

Nilsen a părăsit Aden în ianuarie 1968 și s-a înrolat în regimentul „Argyll and Sutherland Highlanders" în timpul detașărilor lor în Plymouth, Anglia, apoi în Cipru, la Berlin și, în final, în Inverness, Scoția. În Germania a avut parte de prima sa experiență heterosexuală împreună cu o prostituată; a fost destul de lăudăros în fața camarazilor săi, dar în privat a considerat experiența ca fiind „supraevaluată" și „deprimantă". Caporalul Dennis Nilsen și-a sfârșit cariera militară în octombrie 1972, în timp ce era detașat în Insulele Shetland, pe coasta de nord a Scoției.

După ce a fost lăsat la vatră, s-a mutat înapoi în casa părintească din Strichen, dar relațiile dintre el și familie s-au răcit după ce fratele lui i-a spus mamei lor că Dennis era gay. În decembrie 1972, s-a mutat la Londra pentru a lucra în Poliția Metropolitană. S-a pregătit cu ei până în 1973, când a fost detașat ca agent debutant la secția de poliție Willesden Green. Meseria de polițist nu părea să fie pentru Nilsen, căruia îi plăcuse mai mult camaraderia din armată, și credea că stilul său de viață era incompatibil cu munca pe care o făcea: își petrecea serile bând și bucurându-se de aventuri ocazionale cu bărbați pe care îi aborda în barurile de gay. Când tatăl său a murit și i-a lăsat moștenire 1.000 de lire, a luat asta ca pe un semn, iar în decembrie, la finalul primului său an ca

polițist, și-a dat demisia și a închiriat o cameră în Cricklewood, pe Teignmouth Road, numărul 80.

După cinci luni petrecute ca agent de securitate, în mai 1974, a început să lucreze la Oficiul Forțelor de Muncă de pe Denmark Street, în centrul Londrei. Nu a fost neapărat un angajat model, deși de multe ori s-a oferit să lucreze peste program. A fost numit ofițer executiv temporar în 1979, primind postul întreg în iunie 1982, când a fost transferat în Kentish Town. De acolo îl așteptau polițiștii să se întoarcă în februarie 1983.

În noiembrie 1975, la 18 luni după ce a început să lucreze la Oficiul Forțelor de Muncă de pe Denmark Street, Nilsen l-a întâlnit pe David Gallichan, de 22 de ani, pe care l-a întâlnit în fața unui bar și l-a ajutat atunci când tânărul se afla în pericol. Băiatul acesta era homosexual și a mers la apartamentul lui Nilsen, unde cei doi au stat de vorbă și au băut timp de câteva ore, stabilind o relație de prietenie. Nilsen își găsise compania pe care o căuta – deși Gallichan a subliniat mai târziu că făceau sex foarte rar și că nu era „interesat" de Nilsen, cu toate că bărbatul era atras de el. Au decis să închirieze împreună un apartament și au găsit unul la parterul unei clădiri de pe Melrose Avenue, în Cricklewood; Nilsen negociase ca grădina din spatele clădirii să fie doar pentru folosința lor. Pe parcursul următoarelor câteva luni, Gallichan a redecorat locuința în timp ce Nilsen mergea la serviciu.

Cu timpul, relația a început să se deterioreze, iar fiecare dintre ei a adus în apartament alți parteneri sexuali ocazionali. Până la finalul anului 1977, începuseră să se certe din ce în ce mai des. În mai, Gallichan s-a mutat din acel loc, iar Nilsen a locuit singur de atunci încolo, crezând că nu era o persoană cu care altcuiva i-ar plăcea să trăiască. Nu dacă ar fi în viață, în orice caz. Va avea companie; urma să aibă ceea ce a descris în 1983 ca fiind „un alt tip de coleg de apartament".

În decembrie 1978, Nilsen a ucis pentru prima dată. Victima a fost Stephen Holmes, de 14 ani, care încercase să cumpere o băutură alcoolică din Barul Cricklewood Arms. Potrivit versiunii pe

care Nilsen a oferit-o ziarului londonez *Evening Standard*, toată ziua de 29 decembrie băuse și „petrecuse" în bar. L-a invitat pe Stephen să meargă în apartamentul lui de pe Melrose Avenue (crezând că adolescentul are cam 17 ani), iar toată noaptea cei doi au consumat mult alcool. Au adormit, iar când Nilsen s-a trezit a doua zi dimineață, l-a găsit pe Stephen întins în patul lui. „Temător să nu-l trezesc, ca să nu mă părăsească", a scris Nilsen, l-a pipăit pe băiat și a decis apoi că Stephen „va sta cu mine de Revelion, fie că vrea sau nu". S-a urcat pe Stephen și l-a strangulat cu o cravată până l-a lăsat inconștient, apoi l-a înecat într-o găleată cu apă.

Nilsen s-a masturbat cel puțin de două ori în fața cadavrului, înainte să-l ascundă sub dușumea („L-am pus frumos în noul lui pat" a fost descrierea eufemistică a acțiunii sale). O săptămână mai târziu a fost curios în ce stare se află cadavrul, așa că l-a dezgropat și a descoperit că avea pielea foarte murdară. S-a dezbrăcat și a dus cadavrul în baie, unde l-a spălat înainte de a-l așeza la loc. Holmes a rămas, timp de opt luni, reticentul coleg de apartament al lui Nilsen, până când, pe 11 august 1979, Nilsen a profitat de avantajul intimității grădinii lui și a dat foc cadavrului.

La două luni după aceea, Nilsen a încercat să-și găsească un alt chiriaș, abordând un tânăr student din Hong Kong, într-un bar de pe St Martin Lane, în centrul Londrei. Andrew Ho a reușit să scape din apartamentul lui Nilsen, unde se dusese pentru că i s-a promis că vor întreține relații sexuale, și a raportat incidentul la poliție. În final, cu toate că Nilsen a fost supus unui interogatoriu, Andrew s-a decis să nu depună plângere.

Alte șapte săptămâni au trecut până când Nilsen și-a încercat din nou norocul. Pe 3 decembrie 1979, Nilsen l-a ucis pe studentul canadian în vârstă de 23 de ani, Kenneth Ockenden, folosindu-se de firele de la o pereche de căști. Cei doi se cunoscuseră în West End; Kenneth se afla în Marea Britanie în vizită la niște rude, iar Nilsen s-a oferit să-i arate diferite atracții turistice din Londra – iar cât timp făceau asta, puteau trece și pe la apartamentul lui

Nilsen, care se afla în zonă, pentru a mânca și a bea ceva. Kenneth a fost de acord și, pe drumul spre apartament, au cumpărat de la un magazin niște whisky, rom și bere, împărțind costul acestora. În timp ce tânărul student asculta muzică, Nilsen i-a înfășurat firele de la căști în jurul gâtului și a început să-l stranguleze, târându-l pe băiat pe podea și omorându-l. Odată ce Kenneth a murit, Nilsen și-a turnat un pahar de rom, a luat căștile de pe gâtul canadianului și le-a folosit pentru a asculta el însuși niște muzică. A doua zi, a cumpărat un aparat de fotografiat Polaroid și a făcut mai multe poze cadavrului în poziții sugestive. Apoi a așezat cadavrul chiar peste el, cu picioarele desfăcute, și s-a uitat la televizor pentru câteva ore înainte de a-l înfășura în pungi de plastic și de a-l pune, ca pe cadavrul lui Holmes, sub dușumea. De cel puțin patru ori pe parcursul următoarelor două săptămâni, Nilsen l-a scos pe Kenneth de sub dușumea ca să stea cu el pe scaun, cât timp el se uita la televizor.

A trecut ceva timp până când Nilsen și-a găsit următoarea victimă. Studentul bucătar Martyn Duffey, de 16 ani, a fost ucis pe 17 mai 1980, după ce a acceptat oferta constând într-o masă și un pat cald în care să-și petreacă noaptea, ofertă pe care i-o făcuse un bărbat căruia i se făcuse milă de el în Gara Euston. Nilsen se întorcea de la o conferință din Southport și, când a trecut prin gară, l-a văzut pe băiat dormind în frig: Martyn fugise de acasă cu patru zile în urmă. Nilsen i-a dat de mâncare, iar tânărul extenuat a adormit în patul lui. După aceea, Nilsen i-a înfășurat o sfoară în jurul gâtului, s-a așezat pe pieptul băiatului și a strâns sfoara cu putere până când acesta a devenit inconștient. Apoi l-a târât pe tânăr în bucătărie, l-a înecat în chiuvetă și a făcut o baie împreună cu cadavrul acestuia.

Inițial, Nilsen a așezat cadavrul lui Martyn pe scaunul din bucătărie, apoi pe pat, unde Nilsen l-a sărutat, mângâiat și complimentat pe „cel mai tânăr băiat pe care l-am văzut vreodată". A stat pe burta lui și s-a masturbat înainte de a-l ascunde într-un dulap.

După câteva zile însă, cadavrul a început să se umfle și să miroasă urât, iar Nilsen l-a pus „direct sub duşumea".

Se crede că Nilsen a ucis alte cinci persoane – doar una dintre ele fiind identificată – înainte de sfârşitul anului 1980. Gigoloul ocazional Billy Sutherland a fost omorât în jurul datei de 20 august: scoţianul, în vârstă de 26 de ani, l-a întâlnit pe Nilsen într-un bar din apropierea Piccadilly Circus şi a mers cu el pe bulevardul Melrose Avenue. Nilsen nu a fost chiar sigur de modul în care l-a omorât pe Billy, deşi şi-a amintit că l-a strangulat pe bărbat în timp ce acesta stătea fie în picioare, fie în genunchi în faţa noului său coleg de apartament.

Potrivit mărturiilor pe care le-a făcut la începutul perioadei în care a fost închis, la un moment dat, în luna septembrie, Nilsen a ucis un muncitor irlandez cu mâini aspre. Bărbatul purta un costum vechi şi o haină şi avea între 27 şi 30 de ani; s-au cunoscut în Cricklewood Arms. Mai târziu a susţinut că nimic din toate acestea nu s-a întâmplat. Nu a negat niciodată că următoarea victimă, un gigolo bine făcut, cu vârsta de aproximativ 20 de ani, cu „trăsături ţigăneşti", care era de origine filipineză sau thailandeză, ar fi fost ucisă de el. Cei doi s-au cunoscut în Salisbury Arms în octombrie.

Următoarea crimă a fost asupra unui vagabond de 20 de ani pe care Nilsen l-a găsit dormind în faţa unei uşi de pe Charing Cross Road, cândva în luna noiembrie. Nilsen şi-a amintit că englezul avea cam 20 de ani, era slăbit din cauză că locuia pe străzi, avea un ten deschis la culoare şi dinţi lipsă. La fel ca Martyn Duffey, vagabondul a fost strangulat în timp ce dormea – Nilsen şi-a adus aminte că bărbatul a făcut o mişcare circulară cu picioarele, în timp ce îşi dădea ultima suflare. Aceasta a fost o crimă despre care Nilsen a crezut că îl va scăpa pe bărbat de o viaţă plină de „suferinţă cruntă" şi care a fost „la fel de uşoară ca atunci când furi bomboane de la un copil."

Nilsen a încercat să oprească mirosul care vedea de sub duşumea şi care devenea din ce în ce mai puternic: când se uita la

cadavre, putea vedea starea de putrefacție în care se aflau acestea, pline de viermi care ieșeau din orbitele și gurile lor. Punea deodorante sub dușumea și dădea cu insecticid de două ori pe zi. Totuși, și-a dat seama că nu vor putea să rămână acolo mult timp, așa că, la sfârșitul anului 1980, a scos cadavrele de acolo, le-a disecat și le-a dus afară ca să le dea foc într-o vatră pe care o construise în grădină. În încercarea de a ascunde mirosul foarte distinctiv de carne umană arsă, a aruncat în foc un cauciuc vechi de mașină – și a privit cum ard toate acestea. Trei copii care locuiesc în zonă au stat și ei să privească focul, dar nu au rămas până când Nilsen a scormonit prin cenușă ca să sfărâme bucățile de oase care rămăseseră intacte.

Pe 10 noiembrie, Nilsen l-a invitat pe barmanul scoțian Douglas Stewart să vină în apartamentul lui; s-au întâlnit la Golden Lion de pe Dean Street, Soho. Nilsen a încercat să-l stranguleze imediat ce a adormit, dar Douglas s-a trezit și s-a luptat cu el. A raportat atacul imediat la poliție, dar ei l-au considerat un soi de neînțelegere „domestică".

Un „hipiot cu părul lung" a fost ultima victimă a lui Nilsen în anul 1980, cândva în noiembrie sau decembrie. Bărbatul de aproape 30 de ani l-a cunoscut pe Nilsen în West End, după ce barurile se închiseseră (aproximativ după ora 11:00 p.m.), a mers în apartamentul lui și a fost ucis. Nilsen a îngropat și cadavrul acestuia sub dușumea. Din nou, Nilsen a negat ulterior că s-ar fi întâmplat acest lucru.

Criminalul în serie a început anul 1981 cu intenția de a-și continua crimele, provocându-l pe un tânăr scoțian cu ochi albaștri, în vârstă de 18 ani, pe care îl întâlnise în primele zile ale noului an la Barul Golden Lion, la un concurs de băut în apartamentul lui. Tot ce și-a amintit Nilsen despre această crimă, care s-a desfășurat în mod obișnuit (îmbătându-și victima și apoi strangulând-o cu o cravată), a fost că bărbatul purta un trening verde și adidași. „Sfârșitul zilei, sfârșitul paharului, sfârșitul unei persoane... Dușumeaua la loc, covorul înlocuit și înapoi la treabă pe Denmark

Street", a comentat ulterior Nilsen. Aproximativ o săptămână mai târziu, pe 12 ianuarie, și-a luat o zi liberă de la serviciu pe motiv de probleme de sănătate și a petrecut-o disecând cadavrul acestui bărbat și pe cel al hipiotului, înainte de a le înlocui sub duşumea cu altele. O lună mai târziu, un bărbat de până în 25 de ani, a fost următoarea victimă; încă o dată, aceştia s-au cunoscut în West End, Nilsen l-a adus pe Melrose Avenue, iar inevitabilul s-a produs.

Ţinta din aprilie 1981 a fost o provocare mai mare (deşi Nilsen şi-a retras declaraţia conform căreia îl ucisese pe acel bărbat). Era vorba despre un tânăr englez ras în cap, în vârstă de aproximativ 20 de ani, pe care l-a cunoscut lângă o tarabă cu mâncare în Leicester Square. Nilsen i-a promis mâncare mai bună şi băutură de calitate şi şi-a amintit că tânărul era foarte arogant cu privire la cât de dur era şi cât de mult îi plăcea să facă scandal. Avea tatuaje, pe unul din jurul gâtului fiind scris: „Taie aici". Nilsen l-a strangulat, apoi a urmat ceea ce era deja un ritual obişnuit. A petrecut toată ziua cu cadavrul decapitat şi dezbrăcat, apoi l-a ascuns sub podea.

A existat o perioadă de pauză înainte ca Nilsen să ucidă din nou. Este posibil ca acest lucru să se fi întâmplat pentru că proprietarul clădirii unde locuia l-a anunţat că în timpul verii vrea să renoveze clădirea. După ce Nilsen suspecta că ar fi vorba despre nişte tactici de a-l face să se mute de aici (apartamentul lui a fost complet vandalizat), cei doi au început negocierile. Nilsen a acceptat într-un final să plece de aici dacă proprietarul îi plătea 1.000 de lire reprezentând costuri de mutare. Pe 5 octombrie 1981, s-a mutat într-un apartament aflat într-o mansardă, în Cranely Gardens, numărul 23, din districtul Muswell Hill.

Totuşi, înainte de a se muta, pe 18 septembrie, l-a adăugat pe lista victimelor sale pe Malcolm Barlow, de 23 de ani. Nilsen îl găsise pe Malcolm prăbuşit în faţa casei cu 24 de ore în urmă, după ce tratamentul pentru epilepsie îi afectase picioarele. Nilsen a chemat o ambulanţă pentru bărbat, iar Barlow a fost dus la

spital; externat a doua zi de dimineață, acesta a venit să-i mulțumească lui Nilsen. După ce au luat masa împreună și au băut rom cu cola, Malcolm a adormit. Nilsen l-a strangulat – dar fiindcă nu mai avea loc sub dușumea, i-a pus cadavrul sub chiuveta din bucătărie.

Una dintre ultimele acțiuni ale lui Nilsen pe Merlose Avenue a fost să facă un alt foc de tabără pentru a se descotorosi de rămășițele ultimelor sale victime. Tăiase cadavrul irlandezului și pe cel al tipului tuns la chelie în august, iar acum terminase treaba cu Malcolm Barlow înainte de a arde, pe 4 octombrie, cele cinci cadavre. Când poliția a percheziționat proprietatea după ce l-a arestat pe Nilsen, au găsit peste o mie de bucăți de oase.

Nilsen și-a dat seama că are probleme logistice serioase cu noul său apartament, din moment ce era la ultimul etaj al clădirii și nu mai putea folosi grădina din spate pentru a scăpa de cadavre. A încercat să-l stranguleze pe studentul în vârstă de 19 ani, Paul Nobbs, pe 23 noiembrie 1981 (când Nilsen împlinea 36 de ani), după ce l-a întâlnit în Barul Golden Lion din Soho, dar dintr-un motiv sau altul, planul său a eșuat; Paul s-a trezit a doua zi de dimineață cu puține amintiri legate de noaptea trecută. A descoperit că avea vânătăi pe gât, iar doctorul i-a spus că se pare că cineva ar fi încercat să-l stranguleze. Cu toate acestea, de teamă să-și dezvăluie sexualitatea, Nobbs nu s-a dus la poliție să depună plângere. Toshimitsu Ozawa a avut parte de o confruntare asemănătoare în Ajunul Anului Nou, în 1981, dar a reușit să scape: a spus polițiștilor că Nilsen venise spre el cu o cravată. Totuși, autoritățile nu au urmărit această pistă; când l-au întrebat despre mărturia lui Toshimitsu, Nilsen a spus: „Asta mi se pare ceva înfricoșător." După aceea, Nilsen s-a abținut din a mai face alte victime timp de aproape trei luni, până în martie 1982, când a subestimat mult puterea următoarei sale ținte.

John Howlett, de 23 de ani, l-a cunoscut pe Nilsen într-un bar din apropierea Leicester Square și s-a dus cu el în Cranley Gardens pentru a continua să bea. Au făcut asta în timp ce au

vizionat un film, apoi John s-a dus în camera din față, pe care Nilsen o folosea pe post de dormitor, și a adormit. Peste o oră, Nilsen a încercat să-l trezească, dar fără succes, apoi s-a așezat pe marginea patului, holbându-se la bărbatul adormit și bând rom. „E timpul să pleci", a decis el într-un final și a început să-l stranguleze. Dar John nu voia să plece în tăcere: s-a luptat cu Nilsen, lăsându-i urme pe gât, urme care au avut nevoie de aproape o săptămână pentru a dispărea. Cu toate acestea, Nilsen a folosit o curea pentru a-l lăsa inconștient, apoi s-a retras în sufragerie tremurând din cauza a ceea ce el a numit „stresul luptei". După aceea, a încercat de încă trei ori să îl sufoce pe John, dar bărbatul continua să respire. Într-un final, Nilsen a umplut cada cu apă și i-a ținut capul lui John sub apă timp de cinci minute până când acesta s-a înecat. Odată ce bărbatul a fost mort, Nilsen i-a dezmembrat cadavrul și i-a aruncat în toaletă unele organe interne, precum și bucăți de carne; oasele mai mari le-a aruncat la gunoi.

Două luni mai târziu, Nilsen a încercat din nou să agațe pe cineva, dar nici de data asta lucrurile nu au decurs conform planului. Ținta lui a fost Carl Stottor, de 21 de ani, cu care începuse să bea la clubul renumit de gay-i Black Cap din Camden, unde Carl performa sub numele de Khara Le Fox. Ca întotdeauna, l-a convins pe tânăr să-l însoțească la apartament, unde au continuat să bea. Carl a ațipit întins pe un sac de dormit. S-a trezit puțin mai târziu și l-a găsit pe Nilsen încercând să-l stranguleze și spunându-i „să stea nemișcat". Carl a crezut că Nilsen încearcă să-l elibereze de fermoarul sacului de dormit, dar apoi și-a dat seama ce se întâmplă. „M-am trezit și am simțit ceva în jurul gâtului", a spus Carl la procesul intentat lui Nilsen. „Nu puteam respira cum trebuie. I-am simțit mâinile trăgând de fermoarul de la ceafa mea. Am leșinat."

Învățând din problemele pe care le întâmpinase în cazul lui John Howlett, Nilsen a încercat să-l înece pe Carl. „Presiunea creștea, mă durea capul și nu puteam să respir", a mărturisit Carl. „Știam că sunt în apă. Încerca să mă înece. Mă tot împingea în

apă. Odată, când am ieșit la suprafață, i-am spus: «Gata, te rog – gata!», iar el m-a împins înapoi."

„L-am strangulat până a ajuns în stare de inconștiență", și-a amintit Nilsen într-o declarație care s-a citit la proces după mărturia lui Carl. „Am crezut că murise. L-am dezbrăcat, l-am cărat în camera din spate și l-am așezat pe jos. Am dat pe gât un pahar mare după tot efortul depus și mi-am pus căștile ca să ascult muzică."

Dar Carl nu era mort – după cum și-a dat seama câinele maidanez al lui Nilsen (pe nume Bleep, dar care este descris greșit în multe documente contemporane). „Bleep a apărut și mi-a dat cu laba peste mână", continua declarația lui Nilsen. „S-a dus la bărbat și a început să schelălăie și să lingă ceea ce eu credeam că este un cadavru. Apoi am observat că mortul a început să respire și să tremure de frig. L-am tras lângă foc și i-am frecat brațele și picioarele ca să-i îmbunătățesc circulația. După 10 minute, a început să respire mai bine. Am vrut cu disperare să trăiască. L-am așezat pe pat și l-am luat în brațe ca să-i transfer cât mai multă căldură."

Carl și-a amintit că s-a trezit lângă el, la un moment dat, cu câinele lingându-l pe față, iar Nilsen i-a spus că se prinsese în fermoarul sacului de dormit în timp ce avea un coșmar, iar el l-a băgat în apă rece fiindcă avusese un șoc. Lui Carl i-au trebui două zile ca să-și recapete cunoștința complet, după care Nilsen l-a dus la gară, sperând să-l întâlnească din nou cândva! (Câinele lui Nilsen a fost un martor permanent al crimelor acestuia: „Cred că știa ce urmează să se întâmple", a scris Nilsen mai târziu. „Până și el se obișnuise cu ideea. Dacă avea loc vreo luptă violentă, se entuziasma și începea să latre.")

În septembrie 1982, Nilsen l-a cunoscut pe scoțianul Graham Allen, de 27 de ani, pe Shaftesbury Avenue, în timp ce Allen încerca să ia un taxi. Au mers la masă în Cranley Gardens și, în timp ce mânca omleta pe care i-o preparase Nilsen, gazda lui a început să-l stranguleze. A păstrat în cadă, timp de câteva zile, cadavrul lui Graham, apoi l-a disecat pe podeaua din bucătărie.

A aruncat în toaletă bucăți din carnea lui Graham și oasele mai mici, sperând ca acestea să se piardă în vastul sistem de canalizare londonez, dar s-au blocat în scurgere și au început să o blocheze.

„Iar începem", și-a spus Nilsen chiar înainte de a-și strangula ultima victimă, dependentul de heroină Stephen Sinclair. Se cunoscuseră pe Oxford Street, pe 26 ianuarie 1983, unde Stephen trăia în condiții grele; avea încheieturile bandajate pentru a acoperi tăieturile adânci pe care și le făcuse încercând să se sinucidă. Nilsen i-a cumpărat un burger și l-a invitat în Cranley Gardens. Acolo, Stephen a băut alcool și și-a injectat heroină înainte de a leșina. Nilsen a ascultat un timp opera rock *Tommy* a formației Who (unele documente sugerează că ar fi ascultat tema muzicală a thriller-ului *Jocul lui Harry*, cântată de formația Clannad) înainte de a îngenunchea în fața lui Stephen și de a-l strangula cu o legătură făcută dintr-o cravată și o sfoară. Apoi i-a spălat cadavrul și l-a dus în dormitor. Acolo, a așezat trei oglinzi în jurul patului pentru a putea vedea corpul din toate unghiurile, s-a dezbrăcat și s-a așezat lângă cadavru. Câteva ore mai târziu, a îndreptat capul lui Stephen spre el, l-a sărutat pe frunte, i-a urat noapte bună și a adormit.

Apoi a disecat cadavrul și a pus părțile corpului în pungi de plastic pe care le-a împrăștiat prin apartament: unele erau într-un dulap, altele într-o cutie de ceai, iar altele erau într-un sertar de sub cadă. A folosit bandajele de la încheieturile lui Stephen pentru a le închide etanș. Așa cum făcuse și cu restul „colegilor de apartament" de la Cranley Gardens, a fiert pe aragaz capetele, mâinile și picioarele pentru a îndepărta carnea – oala pe care a folosit-o a fost o dovadă sinistră adusă la proces, iar acum face parte din exponatele Muzeului Crimei al Poliției Metropolitane din Londra –, deși nu a avut timp să termine toată treaba.

Pe 5 februarie 1983, Nilsen le-a scris agenților imobiliari care se ocupau cu întreținerea proprietății, spunându-le că scurgerile erau înfundate și că trebuie să se facă ceva în privința aceasta. Nu a fost singurul care s-a plâns – alți rezidenți depuseseră deja

o plângere, iar angajatul celor de la Dyno-Rod, Michael Cattran, a ajuns la fața locului pe 8 februarie. A deschis capacul canalului și a găsit oase mici și o substanță asemănătoare cu carnea. Fără niciun motiv anume, Cattran a stat de vorbă cu câțiva locatari, inclusiv cu Nilsen, care a spus că „Mi se pare că cineva și-a aruncat la toaletă mâncarea de la KFC." În acea seară, odată ce muncitorii au plecat, Nilsen a deschis canalul și a îndepărtat carnea. S-a gândit dacă să cumpere pui pe care să îl arunce în canalizare pentru a ține poliția departe de el, dar, a susținut acesta, „Mă îmbolnăveau trecutul, prezentul și un viitor nesigur. Găseam intolerabilă toată presiunea vinovăției."

A doua zi, Cattran a găsit în canalizare ceva ce-i scăpase lui Nilsen. El și supraveghetorul lui au chemat poliția; profesorul David Bowen a confirmat că rămășițele erau umane; iar detectivul-șef Peter Jay și doi colegi au așteptat ca Nilsen să se întoarcă acasă de la muncă. I-au spus că erau acolo din cauza scurgerii blocate din apartamentul său, ceea ce l-a făcut pe Nilsen să se întrebe de ce era poliția implicată în așa ceva. L-au rugat să-i lase în apartament. Nilsen știa ce urma să se întâmple asta: mai devreme în acea zi îi spusese unui coleg de la Oficiul Forțelor de Muncă: „Dacă nu vin mâine, ori sunt bolnav, ori mort, ori la pușcărie."

Nilsen a fost de acord, iar ofițerii de poliție au simțit imediat ce au intrat în apartament mirosul cărnii intrate în putrefacție. I-au spus lui Nilsen că scurgerea era blocată de rămășițe umane, iar când acesta s-a prefăcut a fi șocat de ceea ce aude, detectivul Jay a spus: „Nu face pe prostul – unde este restul cadavrului?". Nilsen nu a mai simulat nevinovăția: le-a spus că restul cadavrului se afla în dulap. L-au întrebat dacă mai sunt ascunse și alte părți ale corpului, iar Nilsen a răspuns: „E o poveste lungă, începe acum mult timp. O să vă spun totul. Vreau să-mi iau o piatră de pe inimă. Nu aici – la secția de poliție." A fost reținut pentru suspiciune de crimă și dus la Secția de Poliție Hornsey.

Cât timp a stat la secție, apartamentul i-a fost percheziționat, iar profesorul Bowen a dus la morgă pungile de plastic din dulap.

Una avea două busturi disecate (unul pe verticală) și o pungă de cumpărături care conținea organe. Cealaltă avea două capete, unul care era aproape în totalitate descărnat, iar celălalt, cât de cât intact, și un bust cu brațele atașate, dar fără mâini. Ambele capete aveau urme de căldură umedă (se vedea că fuseseră fierte – lucru pe care Nilsen l-a și recunoscut la interogatoriu).

Nilsen a fost interogat pe 10 februarie și a recunoscut crimele, dar a mai menționat că, în fosta sa locuință, omorâse 12 sau 13 bărbați. De asemenea, a spus că a eșuat în uciderea altor șapte persoane, unele dintre ele reușind să scape, iar altora dându-le voie chiar el să plece. Le-a indicat polițiștilor unde se află restul rămășițelor de la Cranley Gardens – în pungi care erau în baie și în cutii de ceai –, apoi i-a însoțit pe Melrose Avenue și le-a arătat unde aprinsese focurile.

Profesorul Bowen a început să rezolve puzzle-ul macabru al rămășițelor și a reușit să găsească amprentele lui Stephen Sinclair, pe care le-a comparat cu cele din cazierul tânărului. Acest lucru i-a permis poliției să-l pună sub acuzare pe Nilsen, pe 11 februarie, apoi au început interogatoriile oficiale. Au urmat 33 de ore de pus întrebări, împărțite în 16 sesiuni, pe parcursul următoarelor zile; Nilsen a acceptat un avocat, pe Ronald T. Moss, care a stat și a ascultat descrierile concrete ale lui Nilsen referitoare la multele crime și tentative de crime pe care le făcuse pe parcursul ultimilor cinci ani. A subliniat că nu-i ucisese pe toți cei care veniseră la el acasă. „Doar o mică parte a dat de necaz." Polițiștii au reușit să găsească 14 bărbați care îl vizitaseră pe Nilsen într-unul din apartamentele sale și care nu pățiseră nimic, inclusiv câțiva din Coleherne.

Întrebat dacă are remușcări, Nilsen a răspuns: „Mi-am dorit să mă pot opri, dar nu am putut... Simțeam că îmi asum un rol de semizeu." Nu i-a plăcut în mod special să ucidă, dar „a venerat arta și actul morții". „Nu-mi plâng victimele", a adăugat el. „Nu mă plâng pe mine, nici pe cei pe care i-am îndoliat în urma acțiunilor mele."

Nilsen a fost ținut în arest preventiv în Închisoarea Brixton, iar pe 26 mai 1983 a fost considerat apt de a fi judecat la Old Bailey pentru cinci capete de acuzare de crimă și două de tentativă de omor. Inițial, Nilsen urma să pledeze nevinovat, dar, cu cinci săptămâni înainte de procesul care a început pe 24 octombrie 1983, l-a concediat pe Moss (nu pentru prima dată, dar l-a reangajat de mai multe ori până atunci) și a fost reprezentat de Ralph Haeems. Sfatul noului său avocat a fost să pledeze nevinovat din cauza responsabilității diminuate.

Procesul a durat până pe 4 noiembrie. A fost acuzat de șase crime; în ciuda interogatoriilor foarte dure și intense, polițiștii nu au reușit să identifice și celelalte victime. Nu exista niciun dubiu că Nilsen i-a ucis pe cei șase bărbați pentru moartea cărora era acuzat, le-a spus procurorul Allan Green juraților. Singura problemă era dacă pledoaria pentru responsabilitate diminuată urma să fie luată în considerare. Argumentul Ministerului Public era că, „deși există anomalii mentale, acestea nu sunt suficiente pentru a diminua substanțial responsabilitatea pe care o are pentru aceste crime". Douglas Stewart, Paul Nobbs și Carl Stottor au depus cu toții mărturie, povestind ce își aminteau despre atacurile lui Nilsen, apoi detectivul Jay a relatat cum a decurs arestarea lui Nilsen și mărturiile ulterioare, iar detectivul Chambers a citit mărturia oficială a acuzatului. Cât timp erau citite detaliile macabre ale imobilizărilor, crimelor, disecărilor și debarasărilor, juriul și judecătorul păreau îngrețoșați, iar Nilsen, impasibil.

Echipa apărării era condusă de avocatul Ivan Lawrence, care a explicat faptul că atunci când omora Nilsen suferea de o dereglare mintală care l-a împiedicat să aibă o intenție specifică pentru care să le ducă la îndeplinire. Diverși psihiatrii au depus mărturie – doi pentru apărare, unul pentru acuzare –, dar cazul s-a rezumat la o chestiune simplă, după cum a subliniat Allan Green în pledoaria finală: „Apărarea spune că pur și simplu nu se putea opri. Ministerul Public spune: Oh, ba da, putea!". Judecătorul a concluzionat subliniind următoarele: „Sunt oameni răi care fac lucruri

rele. Comiterea unei crime este unul dintre aceste lucruri... O minte poate fi rea, fără să fie anormală."

Deși majoritatea oamenilor se așteptau ca juriul să ia o decizie rapid, nu a făcut-o; în dimineața de 3 noiembrie, membrii lui s-au retras pentru a delibera, dar până la finalul zilei nu se apropiaseră de luarea unei decizii. A doua zi de dimineață, judecătorul a spus că ar accepta un verdict majoritar (până atunci, așa cum este normal în cazul unui proces cu jurați, verdictul trebuia să fie unanim). Cinci ore mai târziu, juriul a revenit în sala de judecată. A fost un verdict unanim pentru tentativa de crimă asupra lui Paul Nobbs și o majoritate de 10 la 2 voturi pentru celelalte tentative de omor și pentru cele șase crime. Nilsen s-a clătinat puțin în boxa sa atunci când a fost dat primul verdict de vinovat, dar în restul timpului a rămas impasibil.

Judecătorul a dat sentința: închisoare pe viață cu recomandarea ca acuzatul să execute cel puțin 25 de ani. „Se prea poate ca, în condițiile în care verdictul ar fi fost de vinovat pentru omor, să fie imposibil de dat o altă sentință în afară de aceasta, care este de închisoare pe viață", a spus judecătorul Croom-Johnson. „Acesta este unul dintre cazurile în care «pe viață» ar trebui să însemne «pe viață»", a scris editorul de la *Glasgow Herald*. „În cazul lui Nilsen, lipsa de remușcări, mândria de a fi «criminalul secolului» și simțul lui ciudat al umorului ar trebui să-l facă inapt de a fi eliberat."

Nilsen și-a început executarea pedepsei la Wormwood Scrubs; nu a făcut niciun recurs împotriva sentinței. După ce a fost atacat de alți deținuți în decembrie 1983, a fost transferat la Închisoarea Wakefield (după o scurtă ședere la Parkhurst). De acolo, a mers, până în anul 1993, la o instituție pentru deținuții vulnerabili din HMP Full Sutton, apoi la HMP Whitemoor. În anul următor, Michael Howard, secretarul de stat la Ministerul de Interne, i-a retras dreptul de a cere eliberare condiționată; s-a întors la Full Sutton în 2003. Prima lui victimă, Stephen Holmes, nu a fost identificată până în anul 2005; Secția de Procurori a Ministerului

Public a concluzionat că „există suficiente dovezi pentru ca un juriu să fie convins că Stephen a fost prima victimă a lui Nilsen", dar un alt proces nu ar fi fost în interesul public. Dacă era condamnat, sentința lui putea fi mărită; dovezile provenite de la victimele neidentificate jucaseră deja un rol important în procesul din 1983; Rene Barclay, directorul Serious Casework din Londra, a subliniat că „am luat deja în considerare părerile familiei lui Stephen Holmes."

În perioada în care a stat la închisoare, Nilsen a avut diverse ciocniri cu autoritățile – îndeosebi asupra posibilității de a-și publica autobiografia, „Istoria băiatului care înecă"* –, dar nu a încercat să ceară vreo formă de eliberare condiționată sau să conteste condamnarea. Rămâne la Full Stutton. Epitaful lui poate la fel de bine să fie propria replică, rostită după ce a fost condamnat: „A comis 15 omucideri și alți oameni cred că el este important."

* În original, 'The History of a Drowning Boy'. (*n. red.*)

CAPITOLUL 18

Marea Britanie: Michael Lupo – Coleherne II

La două săptămâni după ce a aflat că are virusul HIV, se pare că Michael de Marco Lupo a decis ca lumea să i-o plătească. Pe parcursul următoarelor opt săptămâni, a fost responsabil pentru strangularea a patru bărbați homosexuali și doar din cauza celui de-al cincilea, care a supraviețuit și a fost dispus să fie ispită, a fost arestat și închis. Nu i-a păsat – aparent, a râs de victime – pentru că era sigur că o să moară în curând. Legătura dintre diagnosticul primit și crime a fost exploatată de ziare, într-o perioadă în care virusul HIV începea să intre în atenția publicului – titlurile din *The Times* sunau astfel: „Bolnavul de SIDA bântuia barurile într-un război împotriva homosexualilor."

Născut în 1953, Lupo cânta în corul bisericii în țara sa natală, Italia, înainte de a intra într-o unitate comando de elită. A fost gay declarat și a avut multiple relații în zonele unde unitatea sa era detașată, dezvoltând un gust aparte pentru sadomasochism, unde el își asuma rolul de dominator. S-a mutat în Marea Britanie în 1975, unde a devenit cunoscut ca Michael Lupo și a început să lucreze ca hairstylist la un magazin Yves Saint Laurent aflat în vestul Londrei. În timp a devenit atât de cunoscut, încât și-a deschis propriul coafor, ceea ce a atras atenția celor bogați și celebri – iar „Omul Lup" (*lupo* înseamnă „lup" în italiană) a luat notițe detaliate despre toți cei cu care se culca. Agenda sa a

început să se umple cu nume importante, inclusiv cu cel al unei persoane descrise la proces ca fiind „un important actor de comedie de la televiziune", despre care s-a descoperit mai târziu că ar fi fost Kenny Everett. (Everett a fost interogat de poliție, dar nu și-a amintit nimic despre acesta.)

Lupo a susținut că, pe parcursul următorului deceniu, s-a culcat cu aproximativ 4.000 de bărbați pe care îi găsea în baruri cum ar fi Coleherne și pe care îi ducea la o casă din Roland Gardent, în South Kensington, unde își concepuse și construise propria cameră subterană de tortură. Vizitatorii săi nocturni plecau cu vânătăi, incizii și multe alte semne după ce petreceau un timp, punându-li-se cătușe și fiind loviți cu biciul de către Lupo. De asemenea, a călătorit prin lume, vizitând orașe ca Amsterdam, Berlin, Hamburg, Los Angeles și New York și frecventând baruri unde se practicau mai ales sadomasochismul și scatofilia sau coprofilia (excitarea sexuală de la fecale).

Lumea lui Lupo s-a prăbușit la începutul lui martie 1986, atunci când testul HIV a ieșit pozitiv. Nu mai simțea plăcere doar prin inducerea durerii: trebuia să o ducă mai departe, așa că pe 15 martie și-a ales prima victimă, Alex Kasson, la Barul Coleherne. (Unele surse spun că Kasson ar fi, de fapt, James Burns.) Muncitorul feroviar mergea prin baruri în căutarea unui partener, în ciuda faptului că în urmă cu câteva zile fusese diagnosticat cu SIDA, și l-a întâlnit pe Lupo. Nu se știe exact ce s-a întâmplat, dar cadavrul lui Alex a fost găsit de prostituate într-un apartament părăsit din Kensington. Corpul îi fusese mutilat – scrotul îi fusese deschis, iar cavitatea toracică era despicată și mânjită cu excremente. Fusese strangulat cu o șosetă de mătase. Din moment ce nu existau legături evidente între Lupo și Alex, poliția nu a reușit să rezolve rapid acest caz.

Următoarea victimă a lui Lupo a fost găsită pe 6 aprilie. De data aceasta, el a lăsat cadavrul lui Anthony Connolly, în vârstă de 24 de ani, pe un terasament de cale ferată din Brixton, în sudul Londrei, unde a fost găsit de un grup de copii. Fusese mutilat

în același mod ca Alex Kasson și strangulat cu aceeași șosetă de mătase. Totuși, au existat întârzieri serioase în rezolvarea cazului: colegul de apartament al lui Anthony avea HIV, iar legistul a întârziat autopsia pentru că era îngrijorat că și Anthony ar fi putut fi infectat. Atunci când acest lucru a fost dezvăluit, au apărut tensiuni între comunitatea gay și poliție: s-a sugerat că celelalte morți și atacuri ar fi putut fi prevenite dacă autopsia ar fi fost efectuată mai devreme și că – așa cum se credea că era cazul în acea perioadă – poliției nu-i pasă dacă mai moare un homosexual. Desigur că nu a ajutat faptul că ofițerii care investigau moartea lui Anthony nu știau despre crima asupra lui Alex Kasson în acea perioadă dinainte de apariția computerului.

În mai puțin de două săptămâni după aceea, în seara de 18 aprilie, Lupo și-a găsit o nouă țintă după ce a părăsit un bar de gay-i. Era pe Podul Hungerford, care traversează Tamisa din Charing Cross, în nord, spre complexul Southbank, când a văzut un homeless în vârstă de aproximativ 60 de ani. (Nu a fost niciodată identificat.) Potrivit mărturisirilor lui Lupo, ceva dinăuntrul lui „a început să urle la lume" și l-a atacat pe bărbat. După ce l-a lovit în vintre, l-a strangulat și i-a aruncat cadavrul în râu.

A doua zi, atunci când l-a întâlnit pe Mark Leyland la Charing Cross, furia lui Lupo nu dispăruse. S-au îndreptat către o toaletă publică pentru a face sex, dar Mark s-a răzgândit. Lupo l-a atacat cu o bară de fier; cu toate acestea, Mark a reușit să scape. A raportat incidentul la poliție, dar doar ca jaf, nu ca tentativă de crimă; după arestarea lui Lupo, acesta și-a înflorit mult povestea.

Damian McClusky, angajat la spital, a fost ultima victimă confirmată a lui Lupo; ultima dată a fost văzut în viață pe 24 aprilie, la cinci zile după atacul asupra lui Leyland, într-un bar din Kensington. Cadavrul său – de asemenea spânzurat, violat și mutilat cu o lamă înainte de a fi murdărit cu fecale – a fost găsit într-un apartament de la subsol.

Pe 7 mai, Lupo l-a agățat pe David Cole, un muncitor de la Căile Ferate Britanice, la clubul gay Copacabana din Earls Court,

și l-a dus într-o parcare de tiruri din sudul Londrei pentru a face sex. Lupo a încercat să-l stranguleze cu un dres negru de nailon, dar David a reușit să scape și s-a dus la poliție. Detectivul John Schumacher conducea investigația și a reușit să-l convingă pe David să fie un fel de momeală ca să îl ajute în identificarea lui Lupo. Însoțit de ofițeri sub acoperire, David s-a întors în barurile pe care le frecventa și, în seara de 15 mai, la cinci ore de la descindere, l-a observat și identificat pe Lupo pe ringul de dans din Barul Prince of Wales din Brixton.

Casa lui Lupo a fost percheziționată, iar camera de tortură a confirmat suspiciunile polițiștilor. Lupo a fost arestat și acuzat, pe 18 mai, de uciderea lui Anthony Connolly și a lui Alex Kasson; trei zile mai târziu au fost adăugate la dosar și moartea lui Damian McClusky și cea a homelessului. A fost acuzat și de tentativă de crimă asupra lui Mark Leyland și David Cole. În timpul interogatoriului, a spus polițiștilor că simțea „o dorință de a ucide", iar faptul că a aflat că are virusul HIV a dat naștere unui „raționament insensibil" și unei uri puternice față de alți bărbați homosexuali.

La procesul de la Old Bailey din iulie 1987, Lupo a pledat vinovat pentru toate capetele de acuzare și a primit patru sentințe pe viață (judecătorul a spus că „viața înseamnă viață"), plus alți 14 ani. Totuși, la un an după ce a fost trimis la Închisoarea Frankland, Comitatul Durham, a devenit un vizitator regulat al aripii spitalului unde se tratau diferite boli cauzate de virusul HIV și a murit pe 12 februarie 1995. Deși poliția i-a investigat călătoriile prin lume, nicio altă crimă nu a fost pusă pe seama sa.

CAPITOLUL 19

Marea Britanie: Colin Ireland – Coleherne III

„Să iei viața unui om este o atrocitate; să iei viața a cinci este un carnaj." Acestea au fost cuvintele judecătorului la procesul din decembrie 1993 al lui Colin Ireland, al treilea criminal în serie pentru care Barul Coleherne era un loc preferat. Ca și în cazul lui Michael Lupo, domnia lui de teroare în Londra nu a durat mult și a ajuns la final datorită comunității gay – care a ținut o petrecere la Coleherne pentru a sărbători arestarea lui. Ireland a decis, la începutul lui 1993, că va deveni criminal în serie – și exact asta a făcut din martie până în iunie.

Colin Ireland s-a născut pe 16 martie într-o veche casă de corecție din Dartford, Kent. Mama lui, Patricia Ireland, era o fată necăsătorită, în vârstă de 17 ani, pe care tatăl copilului o abandonase la scurt timp după ce născuse; nu i-a spus niciodată lui Colin cine este tatăl lui. Mama sa a locuit cu părinții ei timp de cinci ani, apoi s-au întors în Kent pentru următorii șase ani, perioadă în care Ireland și mama lui s-au mutat de nouă ori. Acest lucru însemna că educația lui a fost întreruptă des – a mers la șase școli diferite în primii ani importanți –, iar mama lui a avut diverși parteneri. Una dintre locuințele lor, își amintește Ireland mai târziu, era o casă pentru femeile și copiii fără adăpost, pe care el o descria ca fiind „degradarea personificată".

Într-un final, mama lui Ireland s-a stabilit în Dartford împreună cu noul ei partener, un electrician cu care s-a și căsătorit, iar Colin a luat numele de familie al tatălui său vitreg, Saker. În 1964, Patricia a rămas însărcinată din nou, iar familia a fost evacuată din casă. Incapabilă să se descurce cu întreținerea unui copil de 10 ani și a unui bebeluș, mama sa a decis să-l dea pe Colin în plasament; atunci când a găsit, împreună cu Saker, o locuință nouă, l-a chemat înapoi pe Colin, dar Saker a plecat la scurt timp după aceea. În 1966, când Ireland avea 12 ani, mama lui s-a recăsătorit, dar, în loc să-și schimbe din nou numele de familie, Colin a revenit la cel de Ireland.

Ireland a spus mai târziu că în jurul acestei vârste, când locuia în Sheerness, Kent, au început să îi facă avansuri bărbați mai în vârstă. Prima dată s-a întâmplat când ajuta muncitorii de la un bâlci local: un bărbat i-a oferit un lănțișor pe care să i-l dea mamei lui în schimbul unor favoruri sexuale. A doua oară s-a întâmplat la un WC public, atunci când un bărbat s-a uitat la el peste peretele toaletei. A treia oară era la cinema, iar opticianul lui l-a recunoscut și i-a cerut să facă sex cu el. Ultima dată s-a întâmplat la un magazin second-hand. Ireland i-a refuzat de fiecare dată, dar a devenit din ce în ce mai nervos.

Patru ani mai târziu, a furat patru lire ca să fugă la Londra; din nefericire a fost prins și trimis la Finchton Manor School, o școală pentru „liberă exprimare" – taxele le acoperea, în mare parte, consiliul local. Cu toate acestea, așa cum s-a întâmplat în toată perioada în care a fost la școală, Ireland a fost agresat și, drept răspuns, a dat foc unor obiecte ale agresorului. Acest lucru a dus la exmatricularea lui de la Finchton Manor, iar el a reușit să fugă la Londra.

Nu a fost panaceul la care el a sperat. În continuare era lefter și nu avea un acoperiș deasupra capului, așa că nu a trecut mult timp până s-a implicat în activități criminale. Arestat pentru furt la vârsta de 17 ani, a fost trimis la școala de corecție Hollesley Bay; a fugit de acolo și, când a fost prins din nou, a fost încarcerat

la Închisoarea Borstal, școala de corecție care acum se numește HMP Rochester, iar apoi la HMP Grendon.

A petrecut o mare parte din anii 1970 în ceea ce el descrie ca fiind „perioada [lui] pierdută, comună celor care suferă de psihopatie", când anii au trecut foarte repede. A încercat să intre în Legiunea Franceză, dar a fost respins. Începând cu decembrie 1975, a petrecut 11 luni (dintr-o sentință de 18 luni) în închisoare, fiind condamnat pentru jaf, furtul unei mașini și distrugerea proprietății, iar când a ieșit din arest s-a mutat în Swindon. Acolo, s-a îndrăgostit de o femeie de origine indiană, mai în vârstă decât el. Cei doi au plănuit să se căsătorească – până când el a fost condamnat în 1977 pentru amenințare și trimis înapoi la închisoare pentru 18 luni. Apoi a fost închis pentru jaf și, mai târziu, pentru tentativă de înșelătorie.

În 1981, a întâlnit-o pe Virginia Zammit la un curs despre „supraviețuire". Cu nouă ani mai în vârstă decât el, Zammit era într-un scaun cu rotile, fiind paralizată de la brâu în jos din cauza unui accident de mașină. Ea și Ireland s-au îndrăgostit pe loc, iar el a devenit tatăl vitreg al fetiței ei de cinci ani. Ireland se schimbase mult față de cum era în adolescență, nemaiavând corpul acela slab și deșirat care îl făcuse în liceu atât de expus agresiunilor din partea colegilor: cu înălțimea de 1,88 m, a devenit cunoscut localnicilor drept „uriașul blând" și a avut diferite slujbe, inclusiv pe cea de portar la un club de noapte pentru homosexuali.

Cu toate acestea, perioada idilică s-a terminat în 1985, când Ireland a fost condamnat la șase luni de închisoare pentru „a fi echipat [special] pentru înșelătorie". Zammit a divorțat de el în 1987 pe motiv de adulter. Interesul lui pentru a trăi cât mai mult a crescut: se ducea periodic în Dartmoor și încerca să trăiască de pe urma muncii pământului, de obicei fără succes; a devenit obsedat să mănânce doar produse proaspete și să bea numai apă îmbuteliată – ceva ce nu era un lucru foarte comun în Marea Britanie, în anii 1980.

Ireland nu a rămas singur mult timp: a cunoscut-o, în 1989, pe administratoarea Barului Devon, Janet Young, și după trei luni deja se căsătoriseră, iar el devenise tatăl vitreg a doi alți copii. Relația lor nu a durat mult, nici măcar din punct de vedere al amiabilității arătate de cei doi. Ireland devenise obsedat de control, gonind-o pe Young din dormitor și urmărind-o prin camera întunecată. De Paștele din 1990, la patru luni după nuntă, el i-a golit toată casa și contul bancar, iar ea a fost obligată să se mute împreună cu copiii într-o locuință pentru oamenii fără adăpost.

A traversat țara pentru următoarea sa slujbă, până la Essex, la un adăpost destinat persoanelor fără locuință, unde a ajuns manager adjunct. Până în acest moment, avusese o altă iubită, dar aceasta se săturase de schimbările lui bruște de comportament și se despărțise de el după ce el îi rupsese degetele unuia dintre foștii ei prieteni. La adăpost, Ireland era popular printre cei care veneau aici, fiind cunoscut pentru remarcile lui homofobe, și cel puțin o dată a descris fantezia de a-l omorî pe unul dintre acei homeless care cereau ajutor și i se păreau niște indivizi dificili –îndesându-i cu forța pe gât o bilă de snooker. În decembrie 1992, a fost forțat să demisioneze: unele surse spun că ar fi fost din cauza faptului că își pipăia colegele; fostul psiholog criminalist de la FBI Robert K. Ressler, care a fost invitat de Scotland Yard să ofere consultanță în timpul perioadei în care Ireland acționa, a spus că acesta a fost demis din cauză că a bruscat un client.

Ireland a găsit de lucru la un centru de antrenament pentru adulți, unde, departe de sarcinile care i se dădeau la adăpost, trebuia să spargă paleți de lemn. După cum își amintea managerul adăpostului, în acest moment al existenței lui, Ireland era tulburat și frustrat, neștiind ce să facă cu viața lui.

Așa că pe 1 ianuarie 1993 a decis să devină criminal în serie. Știa destule despre asta pentru a evita unele dintre posibilele capcane: pentru început, nu acționa într-o zonă din vecinătatea sa. În loc să facă asta, își alegea eventualele ținte din Londra. Ireland și-a pregătit o trusă pentru crime care includea orice ar fi avut nevoie

pentru a le comite, dar și a evita prinderea lui: cătușe, pungi de plastic, sfoară, un schimb de haine și o pereche de mănuși. Era destul de conștient să-și dea seama că genul de persoane care puteau să-i declanșeze dorința de a ucide erau bărbații masochiști, așa că a cercetat diferite puncte de întâlnire ale acestora. Iar în acea perioadă Coleherne era cunoscut ca „destinația bărbaților gay din Londra, îmbrăcați în piele", potrivit autorului volumului *Queens' Country* („Patria reginelor"), Paul Burston, un loc unde agățatul era ceva normal, iar batiste colorate diferit erau folosite pentru a arăta preferința sexuală.

Luni, pe 8 martie 1993, Ireland și-a ales prima victimă. Peter Walker, în vârstă de 45 de ani, era regizor de teatru și coregraf și tocmai fusese angajat ca asistent de regizor pentru musicalul din West End, *City of Angels* („Orașul îngerilor"). Ieșise să bea un pahar în Coleherne, transmițând semnale că era tipul dominant într-o relație; Ireland se dădea a fi dominant. După ce Peter și-a vărsat băutura pe Ireland, cei doi au început să discute și nu a trecut mult timp până când au părăsit barul împreună și au luat un taxi până pe cealaltă parte a râului, la apartamentul lui Peter din Battersea, în sudul Londrei. Ireland și-a pus mănușile înainte să intre în apartament și, odată ajunși acolo, Peter i-a permis bucuros lui Ireland să-l dezbrace, să-l lege de patul său cu baldachin și să-i astupe gura cu prezervative înnodate între ele. Cu toate acestea, la un moment dat probabil că și-a dat seama că Ireland mergea prea departe, ca atunci când a început să-l bată cu o curea și cu pumnii, după care a luat o pungă de plastic din bucătărie și i-a tras-o pe cap. Walker aproape că s-a sufocat până când Ireland a îndepărtat punga, dându-i voie să inspire oxigenul necesar – dar apoi Ireland i-a înlocuit punga. A repetat procesul din nou și din nou – convingându-l la un moment dat pe regizor să-i dea PIN-ul bancar – până când, în final, nu a mai scos punga, iar Peter s-a sufocat.

Odată ce acesta a murit, Ireland i-a întins cadavrul punându-i un prezervativ pe nas, apoi trăgându-l și peste obraz, iar un altul

i l-a băgat în gură. Doi ursuleți de pluș au fost așezați lângă el în poziția „69". (Ireland a făcut acest lucru pentru a-l umili pe Peter, după ce a descoperit în apartament dovezi ale faptului că bărbatul avea virusul HIV, deși lui nu-i spusese.) A curățat apartamentul, și-a schimbat hainele și a așteptat să se facă ora 7:00 dimineața, când a plecat pur și simplu și s-a amestecat cu mulțimea de oameni care se duceau spre serviciu. „Îmi amintesc că mergeam pe stradă și mă gândeam că trebuie să se vadă pe fața mea că am omorât pe cineva. Îmi aduc aminte când mi-am pierdut virginitatea: acum aveam cam același sentiment ca atunci", și-a amintit Ireland. A luat banii din contul lui Peter și de pe Podul Battersea a aruncat în Tamisa cardul și cheile acestuia. A luat un tren spre Southend și a scăpat de hainele murdare, aruncând pe geam, direct într-un canal, mănușile și pantofii.

Ireland era îngrijorat de un singur lucru – ce făceau cei doi câini ai lui Peter Walker, un alsacian alb pe nume Sammy și un labrador negru pe nume Bessie, pe care îi lăsase încuiați în apartament. Așadar, a sunat la Samariteni și le-a spus că trebuie să le dea drumul câinilor afară, apoi, o oră mai târziu, a dat un telefon anonim la ziarul *Sun*, spunându-i foarte calm editorului Brandon Malinsky: „A fost rezoluția mea de Anul Nou să omor un homosexual. El era homosexual și îi plăcea sexul pervers. Vă interesează lucrurile astea, nu?"

Totuși, poliția știa deja toate aceste chestiuni. Pe 10 martie, chemați de un îngrijitor care descoperise cadavrul lui Peter, au intrat în apartamentul lui, dar nu au găsit foarte multe dovezi. Locul fusese curățat aproape perfect; până și cătușele folosite au fost ușor de găsit. Detectivul Martin Finnegan a încercat să facă un apel la televiziune, la emisiunea *Crimewatch* de la BBC, dar fără succes. Tot ce puteau face anchetatorii era să aștepte fie să-i contacteze criminalul, fie să lovească din nou.

Ireland a făcut asta pe 28 mai. Și lui Christopher Dunn îi plăcea să aibă rolul de dominat, așa că bibliotecarul în vârstă de 37 de ani a fost agățat în Coleherne și adus la casa lui victoriană

din Wealdstone, în nordul Londrei. Cei doi au urmărit împreună niște filme, apoi Christopher și-a pus un harnașament din piele neagră și o curea cu ținte. Ireland l-a legat și i-a pus cătușele înainte de a-l arde cu o brichetă până când acesta i-a spus PIN-ul de la card. După aceea, Ireland l-a strangulat. Încă o dată a făcut curat după el, îndepărtând orice dovadă că fusese acolo (a șters chiar și amprentele de pe bateriile de lanternă înainte de a le arunca), și a așteptat până dimineață înainte să părăsească locul. A luat toate cardurile lui Christopher și a oprit la un ATM în drumul lui spre gară – din punctul lui de vedere, acești bani erau o plată pentru efortul său.

De data aceasta, nu mai erau câini de care să-și facă griji, așa că Ireland nu era atât de preocupat să anunțe pe cineva despre ce a făcut. Astfel au trecut două zile până când cadavrul lui Christopher Dunn a fost descoperit. Ireland a fost surprins să constate că cele două cazuri nu păreau să fie puse în legătură de anchetatori, așa că a sunat direct la poliție să întrebe de ce nu corelaseră deja moartea lui Peter Walker cu cea a lui Christopher Dunn: dacă analizau atent, puteau vedea că cel de-al doilea fusese strangulat. Legistul a sugerat că Dunn ar putea fi victima unui joc sexual care luase o întorsătură proastă, iar poliția a descoperit că victima frecventa Coleherne. Totuși, în lumina apelului anonim al lui Ireland, cazul i-a fost dat în lucru detectivului Ken John. Nu a trebuit să aștepte mult până când Ireland a fost adăugat pe lista cu cazuri rezolvate.

La mai puțin de o săptămână după moartea lui Dunn, pe 4 iunie 1993, Ireland i-a luat viața americanului Perry Bradley III, un alt client obișnuit al Barului Coleherne, deși își ținuse ascunsă de mulți prieteni și de familie orientarea sa homosexuală – omul de afaceri din Texas, directorul de vânzări la nivel internațional al fabricantului de adezivi J-B Weld, era fiul unui fost senator al Statelor Unite. Perry locuia în Kensington, nu departe de Coleherne. De această dată, Ireland și-a luat timp să-și pregătească un sandvici după ce l-a ucis pe american. Crima a fost mai greu

de comis decât cele de dinainte – Perry nu voise să fie legat, dar în final a acceptat, când Ireland a susținut că nu se poate excita altfel. Ireland a declarat poliției că, după ce a adormit, a vrut să o elibereze pe victimă. „Apoi m-am gândit: «E mai ușor să-l omor.» M-am întors și doar am tras de sfoară." Scena crimei era diferită printr-un amănunt important: Ireland așezase o păpușă pe cadavru. Parțial pentru a proteja familia, nu a fost menționat presei niciun detaliu legat de homosexualitatea acestuia – și, mai târziu, nici detectivilor.

Au trecut doar trei zile între moartea lui Perry Bradley și următoarea crimă a lui Ireland. A patra lui victimă a fost Andrew Collier, de 33 de ani, un îngrijitor la un cămin pentru vârstnici. Ireland nu știa că Andrew, ca și primele lui victime, era purtător al virusului HIV, lucru pe care l-a descoperit în timp ce căuta prin lucrurile lui Andrew, în timp ce bărbatul era legat de pat. Încă o dată, Ireland a întâmpinat probleme în a determina victima să coopereze și a recunoscut în fața poliției că se enervase pe Andrew: existau semne de încăierare, iar polițiștii găsiseră cadavrul mutilat al pisicii lui Andrew așezat pe organele lui genitale – Ireland omorâse animalul în fața stăpânului lui. Andrew a fost sufocat, apoi pe gât i-a fost băgat un prezervativ. Ireland a curățat ca de obicei locul, apoi a așteptat să vină dimineața.

Totuși, în acea dimineață, de 8 iunie, Ireland a făcut prima lui mare greșeală. La scurt timp după ce ajunseseră în apartament, la aproximativ ora 1:00 a.m., el și Andrew au auzit o bătaie care avea loc pe stradă. Ireland s-a sprijinit de geam și a uitat că nu purta mănuși. Între geamuri, pe șină, a rămas o amprentă îndreptată în jos.

O echipă diferită de detectivi investiga cazul lui Andrew Collier. Aceștia au început să facă o serie de conexiuni cu crimele de dinainte – deși li s-a spus că dosarul lui Perry Bradley nu se potrivește profilului lui, era evident că al lui Peter Walker concorda. Nicio informație nu a fost făcută publică despre legătura dintre aceste crime, iar după moartea lui Andrew, Ireland a sunat

la secția de poliție din Kensington de trei ori în cinci zile, ca să afle de ce nu au făcut nicio conexiune și nu l-au prins încă. Detectivul Gareth Barlow l-a întrebat de ce face acest lucru, iar Ireland a explicat: „Pentru că, vezi tu, am citit câteva cărți despre criminalii în serie, și știi, mă întrebam dacă pot fi făcute lucruri de astea și să scapi." Cu toate acestea, nu voia să se predea. Indiciile erau acolo, a explicat el, și citise manualul FBI despre criminalii în serie. Le-a spus că va ține legătura cu ei referitor la a cincea crimă.

Și a ținut. Pe 15 iunie i-a sunat și le-a spus că omorâse alt bărbat, și le-a dat adresa pentru ceea ce se va dovedi a fi ultima sa victimă. „O să continui să ucid", i-a avertizat Ireland. „Nu puteți să mă prindeți. O să omor unul pe săptămână."

A cincea victimă a fost Emanuel Spiteri, un asistent de catering din Malta, în vârstă de 42 de ani. Ireland l-a întâlnit în noaptea de 12 iunie în Coleherne – în aceeași zi în care îi tachinase pe polițiști la telefon – și s-a dus cu Emanuel la apartamentul acestuia din Catford. Și de data aceasta a fost respectată rutina: Ireland l-a legat pe celălalt bărbat de pat și i-a pus cătușele și streangul de gât. Apoi l-a întrebat care este PIN-ul cardului personal, dar maltezul nu a vrut să cedeze. Așadar, Ireland l-a strangulat și apoi s-a uitat la televizor așteptând momentul plecării din apartamentul victimei. A aprins un foc în mijlocul dormitorului lui Emanuel – fără niciun motiv, a recunoscut el –, dar acesta s-a stins înainte de a-și atinge scopul, acela de a incendia clădirea.

Detectivul John a simțit că nu prea are altă variantă decât să facă publică informația pe care o ținuseră sub tăcere până atunci, în special pentru că pe 19 iunie urma să aibă loc Parada lesbienelor și a homosexualilor. „Simțim că suntem datori cu asta față de comunitatea gay", a explicat detectivul John la conferința de presă unde au fost dezvăluite detalii despre cele cinci victime ale lui Ireland. „Când ai cinci victime cu mai mult sau mai puțin același nivel social, cineva, undeva, trebuie să fi văzut ceva", le-a spus Robert Ressler reporterilor. „Cred că individul ăsta o să fie prins."

Problema era că exista o hotărâre judecătorească care îi condamna la închisoare pe autorii unor acte sadomasochiste, așa că potențialii martori erau îngrijorați că poliția ar putea să acționeze împotriva lor dacă recunoșteau că frecventau Barul Coleherne sau luau parte la astfel de acțiuni. Poliția a împărțit la paradă peste 10.000 de fluturași, dar a obținut foarte puține informații. Un raport din 2007 al Grupului Independent de Sprijin LGBT a descoperit că ancheta poliției „a fost îngreunată de o lipsă de cunoaștere a vieții gay din Londra... A fost pierdut timp prețios în special înainte ca poliția să fie capabilă să recunoască două elemente comune ale crimelor. Legăturile respective au fost făcute doar după moartea celei de-a patra victime."

Acest lucru s-a schimbat o săptămână mai târziu. Detectivii și-au dat seama care ar fi fost cea mai probabilă rută a lui Spiteri și a criminalului său, de la Coleherne spre Catford, și au mers la gara Charing Cross pentru a vedea dacă există vreo înregistrare cu Emanuel făcută cu camerele de luat vederi recent instalate. Și exista. Alături de Spiteri se afla un bărbat masiv care, evident, călătorea cu el.

Pe 24 iunie, poliția a oferit o descriere a celui pe care voiau să-l interogheze: un bărbat alb, cu vârsta cuprinsă între 30 și 40 de ani, având o înălțime de peste 1,80 m, bărbierit complet, cu o față grăsuță, părul scurt, șaten închis și murdar, cu dinți decolorați – era o descriere bazată pe filmările obținute de la gară. Pe 2 iulie, au reușit să obțină o fotografie de pe filmare. Astfel, după ce au făcut publică poza, au primit peste 40 de apeluri telefonice, majoritatea indicându-l pe bărbat ca fiind unul dintre cei care frecventau Barul Coleherne.

Colin Ireland a mers pe 19 iulie la avocatul lui și i-a spus că într-adevăr el este bărbatul de pe filmări și că s-a dus cu Emanuel Spiteri la apartamentul acestuia – dar când au ajuns acolo, au găsit un alt bărbat. Ireland a spus că nu era interesat de o partidă de sex în trei, cu Emanuel și cu străinul acela, așa că a plecat și a petrecut noaptea într-o grădină din apropiere. Poliția Metropolitană

a venit în Southend și l-a arestat sub suspiciunea de crimă – iar pe drumul înapoi, șoferul i-a recunoscut vocea lui Ireland: fusese unul dintre detectivii cu care acesta vorbise la telefon într-unul dintre apelurile sale anonime.

Ireland nu a cooperat deloc cu detectivii, dar, cu ajutorul amprentei din apartamentul lui Andrew Collier, aceștia au reușit să-l acuze de două crime – nu îndeajuns de multe pentru ca el să fie numit criminal în serie, așa cum își dorea. După ce magistrații l-au lăsat în custodie poliției, la o lună după arestul său, Ireland le-a spus ofițerilor că vrea să mărturisească faptul că el este criminalul în serie al gay-ilor.

A făcut o declarație completă pe 19 august 1993. „Povestea de o așa manieră despre acțiunile sale, ca și când ar fi descris activitatea altcuiva", și-a amintit Martin Finnegan. „Absolut cu niciun fel de compasiune... A fost foarte la obiect." Ireland a subliniat foarte clar patru idei: nu fusese sub influența drogurilor sau a alcoolului atunci când comisese crimele; în ciuda faptului că fusese portar la un club de noapte pentru gay, nu era homosexual sau bisexual; nu s-a dezbrăcat niciodată în timpul comiterii crimelor și nici nu a fost excitat în niciun fel de victime; iar singurul motiv pentru care a ales bărbați gay a fost că sunt ținte ușoare – ar fi putut la fel de bine să omoare femei, deși nu a negat că devianța masculină extremă i-a declanșat această furie. Ken John a spus după condamnarea lui Ireland: „Ne-a zis: «Vreau să ard lumea!» și că ura oamenii". Ireland a mai dat vina și pe serialul polițist de televiziune *The Bill* pentru că i-a oferit toate informațiile necesare pentru a curăța scena crimelor și a sugerat chiar că acesta ar trebui interzis.

Pe 20 august, Colin Ireland a fost acuzat de celelalte trei crime; nu a fost necesar un proces complet datorită mărturiilor acestuia, iar cazul a fost audiat pe 20 decembrie. Judecătorul Sachs a spus că acuzatul ucisese „într-o manieră grotescă și crudă" și că era „extrem de înfricoșător și de periculos". Ireland însuși a fost de acord cu aceste afirmații:

— Cred că trebuie să fiu dus într-un loc de unde nu pot să mai fac rău altora, le-a spus el polițiștilor în timpul declarațiilor lui.

— Ai amintit de dorința ta de a fi catalogat drept criminal în serie, a spus judecătorul Sachs. Aceasta va fi pedepsită cu condamnarea ta pe viață.

Colin Ireland s-a lăudat în închisoare că era responsabil și pentru comiterea altor crime, iar detectivii au crezut că un alt obișnuit client al Barului Coleherne, care murise în ianuarie 1993, ar fi putut fi victima lui – câinii înfometați ai bărbatului mâncaseră cadavrul, lucru care e posibil să-l fi făcut pe Ireland să sune la Samariteni după moartea lui Peter Walker. Nu a fost dovedit nimic și Ireland nici nu a fost acuzat. Acesta și-a fracturat șoldul la mijlocul lunii februarie din 2012. A fost găsit mort din cauza unei fibroze pulmonare și a rănii de la șold 10 zile mai târziu, pe 21 februarie 2012, la Închisoarea Wakefield.

CAPITOLUL 20

Marea Britanie: Steve Wright

Criminalii în serie au inspirat multe reprezentări ficționale, de la infamul dr. Hannibal Lecter al lui Thomas Harris, la examinarea „Criminalului BTK" Dennis Rader în viziunea lui Stephen King. Poate una dintre cele mai neobișnuite reprezentări – și după părerea unora, chiar cea mai lipsită de gust – a fost cea din 2011, a Teatrului Național din Londra, *London Road*, în care Alecky Blythe și Adam Cook au preluat cuvânt cu cuvânt diverse relatări, dialoguri auzite și reportaje filmate pentru programul de știri despre uciderea, în 2006, a cinci prostituate din Ipswitch și le-au pus pe muzică. În timp ce creatorii încercau din răsputeri să scoată în evidență aspectele pozitive ale tragediei, nu au avut cum să ascundă faptul că existența tragediei se datora acțiunilor lui Steven Wright din perioada 30 octombrie – 10 decembrie 2006.

Născut în Erpingham, Norfolk, pe 24 aprilie 1958, Steven Gerald James Wright a fost al doilea dintre cei patru copii ai polițistului militar Conrad Wright și ai soției sale, asistentă a unui medic veterinar, Patricia. Aceștia au locuit în bazele din Malta și Singapore înainte de a se întoarce la REF West Beckham, pe când Wright avea aproape opt ani. La scurt timp după aceea, mama lui a plecat de acasă (din cauza înclinației sporite spre violență a soțului ei, după cum susținea aceasta); tatăl lui a divorțat de ea în 1977 și s-a recăsătorit. Copiii au crescut în Felixstowe. Tatăl lor

muncea la poliția portuară din Felixstowe, iar Wright a început să lucreze încă din adolescență ca negustor pe vase. S-a căsătorit pentru prima dată când avea 20 de ani și în urma căsniciei lui care a durat opt ani au rezultat trei copii.

În timpul călătoriilor sale, Wright a dezvoltat o slăbiciune pentru prostituate, vizitând saloanele de masaj din diferite porturi atunci când simțea ceea ce el descria ca fiind „[o mare] dorință" – chiar în anii 1980, acesta a fost filmat în Thailanda de realizatorii seriei de documentare *Whicker's World* în timp ce vorbea cu prostituatele unui bar din districtul roșu din Pattaya.

Wright s-a angajat ca steward pe nava *QE2* și aici a întâlnit-o pe Diane Cassell, care lucra la magazinul de la bordul vasului. S-au căsătorit în Braintree, Essex, în august 1987, dar el a fost extrem de posesiv în toată perioada pe care au petrecut-o împreună. „Căsnicia a fost un coșmar", și-a amintit Diane după ce el a fost arestat. „Steve obișnuia să o stranguleze pe Diane chiar în fața noastră", a spus pentru *Daily Telegraph* vecina lor, Elizabeth Roche. „O lipea de perete și își înfigea mâinile în gâtul ei... Se potolea numai când fie fostul meu soț, fie eu îl trăgeam de pe ea sau când își revenea el singur." Wright căuta o slujbă ca administrator de bar, iar patronii au insistat ca el și Diane să fie căsătoriți. O perioadă, acesta a fost managerul Barului Ferry Boat Inn din Norwich și, după ce a plecat de acolo (și și-a părăsit soția), Wright s-a mutat în Chislehurst, în sud-estul Londrei, unde a condus Barul White Horse. Împreună cu Sarah Whiteley, o chelneriță de acolo, a avut o fiică și s-au mutat în Plumstead ca să lucreze la Rose and Crown. Nu și-a putut păstra mult acea slujbă – potrivit spuselor lui Sarah, acest lucru s-a întâmplat din cauza consumului excesiv de alcool al lui Wright și a pariurilor.

Steve Wright a continuat să meargă la prostituate: era bine-cunoscut în cartierul roșu din Norwich, uneori cutreierând străzile pe tocuri, în fustă și cu perucă, alteori refuzând un răspuns negativ de la o fată: „Dacă nu te urcai în mașină, se dezbrăca și stătea acolo cu farurile aprinse.", a declarat una dintre prostituatele din Norwich pentru *Daily Telegraph*, la ceva timp după condamnarea

lui. S-a mutat înapoi cu tatăl său, dar își cheltuia toți banii pe prostituate, iar la un moment dat chiar a închiriat mașini pe care apoi le vindea pentru profit. A încercat să se sinucidă în 1994, dar polițiștii l-au scos din mașina în care încerca să se gazeze.

După ce a fugit cu cele 40.000 de lire pe care le împrumutase, Wright s-a întors în Thailanda și s-a implicat într-o relație cu o localnică, dar ea voia doar banii lui, iar atunci când acesta nu a mai avut ce să-i ofere, s-a întors acasă fără niciun ban, iar tatăl și mama lui vitregă l-au primit înapoi. A încercat din nou să se sinucidă, de data aceasta luând o supradoză de pastile. Apoi a lucrat pentru un timp la o sală de jocuri, dar a fost prins furând bani, așa că a trebuit să-și ia o slujbă la Hotelul Brook din Felixstowe. Din nou a sustras bani din casa de marcat, fiind condamnat pentru furt; a trebuit să execute o sută de ore de muncă în folosul comunității. Ca parte a procedurilor folosite în arest, i-a fost colectată o probă ADN.

În 2002, s-a mutat în Ipswich și a cunoscut-o pe Pamela Goodman (care mai târziu îi va lua numele – nu a fost coincidența despre care s-a vorbit în rapoarte). Aparent, începea să-și pună ordine în viață, devenind bine-cunoscut în zonă ca făcând parte dintr-un „cuplu adorabil". A devenit membru al clubului de golf Hintlesham Hall și a câștigat o serie de trofee, a lucrat ca șofer și muncitor la Agenția de Recrutare Gateway, mai întâi în Levington, apoi în Nacton. Viața lui sexuală era destul de bună cu Pamela, astfel că pentru o scurtă perioadă nu a mai fost la prostituate, dar în 2004, la șase luni după ce s-au mutat din Ipswich în Bell Close, a început din nou să o facă, frecventând saloanele de masaj Cleopatra și Oasis după meciurile de golf sau de fiecare dată când „simțea nevoia". Totuși, în scurt timp a început să meargă în piețe și să agațe de pe stradă prostituate care cereau și 20 de lire pentru sex, fie aducându-le acasă, fie făcând cu ele sex în mașină. „Primești două fete la preț de una", a explicat la tribunal în timpul procesului – un comentariu care a avut rezonanță, având în vedere descoperirile viitoare.

În dimineața de 2 decembrie 2006, paznicul pescăriei, Trevor Saunders, își făcea rondul și verifica blocajele de pe Burstall Brook, de lângă Hintlesham din Suffolk, la aproximativ 11 km de Ipswich. „Am observat două forme rotunde și netede care ieșeau din apă și mai târziu mi-am dat seama că era fundul unei femei", a explicat el. A cercetat și a descoperit o femeie dezbrăcată și moartă. Până a doua zi, poliția a confirmat că era vorba despre o prostituată în vârstă de 25 de ani, Gemma Adams. Fusese dată dispărută pe 15 noiembrie și ultima dată a fost văzută cu o seară înainte, lângă o reprezentanță BMW din Ipswich. În perioada adolescenței, a dezvoltat o dependență pentru heroină și a devenit prostituată pentru a-și putea susține obiceiul (lucru despre care părinții săi nu au aflat decât după moartea ei). Autopsia a stabilit că Gemma nu fusese agresată sexual și, deși poșeta ei era la scena crimei, hainele nu i-au fost găsite.

Pe 5 decembrie, polițiștii au început să fie „extrem de îngrijorați" pentru Tania Adams, o tânără în vârstă de 19 ani, care devenise și ea prostituată pentru a-și putea susține dependența de droguri, deși ea locuia încă cu mama și fratele ei mai mic. A dispărut pe 30 octombrie și a fost dată dispărută pe 1 noiembrie; filmările obținute de pe camerele de supraveghere o arătau pe 30 octombrie, la 11:00 p.m., pe London Road. Pe 8 decembrie, în timpul căutărilor hainelor Gemmei, la aproape 2 km și jumătate față de locul unde îi fusese descoperit cadavrul, poliția a găsit corpul Taniei, de asemenea aruncat în apă. Și ea era dezbrăcată și nu fusese agresată sexual.

Legăturile dintre cele două crime erau clare, iar presa națională a început să-și concentreze atenția pe anchetă. „O Nouă Fată Vicioasă, Victima Spintecătorului", spunea un titlu din *The Sun*, de pe 9 decembrie. „Tuturor ne e teamă că un nebun este în libertate", a declarat o prostituată anonimă pentru ziar. „Oamenii s-au temut de ce e mai rău când Gemma și Tania au dispărut. Acum, că a fost găsit un alt cadavru, acea teamă s-a transformat în panică."

În după-amiaza de 10 decembrie, starea de panică a crescut. Cadavrul lui Anneli Alderton a fost găsit într-o pădure, în apropierea satului Nacton, la 11 km sud-est de Ipswich. Cu trei zile în urmă, un motociclist observase ceva în apropierea drumului, dar a presupus că era un manechin pentru magazin, așa că nu s-a mai gândit la asta – până când știrile despre cadavrul lui Anneli au ajuns în ziare. Femeia în vârstă de 24 de ani lucra și ea ca prostituată și avea un stil de viață „haotic", potrivit poliției. În perioada adolescenței, a început să consume cocaină, iar unele dintre colegele ei o porecliseră „Drogata Annie". Dar în 2002, după nașterea fiicei sale, a încercat să nu mai consume droguri, însă fără succes – era încă dependentă de heroină. Anneli a fost văzută ultima oară în trenul de la ora 5:53 p.m., care pleca din Harwich spre Colchester, în seara de duminică, 3 decembrie. Mai târziu în acea seară, se presupune că s-a dus să muncească în Ipswich. Autopsia a arătat că Anneli era însărcinată în trei luni în momentul când a fost ucisă – prin asfixiere. Nu existau răni defensive pe corpul ei, ceea ce la început i-a surprins pe detectivi, având în vedere că Anneli era cunoscută ca fiind bătăioasă. Ca și în cazul celorlalte două fete, Anneli nu fusese agresată sexual.

Polițiștii nu investigau doar moartea celor trei fete; erau îngrijorați și din cauza dispariției altor două prostituate – Annette Nicholls, de 25 de ani, și Paula Clennell, de 24 de ani. În după-amiaza zilei de 12 decembrie – la o zi după ce fusese identificat corpul lui Anneli –, a fost găsit un alt cadavru, de data aceasta de către cineva care văzuse corpul la aproximativ 2 km în sud-est de Nacton. Un elicopter a fost adus la scena crimei și, în timp ce zbura deasupra zonei, echipa de la bord a observat un alt cadavru, la doar 200 m distanță de primul. „Nu putem decât să ne temem de ce e mai rău", a spus presei detectivul Stewart Gull, imediat după această descoperire. „Presupunerea naturală este că aceste două cadavre sunt ale femeilor dispărute."

Pesimismul lui Gull a fost justificat: Paula a fost identificată pe 14 decembrie; Annette, a doua zi. Paula fusese intervievată de Anglia Television pe 5 decembrie, după descoperirea primului

cadavru, și a recunoscut că ar fi „mai sigur să-ți iei un apartament și să lucrezi de-acolo, dar să găsești un apartament e o problemă". Nu a avut nicio opțiune în afară de a continua să-și facă meseria: avea „nevoie de bani". Și ea era dependentă de heroină, iar cei trei copii ai ei fuseseră luați în grijă de serviciile sociale; a fost văzută ultima dată pe 10 decembrie. Annette a fost dată dispărută abia pe 11 decembrie, cu o zi înainte să-i fie descoperit cadavrul, dar nu mai fusese văzută de pe 5 decembrie. Făcuse cursuri de cosmeticiană, dar începuse să consume heroină și devenise prostituată. La fel ca Paula, era speriată de criminalul în serie, așa că se hotărâse să se întâlnească doar cu clienții ei fideli. Fusese văzută urcându-se într-un BMW albastru-închis – la fel ca Anneli.

Pe 15 decembrie, detectivul Gull a confirmat ceea ce toată lumea știa: exista un criminal în serie în Ipswich. Femeilor le era teamă să iasă din casă după lăsarea întunericului și preferau să-și serbeze zilele de naștere acasă, în loc să se meargă prin cluburi. Doar cele care erau nevoite să iasă făceau asta – prostituatele care trebuiau să muncească pentru a-și plăti chiria. La centrul de coordonare, au fost primite peste 5.500 de apeluri și 1.000 de e-mailuri; au fost chemați ofițeri din alte departamente ca să dea o mână de ajutor. Autopsia a arătat că Paula murise strangulată; în cazul Annettei nu a putut fi determinată nicio cauză a morții.

În dimineața zilei de 18 decembrie, poliția l-a arestat pe managerul de supermarket Tom Stephens la casa lui din Trimley, St. Martin, Suffolk. Stephen lucra și ca șofer de taxi și fusese interogat de patru ori în timpul căutării fetelor dispărute, o dată într-o mașină de poliție, la scurt timp după dispariția Taniei Nicol, apoi sub observație, în diferite secții de poliție din Ipswich. Casa lui a fost percheziționată, pe 22 noiembrie, atât de ofițeri criminaliști, cât și de detectivi, iar grădina, scanată cu detectorul de metale. Pe 9 și 10 noiembrie, s-a aflat sub observația poliției, apoi din nou începând cu data de 11 decembrie.

Numele lui Stephens nu a fost dezvăluit de către poliție, dar acesta a fost făcut public de presă (și el își spusese povestea ziarului *Sunday Mirror*, într-un articol care apăruse cu o zi înainte

de arestul său). Crescuse în apropierea Norwich-ului și lucrase ca agent special timp de cinci ani, patrulând în districtul roșu din oraș. Era căsătorit de cinci ani, dar în momentul arestului locuia singur în Trimley, St. Martin. Își petrecea o parte din timp ducându-le cu mașina pe prostituatele din Ipswich; începuse să le viziteze la jumătatea anului 2004 (aproape la un an după divorț) și se împrietenise cu ele. Fetele îl considerau „un individ singur și trist" căruia „îi plăceau damele de companie, pentru că îi e mai ușor să se apropie de ele decât de restul femeilor", potrivit declarațiilor lui „Katie" în *The Sun*. Chiar și atunci când fetele erau din ce în ce mai îngrijorate, tot îl vedeau pe Stephens ca pe un prieten, cineva pe care puteau să-l sune dacă aveau nevoie să rezolve ceva – ceea ce însemna că el avea numerele de telefon ale multora –, chiar dacă, la finalul zilei, era doar un client care era interesat de ele doar pentru sex. Se dusese la poliție pe 16 noiembrie, spunând că prostituatele pe care el le cunoștea „erau atât de dependente de droguri, încât și-ar asuma riscuri irațională"; cinci zile mai târziu, a spus că nu vrea „să fie văzut ca un alt Ian Huntley" și că își dorește doar să ajute poliția (se referea la un caz recent în care îngrijitorul Huntley de la Soham încerca, se pare, să ajute poliția în cazul dispariției a două fete, când el era, de fapt, responsabil pentru moartea lor).

Povestea din *Sunday Mirror* aproape că părea să construiască cazul detectivilor: Stephens a recunoscut că le știa pe toate cele cinci fete și că nu avea niciun alibi pentru nopțile când ele dispăruseră. Le-a numit pe Gemma și pe Tania „cele mai frumoase fete care fac asta în tot Ipswich-ul" și a spus că Annette îl considera iubitul ei. A recunoscut că fetele aveau atât de multă încredere în el, încât ar fi putut să le convingă să facă ce le cerea acesta. Cadavrele fuseseră găsite în apropierea casei lui. Dar era convins că nu va fi găsit vinovat. „Sunt sigur că nu o să se ajungă până într-acolo, încât să fiu acuzat", a susținut el. „Sunt absolut sigur de asta. Nu este ceva neobișnuit ca cineva să fie arestat, eliberat fără a fi acuzat, apoi altcineva să fie arestat și pus sub acuzare."

Stephens a vorbit și cu cei de la Radio 5 Live, postul BBC-ului, care a dat informația mai departe forțelor de ordine. Povestea pe care a spus-o la radio se contrazicea cu cea din ziar – era iubitul Taniei, nu al Annettei – și ajunsese să o cunoască pe Anneli după dispariția Gemmei și a Taniei.

Nu a fost în centrul atenției presei pentru mult timp. La ora 4:45 dimineața, pe 19 decembrie, Steven Wright a fost arestat în apartamentul său din London Road, iar proprietatea i-a fost percheziționată. Mașina lui Ford Mondeo a fost reținută pentru teste. El și Pamela se mutaseră acolo în septembrie, pentru că Wright voia să aibă o grădină. După ce a lucrat ca șofer de motostivuitor, a devenit supraveghetor la Cerro Manganese Bronze (Aliaje) în vestul Ipswich-ului. Unele rapoarte sugerează că încetase să lucreze de când se mutase cu Pamela în noua sa locuință, dar la tribunal au fost aduse dovezi care atestă că a lucrat la Cerro până când a fost arestat. Pamela lucra noaptea la un call center, ceea ce îi permitea lui Wright să continue să caute prostituate. Era bine-cunoscut în rândul fetelor; le agăța și le ducea la el acasă pentru partide de „sex normal", uneori mai multe nopți consecutive. Aceasta, potrivit unei surse din poliție citate de presă, a fost „o arestare mult mai importantă" decât cea a lui Tom Stephens.

„Nu o să uit niciodată ora 7:00 seara, de pe data de 17 decembrie 2006, când am primit un telefon care spunea că există o potrivire de ADN", a spus ulterior detectivul Gull. Wright nu era în atenția lor înainte de asta, a recunoscut Gull, dar dovezile date de ADN îl leagă de ultimele trei crime – pentru că Gemma și Tania au fost găsite în apă, urmele criminalistice erau neglijabile și au făcut poliția să creadă că ucigașul avea unele cunoștințe despre pericolele pe care le presupuneau urmele de ADN. Nu puteau înțelege de ce ultimele trei cadavre fuseseră lăsate pe pământ. ADN-ul lui Wright a fost găsit pe sânul Anneliei – șansele ca așa ceva să se întâmple erau, potrivit procurorilor, „de una la un miliard".

Wright a fost interogat intens în următoarele două zile, dar la fiecare întrebare a răspuns pur și simplu cu „nu comentez".

Nu era prima dată când fusese întrebat despre obiceiurile lui: dimineața devreme, pe 1 decembrie, fusese oprit de un polițist în districtul roșu și a declarat că nu putuse să doarmă, așa că a ieșit la o plimbare. A susținut că nu și-a dat seama unde se afla. Seara târziu, pe 21 decembrie, detectivul Gull a spus presei că Tom Stephens (care rămăsese oficial neidentificat cu numele) „a fost eliberat în această seară pe cauțiune, așteptând anchetele viitoare... Al doilea bărbat, Steven Wright din Ipswich, a fost acuzat de uciderea tuturor celor cinci femei." După apariția inițială la proces, a fost ținut într-o celulă specială pentru a preveni suicidul, la Închisoarea Belmarsh, din sud-estul Londrei, până la procesul de pe 14 ianuarie 2008.

Procuratura a spus foarte clar faptul că bănuiau că era posibil ca Wright să nu fie singurul criminal – mai mult de o persoană fusese văzută în mașina care le-a abordat pe Tania Nicol, iar cadavrul lui Anneli Alderton fusese cărat, nu târât în locul unde fusese descoperit –, dar se concentrau pe vinovăția lui Wright. „Domnul Wright apela la serviciile prostituatelor", a explicat procurorul Peter Wright (nicio legătură cu suspectul), „un locuitor al Ipswich-ului, un om care avea un mijloc de deplasare și, de asemenea, care deținea mijloacele necesare nu doar pentru a agăța prostituatele din districtul roșu, ci și pentru a le transporta și a scăpa de cadavrele lor, după ce le-a ucis".

Până în acest moment, procuratura avea dovezi criminalistice, inclusiv fibre și urme pe covorul din mașina lui Wright ce aparțineau victimelor, pe canapeaua din apartamentul său și pe diferite obiecte vestimentare. Deși procuratura a acceptat că nu existau amprente ale fetelor în casa sau în mașina lui Wright, pe hainele a două dintre femeile descoperite existau pete de sânge, iar o pereche de mănuși erau pătate cu lichid seminal care putea proveni de la Annette sau Anneli (anchetatorii criminaliști au spus că au „destule dovezi care susțin teoria" că Wright le-ar fi purtat în timp ce era cu cele două fete). O altă pereche de mănuși avea ADN-ul Paulei Clennell. De ce ar fi avut nevoie de mănuși, când întreținea cu ele doar relații sexuale normale și consimțite? Apărarea a

acceptat că Wright a făcut sex cu fetele, mai puțin cu Tania, cu care ar fi spus că nu vrea să facă asta. Întrebări despre implicarea lui Tom Stephens au fost ridicate frecvent, dar nu au fost găsite dovezi ADN care să-l lege de crime.

Steve Wright a oferit probe în sprijinul propriei apărări, admițând că a făcut sex cu Gemma Adams „undeva la mijlocul lui noiembrie" și cu Anneli Alderton în ultima zi când aceasta a fost văzută în viață. A spus că este foarte posibil ca el să fie pe filmarea obținută de pe camerele de securitate în noaptea în care Tania a dispărut, pentru că se întâlnise cu ea în seara respectivă, dar s-a hotărât să nu întrețină relații sexuale cu ea din cauza acneei acesteia. A folosit o mănușă ca să-și scoată prezervativul după sex „pentru că îl găseam dezgustător" și obișnuia fie să le ducă pe femei acasă la el, fie să facă sex cu ele în mașină. În timpul interogatoriului, a spus că prezența fibrelor trebuie să fie o coincidență – la fel ca multe aspecte ale cazului – și a negat implicarea în comiterea crimelor.

Juriul nu a crezut versiunea lui Wright asupra tuturor acestor evenimente. Pe 21 februarie 2008, Steve Wright a fost găsit vinovat pentru toate capetele de acuzare. A fost condamnat la mai multe pedepse cu detenție pe viață. Există speculații că ar fi fost implicat și în alte cazuri, inclusiv în dispariția agentei imobiliare Suzy Lamplugh, cu care Wright a lucrat pe *QE2*. A făcut apel pe 19 martie 2008, dar după patru luni acesta a fost respins. Apoi a făcut apel din nou pe 15 iulie, trebuind a fi audiat de Curtea Regală de Justiție pe 24 februarie 2009, dar apoi a renunțat la această acțiune. Fratele său, David, a sperat să-i determine pe cei din Comisia de Revizuiri ale Cazurilor Criminale să reexamineze dovezile din proces. În 2012, a avut loc un al treilea apel împotriva sentinței primite, dar până în momentul redactării acestui capitol, Wright nu și-a mai continuat acțiunile. Va muri în închisoare.

CAPITOLUL 21

Maroc: Hadj Mohammed Mesfewi

„Unii criminali în serie rămân în anale datorită modului lor de operare – a felului în care își aleg victimele sau a celui în care scapă de ele. Ocazional, unul dintre ei merită să fie amintit pentru cum a fost adus în fața justiției sau pentru modul în care a fost făcut actul de justiție. Hadj Mohammed Mesfewi a fost unul dintre aceștia, fiind executat într-un fel care amintește de cele mai bune momente ale lui Edgar Allan Poe.

Mesfewi a fost cizmar și „emitent de acte publice" în Marrakesh, la începutul secolului al XX-lea – pregătea documentele necesare pentru vasta majoritate a populației care era needucată. Vârsta lui exactă nu a fost declarată, dar tot ceea ce s-a scris despre decesul lui consemnează frecvent faptul că era „un bărbat bătrân" și cu siguranță vârsta complicei lui era de 70 de ani. Ziarele vestice îi descriu faptele ca pe „o serie de asasinate probabil fără egal în analele crimei", pentru că Mesfewi a fost unul dintre cei mai prolifici criminali în serie din toate timpurile.

El și complicea lui, de multe ori numită Annah și Rahali în articolele din ziare, au fost responsabili pentru dispariția multor fete din Marrakesh în 1906. Părinții uneia dintre ele au mers pe urmele acesteia până la magazinul cizmarului, unde Annah a fost arestată. Sub tortură, a recunoscut că fetele veniseră să-i dicteze niște acte lui Mesfewi, iar acesta le-a invitat la cină. Apoi, victimelor le erau puse narcotice în vin și erau ucise în somn, aparent

doar cu scopul de a le jefui de bijuterii sau de orice obiecte valoroase pe care le aveau asupra lor.

Autoritățile au găsit 20 de cadavre decapitate într-o groapă de sub cizmărie și alte 60 îngropate în grădină. Toate cadavrele fuseseră mutilate cu cuțitul pentru a face să pară că persoanele respective erau victimele atacurilor unor fanatici.

În timp ce Mesfewi și Annah erau duși la închisoare, mulțimea a încercat să-i linșeze, iar un raport consemnează faptul că aceștia au fost plimbați prin oraș pe măgari, „semidezbrăcați", și au fost biciuiți în public, moment în care și-au mărturisit crimele. Annah a murit în timp ce era supusă torturii. Mesfewi a supraviețuit, dar a fost condamnat la moarte prin crucificare, așa cum se spunea în Coran.

Atunci când acest lucru a fost raportat presei din Vest, printr-o legătură a celor de la *New York American*, pe 29 aprilie 1906, a avut loc un protest. Ar fi fost prima crucificare din istorie în Maroc și a fost condamnată, fiind considerată barbară. Existau speculații conform cărora Mesfewi ar putea fi ars de viu, conform unei vechi tradiții maure care permitea această formă de execuție dacă publicul sau populația cerea asta. Cu toate acestea, pe 2 mai, în New York a apărut o nouă informație, care spunea că execuția prin crucificare nu va avea loc și că Mesfewi va fi decapitat. Astfel, atenția lumii din Occident s-a îndreptat către altceva.

Mesfewi a fost ținut la închisoarea din Marrakesh timp de două săptămâni, apoi sentința sa a fost pusă în executare. A fost foarte clar că autoritățile marocane au așteptat ca ochii străinilor să se întoarcă de la acest caz înainte de a pune în practică ceea ce mulți au considerat a fi un final foarte potrivit pentru criminalul în serie.

Pe 15 mai, și în fiecare zi de atunci încolo, Mesfewi a fost dus în piața publică și biciuit cu crengi de salcâm pline cu spini. Dezbrăcat până la brâu, cu brațele întinse, acesta a primit 10 bicciuri pe zi de la călăul orașului, fiecare lovitură dându-i sângele. Decizia de a micșora numărul de biciuiri nu a fost luată din vreo fărâmă de indulgență sau din respect pentru vârsta lui Mesfewi,

ci din cauză că autoritățile – și oamenii adunați în piață – nu doreau ca Mesfewi să moară prea repede. După fiecare bătaie, rănile îi erau curățate cu oțet și ulei pentru a-i întări pielea și ca să fie pregătit pentru pedeapsa din ziua următoare.

Și așa a continuat totul un timp. În fiecare zi, Mesfewi era adus în piață și primea 10 lovituri de bici; în fiecare zi, spatele îi era tratat – iar el continua să supraviețuiască. Așadar, s-a decis ca o pedeapsă „supremă" să fie pusă în aplicare: urma să fie zidit de viu într-un zid din piața publică. O asemenea decizie a trebuit să fie aprobată de Sultan; aprobarea a fost dată imediat, iar data execuției a fost stabilită: Mesfewi va fi zidit pe 11 iunie dacă nu va muri până atunci.

Cu toate că nimeni nu i-a spus lui Mesfewi ce îl așteaptă, veștile s-au răspândit peste tot, iar în dimineața punerii în aplicare a pedepsei, piața era plină cu mii de marocani dornici să privească o formă de execuție care nu mai avusese loc în Marrakesh de foarte mulți ani. Cei mai bătrâni oameni din mulțime își aminteau că unele victime supraviețuiau chiar și o săptămână.

Bazarul principal se afla în afara închisorii unde era ținut Mesfewi, și chiar în acești pereți urma să fie zidit. Doi zidari au săpat o groapă lungă de aproape doi metri, un metru lățime și un metru adâncime. Din moment ce Mesfewi era acum extrem de slab, groapa i-ar fi permis să aibă mai mult spațiu și aer – până la urmă, nu voiau ca acesta să se sufoce prea repede. La jumătatea gropii au fost fixate lanțuri pentru ca Mesfewi să stea în picioare; așa nu putea să evite privirile mulțimii în timp ce era zidit.

Mesfewi a fost adus ca de obicei în piață, acesta crezând că urma să primească porția zilnică de biciuire – dar în timp ce în alte zile erau atrase mai ales rude ale victimei, acum a observat cât de mare era mulțimea adunată, precum și urletele pline de ură ale acestora care îi strigau că asta este ultima zi a vieții lui. Numai atunci când a văzut gaura din perete și-a dat seama ce urma să i se întâmple cu adevărat.

Potrivit martorilor, Mesfewi a tratat biciuirea cu un „curaj fatalist", sperând să moară în urma bătăilor primite, dar și-a pierdut

orice formă de control când a văzut ce surpriză i-a pregătit soarta. S-a zbătut disperat în brațele gardienilor în timp ce era târât spre peretele bazarului, cerând milă. A primit tot atâta compasiune cât le-a arătat el tinerelor sale victime.

Încă țipând, Mesfewi a fost împins în spațiul pregătit deja și pus în lanțuri. Zidarii nu s-au apucat repede de treabă, așa că Mesfewi a fost lăsat pradă furiei oamenilor din piață, care se zbăteau și se împingeau, încercând să ajungă cât mai în față, unde l-ar fi putut batjocori și sfida, dar și lovi cu „mizeria dezgustătoare și gunoaiele din piață".

După un timp, mulțimea a fost împinsă în spate, iar zidarii au venit și au așezat primul rând din perete. Atunci când au ajuns la genunchii lui Mesfewi, șeful închisorii i-a dat condamnatului niște pâine și apă. Din cauza soarelui puternic, zidarii au luat o pauză, permițând mulțimii să-l batjocorească din nou pe Mesfewi.

Execuția care a fost tărăgănată în mod deliberat a avut nevoie de ceva timp pentru a fi finalizată. Rânduri de zid erau așezate de muncitori, lui Mesfewi i se dădeau mai multă pâine și apă, mulțimea îl înjura, toate acestea până când doar capul i-a mai putut fi văzut, încă zbierând. Este ușor de înțeles că Mesfewi își pierduse mințile, dar a continuat să implore și să țipe după milă, chiar dacă, cel mai probabil, știa că nu exista absolut nicio șansă să fie cruțat. Și de fiecare dată când el țipa, mulțimea urla și ea. A fost zidit complet după-amiaza târziu.

Până la răsăritul soarelui, Mesfewi a rămas încă în viață, așa că au fost aprinse torțele. Mesfewi a țipat încontinuu toată noaptea – și toată ziua următoare. Până a doua seară însă, țipetele au devenit din ce în ce mai slabe, iar până la răsăritul soarelui din ziua de miercuri, tot ce se mai putea auzi era câte un geamăt ocazional.

Cei care au sperat ca Mesfewi să supraviețuiască toată săptămâna au fost dezamăgiți și l-au blestemat atunci când acesta a fost declarat mort, după ce nu au mai fost auzite gemete. Piața a revenit la normalitate. În cuvintele trimise către presa din Vest, Mesfewi își spălase păcatele.

CAPITOLUL 22

Rusia: Vasili Komaroff

„Ei bine, este rândul meu să fiu băgat în sac acum", a spus criminalul în serie în vârstă de 52 de ani, Vasili Komaroff, în timp ce era dus în celula sa, după ce a fost condamnat la moarte de către un tribunal din Moscova, Rusia, pe 8 iunie 1923. Ceea ce particulariza crimele vânzătorului de cai era felul în care acesta scăpa de victimele sale – fiecare fusese „legată ca un pui pe rotisor", potrivit rapoartelor poliției, băgată în saci și aruncată la o groapă de gunoi. În total, Komaroff și-a amintit că a ucis 33 de persoane – deși au fost descoperite doar 21 de cadavre – și a spus că era pregătit să mai ucidă cel puțin încă 60. A fost primul criminal în serie prins în recent formata Uniune a Republicilor Sovietice Socialiste.

Komaroff s-a născut cu numele de Vasili Petrov în regiunea Vitebsk din Rusia, în 1871, fiind unul dintre mulții copii ai unei familii de muncitori, toți mari consumatori de alcool. A făcut cei patru ani obligatorii în armata rusească și, la vârsta de 28 de ani, s-a căsătorit pentru prima dată. În timpul războiului ruso-japonez din anii 1904-1905, a fost pe frontul de Est și a reușit să strângă destule economii. Odată ce a fost trimis în rezervă, Petrov a început să călătorească foarte mult împreună cu soția lui, dar când au rămas fără bani, el a început să lucreze la un magazin cu articole pentru armată. Dar a fost prins furând din magazin și trimis la închisoare un an, timp în care soția lui a murit din cauza holerei.

După eliberare, Petrov s-a mutat la Riga și s-a căsătorit cu o văduvă poloneză, Sofia, care avea doi copii. Petrov era de-acum alcoolic și își bătea des soția și copiii vitregi. Când armata germană a ocupat regiunea baltică la începutul Primului Război Mondial, Petrov s-a mutat, împreună cu familia, în regiunea Volga. După Revoluția din Octombrie (sau bolșevică) din 1917, a intrat în Armata Roșie unde a învățat să scrie și să citească. A fost capturat de Armata de voluntari a generalului Anton Denikin, dar cumva a reușit să scape. Ca să-și acopere urmele, și-a schimbat numele în Vasili Ivanovich Komaroff și, în 1920, după ce s-a terminat războiul civil, el și familia lui s-au mutat în Moscova și au locuit pe strada Shabolovka. A găsit o slujbă ca șofer de taxi, dar veniturile principale îi veneau dintr-o serie de jafuri și din vânzarea pe piața neagră a obiectelor furate. (Au existat teorii care susțineau că ar fi fost trimis în Moscova ca spion al lui Denikin, dar există foarte puține dovezi care să susțină această teorie.)

După ce Lenin a introdus Noua Politică Economică (NPE) în 1921, care le permitea muncitorilor să fie liber-profesioniști, Komaroff a devenit negustor de cai, construindu-și un grajd acasă. Nimeni nu a făcut legătura între acest bărbat, aparent un familist zâmbitor și prietenos, și șirul de crime care a început spre finalul acelui an. În diverse gropi de gunoi, au fost găsite cadavre, inițial lângă cartierul Shabolovki, apoi mai departe, pe câmp. În ciuda investigațiilor făcute de poliție, cadavrele au continuat să apară pe tot parcursul anului 1922 și chiar la începutul anului următor, cel puțin o altă duzină putând fi atribuită aceluiași criminal. Acesta și-a câștigat porecla de „Lupul Moscovei" și până și Lenin și-a îndreptat atenția spre prinderea lui după ce au început să circule zvonuri că noul guvern comunist nu era în stare să pună mâna pe un asasin. Li s-a cerut ajutorul experților criminaliști și foștilor membri ai poliției țariste.

A început să iasă la iveală un anumit stil de a ucide. Cadavrele acestea erau în mod sigur opera aceluiași criminal, având în vedere modul în care fuseseră descoperite, iar în sacii în care

fuseseră aruncate victimele fuseseră găsite și grăunțe de ovăz. Aceste indicii, precum și aria largă în care au fost descoperite cadavrele au făcut poliția să presupună că agresorul putea fi un șofer de taxi. Dar marea problemă era că în Moscova existau mii de șoferi de taxi. Poliția a trebuit să găsească o soluție ca să-și restrângă căutările.

Cadavrele erau descoperite aproape întotdeauna fie joia, fie sâmbăta; curând, detectivii au aflat că miercurea și vinerea erau zilele în care erau aduși caii la piața din Shabolovki. Părea logic că victimele fuseseră selectate dintre cei care mergeau la piață, mai ales datorită faptului că toți păreau a fi vizitatori în zonă, mai degrabă decât localnici – dar nu au devenit suspecți imediat. Odată ce detectivii au început să interogheze negustorii, au observat comportamentul puțin cam ciudat al lui Vasili Komaroff: de multe ori venea la târg de unul singur, fără să aducă vreun cal, dar era văzut plecând cu unii dintre clienți. Din moment ce grajdurile lui nu se aflau departe de piață, era în mod evident mai simplu pentru el să își ducă clienții acolo, decât să își mute animalele chiar și câțiva metri mai încolo; dar într-o anchetă ca aceasta orice presupunere trebuia pusă la îndoială.

Detectivii au început să-l ancheteze pe Komaroff și au descoperit că, departe de a fi un stâlp al comunității, acesta avea un comportament crud și violent. Potrivit unuia dintre vecinii săi, încercase să-l omoare pe fiul lui cel mare, pe vremea acea în vârstă de opt ani, spânzurându-l, dar soția a reușit să-l salveze, dându-l jos din ștreang pe băiat. Un alt indiciu care conducea spre el: într-unul dintre saci, poliția a găsit un scutec folosit; bebelușul lui Komaroff se născuse în vara anului 1922.

Pe 17 martie 1923, sub pretextul că ar căuta alcool de contrabandă, polițiștii au percheziționat grajdul lui Komaroff – și au găsit-o pe ultima sa victimă, pusă deja în sac pentru a fi aruncată și ascunsă sub o căpiță de fân. Totuși, Komaroff s-a speriat când și-a dat seama că detectivii caută urme de sânge în grajdul său și de aceea a sărit pe fereastră, reușind să scape de polițiștii de

afară care chiar se așteptau la o astfel de manevră. A fost fugar timp de 24 de ore înainte de a fi arestat în satul Nikolskoye, aflat în apropiere.

Komaroff nu s-a obosit să ascundă ceea ce făcuse, odată ce a fost prins. A recunoscut că era responsabil pentru moartea acelora ale căror cadavre fuseseră descoperite și a spus că a aruncat alte șase în râul Moscova. (Acestea însă nu au fost găsite niciodată.) Metoda lui era foarte simplă: se prezenta unui potențial client de la piață, se oferea să-i vândă cai la un preț extrem de mic și îl invita la grajdurile sale. Acolo îl servea pe cumpărător cu votcă și, imediat ce acesta se îmbăta, Komaroff îl omora de obicei lovindu-l în cap cu un ciocan (deși unele victime fuseseră strangulate), apoi îl punea într-un sac și îi ascundea cadavrul. Mobilul crimei părea să fie jaful – deși se spune că a reușit să strângă doar 30 de dolari americani de pe urma acțiunilor sale. Totuși, a recunoscut că seria de crime a început după ce un alt vânzător de cai îl enervase pentru că recunoscuse că voia să-i cumpere caii foarte ieftin, iar apoi să-i vândă în afara Moscovei pe cereale și să obțină un profit bun. O asemenea tentativă de speculă l-a enervat atât de tare pe Komaroff, încât l-a omorât pe bărbat.

Criminalul i-a dus pe investigatori la o altă groapă de gunoi pe care aceștia nu o descoperiseră și unde au găsit alte cinci cadavre. Poliției i-a fost greu să-i oprească pe moscoviți din a lua legea în propriile mâini atunci când Komaroff își descria munca – ziarul *Izvestia* l-a trimis pe cel mai bun jurnalist al său, Mikhail Bulgakov, viitorul romancier, pentru a scrie despre acest caz, iar el a raportat că femeile din casa în care locuia doreau ca Komaroff să fie fiert de viu sau băgat într-o mașină de tocat carnea.

Komaroff însuși a încercat să se sinucidă de trei ori înainte de începerea procesului, dar a încetat să mai încerce, bazându-se pe faptul că jurații îi vor oferi șansa de a avea un proces rapid și o moarte ușoară. A fost foarte dornic să vorbească despre ceea ce făcuse, spunând presei că era „o treabă al dracului de ușoară să ucizi". După cum a explicat, „Am 55 de ani, m-am distrat și nu

vreau să trăiesc mai mult." Și-a amintit de singura dată când a întâmpinat probleme: „L-am omorât pe un bărbat care a încercat să mă bată în timpul unei vânzări de cai. A fost singurul care mi-a opus rezistență."

Soția lui, Sonia, a fost arestată și trimisă în judecată împreună cu el. Unele surse spun că acest lucru s-a întâmplat pentru că autoritățile nu puteau să creadă că femeia nu știa de activitățile soțului ei, deși documente contemporane sugerează că ea fusese un participant activ la crimele care avut loc de la sfârșitul anului 1922 și până la final, când Komaroff a fost prins de poliție, aceasta ajutându-l să curețe sângele din grajduri și petrecând nopțile rugându-se pentru „victimele nevinovate". Procesul lor a avut loc pe 7 iunie 1923 în uriașul Muzeu Politehnic din Moscova, având în vedere că exista un interes public major în ceea ce privește crimele. Bulgakov a participat și el, notând că, inițial, Komaroff părea să fie „o persoană bătrână și banală" – „neplăcută, dar nu brutală", fără vizibile „semne ale degenerării" – până când a început să chicotească și să mărturisească faptul că nu crede că oamenii sunt mai importanți decât omizile. Trei psihiatrii l-au declarat sănătos mintal, iar în primele ore ale dimineții următoare cuplul a fost condamnat la moarte urmând a fi executat de un pluton în următoarele trei zile.

Dorința lui Komaroff de a muri se pare că l-a părăsit în acele momente și au existat o serie de încercări, însă nereușite de a face apel împotriva condamnării sale. Copiii săi au fost trimiși în orfelinate, iar el și soția sa au fost împușcați pe 18 iunie. Bulgakov și-a încheiat articolul despre acest caz sperând ca legile dure ale eredității să nu-i afecteze pe copiii lui, iar aceștia să nu crească la fel ca părinții lor. Unele rapoarte, neconfirmate însă, sugerează faptul că cel puțin unul dintre ei a crescut și a ajuns asemenea părinților lui, fiind responsabil pentru o serie de atrocități împotriva Armatei Roșii în timpul celui de-al Doilea Război Mondial...

CAPITOLUL 23

Statele Unite ale Americii: John Wayne Gacy

Unii oameni suferă de coulrofobie – frica irațională de clovni, uneori inspirată de experiențele din copilărie avute la circ sau după ce l-au văzut pe Tim Curry în ecranizarea romanului *It* al lui Stephen King. Dar cei care au crescut în vecinătatea districtului Cook din Illinois, între anii 1972 și 1978, ar avea un motiv mai bun pentru o astfel de frică – fiindcă într-un clovn se deghiza criminalul în serie John Wayne Gacy când apărea la evenimentele caritabile sau la petrecerile pentru copii. „Clovnul Pogo" era doar una dintre personalitățile pe care Gacy le-a adoptat în cariera sa înainte de a fi arestat de FBI pentru ceea ce a fost descris mai târziu ca fiind „o serie bizară de crime".

Nu că Gacy ar fi vrut vreodată să fie responsabil pentru ce cred alții. Când a fost arestat și trimis la psihiatru în 1968, această inabilitate a sa a fost remarcată: „Cel mai șocant aspect al rezultatelor testelor asupra pacientului este negarea totală a responsabilității față de tot ceea ce i s-a întâmplat", au scris cei doi medici care l-au examinat la Spitalul de Psihiatrie al Universității de Stat din Iowa. „Poate produce un «alibi» pentru orice. Se prezintă ca o victimă a circumstanțelor și dă vina pe alți oameni care sunt pe urmele lui... Pacientul încearcă să dea un răspuns empatic, prezentându-se ca fiind la voia unui mediu ostil."

Gacy s-a născut la Chicago, în statul Illinois, pe 17 martie 1942. Părinții lui – John Stanley Gacy și soția lui, Marion Elaine, născută Robinson – nu au avut o căsnicie fericită: tatăl său era un alcoolic care își agresa în mod regulat soția, dar și pe John Jr. și pe cele două surori ale lui. Tânărul John a încercat să obțină adesea acordul tatălui său, dar acesta era de cele multe ori necomunicativ și nereceptiv: una dintre primele sale amintiri este bătaia primită după ce a mutat niște piese de mașină pe care tatăl lui, mecanic auto, le asamblase; de asemenea, i se spunea în mod regulat că este „prost și idiot", în special în comparație cu cele două surori ale lui. Tatăl său îl bătea mereu cu o curea – cel mai rău a fost după ce John, în vârstă de șase ani, a furat un camion de jucărie de la un magazin din cartier –, dar după arestarea sa, Gacy a susținut că nu și-a urât niciodată tatăl și, chiar în adolescență, când bătăile continuau, nu a încercat niciodată să-și lovească părintele. Mama lui a vrut să-și protejeze copilul, dar soțul ei credea doar că asta dovedește că tânărul era „băiatu' lu' mama", care „probabil o să fie un poponar".

În 1949, Gacy a primit cea mai cruntă bătaie de până atunci, cu o curea de ascuțit briciul, după ce tatăl lui a aflat că el și un alt copil fuseseră prinși „mângâind sexual" o fată. Acest lucru se poate să fi avut legătură cu faptul că la rândul său Gacy însuși fusese molestat de un prieten de familie, care îl lua pe băiat la plimbare cu camioneta sa, apoi îl pipăia. Tânărul Gacy nu i-a spus niciodată acest lucru tatălui său, pentru că bănuia că acesta l-ar fi făcut vinovat pe el de asta.

În adolescență, Gacy era supraponderal și nu putea să participe la diverse jocuri din cauza unei probleme la inimă și pentru că din când în când făcea crize de epilepsie. A fost spitalizat de mai multe ori și mai târziu a presupus că este posibil să fi pierdut un an de școală când avea între 14 și 18 ani. După ce a renunțat la școală – nu a reușit să o absolve –, a lucrat ca asistent al unui șef de secție pentru un candidat din zonă al Partidului Democrat. Din nou, această decizie nu a fost primită bine de către tatăl său.

După o ceartă cu acesta în legătură cu o mașină pe care John senior o cumpărase pentru fiul său, dar pe care rar i-o dădea, Gacy a condus 2.900 km până în Las Vegas, Nevada, unde a lucrat inițial la serviciul de ambulanță, înainte de a fi transferat ca asistent la serviciul de pompe funebre.

Cât timp a avut această slujbă, Gacy a avut un fel de epifanie. Într-o seară, s-a urcat în coșciugul unui adolescent, îmbrățișând și dezmierdând cadavrul înainte de a simți un șoc. A fost suficient să-l facă să se întoarcă acasă și să intre la Colegiul de Afaceri Northwestern, pe care l-a absolvit în 1963. În următorii câțiva ani, a părut să fie pe calea cea bună: a fost manager stagiar la Compania Nunn-Bush Shoe și a avansat, devenind șef de departament în Springfield, Illinois. S-a logodit și apoi s-a căsătorit cu una dintre colegele lui, Marlynn Myers, și s-a înscris în United States Junior Chamber (membrii săi erau cunoscuți și cu numele de „the Jaycees"), o organizație dedicată celor cu vârsta cuprinsă între 18 și 40 de ani, care să-i ajute în dezvoltarea abilităților personale și a celor de conducere când sunt angajații altora. În acea vreme (și până în 1985), era un club exclusiv pentru bărbați, iar Gacy a fost unul dintre membrii cei mai importanți, devenind în 1965 vicepreședintele Jaycee din Springfield și fiind considerat unul dintre cei mai remarcabili trei Jaycee din întregul stat. Totuși, cu un alt Jaycee a avut parte Gacy de a doua lui experiență homosexuală, acel bărbat făcând sex oral cu el după o seară de băut excesiv.

În 1966, socrul lui Gacy i-a oferit șansa de a conduce trei restaurante Kentucky Fried Chicken pe care le deținea în Waterloo, Iowa. Gacy a profitat de șansă și s-a mutat împreună cu soția lui la aproape 500 km în nord-vest. Până și Gacy a recunoscut la un moment dat că viața lui în acel moment era „perfectă": s-a implicat în clubul local Jaycee, devenind din nou vicepreședinte (cu toate că unii dintre colegii săi credeau că e prea arogant); soția lui a născut doi copii – pe Michael, în februarie 1966, și pe Christine, în martie 1967, astfel că până și tatăl lui părea să fie mândru de el.

Totuși, aparențele erau înșelătoare. Gacy deja își înșela soția cu o altă femeie, iar înclinațiile sale homosexuale deveneau din ce în ce mai evidente. Socializa excesiv cu angajații bărbați și le făcea tot felul de avansuri despre care spunea că sunt doar niște glume atunci când era respins de colegi. În august 1967, a abuzat sexual pentru prima dată un băiat de 15 ani, pe nume Donald Voorhees. Băiatul a mers acasă la Gacy pentru că a crezut că o să vadă împreună niște filme porno; Gacy l-a îmbătat și l-a convins să-i facă o felație. A fost doar primul dintre cei mulți pe care Gacy fie i-a șantajat, fie i-a convins să îi facă sex oral; altora le-a spus că a fost însărcinat cu realizarea unor „experimente științifice" pentru care fiecare era plătit cu 50 de dolari.

Într-un final, Donald Voorhees i-a povestit tatălui său ce l-a pus Gacy să facă; părintele acestuia a sunat imediat la poliție, iar în martie 1968 Gacy a fost arestat pentru sodomie orală în cazul lui Donald și pentru tentativă de agresiune sexuală asupra lui Edward Lynch, de 16 ani. Gacy a cerut să fie supus unui test cu poligraful, dar rezultatele erau ambigue – cu siguranță era neliniștit când a negat orice vină în ceea ce privea cazurile lui Donald și Edward. A fost pus sub acuzare pe 10 mai 1968.

Gacy nu avea de gând să lase un adolescent să distrugă tot ceea ce obținuse până atunci, așa că pe 30 august 1968 l-a convins pe unul dintre angajații săi, tânărul Russell Schroeder, de 18 ani, să-l atace pe Donald Voorhees, ca acesta să nu mai depună mărturie împotriva lui. Voorhees a mers direct la poliție, iar aceasta l-a arestat pe Schroeder – care imediat l-a implicat în poveste și pe Gacy. A fost arestat și el și trimis la o evaluare psihiatrică la Universitatea de Stat; medicii au crezut că are tulburare de personalitate antisocială, că nu s-ar obține nicio îmbunătățire de pe urma unui tratament medicamentos și că era apt din punct de vedere mental pentru a fi judecat – și că va intra în conflicte repetate cu societatea ca rezultat al modului în care se vede pe el însuși și vede lumea.

Procesul său a început pe 7 noiembrie 1968, iar Gacy a recunoscut acuzația de sodomie asupra lui Donald Voorhees. A negat restul acuzațiilor, iar în sala de judecată a susținut că băiatul consimțise chiar. Pe 3 decembrie a fost găsit vinovat și condamnat la 10 ani de pușcărie în Penitenciarul Statal Anamosa. În aceeași zi, soția sa i-a intentat divorț; de atunci, Gacy nu a mai văzut-o nici pe ea, nici pe cei doi copii ai lor.

În timp ce era în Anamosa, Gacy a fost un deținut model, devenind bucătar-șef, reușind să inspire deținuților valorile Jaycee, ajutându-i pe aceștia să obțină o creștere a alocației zilnice și construind în curtea penitenciarului un teren de minigolf. Cu prima ocazie, în iunie 1969, a încercat să obțină eliberarea sa rapidă, dar cererea i-a fost respinsă, cu toate că i s-a dat voie să aplice din nou în luna mai a anului următor. Și-a terminat studiile liceale și a obținut diploma de absolvire în noiembrie 1969. Cu toate acestea, a fost devastat de moartea tatălui său și nu i-a fost acordată permisiunea de a merge acasă pentru a participa la înmormântare.

Gacy a fost eliberat condiționat pe 18 iunie 1970, fiind obligat să se mute la Chicago cu mama lui și să respecte ora stingerii care era la 10:00 p.m. S-a mutat imediat în Illinois și a obținut o slujbă de bucătar la un fast-food. Opt luni mai târziu, pe 12 februarie 1971, Gacy a fost acuzat de agresarea sexuală a unui adolescent, dar cazul a fost închis după ce tânărul nu a apărut la proces. Se pare că Gacy îl luase din stația de autobuz Greyhound, îl dusese acasă și încercase să-l forțeze să facă sex cu el. Din fericire pentru Gacy – dar nu și pentru viitoarele sale victime –, Comisia de Eliberări Condiționate din Iowa nu a cunoscut acest aspect, iar în octombrie al aceluiași an, ispășirea pedepsei lui s-a încheiat; în noiembrie, cazierul din Iowa a fost șters.

În vara anului 1971, cu ajutorul mamei sale, Gacy a cumpărat o casă pe West Summerdale Avenue, numărul 8.213, unde urmau să aibă loc toate crimele. Gacy s-a întâlnit cu o veche prietenă din școală, Carole Hoff, acum divorțată și având două fiice. „M-a dat pe spate", a spus ea mai târziu reporterilor ziarului *Time*. S-a

căsătorit cu John Gacy pe 1 iulie 1972. Până în acel moment, el devenise deja criminal.

Prima victimă confirmată a lui John Gacy a fost Timothy McCoy, un băiat de 16 ani care călătorea din Michigan spre Omaha. Gacy l-a luat de la terminalul Greyhound și i-a făcut un tur al orașului înainte de a-i oferi un loc unde ar putea să înnopteze. Potrivit spuselor lui Gacy, s-a trezit a doua zi cu Timothy la ușa dormitorului său, având un cuțit în mână. (La prima vedere, părea că Timothy gătea micul dejun și a venit să-l anunțe pe Gacy că este acolo, uitând că are cuțitul cu el.) Gacy a mers ușor spre el, iar Timothy s-a predat ridicând mâinile și înțepându-l pe Gacy în antebraț cu vârful cuțitului. Gacy a smuls cuțitul din mâna adolescentului și l-a lovit cu capul de peretele dormitorului. Apoi, l-a izbit de dulap. Timothy l-a lovit în stomac, iar Gacy l-a apucat, l-a trântit la podea și l-a înjunghiat în mod repetat. Mai târziu, Gacy a spus că în acel moment și-a dat seama că pentru el „moartea e cea mai mare plăcere" și că a avut orgasm în timp ce îl omora pe adolescent. L-a îngropat pe Timothy sub casă, apoi l-a acoperit cu ciment.

Cu o săptămână înainte de nuntă, Gacy avea iar probleme. Pe 22 iunie a fost arestat și condamnat pentru agresiune deosebit de gravă și conduită inadecvată; de data aceasta, un tânăr pe nume Jackie Dee a susținut că Gacy i-a arătat o insignă de șerif, obligându-l să se urce în mașină și să îi facă sex oral. Acuzația a fost retrasă după ce Jackie a încercat să-l șantajeze pe Gacy cerându-i bani în schimbul retragerii mărturiei.

În același an, Gacy a pornit o afacere în domeniul construcțiilor. PDM („Painting, Decorating and Maintenance"*) a devenit un business profitabil în următorii șase ani și i-a oferit lui Gacy multe materiale brute care i-au fost necesare în hobby-ul lui de criminal în serie. A cumpărat o proprietate în Florida și l-a luat cu el pe unul dintre angajații lui tineri pentru a o verifica – și în

* Vopsit, Decorat și Întreținut. (*n. trad.*)

prima noapte l-a violat pe băiat în camera de hotel. Băiatul a stat pe o plajă în tot restul vizitei, iar când s-au întors în Chicago a venit acasă la Gacy și a încercat să-l bată. Soacra lui Gacy l-a ferit pe acesta ca să nu fie rănit grav, iar Gacy a susținut că a fost atacat pentru că a refuzat să plătească pentru serviciile sub standard ale băiatului.

În ianuarie 1974, Gacy a ucis din nou. Victima nu a fost identificată niciodată, știindu-se doar că era un băiat cu vârsta cuprinsă între 14 și 18 ani, având părul șaten și ondulat. Gacy l-a strangulat și l-a băgat în debara înainte de a-l îngropa; din gura și nasul cadavrului au început să curgă, pe covorul din debara, diverse lichide, iar Gacy s-a hotărât ca de acum încolo să le bage în gură victimelor bucăți de material sau lenjeria intimă.

„Fac o grămadă de lucruri îngrozitoare, dar fac și o grămadă de lucruri bune", i-a spus Gacy unui vecin în perioada aceea. Pentru vecini și colegi (mai puțin pentru cei care erau la vârsta la care Gacy i-ar fi considerat potențiale ținte), Gacy a devenit în următorii patru ani un membru respectat al comunității. În 1974, a început să organizeze petrecerile anuale de vară și a restabilit relațiile cu Partidul Democrat. A intrat în comitetul local pentru iluminatul stradal și, din 1975 până în 1978, a fost directorul Zilei Paradei Constituției Poloneze din Chicago, care are loc în fiecare an, în luna mai. În ultimul său an de libertate, s-a întâlnit chiar cu Prima-Doamnă, Rosalynn Carter, și i-a fost oferită prestigioasa insignă în formă de „S", care însemna că îi fusese dată o aprobare specială din partea Serviciilor Secrete! S-a înscris în Clubul Moose din localitate și a devenit membru al organizației lor de clovni „Jolly Joker". Cei care făceau parte din această asociație se deghizau în saltimbanci pentru a-i înveseli pe copiii internați în spital sau pentru a participa la evenimente caritabile și la diverse parade.

Nu era totul așa cum părea din afară. Gacy a recunoscut în fața soției sale, Carole, că era bisexual, iar de Ziua Mamei, pe 11 mai 1975, i-a spus că nu vor mai întreține niciodată relații sexuale.

Carole era deja alarmată de vizitele regulate ale adolescenților în garajul ei și de faptul că în casă găsea materiale pornografice pentru homosexuali; dar în public au păstrat aparențele unui cuplu fericit și fără probleme.

Gacy era acum liber să-și continue viața cu partenerii sexuali preferați. Lucra din greu să țină în picioare PDM-ul, dar își găsea timpul necesar „să vâneze" (descrierea lui) tineri. Nu toți i se conformau: Anthony Antonucci, de 15 ani, a reușit să dea puțin peste cap planul criminalului atunci când șeful lui a apărut la ușa casei sale. Gacy i-a dat băiatului să bea, apoi s-a luptat cu el pe podea și i-a prins mâinile la spate în cătușe. Totuși, Anthony a reușit să se elibereze atunci când Gacy a ieșit din cameră, a pus mâna pe cheie și l-a încătușat pe bărbatul în vârstă – agitat un timp, acesta a promis apoi că va pleca și îl va lăsa în pace dacă va fi eliberat de cătușe.

Pe 29 iulie 1975, la o săptămână după incidentul cu Anthony Antonucci, Gacy l-a ucis pe unul dintre angajații săi, John Butkovitch, în vârstă de 17 ani, care îl amenința pe Gacy în legătură cu salariul care susținea că i se cuvine. Din moment ce soția și fiicele sale vitrege erau plecate, Gacy l-a invitat pe băiat acasă la el pentru a discuta problema, iar acolo i-a arătat lui Gacy numărul lui pe care îl făcea la petreceri. Prima dată, își punea cătușele singur și le desfăcea. Apoi l-a convins pe John să-l lase să-i prindă cătușele la spate – și nu i-a arătat cum să se elibereze. Apoi s-a așezat pe pieptul băiatului pentru scurt timp, după care l-a strangulat și i-a îngropat cadavrul sub podeaua din garaj. Mașina adolescentului a fost găsită abandonată într-o parcare, cu portofelul băiatului înăuntru și cheile în contact. După ce părinții lui John au sunat la poliție, Gacy a susținut că băiatul venise cu doi prieteni acasă la el, dar plecaseră după ce el și John au ajuns la o înțelegere. Părinții tânărului nu au fost deloc mulțumiți de răspuns și pe parcursul următorilor trei ani au făcut sute de apeluri la poliție să îi ajute, fiind convinși că Gacy era implicat în „dispariția" fiului lor.

În toamna lui 1975, Carole Gacy a intentat divorț, iar ea și fiicele ei s-au mutat din casa din Summerdale în februarie, anul următor. Divorțul a fost finalizat pe 2 martie 1976. O lună mai târziu, Gacy a ucis din nou – și a continuat să o facă până când peste doi ani a fost prins. Vecinii au susținut mai târziu că Gacy și-a schimbat comportamentul după divorț și au povestit despre țipetele înfundate, urletele și plânsetele care se auzeau de la acesta de acasă în primele ore ale dimineții. Gacy avea acum un program haotic.

Darrell Sampson, în vârstă de 18 ani, a dispărut pe 6 aprilie 1976; Randall Reffett, care avea 15 ani, a dispărut pe 14 mai; mai târziu în aceeași zi, Samuel Stapleton, de 14 ani, a fost abordat de Gacy. Toți acești tineri au fost uciși, ultimii doi fiind îngropați în spațiul auxiliar de sub casă. Michael Bonnin, de 17 ani, i-a urmat pe 3 iunie. Între 13 iunie și 6 august, Gacy a mai ucis încă patru tineri, dintre care doar doi au fost identificați – William Carroll, de 16 ani, și Rick Johnston, care avea 17 ani. În cazul celorlalți doi, tot ce a fost confirmat a fost faptul că primul avea 20 de ani, iar celălalt, un adolescent, fusese omorât prin strangulare. Toți patru au fost îngropați sub podeaua din bucătărie.

Unele victime au reușit să scape. David Cram, de 18 ani, a fost angajat de Gacy la PDM în iulie, iar pe 21 august s-a mutat în casa din Summerdale. A doua zi, Gacy l-a îmbătat, i-a prins mâinile la spate în cătușe și i-a spus că o să-l violeze. David l-a lovit pe Gacy în față și a reușit să scape – deși a rămas să locuiască cu cel care voise să-l violeze. O lună mai târziu, Gacy a încercat din nou să obțină ce voia, spunându-i lui Cram: „Dave, chiar nu știi cine sunt. Poate că ar fi bine să-mi dai ce vreau." Băiatul a rezistat din nou încercărilor lui Gacy, dar de data aceasta s-a mutat din casa lui. (În mod surprinzător, în următorii doi ani va continua să lucreze ocazional pentru Gacy.)

Alți doi tineri însă nu au fost la fel de norocoși. Anchetatorii au reușit să deducă o cronologie a crimelor lui Gacy pornind de la succesiunea în care cadavrele erau îngropate în pivniță și au

estimat că două trupuri neidentificate au fost găsite în perioada dintre 6 august și 5 octombrie. Trei săptămâni mai târziu, pe 24 octombrie, Gacy a ucis doi băieți care erau împreună – adolescenții Kenneth Parker și Michael Marino – pe care i-a îngropat în același loc. Pe 16 octombrie, un alt angajat PDM i-a căzut victimă lui Gacy: locul de odihnă al lui William Bundy, de 19 ani, a fost o groapă săpată sub dormitorul mare din casa șefului său.

Gacy pregătea totul cu foarte mare atenție. Aranja ca angajații PDM să sape șanțuri în pivnița de sub casă și, cel puțin într-un caz – Gregory Godzik, de 17 ani –, îi folosea și pentru a îngropa cadavrele. Gregory a dispărut în decembrie 1976, iar Gacy le-a spus părinților îngrijorați că băiatul voia să fugă de acasă. Chiar a susținut că a primit un mesaj pe robotul telefonic de la tânăr, dar când i s-a cerut să dovedească, acesta a spus că l-a șters. Gregory a fost urmat de prietenul lui de 19 ani John Szyc, care a fost ucis pe 20 ianuarie 1977 – deși, un lucru deosebit de neobișnuit, Gacy a păstrat o amintire de la această crimă: inelul de absolvire al lui John. L-a ținut în dulapul din dormitorul mare.

În tot acest timp, Gacy avea un chiriaș: Michael Rossi, de 18 ani, un alt angajat PDM, care se mutase aici la scurt timp după plecarea lui Cram. Gacy l-a păcălit pe John Szyc să intre în casă sub pretextul că voia să cumpere mașina tânărului; după crimă, i-a vândut mașina lui Rossi, spunându-i că John i-o vânduse lui pentru că avea nevoie de bani ca să plece din oraș.

Gacy nu avea de gând să se mute altundeva, cel puțin nu permanent. Afacerea PDM se dezvolta, în timp ce viața sa de criminal continua. Un tânăr de 25 de ani și altul de 20 de ani, Jon Prestidge, au fost uciși între decembrie 1976 și martie 1977, iar un altul se poate să fi urmat câteva săptămâni mai târziu. Nu a existat niciun dubiu că acest tânăr care avea între 17 și 20 de ani era victima lui Gacy; cu toate acestea, felul în care fusese îngropat în pivniță a creat confuzie în privința datei morții.

Între martie și iunie 1977, a făcut o pauză de la comiterea de crime; Gacy începuse să se ducă la întâlniri încă de la începutul

anului, iar în aprilie, când Michael Rossi s-a mutat, iubita lui Gacy a venit să locuiască cu el. Ea și Gacy se logodiseră, dar s-au despărțit la scurt timp, în iunie, și ea l-a părăsit. Mai târziu în același an, Gacy va încerca să se împace cu fosta soție, dar va fi respins; aceasta s-a recăsătorit în 1978.

Pe 5 iulie, Matthew Bowman, de 19 ani, a devenit următoarea victimă a lui Gacy, fiind strangulat cu o sfoară care, după cum a spus dr. Robert Stein, examinatorul medical al districtului Cook, semăna cu o sfoară de rufe înnodată, având o buclă la un capăt. Legarea acesteia în jurul gâtului victimei a dus la lipsă de oxigen și de sânge în creier, iar victima a rămas fără cunoștință, a avut convulsii și a murit.

Între luna septembrie și sfârșitul anului, alte șase victime au fost adăugate pe lista lui Gacy. Robert Gilroy, băiatul în vârstă de 18 ani al unui sergent de poliție din Chicago, a fost văzut ultima oară pe 15 septembrie, deși, lucru ciudat, Gacy era plecat din oraș între 12 și 16 septembrie, lăsând loc speculațiilor că potențialul complice despre care va vorbi el ar putea fi real. Pe 25 septembrie, marinarul John Mowery, în vârstă de 19 ani, a dispărut în timp ce se întorcea acasă de la mama lui; ambii tineri au fost strangulați și îngropați în pivniță. Au trecut trei săptămâni până li s-a alăturat Russell Nelson, de 20 de ani, iar la mijlocul lui noiembrie de aceeași soartă au avut parte și Russell Winch, de 16 ani, și Tommy Boling, de 20 de ani, dar de data aceasta ei au fost îngropați sub podeaua din hol. Pe 9 decembrie, un alt marinar de 19 ani, David Talsma, a fost ucis și îngropat în mod similar.

Gacy a terminat anul având un comportament foarte ciudat. Pe 30 decembrie l-a răpit pe Robert Donnelly folosind un pistol, l-a dus la casa din Summerdale, l-a violat și torturat, scufundându-i capul într-o cadă plină de apă până când acesta a leșinat, apoi l-a ajutat să-și revină și o luat-o de la capăt. Studentul de 19 ani l-a rugat pe Gacy să-l omoare, dar criminalul în serie i-a spus doar „Ajung și acolo!" Dar în loc să-l strangulеze pe tânăr și să-l îngroape, Gacy l-a dus la PDM și l-a lăsat să plece. Robert a

mers la poliție, dar, când a fost interogat o săptămână mai târziu, Gacy a susținut că episodul fusese doar o formă de „sclavie sexuală" consensuală. Puși în fața deciziei de a-l crede pe aparentul stâlp al comunității, extrem de respectat, sau pe tânărul student, poliția a ales să-i dea crezare lui Gacy, așa că nu au fost făcute acuzații.

Ultima victimă îngropată în pivniță a fost tânărul de 19 ani William Kindred, care a dispărut pe 16 februarie 1978; Gacy nu mai avea loc pentru ascunderea altor cadavre. Acest lucru explică și de ce i-a dat drumul următoarei sale victime, Jeffrey Rignall, de 26 de ani. Asemenea lui Robert Donnelly, Jeffrey a fost violat, torturat și readus la cunoștință în mod repetat (de data aceasta cu ajutorul cloroformului, nu al apei). Gacy l-a lăsat în Parcul Lincoln. Acesta s-a dus la poliție, dar nu s-a luat nicio măsură până ce Jeffrey nu a reușit să aducă mai multe dovezi: și-a amintit mașina neagră Oldsmobile a lui Gacy și ieșirea de pe Autostrada Kennedy pe care o folosea acesta, așa că l-a urmărit până a văzut mașina lui Gacy. El și prietenii lui l-au urmat până la Summerdale și apoi au dat polițiștilor adresa lui. Gacy a fost arestat pe 15 iulie și i-a fost intentat un proces pentru violență împotriva lui Jeffrey. (Merită menționat faptul că Jeffrey credea că în cameră mai era o altă persoană cât timp Gacy l-a torturat; acest lucru a fost citat și mai târziu ca dovadă a faptului că Gacy spunea, probabil, adevărul atunci când a negat responsabilitatea pentru toate acele crime.)

Cu o lună înainte de a fi arestat, lui Gacy i-a venit o nouă idee despre cum să scape de cadavre: le arunca în râul Des Plaines. A luat în considerare și podul, dar și-a amintit despre problemele legate de „scurgere" pe care le experimentase cu câțiva ani în urmă, așa că a renunțat la idee. Așadar a mers pe podul de pe I-55 și a aruncat cinci cadavre în apă (patru au fost găsite mai târziu; unul, crede el, a aterizat pe o barcă). Timothy O'Rourke a fost ucis la jumătatea lunii iulie a anului 1978; cadavrul tânărului de 20 de ani a fost descoperit pe data de 30 iunie. Gacy a fost mai atent și

precaut în perioada imediat următoare de după arestarea lui, dar a început să ucidă din nou la începutul lui noiembrie, aruncând cadavrul lui Frank Landingin, de 19 ani, în cea de-a patra zi a lunii; trupul victimei sale a fost scos din râu opt zile mai târziu. Pentru a fi găsit cadavrul lui James Mazzara, de 20 de ani, a fost nevoie de cinci săptămâni; Gacy îl omorâse pe 24 noiembrie.

Ultima victimă a fost Robert Jerome Piest, care auzise că firma lui Gacy angaja adolescenți, atunci când acesta discuta cu un potențial client, farmacistul Phil Torf, pe 11 decembrie. Robert i-a spus mamei sale că „un angajator vrea să discutăm despre o slujbă". După acel moment, nu a mai fost văzut în viață. Mama lui l-a dat dispărut, iar cazul a ajuns la locotenentul Joseph Kozenczak, al cărui fiu mergea la aceeași școală ca Robert. Torf le-a spus polițiștilor că Gacy era cel mai probabil angajatorul la care se referea Robert. Poliția l-a vizitat acasă în seara următoare, dar Gacy a negat că i-ar fi oferit băiatului o slujbă sau că ar avea vreo legătură cu dispariția lui. A fost de acord să se ducă la secția de poliție mai târziu în acea seară; nu a făcut acest lucru până la 3:20 în dimineața următoare, când era murdar de noroi și susținea că a fost implicat într-un accident de mașină.

După ce s-a curățat, s-a întors la secție doar pentru a fi interogat în legătură cu motivul pentru care se întorsese la farmacie la ora 8:00 seara, pe 11 decembrie. Gacy a declarat că Torf îl chemase înapoi, spunându-i că și-a uitat agenda; polițiștii știau că Torf nu făcuse acest lucru, așa că i-au cerut o declarație completă. A fost începutul sfârșitului pentru criminalul în serie. Poliția a aflat despre acuzațiile de violență și de sentința pentru sodomie din Iowa – dosarele au fost redeschise, având în vedere gravitatea cazului –, iar un mandat de percheziție a fost eliberat. Inelul de absolvire al lui John Syzc, cătușe, diverse carnete de șofer, cărți despre homosexualitate și o bucată de lemn găurită la capete au fost câteva dintre multele obiecte suspecte care au fost găsite la Gacy. Mașina acestuia a fost confiscată, la fel și alte vehicule de la

PDM, iar o echipă de supraveghere a fost pusă pe urmele lui – pe care Gacy a încercat, fără succes, să o păcălească sau să scape de ea.

Dovezile împotriva lui au continuat să se adune: Michael Rossi și fosta soție a lui Gacy au fost interogați, iar inelul de absolvire a fost identificat. Detaliile cazurilor de violență au confirmat un model comportamental și, în ciuda negării continue a lui Gacy, polițiștii erau siguri că sunt pe drumul cel bun. Pe 17 decembrie, o percheziție cu câini de căutare făcută în mașina lui Gacy a confirmat că trupul lui Robert Piest fusese în acest vehicul. A doua zi de dimineață, Gacy i-a invitat pe cei din echipa de supraveghere să ia micul dejun împreună și, aparent fără nicio legătură cu ceva special, a spus: „Clovnii pot scăpa de crimă". Tensiunea începea să-și facă simțită prezența.

În după-amiaza zilei de 18 decembrie, Gacy și-a vizitat avocații pentru a pregăti un proces de 750.000 de dolari împotriva poliției din Des Moines pe care o acuza de hărțuire. Cu toate acestea, poliția reușise să descopere o chitanță provenită de la farmacia unde lucra Robert Piest, pe care o găsiseră acasă la Gacy – un coleg i-o dăduse adolescentului exact înainte ca acesta să meargă să se întâlnească cu „angajatorul". La un al doilea interogatoriu oficial, Michael Rossi a explicat că i se spusese să împrăștie în pivnița lui Gacy 10 pungi cu lime. A doua zi, avocații lui Gacy au pornit procesul și, în acea după-amiază, Gacy i-a invitat din nou în casă pe detectivii care îl supravegheau, iar unul dintre ei a simțit un miros ciudat, ca de putrefacție, venind dintr-o gaură de aerisire.

Pe data de 20, Rossi a spus poliției că era de părere că Gacy ar fi putut să-l îngroape pe Robert Piest în pivniță. Și David Cram a fost și el interogat; acesta a povestit poliției despre tentativele de viol ale lui Gacy și și-a amintit un incident: într-o zi când s-au întors acasă, au văzut urme de noroi pe covor, iar Gacy a devenit foarte neliniștit. David a confirmat faptul că și el trebuia să împrăștie lămâi verzi în pivniță și să sape niște șanțuri – de 60 pe

180 cm și adânci de 60 cm. Acum, polițiștii erau convinși că pivnița este plină de cadavre.

În aceeași după-amiază, Gacy s-a întâlnit cu avocații săi ca să discute despre procesul civil – dar apoi le-a spus că Robert Piest este mort. „Este într-un râu." Pe parcursul următoarelor câteva ore, și-a recunoscut crimele în fața avocaților săi, Sam Amirante și Leroy Stevens, apoi a leșinat de la cât de mult băuse. A doua zi de dimineață a spus că are multe lucruri de făcut și a plecat.

În timp ce poliția pregătea un nou mandat de percheziție, Gacy și-a luat rămas-bun de la diferiți oameni, inclusiv de la colegul său Ronald Rhode, dar și de la Rossi și Cram. Cel din urmă l-a condus la o altă întâlnire cu avocații săi, apoi a spus poliției că Gacy îi povestise că a mărturisit tot ce a făcut. Gacy a vizitat mormântul tatălui său și se comporta atât de nechibzuit, încât polițiștii erau îngrijorați că ar putea să scape de justiție sinucigându-se. Mai devreme, dăduse o pungă de marijuana unui angajat de la o benzinărie, care a predat-o echipei de supraveghere a lui Gacy. Acest lucru le-a oferit un motiv în plus să-l aresteze în timp ce așteptau mandatul.

La ora 4:30 p.m., a fost eliberat mandatul de percheziție. Când au ajuns acasă la Gacy, polițiștii au descoperit că acesta încercase să împiedice desfășurarea anchetei și percheziția, inundând pivnița și scoțând pompa de evacuare. Cu toate acestea, pur și simplu au înlocuit pompa și au așteptat. Ofițerul criminalist Daniel Genty a intrat în pivniță odată ce toată apa a fost scoasă și a început să sape. I-au trebuit doar câteva minute până a găsit prima urmă de carne și un os de la un braț.

Gacy și-a recunoscut imediat faptele, deși a susținut că victimele sale erau băieți fugari sau gigolo, confirmând că s-a dat drept șerif și că a avut inspirația de a-și lega victimele de bucata de lemn găurită de la Crimele în Masă din Huston din 1973. Le-a oferit polițiștilor o diagramă care să le arate exact unde în subsol erau îngropate cadavrele; a doua zi, le-a arătat cadavrele din garaj și locul de la râul Des Plaines de unde aruncase alte corpuri.

Gacy a susținut mai târziu că le arăta polițiștilor doar unde pusese ciment, dar după cum a subliniat procurorul William Kunkle, „A desenat cu spray-ul în garaj un omuleț portocaliu – nu doar un semn –, un omuleț care arăta cum era așezat cadavrul. Exact sub acel desen, exact unde îl trasase, așezat în direcția pe care o desenase, se afla cadavrul lui John Butkovich."

Pe parcursul următoarelor cinci luni, 29 de cadavre au fost dezgropate din casa lui Gacy; corpul aproape „mumificat" al lui Robert Piest a fost descoperit, într-un final, pe malul râului, pe 9 aprilie – trei bucăți de material „asemănător hârtiei" îi fuseseră împinse pe gât cât timp era încă în viață, iar acesta murise sufocat.

Casa lui John Gacy a fost demolată pe 11 aprilie 1979. „O să transformăm acea proprietate într-un loc plăcut și util pentru comunitate", a spus optimist asistentul procurorului din districtul Cook, Morris Alexander. „Sperăm că vecinii vor uita până la urmă crimele oribile cu care a fost asociată această proprietate."

Gacy a petrecut peste 300 de ore la Centrul Corecțional Menard, unde a făcut mai multe teste psihologice, și a apărut în fața unei comisii de psihiatrii, încercând să susțină că are tulburări de personalitate multiplă. Trei experți l-au crezut și, în final, au depus mărturie pentru apărare, care încerca să obțină verdictul „nevinovat din motive de alienare mintală".

Procesul a început pe 6 februarie 1980, procuratura încercând să dovedească faptul că Gacy este sănătos mintal și că toate crimele fuseseră premeditate de acesta. Dovezi privind săpăturile făcute în pivniță au venit din partea lui Rossi și Cram, iar dr. Robert Stein a respins sugestia apărării, potrivit căreia toate „rămășițele descompuse și putrezite" care fuseseră descoperite în casă într-o „manieră arheologică" fuseseră cauzate de moartea prin asfixiere erotică accidentală. Jeffrey Rignall și Donald Voorhees au fost amândoi interogați în legătură cu tortura la care fuseseră supuși de Gacy; amândoi erau extrem de bolnavi atunci când și-au amintit experiențele prin care au trecut.

Apărarea nu l-a chemat pe Gacy în boxa martorilor; acesta s-a plâns judecătorului care conducea ședința, Louis B. Garippo, de acest lucru și de altele pe care le considera nepotrivite într-un proces corect, iar judecătorul i-a spus că poate depune și el mărturie dacă dorește. Dar în final Gacy nu a mai făcut-o. În pledoaria finală, procurorul Terry Sullivan a susținut că „John Gacy este responsabil pentru un dezastru uman mai mare decât cel produs de multe catastrofe naturale, și tocmai de aceea trebuie să te cutremuri. Eu mă cutremur la gândul că a fost atât de aproape să scape basma curată." Avocatul apărării, Sam Amirante, l-a prezentat pe Gacy ca fiind „un bărbat dominat de impulsuri pe care nu poate să le controleze". Juriul a avut nevoie de mai puțin de două ore ca să-l acuze pentru toate cele 33 de crime, agresiune sexuală și comportament indecent față de un copil, Robert Piest. Au avut nevoie cam de același interval pentru a cere condamnarea la moarte pentru toate capetele de acuzare.

La 16 ani după ce a fost pronunțată sentința cu moartea, Sam Amirante a rezumat astfel necesitatea executării lui Gacy. „Medicii – toți medicii – ne-au spus că, dacă acesta va fi eliberat vreodată, va comite din nou crime", a spus el postului radio de știri din Chicago WBBM. „Cât timp trăiește într-un mediu organizat și supravegheat, este în regulă. Dar dacă vreodată iese din închisoare – putea fi închis timp de 20-30-40 de ani –, când va fi eliberat, va comite o altă crimă."

Gacy a așteptat timp de 14 ani până când au fost respinse toate apelurile și a fost executat. A dat numeroase interviuri (multe dintre ele pot fi urmărite și acum pe YouTube) și a susținut că 28 dintre cele 33 de crime au fost săvârșite de alte persoane care aveau cheile de la casa lui. Într-un final, Curtea Supremă din Illinois a stabilit data de 10 mai 1994 pentru execuție. Se spune că ultimele cuvinte ale lui Gacy înainte de a-i fi făcută injecția letală au fost: „Să mă pupați în fund!", deși directorul Departamentului Statal al Penitenciarelor, Howard Peters, a spus că Gacy a susținut

faptul că, dacă îi iei viața, asta nu compensează pierderea altora, și că acest lucru înseamnă că statul îl ucide și pe el.

„Și noi am fost victime aici", a spus reporterilor fratele lui John Mowery, Tim Nieder, după ce a fost confirmată execuția. „Simt că justiția și-a făcut, în sfârșit, treaba, dar a trecut mult timp până să se întâmple asta."

Încă de când au fost descoperite crimele lui Gacy, au existat păreri conform cărora numărul morților este cu mult mai mare, iar Gacy nu ar fi acționat de unul singur. Ca rezultat al investigațiilor amănunțite au fost rezolvate alte cazuri care fuseseră închise și care nu au avut nicio legătură cu activitatea lui Gacy. „Există dovezi semnificative nu doar că John Wayne Gacy nu a operat singur, ci și că e posibil să nu fi fost implicat în unele crime, fiind doar un criminal imitator", a spus în 2012, pentru WGN-TV, avocatul Robert Stephenson, deși Amirante nu credea același lucru. Totuși, au existat foarte puține dovezi ale implicării altor persoane în aceste crime. Încă se fac încercări de a identifica toate cadavrele; un efect secundar al acestui lucru a fost faptul că un test ADN a demonstrat că trupul considerat ca aparținându-i lui Michael Marino a fost identificat greșit. Dentistul Edward Pavlik rămâne în continuare fidel identificării făcute de el personal – „Sunt un gânditor științific. Vă spun că trupul și radiografiile care mi s-au arătat ca fiind ale lui Marino sunt identice, fără niciun dubiu. Nu pot să o spun mai clar de atât."

Din tot răul pe care Gacy l-a provocat a ieșit totuși și ceva bun: în 1984, Sam Amirante a fost autorul unei legi a dispariției copilului, care prevedea faptul că poliția nu trebuia să mai aștepte 72 de ore până să investigheze dispariția unui copil, iar alerta statală poate fi pornită imediat. A fost una dintre pietrele de temelie ale sistemului Amber Alert care funcționează acum pe teritoriul Statelor Unite.

CAPITOLUL 24

Statele Unite ale Americii: Ted Bundy

„Noi, criminalii în serie, suntem fiii voştri, suntem soţii voştri, suntem peste tot. Şi mâine mai mulţi copii de-ai voştri vor fi morţi." Unul dintre cele mai cunoscute citate ale lui Ted Bundy rezumă abordarea sa nemiloasă asupra a ceea ce a făcut. Responsabil pentru cel puţin 30 de omucideri, unul dintre avocaţii apărării, Polly Nelson, a notat că „Ted era definiţia răului nemilos". A recunoscut tot ce a făcut doar după ce au fost epuizate toate posibilităţile de a scăpa de execuţie. „Crimele lui au fost realizările din viaţa sa", a scris Nelson în articolul detaliat despre viaţa şi crimele lui Bundy, iar potrivit reverendului Fred Lawrence, care a urmat ritualurile specifice înainte de execuţia lui Bundy de pe 24 ianuarie 1989, „Cred că nici măcar el nu ştia... câţi a ucis şi de ce a făcut-o."

Este dificil să pui împreună diferite secvenţe din viaţa lui Bundy, mai ales din cauza diverselor versiuni pe care el le-a oferit biografilor şi avocaţilor săi. Ce este sigur e faptul că Bundy s-a născut cu numele de Theodore Robert Cowell, pe 24 noiembrie 1946, dintr-o mamă singură – (Eleanor) Louise Cowell; identitatea tatălui său nu a fost confirmată niciodată. În primii trei ani de viaţă, a fost crescut de bunicii săi şi a crezut mult timp că mama sa este de fapt sora lui mai mare (o practică destul de comună în acea perioadă, pentru ca mama şi copilul să evite stigmatul social). Mult mai târziu a aflat adevărul. Mama lui s-a mutat în

Tacoma, Washington, în 1950, iar anul următor l-a cunoscut pe Johnny Culpepper Bundy, care lucra ca bucătar într-un spital. S-au căsătorit în 1952, iar Bundy l-a adoptat pe băiețelul de cinci ani și l-a adus să locuiască împreună cu cei patru copii pe care el și Louise îi aveau împreună.

Ca adolescent, Ted Bundy susține că a fost un singuratic, deși colegii de clasă își aduc aminte că a fost „foarte popular și foarte plăcut". A fost arestat cel puțin de două ori pentru jaf și furt auto, dar, așa cum se obișnuia atunci, cazierul i-a fost șters când a împlinit 18 ani. A absolvit Liceul Woodrow Wilson în 1965 și a petrecut câte un an la Universitatea din Puget Sound (UPS) și la Universitatea din Washington, înainte ca în 1968 să renunțe de tot la studii. Pentru un timp, a fost implicat într-o relație cu o colegă (cel mai des amintită cu porecla Stephanie Brooks), dar ea l-a considerat imatur și s-a despărțit de el în vara anului 1968. Acest lucru l-a supărat foarte mult pe Bundy, așa că a plecat în cealaltă parte a țării, unde a învățat un semestru la Universitatea Temple din Philadelphia și a fost concediat de la slujba sa de la Hotelul Olympic din Seattle după ce a fost prins furând din vestiare. Când s-a întors în statul Washington la finalul anului 1969, a cunoscut-o pe Elizabeth Kloepfer, cu care a avut o relație timp de șapte ani. S-a reînscris la Universitatea din Washington la cursurile de psihologie, pe care le-a finalizat în 1972.

Se pare că în această perioadă a fost un cetățean model. Fostul ofițer de poliție Ann Rule, care a scris una dintre primele cărți despre el, a lucrat cu acesta în Seattle la un call center pentru sinucigași și credea că era „blând, preocupat și empatic". De asemenea, a lucrat pentru Centrul de Sănătate Mentală HVH din Seattle și la Comisia de Infracțiuni din Seattle. Și-a terminat studiile în 1972 și l-a ajutat pe guvernatorul Daniel J. Evans în campania electorală, înainte de a se implica mai mult în activitatea Partidului Republican. A studiat dreptul la UPS în anul 1973, timp în care a intrat din nou într-o relație cu Stephanie Brooks, dar în ianuarie 1974 s-a despărțit de ea – unii comentatori sunt de

părere că s-a împăcat în mod intenţionat cu ea, pentru a se putea răzbuna pe aceasta punând el acum capăt relaţiei.

În ianuarie 1974, a avut loc şi primul său atac confirmat asupra femeilor.

Este destul de sigur faptul că Bundy ataca femei înainte de acest moment. I-a mărturisit lui Nelson că a încercat să răpească femei în Ocean City, New Jersey, în 1969 şi că a ucis pentru prima dată în Seattle, la doi ani după aceea; i-a spus psihologului Art Norman că în 1969 au avut loc două crime asupra unor femei din Atlantic City. Detectivului Robert Keppel i s-a relatat despre o crimă în Seattle din 1972 şi de moartea unui autostopist din Turnwater, Washington, în 1973 (FBI a notat că această crimă este prima sa omucidere). A fost pus în legătură cu moartea lui Ann Marie Burr în Tacoma, în 1961, dar a negat vehement orice implicare, scriindu-i în 1986, chiar din închisoare, mamei fetei şi spunându-i: „În primul rând şi cel mai important, nu ştiu ce s-a întâmplat cu fiica dumneavoastră, Ann Marie. Nu am avut nimic de-a face cu dispariţia ei. Aţi spus că a dispărut pe 31 august 1961. În acea perioadă eram un băiat normal, în vârstă de 14 ani. Nu cutreieram străzile în timpul nopţii. Nu o făceam." În 2011, au fost făcute teste ADN, dar probele se degradaseră prea mult. (Este important de reţinut că Bundy a negat multe dintre crimele sale până în ziua execuţiei, sperând că astfel va fi ţinut în viaţă pentru a putea mărturisi în continuare ce a făcut.)

Bundy a fost foarte hotărât să nu ajungă să fie prins în timp ce comite actele de violenţă. A ştiut cum să se asigure că la scenele crimelor sale dovezile care rămâneau erau puţine spre deloc. Pe 4 ianuarie 1974, a atacat o studentă ce lucra ca dansatoare (numită Karen Sparks sau Joni Lenz), în dormitorul ei de la subsol. A bătut-o, apoi a rupt un picior de la pat şi i l-a înfipt în vagin. Fata a fost găsită în comă, dar a supravieţuit, cu toate că a avut răni extinse, inclusiv leziuni cerebrale. Patru săptămâni mai târziu, în noaptea de 31 ianuarie, a răpit-o pe Lynda Ann Healy, crainică la radio şi studentă, în vârstă de 21 de ani, din dormitorul ei.

A bătut-o până a lăsat-o inconștientă, apoi a îmbrăcat-o înainte de a o căra într-un cearșaf. Craniul și mandibula i-au fost găsite în locul unde Bundy abandona cadavrele, pe Muntele Taylor, în martie 1975. Donna Gail Manson, de 19 ani, a fost răpită pe 12 martie, în timp ce mergea la un concert în Olympia, la 96 km de Seattle; cadavrul ei nu a fost găsit niciodată. Susan Rancourt, de 18 ani, a dispărut pe 17 aprilie, după o întâlnire la care a participat la Colegiul Central Statal din Ellensburg; craniul și mandibula ei au fost găsite pe Muntele Taylor, la fel ca și cele ale Robertei Parks, care a dispărut de la Universitatea Oregon din Corvallis, Oregon, pe 6 mai, în timp ce se ducea să bea o cafea cu prietenii ei. Pe 1 iunie, Brenda Carol Ball, de 22 de ani, a părăsit Barul Flame Tavern din Burien, Washington, și de atunci nu a mai fost văzută niciodată; și rămășițele ei au fost găsite tot pe Muntele Taylor. Georgann Hawkins a dispărut pe 11 iunie în timp ce mergea pe o alee luminată dintre căminul unde stătea iubitul ei și casa frăției Kappa Alpha Theta – Bundy a ademenit-o în mașina lui și a strangulat-o în Issaquah. A doua zi dimineață, în timp ce poliția îl căuta, s-a întors pe alee și a găsit cerceii fetei și un pantof pe care le lăsase acolo din greșeală. Nimeni însă nu i-a observat prezența în zonă.

Tot ce păreau să aibă comun aceste victime era faptul că erau femei, albe, singure, micuțe de statură, purtau pantaloni și aveau părul lung, cu cărare pe mijloc. Poliția a descoperit mai mulți martori oculari ce văzuseră un bărbat tânăr care avea ghips ori la mână, ori la picior și care cerea ajutor, vorbind cu un accent britanic sau canadian. Bărbatul avea un Volkswagen Beetle (model de autoturism cunoscut și cu numele de „broscuță" sau „gândac").

Ultimele două răpiri și crime au avut loc în aceeași zi, pe 14 iulie 1974. Bundy a abordat mai multe femei pe plaja aglomerată din parcul statal Lake Sammamish din Issaquah, aflat la 32 km de Seattle, purtând un costum de tenis, dar cu mâna bandajată, rugându-le să-l ajute să dea jos o barcă de pe mașina lui. Patru femei l-au refuzat; una a ajuns până la mașină și a fugit

când a văzut că nu era nicio barcă; dar atât Janice Ann Ott, o asistentă socială în vârstă de 23 de ani, care se ocupa de condamnații eliberați condiționat, cât și studenta la Automatică în vârstă de 18 ani, Denise Naslund, au fost de acord, la patru ore distanță, să se ducă cu Bundy spre ceea ce însemna, de fapt, moartea lor. (Bundy a susținut că a ținut-o pe Janice în viață până când a adus-o și pe Denise, pentru ca fetele să se poată vedea una pe alta murind, dar a retras această versiune cu puțin timp înainte de execuție.)

Patru persoane au recunoscut schița făcută de martorii la disparițiile lui Janice și Denise. Fiecare dintre ei – Elizabeth Kloepfer, Ann Rule, unul dintre profesorii de psihologie ai lui Bundy și unul dintre colegii cu care lucra la Departamentul Statal pentru Servicii de Urgență din Olympia – a raportat suspiciunile la poliție, dar fermecătorul student la Drept, care nu avea cazier, nu a fost considerat un suspect viabil. Scheletele celor mai recente două victime ale lui au fost găsite pe 6 septembrie 1974 în Issaquah; Bundy a confirmat mai târziu că alte oase găsite odată cu acestea îi aparțineau lui Georgann Hawkins.

Până când au fost descoperite craniile și mandibulele celorlalte fete (mai puțin ale Donnei Mason), în martie 1975, în apropierea unui traseu de cățărare frecventat de Bundy pe Muntele Taylor, de lângă Issaquah, Bundy răpise și omorâse mai multe victime într-o zonă nouă. În august 1974, a fost acceptat la Facultatea de Drept a Universității din Utah, după ce s-a retras de la UPS și s-a mutat în Salt Lake City. A recunoscut că pe 2 septembrie a violat și strangulat o autostopistă adolescentă în Idaho; cadavrul ei a fost aruncat în râul Snake din apropiere. Aceasta însă nu a fost găsită sau identificată niciodată. O lună mai târziu, Nancy Wilcox, în vârstă de 16 ani, a fost luată din Holladay, de lângă Salt Lake City; Bundy a susținut că voia să-și „diminueze" dorințele, așa că intenționa doar să o violeze și să-i dea drumul. Cu toate acestea, în timp ce încerca să o reducă la tăcere, a strangulat-o. A spus că a îngropat-o în Parcul Național Capitol Reef; însă rămășițele ei nu

au fost găsite niciodată. Niciuna dintre aceste crime nu a fost pusă în legătură cu el, până când Bundy nu a recunoscut aceste acțiuni în ultimele sale zile.

Pe 27 octombrie, a fost descoperit trupul dezbrăcat al Melissei Smith, fiica lui Louis Smith, șeful poliției din Midvale, Utah. Dispăruse cu nouă zile înainte și a fost violată, sodomizată și strangulată cu un dres de nailon. După autopsie, s-a ajuns la concluzia că aceasta rămăsese în viață aproape încă o săptămână după ce fusese răpită de lângă intrarea într-o pizzerie. De aceeași soartă a avut parte și Laura Ann Aime, de 17 ani, care a dispărut pe 31 octombrie și a fost găsită pe 27 noiembrie. Bundy s-a întors la cadavrele lor de multe ori, întreținând raporturi sexuale cu corpurile aflate în descompunere, până când gradul de putrefacție l-a împiedicat până și pe el să mai continue. Aplicase cosmetice pe cadavrul Melissei și spăla regulat părul Laurei.

O fată însă a reușit să scape de Bundy: pe 8 noiembrie, Carol DaRonch, de 18 ani, a fost abordată la un mall din Murray, Utah, de către un bărbat care susținea că este „ofițerul de poliție Roseland". A rugat-o să meargă cu el la secție pentru că prinseseră pe cineva care încercase să-i spargă mașina. Când fata și-a dat seama că nu merge pe drumul cel bun, Bundy a tras pe dreapta și a încercat să-i pună cătușele. Carol știa că „o să mă omoare", dar Bundy i-a pus din greșeală ambele cătușe pe aceeași încheietură. Carol a reușit să scape. Mai târziu, îl va identifica – „avea ochii atât de reci", și-a amintit ea câțiva ani mai târziu. „Nu exista nicio expresie, nicio emoție în ei."

Bundy era hotărât să facă o victimă în acea zi și mai târziu a răpit-o pe studenta la actorie, în vârstă de 16 ani, Debra Kent. A fost văzut pierzând vremea pe lângă sala de festivități a Liceului Viewmont, iar în afara auditoriului, a fost găsită o cheie care se potrivea cătușelor de la încheietura lui Carol. Tot ce a mai fost descoperit din corpul Debrei a fost rotula ei.

Elizabeth Kloepfer a raportat autorităților suspiciunile ei legate de Bundy după cele două dispariții. Cu toate acestea, martorii

incidentelor din Parcul Statal Lake Sammamish nu i-au ales poza atunci când au fost rugați să identifice persoana și erau foarte puține dovezi care să îl lege de crimele din Utah, în special pentru că nu era din localitate. În următorul an, Bundy își va alege o nouă zonă în care să acționeze.

Prima țintă din 1975 a fost asistenta medicală Caryn Campbell, pe care a luat-o pe 12 ianuarie, în timp ce aceasta era într-o călătorie cu logodnicul ei și copiii lui la Hanul Wildrow din Snowmass Village, Colorado. Mergea pe un coridor luminat aflat între lift și camera ei atunci când a fost răpită. Cadavrul ei dezbrăcat și brutalizat a fost găsit o lună mai târziu, pe 17 februarie, pe un drum neasfaltat din Aspen; fusese lovită cu un instrument neascuțit, apoi violată și ucisă. Pe 15 martie, instructoarea Julie Cunningham a fost abordată de un bărbat în cârje la stațiunea de schi din Vail, Colorado, care a rugat-o să-i ducă schiurile la mașină. Femeia de 26 de ani a fost de acord, dar a fost lovită în cap și legată cu cătușe înainte de a fi agresată și strangulată. Bundy a spus că s-a întors la finalul lui aprilie să-i verifice cadavrul acolo unde îl lăsase, la 160 km depărtare, în comitatul Garfield, Colorado; a îngropat-o, dar corpul acesteia nu a fost descoperit niciodată. Cadavrul lui Denise Oliverson, o femeie de 25 de ani, nu a ajuns nici el la familia acesteia: a fost răpită în timp ce mergea cu bicicleta spre casa părinților ei din Grand Junction, Colorado. Bicicleta și sandalele i-au fost găsite sub un viaduct din apropierea unui pod feroviar; Bundy a spus că a aruncat-o în râu.

Cea mai tânără victimă a lui Bundy, Lynette Culver, avea doar 12 ani atunci când a luat-o de la Școala Alameda din Pocatello, Idaho. A înecat-o, apoi i-a violat cadavrul și a aruncat-o în râul Snake; nu a fost găsită niciodată. Ultima sa victimă din acea vară era doar cu trei ani mai mare decât Lynette: Susan Curtis a dispărut în timpul unei conferințe a tinerilor de la Universitatea Brigham Young din Provo, Utah. A fost îngropată în apropiere de Price, Utah, la 120 km distanță – sau așa a susținut Bundy. Nu

a mai putut fi interogat despre mărturia legată de această crimă pentru că a făcut-o cu câteva minute înainte de a fi executat.

Modul de operare al lui Bundy a fost în tot acest timp unul destul de consecvent. Dacă avea pur și simplu dorința de a ucide, își alegea o victimă și o omora, descotorosindu-se de ea la întâmplare. (Multe dintre victimele care făcuseră autostopul intrau în această categorie.) În majoritatea timpului însă, se afla în ceea ce el a descris ca fiind starea de „prădător": alegea dinainte un loc unde să arunce cadavrul, când era posibil, făcea o cercetare discretă asupra victimei sale, pregătea toate uneltele necesare, apoi plănuia atacul cu grijă, în așa fel încât să cunoască mijloacele prin care să scape, alibiurile de care avea nevoie și modul prin care să elimine orice posibilă dovadă. Doar după ce erau puse la punct toate aceste detalii, își aborda victimele.

Fie se prefăcea că este rănit, fie, ca în cazul lui Carol DaRonch, se dădea drept ofițer de poliție sau o altă figură autoritară. Acest lucru le convingea pe victime să-l însoțească la Volkswagen-ul acestuia, în care ascunsese o rangă. Ridica ranga și lovea victima în cap, lăsând-o inconștientă. Apoi o încătușa și o așeza pe locul pasagerului, de unde, de obicei, îndepărta scaunul. O plimba apoi cu mașina timp de câteva ore, vorbind cu ea și calmând-o, spunându-i că era dezorientată pentru că fusese implicată într-un accident de mașină, iar el o ducea la spital.

Atunci când ajungea la locul unde urma să arunce cadavrul victimei, Bundy o lovea din nou pe fată, apoi o strangula cu o funie (de cele mai multe ori, din nailon) în timp ce o viola pe la spate. Acest lucru se întâmpla fie în lumina farurilor mașinii lui, fie, dacă era o seară luminată de lună, în mijlocul drumului. Aproape întotdeauna se întorcea la locul crimei după ce scăpa de orice ar fi putut să-l lege de incident. (Unele dintre victimele sale din Utah au fost duse la apartamentul său, unde le reconstituia folosind cadavrele acestora și făcând fotografii din revistele pentru detectivi.)

Pe unele dintre victime le-a îngropat, băgându-le cadavrele la 60 până la 90 cm sub pământ, apoi așezând peste ele pietre. Unora le-a tăiat capetele, aruncând corpul și capul în locuri diferite și scăpând de lucrurile victimelor într-o zonă întinsă: unele obiecte au fost găsite la sute de kilometri distanță de cadavre. Ca amintire, Bundy a păstrat pentru un timp, în apartamentul său, unele capete ale victimelor sale.

Deși părea că apelurile telefonice ale lui Elizabeth Kloepfer la poliție nu duseseră nicăieri, acestea rămăseseră în mintea detectivului Jerry Thompson. A recunoscut numele lui Ted Bundy când acesta a fost arestat de sergentul Bob Hayward în Granger, o suburbie a Salt Lake City, după ce a refuzat să oprească Volkswagen-ul său, la primele ore ale dimineții de 16 august 1975. Hayward a observat mașina parcată în fața unei case ai cărei proprietari erau plecați în vacanță, deși fiicele lor adolescente se aflau acasă; atunci când farurile mașinii de poliție au luminat autoturismul parcat, Bundy a demarat intrând în panică. După ce la un moment dat a oprit într-o benzinărie abandonată, a prezentat carnetul de conducere și a susținut că fusese să vadă filmul *Infernul din zgârie-nori* și că se oprise în fața casei respective pentru că începuse să i se facă somn și credea că nu ar mai trebui să continue să șofeze. Suspiciunile lui Hayward au început să crească atunci când a văzut că scaunul din fața mașinii lui Bundy fusese scos și pus în spate. În timp ce căuta în torpedou, a găsit o cască de schi, o mască din dresuri, un levier, cătușe, pungi de gunoi, o daltă de spart gheața, un colac de sfoară, multe fire și diverse unelte care sugerau că acesta ar putea pune la cale un jaf. Bundy a susținut că a găsit cătușele și că îi plăcea să schieze. Atunci când i s-a spus că *Infernul din zgârie-nori* nu rula în niciun cinematograf local, și-a schimbat povestea și a susținut că fumase marijuana și că fugise fiindcă voia să scape de orice posibilă dovadă care l-ar fi incriminat. A fost arestat pentru că a fugit de poliție, iar pe 21 august, pentru posesia de unelte necesare pentru un jaf.

O echipă de detectivi din statul Washington corela toate informațiile legate de crimele care avuseseră loc în ultimul an și se opriseră din acest proces, aparent fără niciun motiv. 26 de nume fuseseră puse pe patru liste diferite și, separat, detectivii au crezut că Bundy se potrivește cel mai bine cu profilul autorului acestor crime. Când au aflat că a fost arestat, echipa de detectivi a devenit interesată de descoperirile colegilor, inclusiv de un ghid al stațiunilor de schi din Colorado pe care îl găsiseră în apartamentul lui – ce avea marcat locul de unde dispăruse Caryn Campbell – și un pliant cu o piesă de teatru – ce avea loc în apropierea locului unde o dusese pe Debra Kent. Cătușele se potriveau cu cele folosite pentru Carol DaRonch, iar levierul era similar uneltei pe care agresorul lui Carol o utilizase.

Suspiciunile nu au fost de ajuns pentru a-l putea reține pe Bundy. Acesta a fost eliberat de poliția din Salt Lake City pe 22 august, deși a fost ținut sub supraveghere timp de 24 de ore. Elizabeth Kloepfer a fost interogată în Seattle pe 16 septembrie și le-a spus detectivilor de unele obiecte ciudate pe care le avea Bundy, cum ar fi o pungă de ipsos (folosit la ghipsuri), mănuși chirurgicale, un cuțit oriental aflat într-o carcasă de lemn (pe care îl ținea în torpedou) și un sac plin cu haine pentru femei. De asemenea, acesta s-a supărat când ea i-a spus că voia să-și schimbe frizura după cea pe care o aveau victimele sale. Cel mai suspect era levierul pe care el îl ținea în Volkswagen-ul ei, despre care susținea că este pentru „protecție" atunci când îi împrumuta mașina. Elizabeth nu a reușit să-i ofere alibiuri pentru atacurile din zona Seattle sau pentru ziua când au dispărut Janice Ott și Denise Naslund.

Conștient de faptul că era atent supravegheat, Bundy și-a vândut Volkswagen-ul, care a fost reținut de poliție pe 15 octombrie și examinat criminalistic de către FBI. Deși acest lucru a durat ceva timp, până pe 29 ianuarie 1976, experții au constatat că în vehicul se aflau fire de păr de la Caryn Campbell și Melissa Smith. Cu mult înainte de asta, Carol DaRonch recunoscuse mașina ca

fiind a agresorului ei și a fost de acord să meargă la o identificare. Înainte ca aceasta să aibă loc pe 2 octombrie, Bundy și-a tuns părul și l-a aranjat diferit față de cum îl avea anul precedent, însă Carol nu a avut nicio problemă în a-l identifica. A fost arestat, acuzat de răpire și de tentativă de omor și eliberat pe cauțiune pe 20 noiembrie, după ce părinții săi au plătit 15.000 de dolari. S-a mutat înapoi în Seattle și a locuit cu Kloepfer timp de trei săptămâni, dar a fost ținut sub supraveghere atentă; s-a întors în Salt Lake City, iar în ajunul Anului Nou și-a făcut apariția, pentru scurt timp, la tribunal.

În noiembrie, reprezentanții a trei state – Jerry Thompson din Utah, Robert Keppel din Washington și Michael Fisher din Colorado – s-au întâlnit la Holiday Inn, în Aspen, Colorado, cu 30 de detectivi și procurori din cinci state diferite, pentru a pune cap la cap informațiile despre crime. Existau foarte multe dovezi circumstanțiale care îl legau pe Bundy de aceste acte criminale: Lynda Ann Healy îl cunoștea pe vărul lui Bundy; acesta petrecuse foarte mult timp în zonele unde fuseseră găsite victimele; cumpărase benzină din orașele în care avuseseră loc disparițiile (FBI analizează meticulos și pune în ordine datele și orele când au fost făcute cumpărăturile cu cardul lui de credit); fusese văzut purtând ghips atunci când nimeni nu știa să fi avut vreo leziune sau vreun accident. Fără dovezi solide – pe care nu le-ar fi putut obține până când nu făceau o percheziție a mașinii și nu obțineau niște rezultate –, nu erau capabili să facă mai mult.

Procesul lui Ted Bundy, acuzat de răpirea lui Carol DaRonch, a început pe 23 februarie 1976, în fața judecătorului Stewart Hanson Jr., și a durat trei zile. Carol a fost foarte concisă în boxa martorilor și, după ce judecătorul a deliberat în timpul weekendului, pe 1 martie l-a găsit pe Bundy vinovat și l-a trimis în arest în Salt Lake City, unde trebuia să i se facă și o evaluare psihologică. Cei care au făcut evaluarea au ajuns la concluzia că Bundy „nu este nevrotic, victima vreunei boli de creier, alcoolic, dependent de droguri; nu suferă de psihoză, de tulburări de

personalitate sau de amnezie și nu are un comportament sexual deviant". Pe 6 iulie a primit o condamnare între 10 și 15 ani la închisoarea din Utah; două săptămâni mai târziu, a fost pedepsit și pentru că a fugit de poliție.

În octombrie, Bundy a fost găsit ținând o așa-zisă „trusă de evadare" (care conținea o hartă a drumurilor, un buletin fals și orarul liniilor aeriene) în tufele din curtea închisorii și a petrecut câteva săptămâni în regim de detenție solitară. Pe 21 octombrie, a fost acuzat de crimă asupra lui Caryn Campbell: levierul găsit în mașina lui se potrivea cu urmele de pe craniul ei.

Doar trei luni mai târziu, pe 28 ianuarie 1977, Ted Bundy a fost transferat la Glenwood Springs și a început să-și pregătească apărarea – știa că deținuților care se apărau singuri le era oferită o oarecare independență, cum ar fi faptul că li se permitea să nu poarte cătușe la mâini și la picioare atunci când apăreau la proces. Pe 7 iunie a avut o astfel de apariție la tribunalul comitatului Pitkin și a întrebat într-o pauză dacă poate să meargă la bibliotecă. I-a fost acordată această permisiune, iar Bundy s-a ascuns în spatele unui raft cu cărți, în timp ce un gardian aștepta în afara camerei (o angajată a orașului, Melinda Severance, a fost citată în *Salt Lake Tribune*, pe 9 iunie, spunând că departamentul șerifului era „de o naivitate cruntă, la limită cu prostia, dacă l-a lăsat pe Bundy singur..."). Nesupravegheat, acesta a deschis o fereastră și a sărit de la aproape 10 m înălțime. La aterizare, și-a scrântit glezna, dar a reușit să evite blocajele din Aspen și s-a îndreptat spre munte. La 8 km distanță de centrul orașului, a intrat într-o cabană și a furat o pușcă, niște mâncare și haine. A tot fugit timp de șase zile, într-un final furând o mașină împreună cu câțiva cetățeni din Aspen – care nu aveau nicio idee despre activitatea lui criminală –, care aproape că îl considerau „un fel de Robin Hood modern". Un restaurant local chiar a introdus în meniul său un „Bundyburger" – era doar o chiflă. „Deschide-o și vezi că a dispărut carnea", spunea afișul restaurantului care făcea reclamă produsului. Totuși, cu glezna scrântită, Bundy nu putea conduce

bine, așa că a fost prins de poliție, iar la cazier i s-au adăugat pedepse pentru evadare, jaf și furt. („Nu am vrut să mă întorc la închisoare. Pur și simplu era prea frumos afară", i-a spus Bundy sergentului Don Davis după ce a fost arestat.)

Bundy a petrecut următoarele câteva luni într-o celulă de maximă securitate din Glenwood Springs, în timp ce continua să-și construiască cazul. În timpul procedurilor preliminare procesului, statul nu a permis folosirea dovezilor din cazul lui Carol DaRonch împotriva lui Bundy, din cauză că nu aveau aceeași „semnătură". Bundy a susținut că era ținut în niște condiții atât de inumane, cu mâncare atât de puțină, încât slăbise 13 kilograme.

Faptul că pierduse în greutate nu a avut nimic de-a face cu condițiile inumane în care stătea, ci cu dorința lui de a evada. În Ajunul Anului Nou – cu câteva zile înainte ca procesul să fie transferat la Colorado Springs –, Bundy a reușit să se strecoare într-un panou de 30 cm^2 aflat pe tavanul unei pivnițe, din cauza a ceea ce procurorul general al comitatului El Paso, Robert Russell, a descris ca fiind „o neglijență absolută" din partea gardienilor. Apoi s-a ascuns în dulapul din biroul gardienilor până când a știut că poate să iasă de acolo în siguranță. Exersase, timp de câteva nopți, intrarea în pivniță prin panou, iar unii deținuți s-au plâns ulterior că îl auzeau cum se mișcă pe lângă gardieni – care însă le-au ignorat plângerile.

Evadarea sa nu a fost descoperită timp de 15 ore. A furat un MG vechi, care s-a stricat, apoi a făcut autostopul către Vail, Colorado, iar de acolo a luat un autobuz către Denver, după aceea un avion către Chicago și apoi un tren către Ann Arbor, Michigan. Acolo, pe 3 ianuarie 1978, a furat o mașină și a condus până în Atlanta, Georgia, de unde a plecat spre Tallahassee, Florida. „Chris Hagen" ajunsese pe un nou teritoriu, unde putea să acționeze din nou.

Pe 8 ianuarie, Bundy a închiriat o cameră, folosind noul său pseudonim. Patru zile mai târziu, a încercat să fure cheile de la o

furgonetă din campusul Universității Florida aflat în vecinătate, dar nu a putut. Pe 13 ianuarie a reușit să fure o altă furgonetă, iar în seara de 14 ianuarie a fost văzut lângă sediul frăției Chi Omega. A mers să bea ceva la Barul Sharrod din Tallahassee și a plecat de acolo în jurul orei 2:00 dimineața, înainte de a se întoarce la casa frăției, o jumătate de oră mai târziu.

În jurul orei 3:17 a.m., Nita Neary a ajuns la Chi Omega și a devenit suspicioasă când a văzut că ușa era deschisă. A auzit niște zgomote venind de la etaj, apoi pași de la cineva care cobora pe scară. S-a ascuns și a văzut fugind un bărbat cu o căciulă albastră, care căra un obiect ce semăna cu un buștean înfășurat în cârpe.

Bundy intrase acolo pe un geam din spatele casei. Prima dată a atacat-o pe Margaret Bowman, de 21 de ani, cu o bucată de lemn, apoi a strangulat-o cu dresuri de nailon. Nu a fost agresată sexual nici înainte, nici după moarte. Apoi a pătruns în dormitorul Lisei Levy, de 20 de ani, a bătut-o până a lăsat-o inconștientă, a strangulat-o, a violat-o, i-a mușcat un sfârc atât de tare, încât aproape că i l-a desprins de sân, a mușcat-o sever de fesa stângă (într-o frenezie de moment, a recunoscut mai târziu), apoi i-a agresat vaginul cu un recipient care conținea fixativ de păr. După ce a plecat de la Lisa, a intrat în dormitorul lui Kathy Kleiner și Karen Chandler: mandibula lui Kathy a fost ruptă, iar umărul, sfâșiat; Karen a avut o contuzie, mandibula ruptă și un deget strivit.

Poliția a fost chemată la 3:23 a.m. O oră și un sfert mai târziu, Bundy a atacat din nou, intrând în locuința lui Cheryl Thomas, aflată la doar opt străzi distanță de casa frăției. I-a dislocat umărul, i-a fracturat mandibula și i-a spart capul în cinci locuri. Pe pat s-au găsit pete de spermă și o „mască" de dresuri, foarte asemănătoare celei care fusese descoperită atunci când Bundy fusese arestat, aceasta conținând și fire de păr.

Pe 8 februarie, a încercat să atace o nouă victimă. Furase o altă furgonetă de la Universitatea de Stat din Florida și cumpărase un cuțit de vânătoare. În Jacksonville, la 241 km distanță de Tallahassee, în jurul orei 1:30 p.m., a abordat-o pe Leslie

Parmenter, de 14 ani – care se întâmpla să fie fiica șefului detectivilor de la secția de poliție locală – și a susținut că este „Richard Burton" de la departamentul pompierilor. Totuși, când fratele mai mare al lui Leslie s-a urcat și el în mașină cu ei, Bundy a bătut în retragere într-un stil smucit – dar cei doi frați au reușit să-l identifice și pe el, și mașina acestuia, atunci când tatăl lor le-a arătat o fotografie a fugarului.

Bundy a condus aproximativ 96 km până în Lake City, unde a fost văzut a doua zi de dimineață de un gardian care se afla în trecere, în momentul în care copiii se duceau la școală. În jurul ore 8:45 a.m., Kimberly Diane Leach, de 12 ani, a fost chemată în cancelarie ca să-și recupereze o gentuță pe care o pierduse; nu s-a mai întors niciodată în clasă. În jurul orei 8:55, paramedicii care conduceau pe lângă școala elementară Lake City au văzut un bărbat care ducea de mână o fetiță. Au fost ultimii – în afară de criminalul ei – care au văzut-o pe Kimberly în viață. Cadavrul ei a fost găsit pe 7 aprilie, la 19 km distanță de școală, într-un parc din comitatul Suwannee, Florida; era într-o stare de descompunere atât de avansată, încât criminaliștii nu au reușit să afle prea multe lucruri noi.

Până la acel moment însă, Bundy a fost din nou în custodia poliției. Dimineața devreme, pe 14 februarie, conducea prin West Pensacola, într-un Volkswagen portocaliu pe care îl furase din Tallahassee cu două zile în urmă. Ofițerul David Lee a verificat mașina și a descoperit că avea plăcuțe de înmatriculare false; l-a urmărit pe Bundy când acesta a încercat să fugă, dar apoi fugarul s-a oprit. Lee i-a spus să iasă din mașină și să se așeze pe jos, cu mâinile la vedere; Bundy l-a lovit peste picioare pe polițist și a încercat să fugă. Lee a tras un foc de avertizare, pe care Bundy l-a ignorat; a tras din nou, apoi a fugit după criminal, trântindu-l la pământ. A avut loc o încăierare înainte ca Lee să reușească să îi pună, în sfârșit, cătușele lui Bundy. A fost arestat, iar în mașina furată au fost găsite trei buletine aparținând studentelor, 21 de cărți de credit și un televizor, toate furate – și, de asemenea, tot ce

ţinea de deghizarea pe care o folosise în Jacksonville atunci când a încercat să o răpească pe Leslie Parmenter. Cămaşa pe care o purta era ruptă la mâneci. „Îmi doresc să mă fi omorât", a bombănit Bundy în timp ce era dus la închisoare. Lee nu a avut nici cea mai mică idee cine era Bundy, unul dintre „cei mai căutaţi 10 fugari" de către FBI: Bundy reuşise performanţa de a intra pe această listă cu doar patru zile în urmă.

A fost identificat oficial pe 16 februarie 1978 şi ţinut sub strictă supraveghere până a putut fi dus în faţa justiţiei. Detectivii din Florida au încercat, prin diferite dovezi, să-l pună în legătură cu crimele comise în statul lor, în ciuda declaraţiilor prin care acesta îşi susţinea nevinovăţia. „În afară de câteva jafuri mărunte, nu am făcut nimic greşit sau ilegal", a fost citat Bundy în articolul din *New York Times* din 14 martie, care sublinia faptul că „Poliţia nu dispune de dovezi evidente". Furgoneta pe care o conducea atunci când a răpit-o pe Kimberly Leach a fost găsită şi cercetată: au fost descoperite fibre care corespundeau hainelor pe care el le purta când a fost arestat, iar martorii oculari îl văzuseră în furgonetă. Existau pete de sânge pe covorul din autoturism care se pare că proveneau de la Kimberly, iar pe lenjeria ei intimă erau sperma şi sângele lui Bundy. Urmele de pantofi găsite lângă cadavrul ei se potriveau cu ale lui Bundy; mostre de frunze şi de pământ din maşină conduceau spre locul unde fusese găsit cadavrul.

Pe 31 iulie 1978, a fost acuzat de moartea lui Kimberly Leach; la scurt timp după aceea, procurorii au adăugat în cazierul său şi crimele din Chi Omega – pe 27 aprilie i-a fost luată o amprentă dentară. „Se potrivesc exact, perfect", a explicat chirurgul dentar dr. Richard R. Souviron la un seminar al patologilor criminalişti de la sfârşitul anului 1978. „Este convingător, fără niciun fel de discuţie. Nu spun că acest set de dinţi a omorât pe cineva. Văd doar că aceşti dinţi au făcut urmele acelea [pe corpul Lisei Levy]."

Procesul care viza cazul Chi Omega a fost primul care a început. Bundy a făcut tot ce a putut pentru a încetini procedurile, înaintând diferite cereri. În sfârşit, procesul pentru crimele şi

atacurile acestuia a început pe 25 iunie 1979, cu Bundy hotărât să fie în lumina reflectoarelor. Avocatul lui, Polly Nelson, a spus mai târziu că acuzatul „a sabotat toate eforturile apărării din ciudă, neîncredere și o amăgire grandioasă", pentru că trebuia ca el să fie cel care deține controlul. Aproape că a ajuns la o înțelegere cu procurorii în care ar fi recunoscut că le-a ucis pe Lisa Levy, Margaret Bowman și Kimberly Leach, în schimbul unei sentințe cu detenție pe o perioadă de 75 de ani. Acest lucru ar fi însemnat evitarea pedepsei cu moartea și șansa de a fi eliberat condiționat după ce ar fi trecut ceva timp. Totuși, în final a refuzat să facă asta – cel puțin un membru al echipei sale de avocați considera că nu a mai acceptat acest lucru pentru că nu a mai vrut să-și recunoască faptele.

Revista *Time* l-a descris pe Bundy ca fiind „chipeș, coerent și relaxat" în sala de judecată – ceva ce publicul american putea remarca și singur, având în vedere că procesul a fost unul dintre primele transmise în direct la TV. A făcut tot ce a putut pentru ca dovezile aduse de Nita Neary să nu fie luate în seamă de juriu; și, în timpul celor trei ore și jumătate de interogatoriu încrucișat, ea a recunoscut că băuse înainte să-l vadă în casa frăției. Totuși, atât mărturia ei, cât și cea a colegei sale, Connie Hastings, care în seara crimelor îl văzuse pe Bundy pe lângă sediul frăției, au fost luate în considerare. Dovezile doctorului Souviron și ale colegului său Lowell Levine cu privire la urmele de mușcături au fost și ele devastatoare. Juriul a avut nevoie de mai puțin de două ore pentru a-l găsi pe Bundy vinovat pentru două crime, trei tentative de crimă de gradul întâi și două jafuri. Judecătorul Edward Cowart l-a condamnat la moarte o săptămână mai târziu, pe 30 iulie.

Aceeași sentință a fost dată și pe 10 februarie 1980 pentru răpirea și uciderea lui Kimberly Leach. Declarațiile paramedicilor și corelarea fibrelor textile au fost cheia în obținerea condamnării, împreună cu 65 de martori pe care procurorul adjunct Bob Dekle a reușit să-i aducă în fața instanței pentru a confirma acțiunile lui

Bundy. De data aceasta, Bundy nu s-a reprezentat singur; avocații lui au încercat să obțină un verdict de nevinovat pe motiv de alienare mintală. Însă membrii juriului nu au putut fi convinși.

În timpul procesului de condamnare, Bundy a întrebat-o pe martora din partea apărării, Carole Ann Boone – pe care o cunoștea de mulți ani – dacă vrea să se căsătorească cu el. Din cauza unei legi obscure din Florida, promisiunile lor verbale sub jurământ erau de ajuns. Deși vizitele conjugale nu erau permise la Închisoarea Raiford, acolo unde era ținut Bundy, cumva el și Boone au reușit să obțină permisiunea de a petrece puțin timp împreună; în octombrie 1982, ea a născut o fată despre care spunea că este fiica lui Bundy. Pentru mult timp, Carole a crezut în nevinovăția lui. Cu toate acestea, atunci când Bundy a recunoscut în fața anchetatorilor că era vinovat, ea s-a întors la Washington și nu a acceptat sub nicio formă să vorbească cu el înainte de execuție.

A existat o perioadă lungă, cu multe apeluri, înainte ca sentința să fie pusă în aplicare, iar Bundy a oferit multe interviuri în care adesea se contrazice în legătură cu ceea ce a făcut. A încercat să evadeze: în iulie 1984, în celula lui au fost găsite lame de bomfaier. A fost atacat și posibil violat în grup de alți deținuți. De asemenea, a fost „consultant" în ceea ce privește alți criminali în serie pentru Robert Keppel, în cazul criminalului din Green River (vezi **Capitolul 28**).

Ultima șansă de a împiedica execuția sa depindea de Curtea Supremă, care însă pe 17 ianuarie 1989 a refuzat apelul acestuia. În săptămâna de dinainte de a fi executat, Bundy a recunoscut alte crime, făcându-l pe Robert Keppel și pe alții să creadă că cel mai probabil a ucis peste o sută de femei. A vorbit despre posibilitatea de a se sinucide pentru a-i lua statului satisfacția de a-l fi omorât, dar pe 24 ianuarie 1989, la 7:16 a.m., 2.000 de volți de curent au trecut prin Ted Bundy la Închisoarea Raiford, acesta fiind condamnat pentru moartea lui Kimberly Leach. Când a apărut știrea cu moartea lui Bundy, au fost aprinse artificii, bărbatul

fiind descris ca „cel mai competent criminal în serie din țară, un adevărat geniu diabolic".

Volkswagen-ul lui Ted Bundy – cel puțin cel pe care l-a folosit inițial și în care a fost arestat – a fost expus la Muzeul Național al Crimei și Pedepsei din Washington, DC. După ce în 2015 muzeul a fost închis, mașina a fost mutată la Muzeul Crimelor „Alcatraz East" din Pigeon Forge, Tennessee, pentru a fi expusă alături de autoturismul alb Ford Bronco al lui O.J. Simpson și de fostul scaun electric din Tennessee, oferindu-i lui Bundy după moartea sa și mai multă notorietate decât cea de care s-a bucurat în timpul cât și-a așteptat pedeapsa cu moartea.

CAPITOLUL 25

Statele Unite ale Americii: Dennis Rader

„Dacă a fost vorba despre un refugiu, a fost foarte bun la ce a făcut. E ca și când a avut o personalitate dublă." Acesta a fost verdictul lui Kevin Smith, un membru al congregației Bisericii Luterane a lui Hristos din Wichita, Kansas, după ce a ieșit la iveală faptul că unul dintre ei era, în realitate, Criminalul BTK („Bind, Torture, Kill*"). S-a scris multă literatură despre criminalii în serie și multe *romans-à-clef*** despre faptele lor. În cazul lui Dennis Rader – care a devenit cunoscut, chiar la sugestia lui, drept „Criminalul BTK" –, acesta a servit drept inspirație pentru personajul negativ Francis Dolarhyde în prima carte a lui Thomas Harris despre dr. Hannibal Lecter, *Dragonul Roșu*, în timp ce personaje din nuvela (și, mai apoi, din filmul) *Un mariaj bun* au prezentat elemente ale cazului, în special felul în care Rader a reușit să ascundă familiei viața dublă pe care o ducea. Rader a fost un criminal neobișnuit: spre deosebire de majoritatea criminalilor în serie care se potrivesc profilului FBI, acesta a fost în stare să stea perioade lungi de timp fără să omoare pe nimeni și, deși a fost arestat în 2005, cea mai recentă crimă care i-a putut fi atribuită

* Leagă, Torturează, Omoară. (*n. trad.*)

** *Roman-à-clef* – „roman cu cheie", roman în care personaje reale sau actuale sunt prezentate sub un nume fictiv. (*n. red.*)

avusese loc cu 14 ani în urmă – iar acest lucru s-a întâmplat datorită unui articol de ziar pe care chiar el l-a scos la iveală și care comemora treizeci de ani de la prima sa crimă.

Dennis Lynn Rader s-a născut în Pittsburg, Kansas, pe 9 martie 1945, dar a crescut în zona Wichita, fiind cel mai mare dintre cei patru fii ai lui William Elvin Rader și ai soției sale, Dorothea Mae. Potrivit numeroaselor rapoarte, inclusiv unei scrisori pe care a trimis-o poliției, Rader se potrivea unor profiluri clasice ale criminalului în serie – obișnuia să ucidă animale atunci când era copil și era responsabil pentru spânzurarea unor pisici fără stăpân. „Strangulam câini și pisici", și-a adus aminte Rader când a depus mărturie. Avea, de asemenea, o înclinație spre a se spânzura – la vârsta de 18 ani își făcea fotografii în pivnița părinților, îmbrăcat în lenjerie intimă de damă pe care o fura și cu o sfoară în jurul gâtului. Citea în secret ceea ce el numea „cărți pentru fete" de unde a învățat despre S/M & B/D (sadomasochism și „bondage și dominare") și a început să aibă fantezii cu femei cărora le plăcea să fie dominate. Așa cum procurorul a notat la proces, „Toate aceste incidente, aceste 10 cazuri, au avut loc pentru că ai vrut să-ți satisfaci fanteziile sexuale". Când a fost arestat, poliția a găsit multe astfel de fotografii alături de cele ale victimelor lui.

A absolvit Liceul Heights în 1963, iar în iunie 1966 s-a înscris în Forțele Aeriene ale Statelor Unite, unde a servit până în august 1970 în Texas, Alabama, Turcia, Grecia, Coreea de Sud, Okinawa și Tokyo. În acea perioadă, a recunoscut că își desena fanteziile, dar „a trebuit să le distrug tot timpul când ne mutam dintr-o bază în alta. Începeam din nou să desenez când îmi revenea cheful." Trecut în rezervă din Forțele Aeriene, s-a mutat în Park City, Kansas, unde a lucrat la raionul de carne de la Supermarketul IGA, alături de mama lui care însă avea grijă de spațiul dedicat cărților de la același magazin. A început să urmeze cursurile facultății din Butler, El Dorado, pe care le-a absolvit în 1973, obținând o diplomă în electronică; după aceea, s-a înscris la Universitatea de Stat din Wichita, de unde a primit o diplomă de

licență în administrarea justiției, în 1979. Până în acel moment, fusese căsătorit timp de opt ani – s-a căsătorit cu Paula Dietz pe 22 mai 1971. Atunci când a absolvit cursurile universitare, era deja criminal în serie, comițând șapte crime – între ianuarie 1974 și decembrie 1977.

Rader a făcut multe mărturisiri despre crimele sale – poliției și altor autorități după arestul său –, în scrisori pe care le trimitea pentru a-i tachina pe polițiști, apoi la tribunal. În timp ce adevărul – sau neadevărul – declarațiilor sale poate fi probat prin dovezile criminalistice, conversațiile sale cu victimele nu pot fi verificate și trebuie privite din prisma unei persoane care era într-o căutare disperată a atenției și care a reușit să nu fie descoperită timp de trei decenii datorită abilității sale dezvoltate de a minți.

Joseph Otero, de 38 de ani, soția sa în vârstă de 33 de ani și doi dintre cei cinci copii ai lor – Joseph Jr. (9 ani) și Josephine (cunoscută ca Josie, 11 ani) – au fost uciși în casa lor din North Edgemoor Street, numărul 803, Wichita, în noaptea de 15 ianuarie 1974. Potrivit mărturiilor pe care le-a făcut lui Ray Lundin, agentul special al Biroului de Investigații din Kansas (KBI), Rader le considera atrăgătoare pe femeile latinoamericane – „Cred că pur și simplu [acestea] mă excită [cel mai mult].", a explicat el. A mers la casa familiei de portoricani pe nume Otero, așteptându-se să o găsească la domiciliu doar pe mamă și pe câțiva dintre copii; spre surpriza lui, erau prezenți patru membri ai familiei. S-a furișat în garajul familiei la primele ore ale acelei dimineți și s-a gândit ce opțiuni are. Într-un final, la 8:40 a.m., Joseph Jr. a descuiat ușa și a ieșit în curte.

Rader venise pregătit, purtând un hanorac de la Forțele Aeriene. I-a spus băiatului să intre înapoi în casă, apoi a amenințat toată familia cu pistolul, explicându-le că era vorba doar despre un jaf și că, dacă vor coopera, nu vor fi răniți. Deoarece câinele familiei nu mai se oprea din lătrat, Rader i-a spus lui Joseph să dea animalul afară din casă, ceea ce acesta a și făcut imediat.

Rader i-a pus pe cei din familia Otero să meargă într-unul din dormitoare și apoi le-a legat mâinile la spate. Ei s-au plâns de cât de strâns îi legase Rader, iar el i-a oferit lui Joseph Otero Senior o pernă pe care să se așeze, pentru că își rupsese o coastă într-un accident de mașină. Otero Senior i-a oferit lui Rader mașina lui, iar acesta a fost momentul, după cum a susținut Rader la proces, în care s-a hotărât „să-i dau înainte și să le fac felul".

Astfel că i-a pus o pungă pe cap lui Joseph Otero și a strâns legăturile. Otero, aviator și fost boxer, și-a dat seama că se află într-o luptă pentru viața lui și a reușit să facă o gaură în punga de pe cap. În timp ce făcea asta, Rader a strangulat-o pe soția acestuia, până când a crezut că a ucis-o. Apoi a așezat „o cârpă sau un tricou" peste punga spartă a lui Otero și a mai pus o pungă pe care a strâns-o mai tare. După aceea, a strangulat-o pe Josephine până când și-a pierdut cunoștința și a așezat o pungă și pe capul fratelui ei.

Cu toate acestea, Julie Otero nu a murit. Și-a recăpătat cunoștința doar pentru a-l vedea pe fiul ei zvârcolindu-se pe podea, în timp ce Rader stătea liniștit pe un scaun și privea tot ce se petrecea. Femeia a țipat la el să-l lase pe fiul ei în viață (și într-una dintre versiunile poveștii lui, Rader a susținut că l-a eliberat temporar pe Joseph Jr.), dar fără niciun rezultat. Rader a luat o sfoară și a strangulat-o până la capăt.

Josephine s-a trezit și a văzut că în jurul ei nimeni din familia sa nu mai era în viață. Rader a dus-o în pivniță, unde a găsit o conductă de canalizare despre care a crezut că ar fi destul de puternică încât să susțină greutatea fetei. Asigurând-o că „vei fi în rai în seara asta, cu restul familiei tale", Rader i-a acoperit gura și i-a legat o sfoară în jurul gâtului, în așa fel încât doar vârfurile degetelor să atingă podeaua. Acest lucru a însemnat că fata a murit sufocată. Rader i-a dat jos lenjeria intimă și s-a masturbat în timp ce aceasta își dădea ultima suflare. (Urmele de spermă din pivniță urmau să ajute, peste 30 de ani, la condamnarea lui Rader.) După ce a făcut curat, a tăiat linia telefonică și a furat

niște obiecte pentru a le păstra ca amintire, cum ar fi ceasul lui Otero și radioul, a ieșit pe ușa din față și a dus mașina familiei Otero la un magazin Dillons unde a abandonat-o, apoi a mers pe jos până la autoturismul lui.

Rader avea o idee clară despre cum arăta raiul în care a trimis-o pe Josephine: după ce el avea să moară, toate victimele sale îl vor servi în „Viața de apoi". Joseph va fi bodyguardul lui; Julie îl va îmbăia; Joseph Jr. va fi „un valet sexual tânăr", în timp ce sora lui va fi „o vedetă, o tânără fecioară". Nu era același rai pe care îl propovăduia când era șeful Bisericii Luterane a lui Hristos din Park City, în anii dintre comiterea crimelor și arestarea sa.

Trupurile celor patru membri ai familiei Otero au fost descoperite mai târziu în acea după-amiază de ceilalți trei copii, care au fugit să alerteze vecinii. Șeful poliției locale, Floyd Hannon, a spus că „este cel mai bizar caz pe care l-am văzut vreodată", ridicându-se întrebarea dacă exista vreo legătură între ceva din „vechea țară" (Puerto Rico) sau doar un motiv sexual ce a cauzat crimele. Din cauza puținelor dovezi adunate – cel puțin pentru acea perioadă (înainte de inventarea profilului ADN) –, polițiștii nu au reușit să facă niciun progres semnificativ.

Rader a lovit din nou aproximativ 10 săptămâni mai târziu, atacând o tânără de 21 de ani, pe nume Kathryn Bright. Ea a fost unul dintre „PC-urile" lui, un „proiect", acesta fiind eufemismul pe care îl folosea pentru femeile pe care le țintea și urmărea. Rader șofa prin cartierul în care locuia atunci când a observat-o pe fată intrând în casă și a decis că ar fi potrivită ca potențială viitoare victimă a sa. Pe 15 aprilie 1974, și-a pus o cagulă neagră făcută din dresuri, mănuși negre și s-a îmbrăcat cu o haină de camuflaj, apoi a intrat în casa fetei prin ușa din spate, așteptând-o să se întoarcă acasă. Nu bănuia că aceasta avea să fie însoțită de fratele ei, Kevin.

„Ne-a spus că era căutat în California și se îndrepta spre New York", a declarat, în 2005, Kevin Bright pentru revista *Time*. „A spus că are nevoie doar de bani și de o mașină și că nu ne va răni".

A fost același gen de poveste pe care i-o spusese și familiei Otero, pentru „a-i liniști cumva". Rader l-a obligat pe Kevin să o lege pe sora lui de un scaun din dormitor, apoi l-a dus în altă cameră și l-a legat și pe el. (Rader a folosit materiale pe care le-a găsit în casa lui Kathryn – „dacă îmi aduceam și foloseam propriile lucruri, probabil că acum Kevin ar fi mort", a spus el la proces, cu toată seriozitatea.) L-a trântit pe Kevin la podea, dar tânărul nu avea să cedeze ușor. S-a luptat disperat, dar apoi Rader l-a împușcat cel puțin de două ori în cap cu pistolul. Kevin s-a prefăcut că a murit, iar când Rader s-a întors în dormitor ca să o omoare și pe Kathryn, a fugit pe ușa din față ca să ceară ajutor.

Lui Rader nu i-a fost ușor nici cu Kathryn: și ea a reușit să se elibereze de unele legături și s-a luptat „precum o pisică sălbatică". Criminalul și-a pierdut controlul, săturându-se să tot încerce să o stranguleze. A folosit un cuțit ca să o înjunghie „sub coaste", dar a auzit zgomote care veneau din față atunci când Kevin a reușit să scape. Dându-și seama că se află în pericol, gata de a fi prins de poliție, a încercat să folosească niște chei pentru a porni mașina fraților, dar le luase pe cele greșite. Așadar, a fugit cât de repede a putut spre campusul Universității de Stat, acolo unde parcase.

Kathryn s-a târât până în sufragerie și a ajuns la telefon, iar poliția a găsit-o ținând în mână receptorul. A murit la scurt timp după aceea, dar a confirmat polițiștilor că nu avea nici cea mai vagă idee cine îi făcuse asta. Tot ce a putut să spună Kevin a fost că ucigașul era un bărbat de statură medie, cu o mustață stufoasă și „ochi psihotici". Rader a păstrat un suvenir – cuțitul de cercetaș cu care o ucisese pe Kathryn; a fost găsit în cămara din bucătăria sa atunci când i-a fost percheziționată casa.

În octombrie 1974, trei persoane și-au mărturisit crimele asupra familiei Otero. Niciunul dintre ei însă nu a fost Dennis Rader. „Cei trei tipi pe care îi aveți în custodie vorbesc doar ca să aibă parte de publicitate în cazul Otero. Habar nu au de nimic. Am făcut-o singur, fără ajutorul nimănui." a spus Rader într-o scrisoare în care a oferit detalii specifice despre cadavre – inclusiv

locul în care se aflau ochelarii Josephinei. „E greu să mă controlez. Probabil că mă considerați un «psihotic cu fixații sexuale perverse».” A lăsat scrisoarea în biblioteca publică și a sunat un reporter de la un ziar. În această scrisoare a explicat felul specific în care „monstrul” îl forța să acționeze. „Codul meu va fi: leagă-i, torturează-i, omoară-i („Bind them, torture them, kill them”). B T K – vor fi pe următoarea victimă.”

Nu s-a mai întâmplat nimic în următorii trei ani. Rader a continuat cu „PC-urile”, „hoinăritul” și urmărirea diferitelor femei, dar, în ciuda a ceea ce spusese în scrisoarea din octombrie 1974, că își găsise deja următoarea victimă, nu a fost găsit cadavrul altcuiva. Următoarea femeie pe care a ucis-o a fost Shirley Vian Relford, de 24 de ani – care nu fusese ținta sa inițială, dar cealaltă femeie, Cheryl Sarkozy, era plecată atunci când Rader a bătut la ușa ei în dimineața zilei de 17 martie 1977. (Sarkozy și colega ei de apartament, Judy Skerl, au crezut că Rader s-a întors anul următor, după ce au surprins într-o noapte pe cineva la fereastra bucătăriei.)

Rader a folosit un șiretlic, susținând că era un detectiv particular care încerca să găsească o mamă și pe copilul ei; chiar avea o fotografie pe care le-o arăta oamenilor (a propriei soții cu băiatul lor, care se născuse în 1975). A observat un tânăr pe care l-a urmărit până la locuința lui de pe South Hydraulic Street, numărul 1311, Wichita. Tânărul a deschis ușa, iar Rader l-a amenințat cu pistolul. Rader i-a spus mamei băiatului că avea „o problemă cu fanteziile sexuale” și că era nevoit să o lege pe ea și, posibil, și pe cei doi copii ai ei. Își adusese cu el „trusa de dat lovituri” – sfoară și bandă adezivă – și i-a legat întâi pe copii, dar aceștia făceau atât de mult zgomot, încât a fost nevoit să-i ducă în baie cu câteva jucării și pături și să blocheze ușa. Disperată să-l liniștească pe agresor, Shirley chiar l-a ajutat să împingă patul până la ușa băii (potrivit spuselor lui Rader, cel puțin) înainte ca el să o lege, să-i pună o pungă pe cap și să o stranguleze. Băiatul de opt ani care răspunsese la ușă a reușit să fugă pe fereastră și să se ducă să ceară

ajutor. Fratele lui de șase ani a oferit poliției o descriere clară a agresorului – dar aceștia nu puteau fi siguri de veridicitatea declarației, având în vedere câți ani avea băiatul.

Odată ce Shirley a murit, telefonul a început să sune, iar Rader a fugit panicat. Mai târziu a scris o poezie, „Buclata Shirley"*, despre victima sa, crezând că, în viața de după, aceasta va fi menajera lui. Poliția s-a întrebat, într-adevăr, dacă există vreo legătură între moartea lui Shirley și morțile din familia Otero, dar nu existau destule dovezi în acest sens.

Următoarea victimă a lui Rader, Nancy Fox, a fost strangulată nouă luni mai târziu și s-a dovedit a fi ultima pentru următorii șapte ani. A scris o poezie și despre această crimă, numită „Oh! Moarte lui Nancy", pe care a inclus-o în următoarea scrisoare publică pentru autorități. Aceasta a fost crima de care era cel mai mândru atunci când a recunoscut-o. „Uciderea lui Fox a decurs așa cum voiam eu", a spus acesta – probabil încercând să se autojustifice, cu toate că a recunoscut că Nancy i-a numit fanteziile sexuale „ridicole" și i-a apucat testiculele, încercând să-l rănească.

Și-a făcut ceea ce el a numit „tema pentru acasă", căutând în cutia poștală pentru a-i afla numele, apoi verificându-i și locul de muncă și vizitând-o acolo „ca să-și evalueze prada". În noaptea de 8 decembrie 1977, și-a parcat mașina la trei străzi distanță de casa lui Nancy de pe South Perishing Street, în Wichita, și a ciocănit la ușa din față. După cum anticipase, nu era nimeni înăuntru, așa că a mers în spatele locuinței, a tăiat linia telefonică și a intrat în casă pentru a o aștepta pe viitoarea sa victimă. Odată ce Nancy a ajuns acasă de la serviciu, Rader i-a spus că „am o problemă, o problemă sexuală, că trebuie să o leg și să fac sex cu ea". Rader și-a amintit că Nancy „a fost puțin supărată", dar în final a fost de

---

* În original, 'Shirley Locks' – joc de cuvinte provenit de la numele „Goldilocks", personajul principal al poveștii pentru copii „Goldilocks și cei trei ursuleți". (*n. trad.*)

acord – „Să terminăm odată cu asta!" –, ca apoi să poată suna la poliție.

Rader a trimis-o la baie să se dezbrace, iar când aceasta s-a întors în dormitor, el i-a pus cătușele și a strangulat-o cu o curea. A lăsat-o să-și recapete cunoștința, apoi i-a spus că el este „Criminalul BTK" și a strangulat-o din nou. După aceea i-a scos cătușele, a legat-o cu o pereche de dresuri și s-a masturbat în fața ei. „Eram în extaz", și-a amintit Rader. În starea sa delirantă, Rader credea că Nancy va fi amanta lui principală.

Din moment ce femeia locuia singură, era puțin probabil ca cineva să raporteze prea curând crima, așa că Rader a făcut-o el însuși, sunând la serviciul de urgență la ora 8:18 a.m., dar în ziua următoare. „O să descoperiți o crimă", i-a spus Rader operatorului, oferindu-i numele și adresa lui Nancy. Părăsise deja cabina telefonică în momentul în care poliția a ajuns la locul faptei.

La două luni după aceea, în februarie 1978, a trimis un colet postului de televiziune KAKE10 din Wichita; conținea o scrisoare, un portret al lui Nancy și o poezie dedicată acesteia, care cuprindea versurile „Îți voi umple fălcile până n-o să mai poți vorbi,/ Îți voi orbi (*sic!*) picioare-le (*sic!*) până n-o să mai poți merge"*, semnate de BTK. A sugerat diferite nume pentru el – „Strangulatorul BTK", „Călăul din Wichita" – și a spus că el a ucis șapte persoane și că va continua să o facă și de acum încolo. „Câți oameni trebuie să mai omor până îmi voi vedea numele în ziare sau [voi primi] puțină atenție din partea țării?"

Au existat multe discuții dacă ar trebui să i se dea crezare lui BTK, dar în final poliția a decis că va trebui să avertizeze populația în legătură cu acest individ și intențiile sale. Șeful poliției, Richard LaMunyon, a apărut la televiziunea locală și a recunoscut că „Avem un individ care, aparent, are dorința incontrolabilă de a ucide din când în când... În cel mai sincer mod cu putință, vă

* În original, 'I'll stuff your jaws till you can't talk, I'll blind [*sic!*] your leg's [*sic*] till you can't walk.' (*n. trad.*)

spun că totuși nu avem nicio pistă solidă." Difuzarea a inclus imagini subliminale, însoțite de cuvinte despre care psihologii comportamentali care îl căutau sperau să fie întipărite în creierul lui BTK – ceva care, în acea perioadă, se presupunea că este posibil. Scria „ACUM SUNĂ-L PE COMANDANT", alături de o imagine cu ochelari răsturnați – care se potrivea cu portretul lui Nancy Fox pe care BTK îl trimisese la KAKE. Panica a cuprins orașul, iar una dintre companiile care au beneficiat de pe urma acestui lucru a fost ADT Security. Unul dintre angajații lor care montau alarme de securitate era un bărbat destul de manierat, având numele de Dennis Rader, și începuse să lucreze la ADT în 1974...

Rader a continuat să urmărească femei, iar pe 28 aprilie 1979 a așteptat-o pe proprietara casei din South Pinecrest, Anna Williams, de 63 de ani, să se întoarcă la domiciliu. Totuși, ea a stat plecată mai mult timp decât anticipase Rader, așa că, în final, Dennis a renunțat la planul său. Cu toate acestea, i-a trimis prin poștă o eșarfă a ei, alături de un bilet. „Fii fericită că nu ai fost acolo", scria acesta, „pentru că eu eram". Spre deosebire de alte dăți, acum nu a mai căutat imediat o altă țintă. De fapt, au trecut șase ani până a ucis din nou.

În tot acest timp, ancheta poliției a continuat. Au fost efectuate mai multe teste pe mostrele de spermă pe care Rader le lăsase la locul crimelor, dar anchetatorii nu au reușit decât să micșoreze lista suspecților la 15.000 de bărbați doar din Wichita – lăsând la o parte restul statului. Caseta audio a fost examinată în detaliu, dar nu a putut fi descoperit nimic concludent. În 1983, două echipe de detectivi au început să analizeze dovezile cu forțe proaspete și au stabilit o listă cu 200 de suspecți principali, dintre care 195 au oferit mostre de ADN în mod voluntar; dintre aceștia, șapte nu au putut fi eliminați imediat din investigație. Fotocopiatorul pe care BTK îl folosise pentru a multiplica scrisorile pe care le trimisese era o mașinărie la care putea avea acces oricine. Poezia pentru Shirley Vian era similară ca stil cu una ce tocmai apăruse

în revista *Games*; abonații revistei au fost verificați. Niciuna dintre aceste piste nu a adus poliția la ușa lui Rader.

Următoarea victimă a lui Rader nu a fost imediat pusă în legătură cu acesta. A lovit mult mai aproape de casă și și-a schimbat deliberat modul de operare pentru a-i îndepărta pe polițiști de el. A fost, după cum a recunoscut Rader în fața șerifului comitatului Sedgwick, sergentul Tom Lee, „cea mai complicată lovitură", din cauza că s-a produs aproape de casa lui – deși acest lucru i-a făcut munca mult mai ușoară în „faza de urmărire". În seara de 27 aprilie 1985, și-a creat un alibi fals, urcându-se într-un taxi, după ce a plecat de la o sală locală de bowling, prefăcându-se că e puțin băut și spunându-i taximetristului să-l lase aproape de casă pentru a merge puțin pe jos și a se putea trezi înainte de a ajunge la domiciliu. De fapt, a intrat în locuința lui Marine Hedge, de 53 de ani, pe care a așteptat-o să se întoarcă acasă.

Marine a ajuns acasă cu un musafir, un bărbat care a plecat după o oră. Rader a așteptat până la „o oră târzie" înainte să aprindă lumina și să o stranguleze pe femeie cu mâinile goale, atunci când aceasta a început să țipe. Apoi a dezbrăcat-o, a înfășurat-o într-o pătură și a așezat-o în portbagajul mașinii ei. A condus până la Biserica Luterană – era un membru respectat al comunității și de aceea avea cheia de la pivniță – și i-a făcut fotografii polaroid în diferite ipostaze. După aceea, a căutat un loc în care să ascundă cadavrul; odată ce a aruncat-o pe East North Street, numărul 53 – un loc despre care Rader va susține mai târziu că era o groapă de gunoi pentru cadavrele câinilor – a acoperit-o cu crengi. Nu a fost găsită timp de opt zile. Poliția nu era sigură dacă aceasta fusese opera lui BTK sau nu.

Nici următoarea lui țintă nu a fost, inițial, pusă în legătură cu el. Vicki Wegerle, de 28 de ani, cânta de obicei la pian în casa ei de pe West Street, numărul 13, din Wichita, iar Rader a auzit-o pe 16 septembrie 1986, când s-a dat drept un angajat de la compania de telefonie pentru a obține permisiunea de a intra în locuința ei. Susținând că era ceva în neregulă cu liniile telefonice, a pătruns in

casa femeii, apoi a amenințat-o cu pistolul și a dus-o în dormitor. Băiatul de doi ani al lui Vicki se afla și el acolo; Rader nu s-a putut decide ce să facă cu copilul. A legat-o pe Vicki cu șireturi de piele, în ciuda faptului că aceasta s-a zbătut „ca o pisică sălbatică" și l-a zgâriat. L-a implorat să se oprească și a spus o rugăciune în timp ce el o strangula cu o șosetă din nailon. Realizând faptul că se crease multă agitație, Rader a plecat rapid, fără să-și dea seama că nu o omorâse pe Vicki; cu toate acestea, atunci când paramedicii au ajuns la locuința ei, nu au mai reușit să o țină în viață.

În acea vreme, poliția nu a reușit să facă nimic cu celulele de piele găsite sub unghiile lui Vicki. În 2005, ADN-ul s-a potrivit cu cel al lui Dennis Rader. Cu un an în urmă, pe 19 martie 2004, *Wichita Eagle* a primit o scrisoare de la „Bill Thomas Killman" care își asuma responsabilitatea pentru uciderea lui Vicki și care trimisese o fotocopie a carnetului ei de șofer și trei fotografii ale cadavrului acesteia. A fost primul indiciu real al anchetatorilor în legătură cu identitatea criminalului.

La mijlocul anilor 1980, potrivit locotenetului Al Stewart, „Am încercat sute de mii de teorii. Am verificat numerele caselor, perioada de rezidență a victimelor, fazele lunii, am citit cărți în căutarea unor conexiuni oculte cu mitologia, vrăjitoria și demonologia." Niciuna dintre aceste teorii nu le-a oferit vreun indiciu referitor la identitatea lui BTK. Pe 3 octombrie 1987, a fost descoperit cadavrul lui Shannon Olson, de 15 ani, legat și aruncat într-un iaz, într-o manieră specifică metodelor lui BTK.

În Ajunul Anului Nou din același an, Mary Fager s-a întors la locuința sa din Wichita unde i-a găsit morți pe soțul ei și pe cele două fiice, de 16 și 10 ani. Phillip fusese împușcat, iar pe fete le-a găsit în cadă. Fuseseră strangulate. Fiica cea mare, Kelli, era dezbrăcată; mâinile și picioarele lui Sherri fuseseră legate cu bandă electroizolantă. În ceea ce o privea pe Mary Fager, Rader nu era responsabil. I-a scris lui Mary ca BTK spunându-i că nu el a comis crimele, dar că era fanul celui care a făcut-o. În acea perioadă, poliția și FBI-ul păreau a crede că scrisoarea era originală. (Un

contractor local a fost arestat și judecat pentru crime, dar apoi a fost achitat; cu toate acestea, poliția nu a considerat că ar mai exista și alți suspecți.)

Ultima victimă cunoscută a lui Rader a fost Dolores „Dee" E. Davis, în vârstă de 62 de ani, care a fost strangulată de BTK pe 19 ianuarie 1991. Chiar în timp ce se pregătea să arunce o cărămidă în geamul ei, Rader a avut niște rețineri, dar și-a continuat acțiunea. Dolores a fost trezită de zgomotul loviturii, având impresia că o mașină a intrat în casa ei. Rader a susținut că este un fugar aflat pe drumuri, care avea nevoie doar de „mâncare, mașină, căldură". I-a pus cătușele, a calmat-o, apoi s-a prefăcut că se duce să ia mâncare și a plecat; când s-a întors, i-a scos cătușele, a legat-o și a strangulat-o cu propriul dres. La fel ca în cazul lui Marine Hedge, i-a înfășurat cadavrul într-o pătură și l-a pus în portbagajul mașinii ei. Apoi a aruncat-o sub un pod.

Aceasta nu a fost singura asemănare dintre cele două crime. Rader se implicase în mișcarea Micilor Cercetași și a folosit o tabără ca alibi pentru crima sa din 1985 asupra lui Marine Hedge. Șase ani mai târziu, trebuia să ajute la organizarea unei tabere în Parcul West din comitatul Harvey și a folosit biserica baptistă unde se întâlneau cercetașii – și de la care avea cheia – pentru a se pregăti. Se simțea în siguranță.

Din multe puncte de vedere, era justificat faptul că se simțea așa, dar nu a mai comis alte crime. Viața „reală" a lui Rader era una foarte ocupată: în 1988, a încetat să mai lucreze pentru ADT, iar în anul următor și-a luat o slujbă ca operator de recensământ. După aceea, a muncit ca hingher și agent de conformitate pentru parcul orașului și, de asemenea, a fost președinte al Consiliului Bisericii Luterane. BTK nu a mai avut niciun contact cu poliția.

Până în martie 2004. Trecerea a treizeci de ani de la morțile din familia Otero a fost marcată prin numeroase articole în presa locală și națională și se pare că dorința lui Rader de a fi în centrul atenției a avut câștig de cauză. Pe parcursul următoarelor 11 luni, el a dat diverse comunicate care au condus, în final,

la arestarea lui. Primul, trimis pe 19 martie, a detaliat moartea lui Vicki Wegerle. Cu FBI-ul și consultanții poliției îngrijorați că BTK poate „să facă ceva diabolic" dacă nu primea atenția la care râvnea, scrisoarea s-a bucurat de multă publicitate. De asemenea, însemna că mostra de ADN prelevată de sub unghiile lui Vicki putea fi folosită pentru continuarea anchetei.

Următoarea scrisoare a lui Rader, trimisă pe 5 mai la KAKE-TV, a ajuns și ea în ziare (cu toate că poliția nu a dezvăluit toate detaliile). Aceasta a fost o scrisoare de trei pagini care făcea imposibilă o reconstituire corectă a crimelor, detaliile fiind alterate, dar prezentând viziunea sa asupra evenimentelor; și, de asemenea, conținea jocuri de cuvinte și alte modalități de tachinare a polițiștilor (jocul includea cuvintele „vânat", „fantezii" și numele de „Rader"). Pe 17 iunie, o scrisoare care includea detalii ale morților din familia Otero a fost găsită în Biblioteca Publică Wichita. O altă scrisoare a fost lăsată într-o cutie poștală UPS pe 22 octombrie – a treizecea aniversare de la prima comunicare a lui BTK cu poliția. Pe 30 noiembrie, poliția a dezvăluit unele informații din aceste scrisori, care pretindeau să consemneze aspecte din viața lui BTK – multe dintre informații fiind pură ficțiune.

La mijlocul lunii decembrie, în Parcul Murdock a fost găsită o sacoșă care conținea carnetul de conducere al lui Nancy Fox, alături de alte obiecte oferite de BTK, precum o păpușă Barbie numită PC, cu o pungă pe cap, mâinile legate la spate și picioarele prinse cu dresuri. În următoarea lună, o altă sacoșă a fost aruncată pe un drum neasfaltat; conținea diverite bijuterii pe care BTK le luase și un hard disk de la un computer – Rader a trimis vederi prin poștă la sediul televiziunii KAKE, în care le transmitea unde să caute și le mulțumea pentru ajutor.

Toate aceste forme de comunicare au ajutat poliția să-l urmărească pe Rader. Hard diskul computerului conținea un document șters, a cărui metadată fusese modificată și salvată de „Dennis" la Biserica Luterană a lui Hristos. Camioneta lui fusese filmată de camerele de supraveghere din zonele unde fuseseră

găsite pachetele. Și, în final, a fost obținută, fără știința acesteia, o probă ADN de la fiica lui, Kerri, de la un test Papanicolau pe care îl făcuse cu cinci ani înainte. Această probă a oferit o ultimă dovadă concludentă.

Dennis Rader a fost arestat pe 25 februarie 2005 în timp ce conducea înapoi spre casă în Park City. Locuința, vehiculele și birourile i-au fost percheziționate, iar a doua zi șeful poliției din Wichita, Norman Williams, a putut anunța: „În concluzie: BTK este arestat." După un proces preliminar, Rader a pledat vinovat pentru 10 capete de acuzare și la tribunal a făcut o mărturie detaliată și chiar egoistă. A fost condamnat la 10 sentințe pe viață, cu posibilitatea de a fi eliberat condiționat în anul 2180.

CAPITOLUL 26

Statele Unite ale Americii: David Berkowitz – Fiul lui Sam

Salutări din rigolele din N.Y.C., care sunt pline de rahat de câine, vomă, vin trezit, urină și sânge. Salutări din canalizările din N.Y.C., care înghit aceste „delicatese" de câte ori acestea sunt spălate de camioanele de gunoi. Salutări din crăpăturile trotuarelor din N.Y.C. și de la furnicile care sălășluiesc în acestea și se hrănesc cu sângele uscat al morților, care s-a fixat în aceste crăpături.

Așa începea una dintre scrisorile trimise editorialistului Jimmy Breslin de la *New York Daily News* de către „fiul lui Sam", cunoscut și ca David Berkowitz, ale cărui acțiuni i-au ținut pe cetățenii din New York paralizați timp de 13 luni și care s-au sfârșit în vara caniculară a anului 1977. „Sunt speriată", a spus o fată din Queens pentru revista *Time*, în luna iulie a acelui an. „Obișnuiam să-mi sărut iubitul în fața ușii. Acum pur și simplu alerg repede înăuntru." După ce în 1987 a trecut la o altă religie, Berkowitz rămâne în spatele gratiilor și își spune „Fiul speranței". „Uitându-mă în urmă, totul a fost un coșmar și aș face orice să repar ceea ce s-a întâmplat", a scris acesta pe site-ul său. „Șase oameni și-au pierdut

viața. Mulți alții au suferit din cauza mea și vor continua să o facă toată viața. Îmi pare foarte rău pentru asta."

Născut cu numele de Richard David Falco pe 1 iunie 1953, a fost dat spre adopție de mama lui naturală, Betty Broder Falco, la câteva zile după naștere, și a fost adoptat de cuplul de evrei Nathan și Pearl Berkowitz, care i-au schimbat prenumele și i-au dat numele lor de familie. Tânărului David i s-a spus de la o vârstă fragedă că a fost adoptat și că mama lui murise la naștere. A fost un copil răsfățat, care ar fi putut să o adore pe mama lui adoptivă, dar care în schimb o agresa verbal tot timpul (din cauză că era adoptat, a spus un vecin), cea mai mare ofensă fiind că își dorea ca ea să moară – în ziua în care a ieșit în oraș să ia cina și s-a prăbușit, făcându-i-se rău din cauza cancerului la sân de care suferea. Femeia a murit când fiul ei avea doar 14 ani, iar el nu s-a mai apropiat niciodată de tatăl său. Acest lucru s-a agravat atunci când părintele lui s-a recăsătorit și s-a retras în Florida.

Berkowitz nu a fost un adolescent popular – a mers la Liceul Christopher Columbus din Bronx și era tachinat din cauza kilogramelor în plus pe care le avea. A petrecut ceva timp în serviciul poliției auxiliare din New York, unde a învățat despre direcționarea traficului, acordarea primului ajutor și acțiunile de salvare. (În ziua comiterii uneia dintre crimele sale, a ajutat un cuplu aflat în pericol înainte de a împușca doi oameni nevinovați.) S-a înrolat în Armata Statelor Unite în 1971 și, cu toate că a picat testul de tragere (cu pușca), a devenit trăgător de elită (gradul dintre lunetist începător și expert) cu carabina M16. Totuși, a început să aibă un comportament total nepotrivit și a fost lăsat la vatră în 1974, petrecând puțin timp la colegiul din Bronx înainte de a începe să lucreze ca agent de securitate la un depozit aflat lângă port.

În aceeași perioadă, a decis să afle câte ceva despre mama sa naturală și a fost uimit atunci când un grup de copii înfiați i-au spus că mulți părinți adoptivi susțin că mama lor naturală a murit, într-un efort de a-i face pe copii să se atașeze de ei. Berkowitz l-a întrebat pe tatăl său care este adevărul în cazul lui și așa a aflat

că mama lui era încă în viață – deși, când a întâlnit-o, a fost dezamăgit văzând că era „o femeiușcă speriată și agitată". De asemenea, a aflat adevăratul motiv pentru care fusese adoptat: mama lui avusese o aventură cu un bărbat căsătorit, iar el a fost rezultatul neașteptat al acestei relații. „Iată-mă, vrând din capul locului să nu mă fi născut, un mizerabil, inadaptat, îmbolnăvit de fanteziile despre moarte, doar ca să aflu că nu fusesem dorit –, fiind, până la urmă, un accident", a scris el mai târziu. A păstrat o oarecare legătură cu sora sa vitregă și cu cele două fiice ale ei, dar a rupt-o când întunericul pe care îl simțise dintotdeauna în el începuse să le amenințe siguranța. Avea, după cum susținea singur, o dorință puternică de a-și lichida familia naturală.

La o petrecere în New York, Berkowitz a întâlnit niște „oameni interesanți" – pentru că făceau parte dintr-un cult satanic. Mergea la întâlnirile lor din Parcul Untermeyer, Yonkers, oferindu-și, de bunăvoie, viața lui Lucifer. A susținut că acest grup se ocupa cu pornografia infantilă și sacrificii de animale, care erau atrăgătoare pentru partea întunecată din el. Nu va trece mult timp până să înceapă să atace femei. „Mi-am pierdut abilitatea de a iubi, de a avea compasiune", a spus Berkowitz în 1977. „Devenisem un animal."

Primul atac pe care l-a recunoscut a avut loc în Ajunul Crăciunului din anul 1975, când a atacat două femei folosind un cuțit de vânătoare. Una dintre acestea nu a fost identificată, dar cealaltă, Michelle Forman, de 14 ani, a fost spitalizată din cauza rănilor grave provocate de cuțit; s-a zbătut, s-a luptat cu el, făcându-l pe Berkowitz să se taie singur, și așa a reușit să scape.

În acea primăvară, Berkowitz a devenit obsedat de câinii care urlau și despre care spunea că îl țin treaz ziua, când el încearcă să doarmă – lucra adesea în schimbul de noapte –, așa că și-a schimbat slujba, devenind inițial șofer de taxi, apoi poștaș, și și-a găsit un nou apartament. Din nefericire, și noii săi vecini aveau câini, așa că Berkowitz se ducea să doarmă pe plajă, să se plimbe și să-și limpezească gândurile –, iar în timpul unei astfel de plimbări, a decis că trebuie „să măcelărească o femeie din răzbunare pentru

toată durerea și toată suferința mentală pe care i-o provocaseră". I-a vizitat pe tatăl și pe mama sa vitregă, în Florida, unde a fost văzut lovindu-se cu pumnii în cap și spunând că nimeni nu-l poate ajuta pentru că era deja „prea târziu". Și-a vizitat un vechi tovarăș din armată în Huston, Texas, de unde și-a cumpărat un revolver cu calibrul de 44 mm, aparent pentru a se proteja atunci când parcurgea drumul lung dintre Huston și New York. Avea în minte o altă întrebuințare a acestuia.

Pe 29 iulie 1976, Jody Valenti, în vârstă de 19 ani, și prietena ei, Donna Lauria, având 18 ani și care era tehnician medical, stăteau în mașina lui Jody, aflată în fața apartamentului Donnei de pe Buhre Avenue din Bronx, după ce petrecuseră o noapte la discotecă. Berkowitz a trecut pe lângă ele în mașina sa galbenă Ford Galaxie din 1970 și a parcat la două străzi distanță. Apoi, s-a întors în locul unde se aflau tinerele, cu o armă pe care o ținea într-o pungă maro de hârtie. A încercuit mașina – „ca un animal care își urmărea prada", i-a spus mai târziu psihiatrului David Abrahamsen – și așa a fost observat de Jody. În timp ce prietena ei s-a întors ca să vadă la ce se uita aceasta, Berkowitz a scos pistolul, s-a lăsat pe vine, sprijinindu-și cotul pe genunchi, a tras de trei ori și a ochit. Jody a apăsat pe claxon și a strigat că prietena ei a fost împușcată, iar tatăl Donnei, Michael, a ieșit din apartament găsindu-și fiica moartă, ucisă instantaneu cu un glonț în cap. Jody fusese împușcată în coapsă; al treilea glonț nu le-a atins pe fete. Berkowitz a condus mai departe, fredonând; se simțea mai împăcat. Nu avusese un orgasm fizic, dar a spus mai târziu că fusese unul mental. Până când nu a văzut în ziarul *New York Post* titlul „Fată din Bronx ucisă în mașină" nu a fost sigur dacă vreuna dintre fete murise. Jody a reușit să ofere poliției o descriere a criminalului, dar a fost incapabilă să ofere vreun posibil motiv pentru care ea și prietena ei fuseseră atacate.

Următoarele victime ale lui Berkowitz au fost Carl Denaro și Rosemary Keenan, pe 23 octombrie. Cei doi stăteau în mașina lui Carl când gloanțele au început să le spargă geamurile.

Neînțelegând ce se întâmplă – „Am simțit că mașina a explodat.", a declarat el mai târziu pentru NBC –, Carl cel cu părul lung (despre care poliția a crezut mai târziu că a fost confundat de Berkowitz cu o fată) a pornit motorul și a demarat, fără să-și dea seama că sângera din cauza unei răni la cap. A avut nevoie de o plăcuță de metal care să-i înlocuiască bucata lipsă de os. Rosemary a fost mai norocoasă, având doar răni de la geamurile sparte. Tatăl fetei de 18 ani era un veteran al poliției din New York, așadar cazul a primit mai multă atenție din partea autorităților decât ar fi primit, poate, în mod normal, dar fără niciun rezultat. Din nou, se pare că nu exista niciun motiv pentru acest atac, iar pentru că avusese loc într-o altă zonă, nu a fost corelat cu moartea Donnei Lauria. Deși gloanțele au fost identificate ca fiind de calibrul de 44 mm, erau prea deteriorate pentru a mai fi de vreun ajutor anchetatorilor.

Peste o lună, pe 27 noiembrie 1976, Berkowitz a lovit din nou. De data aceasta, victimele sale nu se aflau în mașină, ci stăteau de vorbă despre filme pe terasa casei lui Joanne Lomino, de 18 ani, din Bellerose, Queens. Un bărbat în uniformă militară a venit la Joanne și la Donna DeMasi, de 16 ani, și le-a rugat să-l îndrume – apoi a clacat, a scos pistolul și le-a împușcat pe fete pe rând. Cât timp ele s-au prăbușit la pământ, le-a mai împușcat de câteva ori, apoi a fugit. Donna a fost împușcată în gât, iar Joanne a fost rănită în spate, rămânând paralizată de la brâu în jos. Ambele fete au supraviețuit.

Cele două personalități ale lui Berkowitz s-au manifestat în noaptea de 29 spre 30 ianuarie 1977. Seara, i-a ajutat pe doi adolescenți să-și scoată mașina din nămeți. Dar la ora 12:30 în acea noapte, a făcut următoarele victime. Trei gloanțe au fost trase prin geamul din dreptul pasagerului al mașinii lui John Diel, în timp ce parcase în fața Station Square, vizavi de Forest Hills Inn, lângă stația de tren Long Island. Christine Freund, secretară pe Wall Street, în vârstă de 26 de ani, a fost împușcată în cap, deasupra urechii, și în umărul drept. A murit câteva ore mai târziu la

Spitalul St. John din Elmhurst. Potrivit spuselor lui John, fuseseră să vadă filmul *Rocky* și așteptau ca motorul mașinii să se încălzească înainte de a merge acasă. Inițial, nimeni nu a răspuns strigătelor de ajutor ale lui John după împușcături, așa că a condus până la cea mai apropiată intersecție și a blocat traficul.

A fost prima dată când poliția s-a întrebat dacă nu cumva există vreo corelație cu celelalte atacuri greu de explicat. „Verificam posibilitatea ca alte cazuri similare să fi putut avea loc în acel cartier sau în alte cartiere în decursul ultimului an", a declarat pentru *New York Times* procurorul general al districtului Queens, John J. Santucci, „și dacă există legături între aceste posibile cazuri similare." A doua zi, sergentul Richard Conlon de la NYPD a spus că „poliția presupune că există o legătură", dar erau de părere că trebuie să caute „suspecții" – la plural – și expertul criminalist George Simmonds i-a spus detectivului de la omucideri Joe Coffey că sunt în căutarea unui „psihopat": gloanțele de la locul crimei asupra lui Freund se potriveau cu cele de la celelalte trei atacuri.

Alte cinci săptămâni au trecut înainte ca impulsurile lui Berkowitz să îl determine să comită altă crimă, într-un loc aflat la doar o stradă distanță față de cea precedentă. După crima asupra Christinei Freund, locuitorii din zonă au încercat să strângă bani pentru a putea angaja agenți de securitate care să patruleze în cartier, dar nu au reușit să adune decât jumătate din suma necesară. Noua victimă a lui Berkowitz, studenta Virginia Voskerichian, în vârstă de 19 ani, a fost ucisă pe 8 martie 1977, între 7:30 și 7:45 p.m., după ce părăsise stația de metrou Continental Avenue. Inițial, poliția a crezut că ar fi fost victima unui jaf, cu toate că fata avea încă asupra ei cărțile și poșeta. S-a aflat faptul că Berkowitz se apropiase de ea, iar fata a ridicat disperată cărțile, în încercarea de a se proteja de atacator; gloanțele au pătruns pur și simplu prin cărți, omorând-o. Cadavrul i-a fost găsit cu fața în jos – în niște boscheți de lângă trotuarul din dreptul Darthmouth Street, numărul 4 – de către polițiștii care răspunseseră apelului unui șofer

de taxi ce spusese că în zonă avusese loc un jaf. Primarul orașului New York, Abe Beame, a susținut o conferință de presă împreună cu NYPD și a anunțat că acum gloanțele găsite se potriveau cu cele de la primele crime ale lui Berkowitz. Acesta și-a primit porecla de „Criminalul [cu o armă] de calibrul de 44 mm".

În această perioadă, iritarea lui Berkowitz în privința vecinilor săi și a câinilor acestora a crescut la cote maxime. La începutul lunii aprilie, i-a trimis o scrisoare anonimă lui Sam Carr, proprietarul de 64 de ani al lui Harvey, un labrador retriever, în care îi spunea că el și soția lui aveau „viețile date peste cap din cauza acestui câine", nemaifiind capabili să ducă un trai normal, „să dormim până mai târziu, să facem dragoste, să citim etc.; lătratul și urlatul câinelui continuă, iar noi nu avem pace". Carr însă l-a ignorat.

Patrulele de poliție au fost suplimentate în zonele în care Berkowitz acționase; cu toate acestea, la primele ore ale dimineții de 17 aprilie 1977, el a așteptat pur și simplu ca mașina care patrula să treacă, înainte de a-și aborda următoarele două victime. Alexander Esau, de 20 de ani, și Valentina Suriani, de 18 ani, stăteau în mașina fratelui lui Esau, pe un drum de acces, aflat la o stradă depărtare de casa Valentinei, când Berkowitz a tras de patru ori în vehiculul lor. Valentina a murit pe loc; Alexander a fost împușcat de două ori, o dată în cap, și a fost transportat la Spitalul Jacobi, unde a murit ulterior. „Nu părea să existe o motivație realistă pentru aceste împușcături", a declarat a doua zi, într-o conferință de presă, detectivul-șef al circumscripției 43, John Keenan. „Acestea par a fi acțiunile unei persoane dereglate mintal."

Ceva diferit era, totuși, la aceste ultime două crime: Berkowitz a lăsat o scrisoare lângă cei doi tineri, adresată căpitanului NYPD Joseph Borrelli. „Sunt foarte îndurerat că ai spus despre mine că aș fi misogin. Nu sunt așa. Dar sunt un monstru. Sunt «fiul lui Sam». Sunt o mică «pramatie»", începea scrisoarea, scrisă cu majuscule și având numeroase greșeli gramaticale. A fost pentru prima dată când a fost menționată sintagma „fiul lui Sam". În altă parte a scrisorii s-a autodesemnat „Beelzebub – «Behemouth cel

Grăsan»". Scrisoarea explica faptul că „părintele Sam" i-a ordonat „să iasă și să ucidă". A avertizat poliția: „ca să mă opriți, trebuie să mă ucideți. Atențiune, polițiștilor: Împușcați-mă întâi – împușcați pentru a ucide, altfel..." Scrisoarea se încheia într-o notă fatalistă: „Pentru moment vă voi spune la revedere și noapte bună. Poliție – permite-mi să te bântui cu aceste cuvinte. Mă voi întoarce! Mă voi întoarce! A se interpreta ca – bang, bang, bang, bang, bang – ugh!! Al vostru în crimă, Dl. Monstru." Această scrisoare a fost descrisă de către *Daily News* ca fiind „Primul indiciu solid".

Pentru a coordona căutările „fiului lui Sam", a fost înființată o echipă operativă, iar un profil psihologic al criminalului a fost finalizat pe 26 mai 1977, fiind bazat pe scrisoarea acestuia. Berkowitz era considerat ca fiind „nevrotic, schizofrenic și paranoic, cu influențe religioase care îi afectează procesul de gândire și cu semne evidente de posesii demonice și compulsii. Cel mai probabil este timid și ciudat, un singuratic incapabil de a stabili relații cu alte persoane, în special cu femei tinere." Toate pistele posibile au fost investigate – ura asistentele medicale brunete din cauza a ceva ce i se întâmplase tatălui său? Oare modul său de operare se potrivea unuia văzut într-un episod din celebrul serial polițist *Starsky & Hutch*? Potrivit unui raport oficial, peste 5.000 de nume au fost trimise poliției pentru a fi verificate – unele fiind obținute inclusiv de la unele femei care își suspectau soții sau foștii prieteni. Pe parcursul următoarelor patru luni, peste 1.500 de persoane au fost trecute la următorul nivel de investigație, cu 12 suspecți puși sub supraveghere, mai mult de jumătate dintre aceștia fiind actuali sau foști polițiști, iar unul dintre ei, un fost agent FBI.

La scurt timp după moartea Valentinei Suriani, Berkowitz a scris o altă scrisoare, de data aceasta pentru Sam Carr, în care susținea că viața lui „a fost distrusă" și că nu mai are nimic de pierdut. „Observ că nu va mai exista pace în viața mea și a familiei mele până nu-ți iau ție viața. Bărbat ticălos și malefic ce

ești – progenitura diavolului –, te blestem pe tine și pe familia ta pentru totdeauna", a încheiat acesta. O săptămână mai târziu, câinele lui Sam Carr, Harvey, a fost împușcat și rănit.

Daily News a prezentat primul reportaj, neratând șansa de a stârni panică. A doua scrisoare de la „fiul lui Sam" a apărut la patru zile după ce a fost realizat profilul psihologic al acestuia, dar acum a fost trimisă reporterului Jimmy Breslin de la *Daily News*. Fusese expediată din Englewood, New Jersey, iar pe spatele plicului erau scrise patru rânduri: „Sânge și Familie – Întuneric și Moarte – Depravare Absolută – calibrul de 44 mm". Asemenea scrisorii adresate poliției, și aceasta era scrisă cu majuscule și multe greșeli gramaticale și avea nota: „Sunt încă aici. Ca un spirit care hoinărește prin noapte. Însetat, înfometat, rareori oprindu-mă pentru a mă odihni; nerăbdător să-l mulțumesc pe Sam. Îmi iubesc munca. Acum golul a fost umplut." A oferit ceea ce spunea că ar fi informații care să-i ajute pe detectivi (pe care îi încuraja „să rămână..., le doresc tot norocul din lume"): „Ducele Morții", „Ticălosul Rege al Slăbiciunii Umane", „Cei Douăzeci și Doi de Discipoli ai Iadului", „John «Wheaties» – Violator și Strangulator de Fetițe". Cel mai îngrijorător lucru scris a fost: „Spune-mi, Jim, ce o să bei pe 29 iulie?", care reprezenta de fapt aniversarea primei sale crime. Sub semnătură se aflau o mică diagramă, pe care Breslin a descris-o ca fiind „un semn în formă de X cu simboluri biologice pentru masculin și feminin, și de asemenea o cruce și litera S".

Ziarul a publicat majoritatea scrisorii pe 5 iunie, sub titlul: „Breslin către criminalul cu arma de calibrul de 44 mm: Renunță! E singura șansă de scăpare". Reacția poliției a fost că „fiul lui Sam" „ne tachinează", în timp ce polițiștii încercau să facă față uriașului flux de indicii ce veneau pe baza articolului din ziar – care a fost vândut în peste 1,1 milioane de copii în acea zi. Niciun indiciu nu a fost de ajutor.

Pe 26 iunie, Berkowitz a atacat alte două persoane, cu toate că atât Sal Lupo, de 20 de ani, cât și Judy Placido, de 17 ani, au

supraviețuit având răni ușoare. Au fost împușcați în timp ce stăteau în mașină, sub un stejar mare de pe 211 Street, la sud de 45th Road – la doar trei străzi distanță de secția de poliție Precinct –, după ce veniseră de la discoteca Elephas. Poliția a crezut că Berkowitz i-ar fi auzit discutând la discotecă și apoi i-ar fi urmărit.

Berkowitz nu a atacat în ziua aniversării morții Donnei Lauria, o dată care, după cum a comentat *New York Times*, „a fost marcată de numeroase patrule, largă publicitate și temeri publice crescute". În schimb, a așteptat până pe 31 iulie, când a împușcat și rănit mortal un cuplu tânăr ce stătea într-o mașină parcată lângă un semafor aflat la intersecția dintre Shore Parkway și Bay 14th Street, de pe faleza Brooklyn, la aproximativ un kilometru și jumătate în sud față de podul Verrazano-Narrows. A fost prima crimă din Brooklyn a lui Berkowitz și, pentru prima dată, au existat martori. Cel puțin doi oameni l-au văzut apropiindu-se din umbra Parcului Dyker Beach aflat în zonă și venind prin spatele mașinii în care stăteau, în jurul orei 2:50 a.m., vânzătorul de haine Robert Violante și secretara Stacy Moskowitz, amândoi în vârstă de 23 de ani. Potrivit spuselor martorilor, dintre care unul – Tommy Zaino, de 19 ani – a văzut totul în oglinda retrovizoare a mașinii sale, „fiul lui Sam" s-a lăsat pe vine, a țintit cu ambele mâini, trăgând patru gloanțe prin geamul deschis din dreptul pasagerului. Robert a fost împușcat în cap o dată, iar Stacy, de două ori. Robert a apăsat pe claxon pentru a cere ajutor, în timp ce Berkowitz s-a îndepărtat calm de mașină. Glonțul care l-a lovit pe Robert i-a trecut acestuia prin cap, distrugându-i ochiul stâng și afectându-l și pe cel drept; unul dintre gloanțele care au lovit-o pe Stacy Moskowitz i s-a oprit acesteia în gât, confirmând suspiciunile poliției că [în acest caz] ar fi fost implicat fiul lui Sam". Stacy a murit după aproximativ 39 de ore.

Mai mulți martori au raportat prezența unei mașini galbene, majoritatea descriind-o ca fiind un Volkswagen broscuță. În decurs de o oră de la atac, au fost ridicate baraje rutiere, iar primarul a ordonat ca în acest caz să fie folosiți alți o sută de polițiști și să

se reangajeze alți 136 care fuseseră disponibilizați. Detectivului John Falotico i s-a cerut să facă un raport despre cel care locuia la adresa Precinct, numărul 60, din Coney Island și i-a fost dat un răgaz de două săptămâni pentru a lucra la caz înainte ca acesta să fie încredințat echipei operative care se ocupa de „fiul lui Sam". Nu a mai durat însă atât de mult.

Berkowitz nu îi trimitea doar lui Sam Carr scrisori pline de venin; tânărul care locuia în apartamentul de sub el era un alt destinatar. Asistentul medical Craig Glassman a primit patru scrisori în care era acuzat că ar fi un „demon" și „o persoană ticăloasă" care îl forța pe expeditor să facă acte criminale. „Sigur, eu sunt criminalul, dar crimele sunt din ordinul tău, Craig", scria într-una dintre aceste scrisori. Două au fost primite pe 6 august; în aceeași zi, Glassman a descoperit un foc care ardea în fața apartamentului său – iar pompierii au găsit în cenușă cartușe de calibrul de 22 mm.

Acest lucru a atras atenția poliției asupra lui Berkowitz, chiar dacă din motive total greșite. Poliția din Yonkers a investigat incendiul și a auzit despre scrisori, corelându-le cu cele pe care le primise Sam Carr. Acestea aveau în comun unele detalii care se regăseau în toate scrisorile „fiului lui Sam", iar detectivii au început să se întrebe dacă nu cumva expeditorul ar putea fi chiar criminalul în serie pe care îl vâna întregul departament al poliției.

La patru zile după ce Robert Violante și Stacy Moskowitz fuseseră împușcați, și-a făcut apariția Cacilia Davis. Femeia de vârstă mijlocie era îngrozită de ceea ce crezuse că a văzut. A spus că în noaptea crimei își plimba câinele, pe Snowball, în zona din apropierea apartamentului în care locuia. Un bărbat tânăr care, a spus ea, „mergea ciudat, ca o pisică" s-a apropiat de ea pe trotuar, s-a uitat direct în ochii ei și a trecut mai departe. Ea a observat că acesta își ținuse brațul drept încordat, ca și când ar fi avut ascuns ceva în mânecă. Cinci minute mai târziu, a auzit împușcăturile și claxonul. De asemenea, și-a amintit un detaliu important: un polițist pusese un proces-verbal cu o amendă pe o mașină de

culoare crem parcată ilegal lângă un hidrant, la o stradă distanță față de locul unde fusese ucis cuplul.

Au fost verificate documentele ofițerului de patrulă Michael Cataneo și, într-adevăr, acesta dăduse o amendă pe numele lui David Berkowitz, un rezident din Yonkers. Ce făcea el în Brooklyn la ora 2:30 a.m.? Ar putea fi un martor important sau, poate, mai mult decât atât? Detectivul NYPD James Justis a contactat poliția din Yonkers și i-a rugat să-l supună pe Berkowitz unui interogatoriu; iar detectivii din Yonkers și-au exprimat fiecare suspiciunile pe care le aveau. (Între timp, Berkowitz plătise amenda prin poștă – până la urmă, după cum a subliniat el în fața celor care îl interogau câteva zile mai târziu, era un cetățean care respecta legea.)

Pe 10 august 1977, poliția i-a pus sub urmărire apartamentul de pe Pine Street, numărul 35, în Yonkers, și au observat că mașina îi era parcată în față. Au văzut un pat de pușcă ieșind dintr-o geantă militară aflată pe bancheta din spate, iar pe bancheta din față, un bilețel printat în același mod cum fuseseră scrisorile „fiului lui Sam". Cât timp polițiștii așteptau să fie eliberat un mandat de percheziție, Berkowitz a ieșit din clădire la ora 10:30 p.m., s-a urcat în mașină și a pornit motorul. John Falotico și un alt ofițer de poliție au alergat la mașină cu armele scoase și i-au ordonat să oprească motorul și să iasă din autoturism. Berkowitz a zâmbit larg la ei în timp ce recunoștea cu mult calm că el era Sam. Luase un plic din apartament; în el se afla pistolul cu calibrul de 44 mm pe care îl folosise în toate atacurile. Percheziția apartamentului lui Berkowitz a scos la iveală jurnalele pe care le ținuse de ani de zile, care includeau detalii despre multele sute de împușcături pe care le trăsese de-a lungul anilor 1970, și niște notițe care sunau astfel: „deoarece Craig e Craig, așa și străzile trebuie să fie pline de crime și de picături uriașe de plumb care cad în capul ei până când moare – dar pisicile tot ies noaptea să se împerecheze, iar vrăbiile tot dimineața cântă."

Reporterii au împânzit piața din fața secției 1 de poliție unde Berkowitz era interogat, iar un detectiv (anonim) le-a oferit câteva ponturi: „Sam" era, se pare, „câinele care locuiește în casa din spatele tipului. Spune că animalul este cel care «îi dă comenzi». Acestea sunt cuvintele pe care le-a folosit: «îi dă comenzi». Spune că îl înțelege pe câine. Câinele îi comandă să ucidă."

Dar există un aspect care este menționat rar în rapoartele despre acest caz – ce intenționa Berkowitz să facă în noaptea de 10 august. Potrivit articolului lui Jimmy Breslin din *Daily News*, același detectiv îi spusese că Berkowitz

> mergea întâi în Riverdale ca să ia pe cineva. Apoi urma să conducă până la Hamptons. În Golful Hampton. Acolo este o discotecă. Avea o armă semiautomată de calibrul de 45 mm și se ducea acolo ca să ucidă pe toată lumea.
>
> A spus că voia să iasă „într-o explozie de glorie". Știți ce s-ar fi făcut cu o pușcă semiautomată într-o discotecă?

(Berkowitz nu și-a atins scopul, dar efectele ar fi fost, probabil, aceleași ca cele de pe 12 iunie 2016, de la clubul de noapte Pulse din Orlando, Florida.)

Primarul Abe Beame a venit să-l vadă pe Berkowitz cu propriii ochi (deși cei doi nu au avut niciun schimb de replici), iar apoi, la ora 1:40 a.m., a susținut o conferință de presă: „Sunt foarte fericit să anunț că cetățenii orașului New York se pot odihni liniștiți în această seară, pentru că poliția a prins un bărbat despre care se crede că este «fiul lui Sam»", le-a spus el reporterilor.

Zâmbetul ciudat al lui Berkowitz din momentul în care fusese arestat era încă pe fața sa atunci când a fost văzut de public pentru prima dată, atunci când a fost transportat între secțiile de poliție. A fost ținut în închisoarea spitalului comitatului King unde, potrivit poliției, a dormit ca un bebeluș și a mâncat ca un lup. A fost supus unei investigații de către psihiatrii pentru a se decide dacă este apt pentru a se prezenta la proces. „Nu am avut nimic

cu victimele", le-a spus el psihiatrilor. „Cine erau oamenii ăştia pentru mine? Erau doar nişte oameni. Nu îi uram. Nu eram furios pe ei... Sam a făcut-o prin mine. M-a folosit. M-a făcut să mă duc şi să fac asta. Am făcut-o pentru el, pentru sânge." Berkowitz a susţinut că Sam Carr era „de fapt... un bărbat care a trăit cu şase mii de ani în urmă... Sam este Diavolul."

Berkowitz a început să aibă gânduri suicidare, spunând că era o persoană blestemată, fără nicio speranţă. A fost considerat apt pentru a participa la proces şi, pe 8 mai 1978, într-o scenă extraordinară care a avut loc la tribunal, a acţionat fără să ţină cont de sfaturile avocaţilor săi. Avocatul apărării, Leon Stern, i-a spus judecătorului Corso: „Dl. Berkowitz le-a comunicat avocaţilor că doreşte să pledeze vinovat în faţa acuzaţiilor care i-au fost aduse. Vreau să fie foarte clar şi oficial... că această declaraţie este doar dorinţa lui şi este contrară tuturor sfaturilor oferite de avocaţii săi." Echipa apărării considera că „are o apărare validă şi merituoasă: [este] nevinovat din motive de alienare mintală" şi că avea dreptul la o zi în care să vină la tribunal. Era părerea lor „bazată pe multele luni în care am fost în contact cu acuzatul, că acesta nu este pregătit pentru a fi judecat, nu este autorizat să pledeze vinovat... [El] încă suferă de o boală mintală, un defect care nu îi permite să ia o asemenea decizie."

În faţa a trei judecători diferiţi, reprezentând zonele diferite în care acesta comisese crimele, şi după ce i s-a reamintit că nu trebuie să spună nimic care ar putea să-l incrimineze, Berkowitz a fost întrebat dacă a folosit arma („Da."), ce a făcut după aceea („Am apăsat pe trăgaci."), care a fost scopul lui („Să o omor./Să îi omor.") şi dacă ştia şi considera că modul în care acţionase era greşit („Da.") – i-au fost adresate şi întrebări suplimentare, relevante pentru fiecare caz în parte. Procurorul general al districtului Bronx, Mario Merola, a subliniat, de asemenea, în mărturia făcută de Berkowitz, faptul că între anii 1974 şi 1977 acesta a tras 2.000 de focuri de armă în zona oraşului New York.

Este posibil ca Berkowitz să-și fi acceptat situația în acel moment, dar când a venit ziua condamnării sale, pe 22 mai 1978, a fost mai puțin docil, încercând să scape din cămașa de forță înainte de a fi adus la tribunal și cântând încontinuu „Stacy era o curvă", în timpul procedurilor judiciare. „Așa e!" a strigat el în parchetul care era foarte aglomerat, acolo fiind prezente și rudele victimelor. „Aș omorî din nou! I-aș omorî pe toți din nou!". A fost scos cu forța din încăpere, mușcând și lovind întruna. Potrivit articolelor apărute atunci în presă, Berkowitz le-a spus psihiatrilor că ieșirea lui a fost înscenată în mod deliberat, pentru că spera că cineva „mă va omorî și vom termina odată cu asta."

Berkowitz a fost adus din nou în fața tribunalului pe 12 iunie, de data aceasta fiind mult mai calm. „Este, în mod evident, intenția acestui tribunal", a spus judecătorul Curții Supreme din Queens, Nicholas Tsoucalas, „[de a hotărî] ca acuzatul să rămână închis pentru tot restul vieții sale". Judecătorul districtului Bronx, William Kapelman, a adăugat: „Nu este obiectivul meu să te admonestez pentru crimele oribile pentru care ai fost condamnat astăzi... Permite-mi doar să-ți spun că te târăști în adâncurile degradării umane." Berkowitz a primit oficial șase pedepse consecutive constând în 25 de ani de închisoare, dar și închisoare pe viață, plus alte condamnări diferite pentru tentative de atac, toate acestea însumând 547 de ani de pușcărie.

După alte examinări psihiatrice, a fost trimis la închisoarea din Attica, de unde, un an mai târziu, a negat toate afirmațiile conform cărora ar auzi niște voci; în 1979, un alt deținut a încercat să-l omoare tăindu-i gâtul, dar Berkowitz nu a spus numele atacatorului său. Mai târziu s-a descoperit că acesta ar fi fost William E. Hauser, care ispășea o pedeapsă pentru atacuri foarte grave și care în prezent execută o pedeapsă între 25 de ani de închisoare și condamnare pe viață pentru o crimă pe care a comis-o în timpul unui jaf din anul 1990. „Doctorul i-a spus lui David că era foarte puțin probabil să supraviețuiască. I s-a tăiat jugulara. În mod evident, a fost șocat și înspăimântat de ideea că ar putea muri. A fost

într-adevăr un miracol faptul că a supraviețuit", a declarat pentru *New York Post* avocatul lui Berkowitz, Mark J. Heller.

Opt ani mai târziu, a fost transferat la Centrul Corecțional Sullivan, o închisoare de maximă siguranță, descrisă de Berkowitz ca un loc al „întunericului opresiv", iar în aceeași perioadă a devenit din nou creștin. În 1993, a spus că toate crimele „fiului lui Sam" au fost rezultatul unui complot satanic condus de cultul în care se implicase la mijlocul anilor 1970 – iar el era responsabil doar pentru moartea a trei persoane. „Sincer, nu știam că oamenii urmau să moară într-o zi", le-a spus el reporterilor, „și îmi pare foarte rău că s-a întâmplat așa ceva. Și-au pierdut viața oameni care nu meritau asta." Pledase vinovat doar pentru a părăsi acest cult și pentru a-și salva familia de o posibilă răzbunare.

În 2002, Berkowitz i-a scris guvernatorului statului New York, George Pataki, exprimându-și regretul pentru ce a făcut și subliniind următoarele: „cu toată onestitatea cred că merit să rămân în închisoare pentru tot restul vieții... Cu ajutorul lui Dumnezeu, m-am împăcat de mult timp cu situația mea și mi-am acceptat pedeapsa." Cererea de eliberare condiționată este luată automat în considerare de autorități, dar Berkowitz nu a făcut niciun efort pentru a-și câștiga libertatea și nici măcar nu a apărut la procesul său din 2014. „David mi-a spus că motivul pentru care nu a cerut niciodată să fie eliberat condiționat este acela că «Iisus mi-a eliberat deja inima, sufletul și mintea și m-a iertat»", a declarat Heller pentru *New York Post*.

Berkowitz a fost transferat la o nouă instituție corecțională în aprilie 2016.

CAPITOLUL 27

Statele Unite ale Americii: Jeffrey Dahmer

„A întrecut limita cu câțiva oameni – deținuți, personal al închisorii. Unii oameni care ajung la închisoare se căiesc – dar el nu a fost unul dintre acești oameni." Așa suna verdictul lui Christopher Scarver, bărbatul care i-a zdrobit capul lui Jeffrey Dahmer cu o bară de metal pe 28 noiembrie 1994, la Institutul Corecțional Columbia din Wisconsin, unde canibalul și criminalul în serie executa multiple pedepse cu detenție pe viață. Din interviurile cu Dahmer – multe dintre ele pot fi urmărite pe YouTube – reiese clar că reacțiile sale la interacțiunile umane normale nu erau așa cum majoritatea s-ar fi așteptat, cu toate că avea un anumit grad de autocunoaștere. „Am fost autorul acestor orori și trebuie să fac tot ce pot ca să le pun capăt", i-a spus detectivului Patrick Kennedy pe 23 iulie 1991. „Ar trebui să fiu mort pentru ce am făcut", a afirmat Dahmer în fața ofițerilor care l-au arestat la primele ore ale acelei dimineți și au existat multe persoane care credeau că ar merita pedeapsa cu moartea. Spre disperarea lor însă, statul Wisconsin eliminase pedeapsa capitală în urmă cu 140 de ani.

Jeffrey Dahmer fusese „un băiețel fericit", potrivit tatălui său, Lionel. Născut pe 21 mai 1960, după o sarcină dificilă, îi plăcea să se joace cu iepurași de pluș și cuburi, dar și cu Frisky, câinele familiei. A avut niște infecții la urechi, nas și gât, dar nu a părut

să-l deranjeze foarte tare, deși operația de la vârsta de șase ani, pentru dublă hernie, l-a făcut pe băiat mai introspectiv, după cum și-a amintit tatăl său. Cu doi ani înainte, Lionel a scos rămășițe de animale de sub casa familiei din Iowa și a observat că fiul său era „ciudat de entuziasmat de sunetele pe care le făceau. Mâinile lui mici săpau adânc în grămada de oase de la animale." A fost începutul unei fascinații a acestuia asupra structurii corpului, fascinație care a durat toată viața.

Când Dahmer a început clasa întâi, mama sa era însărcinată cu fratele lui, David, iar tensiunile dintre ea și soțul ei au început să crească. Acest lucru a condus la crearea unui mediu familial tensionat, iar Dahmer nu era prea încântat de mersul la școală. Chiar înainte ca el să împlinească șapte ani, familia s-a mutat din nou în Bath, Ohio. Dahmer s-a împrietenit cu un băiat, Lee, și a început să se înțeleagă foarte bine cu unul dintre profesori. (Din nefericire, profesoara i-a oferit lui Lee un castron cu mormoloci pe care Dahmer îl adusese de fapt pentru ea; Dahmer a mers în garajul lui Lee și a turnat ulei de motor în castron ca să-i omoare.)

Dahmer a fost interesat de animale de la o vârstă foarte fragedă. Colecționa, la fel ca mulți alți copii, gândaci, libelule și fluturi – dar aduna și animale moarte de pe șosea pe care le dezmembra pentru a vedea cum se „potrivesc [oasele] unele cu altele". Odată a înfipt capul unui câine pe un țăruș aflat în spatele casei. La doar 10 ani, l-a întrebat pe tatăl său ce s-ar întâmpla cu oasele unui pui dacă ar fi puse în înălbitor; tatăl lui, mulțumit că Dahmer avea și alte preocupări în afară de a se holba în gol la un perete, așa cum făcea de obicei, l-a încurajat pe băiat, arătându-i cum să folosească înălbitorul pentru a curăța și conserva oasele. Dahmer a început să folosească această tehnică pe subiecții lui, care erau diverse animale.

Majoritatea adolescenților pot fi extrem de morocănoși, răspunzând la întrebări doar prin mormăieli monosilabice, dar Dahmer era mult mai rău decât majoritatea tinerilor, petrecându-și o mare parte a timpului cu fanteziile din capul lui. Și-a dat

seama că era homosexual când a ajuns la pubertate, dar a ținut acest lucru ascuns de părinții lui, a căror căsnicie se deteriora din ce în ce mai mult. A început să consume mult alcool, ajungând să ia cu el sticle de gin și de bere atunci când se ducea la liceu. Profesorii îl considerau necomunicativ, dar politicos și inteligent; colegii săi îl vedeau ca pe măscăriciul clasei, după ce a început să aibă tot felul de crize false. Totuși, din cauză că începuse să bea din ce în ce mai mult, notele i-au scăzut, iar Dahmer a absolvit colegiul în mai 1978, dar fără să-și fi atins adevăratul potențial.

Până în acel moment, tatăl lui deja se mutase de acasă și, la scurt timp după aceea, mama lui a primit custodia lui David și a părăsit și ea locuința familiei, lăsându-și fiul singur. La doar trei săptămâni după aceea, a comis prima sa crimă, pe când avea 18 ani. Cu doi ani în urmă, îi surâsese ideea de a ataca pe cineva: se simțise atras de un bărbat care făcea jogging pe lângă casa lui și îi trecuse prin cap ideea de a-l lovi și apoi de a-i folosi corpul pentru a face sex. Se ascunsese într-un tufiș, cu o bâtă de baseball în mână, dar bărbatul care făcea jogging a folosit o rută alternativă, așa că Dahmer a renunțat pentru moment la planul său.

Dar nu a renunțat de tot. În seara zilei de 18 iunie 1978, Dahmer l-a luat în mașină pe Steven Mark Hicks, de 18 ani, care făcea autostopul pentru a putea ajunge la un concert rock. A fost de acord să meargă acasă la Dahmer ca să bea o bere, dar când Steven a vrut să plece, Dahmer nu l-a lăsat, lovindu-l în cap de două ori cu o halteră de 4,5 kg. Steven a căzut la podea fără cunoștință, iar Dahmer a folosit bara halterei pentru a-l strangula, apoi l-a dezbrăcat și s-a masturbat deasupra cadavrului. A doua zi, a disecat în pivniță corpul tânărului, apoi a îngropat bucăți din el în curtea din spate; mai târziu (posibil chiar după doi ani), a dezgropat rămășițele, a descărnat oasele, a dizolvat carnea în acid și a zdrobit oasele cu un baros. Carnea lichefiată a fost aruncată în toaletă, iar bucățile de oase au fost împrăștiate în pădurea din apropiere.

Tatăl lui Dahmer s-a recăsătorit repede, iar el și noua sa soție, Shari, l-au încurajat pe Dahmer să se ducă să studieze la Universitatea de Stat din Ohio. Dar a fost o pierdere de vreme – Dahmer a petrecut acea perioadă fiind mai mereu ameţit de alcool și s-a retras de la școală. Tatăl său i-a dat un ultimatum: ori își ia o slujbă, ori intră în armată. Pe toată perioada sărbătorilor, Dahmer a fost întruna beat, cauzând numai probleme cuplului proaspăt căsătorit. „Era o persoană cumsecade, dar când se îmbăta, era nevoie de patru polițiști ca să-l oprească", a spus Shari Dahmer revistei *Time*, la scurt timp după arestarea lui Dahmer. În ianuarie 1979, tatăl lui l-a dus la biroul de recrutări militare. Dahmer s-a înscris în armata Statelor Unite și și-a făcut instructajul la Fort Sam Huston, din San Antonio, Texas, înainte de a fi trimis în Baumholder, în Germania de Vest, ca medic de război. Mai târziu s-a descoperit că în această perioadă a violat doi soldați: Preston Davis de la transportul blindat, după ce Dahmer l-a drogat; pe celălalt – Billy Joe Capshaw, de 17 ani – l-a violat de mai multe ori în cursul unei perioade de 17 luni, după ce fusese repartizat în aceeași cameră cu Dahmer. „Mă lega de pat cu o frânghie din garaj", și-a amintit Billy Joe în 2013. „Îmi lua toate hainele. Mă bătea fie înainte să mă violeze, fie după." Billy Joe Capshaw s-a plâns de acest lucru, dar trusa pentru viol care fusese folosită pentru a afla adevărul a fost pur și simplu aruncată, iar tânărul soldat a fost trimis înapoi la colegul său de cameră care îl tortura. Niciunul dintre aceste incidente nu a ieșit la iveală în acea perioadă, iar comportamentul lui Dahmer din timpul armatei, aparent unul exemplar, a fost folosit de către avocații acuzării ca argument la proces pentru a dovedi că nu era bolnav mintal.

Dahmer a fost lăsat la vatră în martie 1981 – problemele cu alcoolul au dus la o deteriorare a performanțelor sale, dar cei din armată nu au considerat că acest lucru avea să-l afecteze în viața civilă – și după șase luni petrecute în Florida, s-a întors acasă, în Ohio. În ciuda tuturor eforturilor depuse de tatăl lui și de mama sa vitregă, nu își putea ține sub control consumul de alcool și, în

octombrie, a primit o pedeapsă cu suspendare pentru tulburarea liniștii publice în timp ce era în stare de ebrietate. Disperat, tatăl său și-a trimis fiul să locuiască cu bunica lui din Wisconsin – care l-a liniștit, chiar dacă a continuat să bea. Timp de 10 luni, a avut o slujbă de flebotomist, apoi a fost concediat și a rămas șomer timp de doi ani. Totuși, nu s-a ținut departe de probleme: a fost amendat cu 50 de dolari, în august 1982, și a trebuit să achite și costurile de judecată, după ce s-a expus în fața unei mulțimi alcătuite în special din femei și copii, aflate la târgul din Parcul Wisconsin State.

La începutul anului 1985, și-a găsit o nouă slujbă în tura de noapte la fabrica de ciocolată Ambrosia din Milwaukee. În această perioadă, interesul său pentru stilul de viață specific gay-lor s-a reafirmat, după ce un bărbat s-a oferit să facă sex oral cu el într-o bibliotecă publică (Dahmer a refuzat). A început să petreacă mult timp în zonele frecventate de homosexualii din Milwaukee, furând chiar un manechin pe care îl folosea pentru autostimulare la duș, până când bunica sa l-a descoperit și i-a cerut să se descotorosească de el. Apoi a avut numeroase relații sexuale ocazionale în băile publice, deși voia întotdeauna ca partenerii lui să stea nemișcați – prefera să vadă „oamenii ca pe niște obiecte ale plăcerii, nu ca pe niște ființe umane". Așadar, a început să-și drogheze potențialii parteneri pentru ca aceștia să rămână imobili, dar, după multe plângeri, i-a fost retras abonamentul de la băile publice, iar el a trebuit să folosească camere de hotel pentru a face sex.

Și interesul său pentru necrofilie a început să apară tot în acea perioadă. Când a auzit de înmormântarea iminentă a unui băiat de 18 ani, a decis să fure cadavrul acestuia și să-l ia acasă. Totuși, când a încercat să dezgroape coșciugul, pământul era prea tare, așa că a renunțat la idee.

În august 1986, la aproximativ două luni după ce a început să le dea sedative partenerilor săi, a fost arestat pentru că s-a masturbat în fața a doi băieți de 12 ani în apropierea râului Kinnickinnic.

Inițial, a recunoscut ce făcuse, dar apoi și-a schimbat povestea, susținând că doar urina. În martie 1987, a fost găsit vinovat pentru comportament deviant și a fost condamnat la un an cu suspendare și consiliere obligatorie.

La opt luni după apariția la tribunal, Jeffrey Dahmer a ucis din nou, atunci când se împlineau nouă ani de la prima sa crimă. Steven Tuomi, de 25 de ani, a fost omorât în bătaie pe 20 noiembrie 1987, într-o cameră închiriată la Hotelul Ambassador; cei doi băuseră într-un bar de gay-i, apoi s-au dus în camera lui Dahmer. Dahmer nu și-a putut aminti exact ce s-a întâmplat, dar s-a trezit cu Steven mort lângă el, cu pieptul zdrobit și având sânge în gură. Dahmer nu s-a panicat, ci s-a dus să cumpere o valiză mare pe care a folosit-o ca să transporte cadavrul lui Steven la casa bunicii, unde l-a folosit pentru a se masturba și pentru a face sex cu el. Câteva zile mai târziu a petrecut două ore dezmembrând cadavrul. I-a tăiat capul, mâinile și picioarele, a curățat oasele și a făcut carnea bucăți mici. Carnea a ajuns în pungi de gunoi, iar oasele, într-un cearșaf; apoi a zdrobit oasele cu un baros. A aruncat tot, cu excepția capului; pe acesta l-a păstrat timp de două săptămâni, înfășurat într-o pătură, înainte de a-l fierbe în detergent și înălbitor. A păstrat craniul ca obiect de masturbare până când s-a dezintegrat.

Aceasta a fost prima dintr-o serie de trei crime care au avut loc pe parcursul a patru luni. Pe 16 ianuarie 1988, amerindianul de 14 ani James Doxtator a fost de acord să meargă acasă la Dahmer ca să pozeze nud; au făcut sex, apoi Dahmer l-a drogat și l-a strangulat. Din nou a păstrat cadavrul timp de o săptămână înainte de a-l dezmembra și de a se debarasa de el. Peste doar două luni, pe 24 martie, mexicanul Richard Guerrero, de 21 de ani, a suferit aceeași soartă – deși, ca în multe cazuri în care persoanele gay au fost victimele criminalilor în serie, familia lui a refuzat să creadă că Richard era homosexual; așadar au susținut că nu putea fi la barul de gay Phoenix pentru a se întâlni cu Dahmer. Cadavrul lui Richard a fost aruncat la 24 de ore de la comiterea crimei.

Este destul de probabil ca seria de crime ale lui Dahmer să fi continuat netulburată dacă, o lună mai târziu, acesta nu ar fi avut parte de un șoc. Pe 23 aprilie a dus o altă victimă în pivnița din casa bunicii lui. Îi dăduse deja cafeaua cu sedative, dar bărbatul nu era încă inconștient atunci când bunica lui Dahmer a strigat: „Tu ești, Jeff?". Dahmer a încercat să se prefacă că este singur, dar bunica lui nu s-a lăsat păcălită. Odată ce tânărul a devenit inconștient, Dahmer l-a dus la spitalul general al comitatului.

Această întâmplare a adus schimbări majore în stilul de viață al lui Dahmer. Cu toate că nu se oprise din a aduce acasă tineri pe care să-i drogheze și cu care să facă sex, a încetat să-i mai ucidă. Totuși, într-un final, bunica lui s-a săturat atât de comportamentul lui, cât și de mirosurile ciudate care veneau din pivniță și din garaj și i-a spus să plece de acolo. A făcut asta, mutându-se pe 25 septembrie 1988 într-un apartament de pe North Street, numărul 25, în Milwaukee. Chiar a doua zi, a fost arestat pentru că drogase și agresase sexual un băiat laoțian de 13 ani, ceea ce i-a adus o condamnare pentru agresiune sexuală de gradul doi și pentru ademenirea unui copil în scopuri imorale (la fel ca în cazul lui James Doxtator, dorea ca băiatul să pozeze nud) în ianuarie 1989, deși sentința a fost suspendată până în mai.

Autoritățile nu au știut că, în perioada dintre momentul arestării și pronunțarea sentinței, Dahmer a ucis din nou, deși probabil că asistenta procurorului general, Gale Shelton, nu ar fi fost deloc surprinsă: „În opinia mea, este clar ca lumina zilei că perspectiva unui tratament în interiorul comunității pentru domnul Dahmer este extrem de sumbră", a spus ea Curții în luna ianuarie. „Perspectiva lui, că singurul lucru greșit pe care l-a făcut a fost să aleagă o victimă prea tânără – și că acesta a fost singurul lucru greșit pe care l-a făcut –, este o parte a problemei... A părut să fie cooperant și receptiv, dar orice trece dincolo de suprafață indică acea furie profundă și acele probleme psihologice grave pe care nu dorește sau nu este în stare să le rezolve."

Trei psihologi au fost de acord cu ea – simțeau că Dahmer era manipulator, opune rezistență și este evaziv – dar Curtea a fost convinsă de declarațiile avocatului lui Dahmer și ale lui Dahmer însuși. „Cred că a fost prins înainte să se ajungă în punctul de unde nu mai era cale de întoarcere", a susținut avocatul Gerald Boyle. Dahmer a spus că „Acesta este un coșmar devenit realitate pentru mine. Dacă mă șochează ceva din tiparele mele comportamentale din trecut este această... Această ademenire a unui copil este climaxul idioțeniei mele." Drept urmare, a fost condamnat la cinci ani de închisoare cu suspendare și un an la casa de corecție, având un permis de eliberare pentru a-și putea păstra slujba. De asemenea, a trebuit să fie înregistrat oficial ca agresor sexual.

Cu două luni înainte de a primi sentința finală, Dahmer și-a luat o vacanță de 10 zile în perioada Paștelui și s-a mutat înapoi în casa bunicii sale. Pe 25 martie, l-a cunoscut pe modelul de 24 de ani Anthony Sears. Dahmer a susținut mai târziu că nu era în căutare de noi victime, dar Anthony s-a prezentat la finalul serii, iar Dahmer nu i-a putut rezista. Anthony a mers la casa bunicii lui Dahmer unde a fost drogat și strangulat după ce cei doi și-au făcut sex oral unul altuia. A doua zi, Dahmer a decapitat în cadă cadavrul tânărului, i-a smuls carnea de pe oase, iar pe acestea le-a zdrobit după cum îi era obiceiul, însă, pentru că îl găsea pe Sears „extrem de atractiv", a decis să păstreze un suvenir de la acesta. A pus capul și organele genitale ale lui Sears în acetonă și le-a ascuns în vestiarul de la serviciu. Au rămas acolo până în 1990, când și-a găsit o nouă locuință. A vopsit craniul gri ca să pară că este un model pentru studenții de la medicină dacă se întâmpla să-l găsească cineva.

Dahmer a ispășit 10 luni de pedeapsă într-o casă de corecție pentru agresiune sexuală, iar când a fost eliberat s-a mutat temporar înapoi la bunica sa, înainte de a-și găsi o locuință nouă pe North Street, la numărul 25. S-a mutat în apartamentul 214 pe 14 mai 1990 și nu a pierdut timpul înainte de a reveni la vechile obiceiuri. Gigoloul în vârstă de 32 de ani, Raymond Smith, a fost

ademenit pe North Street pe 20 mai. Dahmer i-a dat o băutură cu un sedativ în ea, apoi l-a strangulat. A doua zi, a cumpărat un aparat foto polaroid și a fotografiat cadavrul în mai multe poziții înainte de a-l dezmembra în baie. Picioarele, brațele și pelvisul au ajuns într-un cazan de oțel și au fost fierte în detergent, apoi scurse în chiuvetă. Restul corpului lui Raymond, în afară de craniu, a fost dizolvat în acid. Craniul a fost vopsit în gri și așezat lângă cel al lui Anthony Sears. Dahmer le folosea pentru a se masturba.

Situația s-a schimbat total o săptămână mai târziu, când Dahmer a băut din greșeală din paharul greșit, drogându-se pe el, în locul victimei. Celălalt bărbat a furat haine, 300 de dolari bani cash și un ceas, dar nu a deranjat în vreun alt fel apartamentul. Pe 29 mai, Dahmer i-a spus despre jaf ofițerului care îl supraveghea, dar nu a făcut plângere la poliție.

Dahmer nu a mai repetat acea greșeală, iar pe parcursul următoarelor trei luni a ucis în mod constant, continuându-și ritualul de a invita victimele în apartamentul său pentru a urmări împreună niște filme porno sau pentru a le fotografia. Apoi le droga, le strangula (fie cu mâinile goale, fie folosind o curea de piele), apoi făcea sex cu cadavrele sau se masturba. După aceea fotografia cadavrele cu camera sa foto polaroid și înregistra video tot procesul de dezmembrare a corpurilor, înainte de a se debarasa de ele folosindu-se de detergent, înălbitor sau un baros, după caz. Uneori, păstra bucăți de carne (a decis că nu-i place gustul de sânge uman, așa că pe acesta nu l-a păstrat), congelându-le și încercând diferite condimente pentru a le face mai gustoase.

Edward Smith, de 27 de ani, a fost drogat și strangulat pe 14 iunie; ca experiment, Dahmer a păstrat scheletul lui Edward în congelator, sperând să-și păstreze prospețimea. Când a pus craniul în cuptor pentru a-l usca, acesta a explodat. Dahmer a spus că s-a simțit „mizerabil" în urma comiterii acestei crime, din moment ce nu putea păstra nicio parte a corpului. Ernest Miller, care avea 22 de ani în momentul morții, a mers pe 2 septembrie,

de bunăvoie, împreună cu Dahmer, la apartamentul acestuia, dar când i-a cerut mai mulți bani pentru a-i face sex oral, bărbatul i-a tăiat artera carotidă cu același cuțit pe care îl folosea pentru a-și dezmembra victimele – avea doar două somnifere în apartament. După obișnuitele poze, Dahmer l-a decapitat pe Ernest în cadă, vorbind cu el și sărutându-l în timp ce dezmembra restul cadavrului. A păstrat inima, bicepșii și carnea lui Ernest pentru a le mânca. De restul s-a descotorosit așa cum o făcea de obicei.

David Thomas a fost următoarea sa victimă, pe 24 septembrie 1990. După ce i-a administrat băutura cu sedative, Dahmer și-a dat seama că nu este excitat sexual de această victimă, așa că l-a strangulat și i-a dezmembrat cadavrul, aruncându-l în totalitate. Dar acest lucru nu l-a oprit din a fotografia tot ce a făcut – iar aceste fotografii au fost cheia în procesul de identificare de mai târziu.

A urmat o pauză între crime, dar doar din cauză că Dahmer nu a reușit să-și convingă potențialele victime să meargă cu el la apartamentul de pe North Street, numărul 25. Acest lucru i-a provocat stări de anxietate și de depresie, ba chiar gânduri suicidale, după cum i-a spus ofițerului său care îl supraveghea. Cu toate acestea, pe 18 februarie 1991, l-a abordat, într-o stație de autobuz, pe Curtis Straughter, de 16 ani. Acesta a fost de acord să meargă în apartamentul bărbatului. Dahmer l-a drogat și l-a strangulat cu o curea de piele, apoi s-a descotorosit de cadavru, cu excepția craniului, mâinilor și organelor genitale.

Șapte săptămâni mai târziu, pe data de 7 aprilie, Dahmer a decis să încerce ceva diferit. În trecut, fusese excitat de partenerii sexuali imobili și se întreba dacă i-ar putea induce o stare permanentă de supunere și următoarei sale victime. Astfel ar putea avea disponibil permanent pe cineva care să răspundă nevoilor lui, mai degrabă decât să riște să fie descoperit, așa cum se întâmplase cu o lună înainte. Ținta lui a fost Errol Lindsey, de 19 ani, care aștepta să facă niște copii pentru o cheie atunci când a fost abordat de Dahmer. Errol era heterosexual, dar a fost de acord să

meargă cu Dahmer la el acasă. În apartamentul său, Dahmer l-a sedat pe Errol, apoi i-a făcut o gaură în craniu și i-a turnat acid muriatic – o formă de acid clorhidric produs în mod natural de stomac în timpul digestiei și folosit ca detergent industrial. Errol s-a trezit după această „operație" spunând că are o durere de cap și întrebând cât era ceasul. Frustrat din cauză că nu obținuse controlul pe care și-l dorea asupra victimei sale, Dahmer l-a drogat din nou pe Errol și l-a strangulat. I-a decapitat cadavrul și a smuls pielea de pe el, pe care apoi a pus-o într-o soluție salină pentru a o conserva. Totuși a devenit casantă, așa că a aruncat-o.

Acțiunile lui Dahmer nu au trecut neobservate. Au existat plângeri ale vecinilor cu privire la mirosurile care veneau din apartamentul său și din cauza folosirii excesive a unei drujbe. Sopa Princewill, managerul clădirii de apartamente, a discutat cu Dahmer despre aceste plângeri. Acestuia i-au fost prezentate numeroase scuze: i se stricase congelatorul, iar peștii lui tropicali au murit. Cu toate acestea, nimeni în afara victimelor nu avea acces în apartamentul său. Nimeni, până când trei ofițeri de poliție – inclusiv John Balcerzak și Joseph Gabrish – nu l-au ajutat pe Dahmer să-și ducă una dintre următoarele victime înapoi în apartament!

Pe 24 mai, Dahmer l-a convins pe surdomutul Tony Hughes să pozeze pentru el, folosind bilețele scrise de mână pentru a comunica. Bărbatul de 31 de ani a fost sedat și strangulat, iar cadavrul i-a fost lăsat, timp de câteva zile, pe podeaua din dormitor. Pe 26 mai, Dahmer a văzut un băiat de 14 ani pe Wisconsin Avenue și l-a invitat la el acasă pentru a-i face și lui fotografii. Tânărul nu a vrut inițial să meargă, dar, în final, a fost de acord. După ce Dahmer a făcut două poze, i-a oferit băiatului băutura cu sedativ, apoi i-a găurit craniul și i-a turnat acid în lobul frontal. Dahmer nu și-a dat seama în acel moment că tânărul era Konerak Sinthasomphone – fratele mai mic al băiatului laoțian care fusese cauza prinderii și încarcerării lui din urmă cu trei ani.

Dahmer l-a dus pe Konerak în dormitor – unde cadavrul lui Tony Hughes era în descompunere – și l-a lăsat acolo cât timp el s-a dus să bea ceva și să cumpere niște beri. În jurul orei 2:00 a.m., Konerak s-a trezit și și-a dat seama ce probleme are. A reușit să iasă din apartament și a fugit pe stradă. Dezbrăcat și sângerând, s-a împleticit pe artera unde se afla apartamentul lui Dahmer și a fost văzut de Sandra Smith, de 18 ani, și de verișoara ei, Nicole Childress. Sandra a sunat la poliție, iar paramedicii au ajuns la fața locului și l-au acoperit pe băiat cu o pătură. Dahmer s-a întors cam în același timp și le-a spus fetelor că Konerak era iubitul lui. A încercat să-l ducă pe acesta înapoi în apartament, dar băiatul părea să se împotrivească. Femeile au spus că au sunat deja la poliție, iar Dahmer a renunțat. Ofițerii de poliție au ajuns rapid, iar Dahmer le-a îndrugat aceeași poveste: Konerak era iubitul lui, în vârstă de 19 ani, cu care se certase când acesta se îmbătase. Nicole Childress era sigură că Konerak încerca „să mă roage să-l ajut", dar ofițerii de poliție le-au spus ei și verișoarei acesteia să nu se amestece în treburile altora, ei crezând că au nimerit în mijlocul unei certi domestice. Astfel că polițiștii l-au ajutat pe Dahmer să-l ducă pe Konerak înapoi în apartament.

Potrivit lui Dahmer, apartamentul „mirosea ca naiba" și peste tot erau aruncate fotografii ale victimelor. Le-a arătat ofițerilor fotografiile cu Konerak în bikini, iar ei și-au aruncat o privire prin apartament (Dahmer a susținut că unul dintre ei „a tras cu ochiul în dormitor, dar nu s-a uitat deloc atent"). Sfătuindu-l pe Dahmer să „aibă grijă" de Konerak, ofițerii au plecat, fără să-l verifice absolut deloc – ceea ce ar fi putut scoate la iveală condamnarea sa pentru pedofilie. Imediat ce aceștia au plecat, Dahmer l-a injectat din nou pe Konerak cu acid muriatic, omorându-l. Pe 28 mai și-a luat o zi liberă de la serviciu pentru a dezmembra cadavrele lui Konerak și Tony Hughes, păstrând ambele cranii.

Polițiștii nu au luat deloc în serios situația. „Bărbat asiatic intoxicat și dezbrăcat. A fost înapoiat iubitului său treaz", a raportat un polițist dispecerului, potrivit transcrierilor făcute două luni

mai târziu, când a fost comandată o anchetă internă. El a notat că partenerul său „se duce să se despăducheze". Mama Sandrei Smith, Glenda Cleveland, a sunat la poliție ca să întrebe ce s-a întâmplat cu „copilul", doar ca să i se spună că „Nu era un copil, era un adult... Totul s-a rezolvat... E o treabă între iubiți." După ce a citit un articol în ziar despre dispariția lui Konerak, a contactat din nou poliția; dar ei nu au sunat-o înapoi.

Până la următoarea crimă a lui Dahmer, a trecut doar o lună. A călătorit în Illinois, pentru a participa la Parada Mândriei din Chicago, care avea loc pe 30 iunie. În stația de autobuz, l-a întâlnit pe Matt Turner, de 20 de ani, care a fost de acord să meargă cu Dahmer în Milwaukee pentru „o ședință foto profesională". Odată ce au ajuns în apartamentul 213, Matt a fost drogat, strangulat și dezmembrat. Dahmer i-a pus capul și organele interne în congelator, în pungi de plastic separate, pentru a le putea folosi mai târziu.

După spusele lui Dahmer, se simțea „complet luat de val" din dorința de a ucide. „Era o dorință apăsătoare și neîncetată de a fi cu cineva indiferent de prețul care trebuia plătit", le-a spus mai târziu detectivilor. „Cineva care arăta bine, foarte bine, pur și simplu îmi acapara gândurile toată ziua." Intervievat de NBC în 1994, cu puțin timp înainte de moartea sa, el a explicat că voia să trăiască într-un loc unde „puteam controla complet o persoană – o persoană pe care o găseam atrăgătoare din punct de vedere fizic și pe care să o pot păstra lângă mine cât mai mult posibil, chiar dacă asta însemna să păstrez doar o parte din acea persoană."

Pe 5 iulie 1991, Dahmer s-a întors în Chicago, unde l-a cunoscut într-un bar pe tânărul Jeremiah Weinberger, de 23 de ani, și pe care l-a adus în Milwaukee, chipurile, pentru a petrece weekendul împreună. Jeremiah a fost drogat, dar Dahmer încă spera să-l transforme într-un partener care să fie dependent de el, așa că a injectat apă clocotită în craniul acestuia. Jeremiah a rezistat așa două zile înainte să moară – iar Dahmer și-a amintit clar sfârșitul:

Jeremiah a fost singura lui victimă care a murit cu ochii deschiși. Dahmer l-a decapitat și i-a lăsat bustul în cadă.

Acum avea două trupuri de care să se ocupe – pe cel al lui Matt Turner și pe cel al lui Jeremiah Weinberger. Pe 12 iulie, Dahmer a cumpărat un butoi de 215 litri de acid, unde i-a băgat pe amândoi tinerii uciși de el. Trei zile mai târziu, Dahmer l-a cunoscut în Milwaukee pe culturistul în vârstă de 24 de ani Oliver Lacy și a continuat să-și facă ritualul. Cu toate acestea, încă își dorea să țină victimele în viață, așa că a încercat să-l sedeze cu cloroform mai degrabă decât cu băutura cu somnifere pe care o folosea de obicei. De data aceasta însă nu a mers cum spera, așa că Dahmer l-a strangulat cu o curea de piele, iar apoi a făcut sex cu cadavrul. După aceea a sunat la serviciu ca să ceară o zi liberă, care i s-a aprobat. A petrecut timpul având grijă de cadavrul lui Oliver, punându-i inima și scheletul în congelator; capul urma să fie așezat la loc de cinste, în altarul de cranii pe care Dahmer îl ridicase.

Dahmer nu s-a mai întors la serviciu, iar pe 19 iulie a fost informat că a fost concediat. A ieșit în oraș și și-a găsit o nouă victimă, de data aceasta tatăl a trei copii din Minnesota, care se afla în oraș în căutarea unei slujbe. Joseph Bradehoft, de 25 de ani, urma să fie ultima victimă a lui Dahmer. După ce l-a strangulat, Dahmer l-a lăsat pe pat timp de două zile, acoperit cu un cearșaf – dar când l-a descoperit, capul era plin de larve. Dahmer l-a decapitat, a băgat capul curățat în frigider și i-a pus corpul în butoiul albastru, lângă celelalte cadavre.

Pe 22 iulie, Dahmer le-a oferit câte 100 de dolari unor bărbați ca să vină în apartamentul lui, iar el să-i fotografieze. Tracy Edwards, de 32 de ani, a fost de acord să petreacă o seară pozând, bând bere și având companie, dar când a ajuns acasă la Dahmer, a simțit un miros îngrozitor și a văzut cutii de acid pe podea. Dahmer a reușit să-i pună cătușe și să-l ducă în dormitor ca să-i facă poze. Apoi l-a amenințat pe Tracy cu cuțitul și, la scurt timp după aceea, și-a așezat capul pe pieptul lui Tracy și i-a spus că intenționează să-i mănânce inima. Tracy l-a convins pe Dahmer

să se întoarcă în sufragerie și a profitat de lipsa de atenție a bărbatului pentru a-l lovi în față și a fugi pe ușa de la intrare.

Era ora 11:30 p.m., iar Tracy a reușit să oprească doi ofițeri de poliție, pe Rolf Mueller și Robert Rauth, pe care i-a rugat să-i scoată cătușele, explicându-le ce s-a întâmplat în apartamentul unui „tip ciudat". Atunci când a văzut că în niciun caz cheia lor nu se potrivește cătușelor lui, a fost de acord ca ei să-l însoțească în apartamentul lui Dahmer. Acesta a recunoscut că el i-a pus cătușele lui Tracy, dar nu a spus și de ce. Dahmer l-a informat pe ofițerul Mueller că a pus cheia de la cătușe în dormitor, iar în acel moment, Tracy le-a spus polițiștilor că și cuțitul cu care fusese amenințat se afla tot acolo.

Mueller a intrat în dormitor și a văzut cuțitul. S-a uitat în sertarul pe care îl indicase Dahmer și a găsit și colecția de fotografii polaroid ale victimelor acestuia. Șocat, Mueller le-a arătat și partenerului său. Dahmer s-a opus arestării, dar a fost imobilizat și încătușat. Cât timp așteptau întăriri, polițiștii au verificat restul apartamentului – și au făcut o descoperire macabră în bucătărie. „E un nenorocit de cap în frigider", a strigat Mueller.

Când anchetatorii au percheziționat apartamentul, au găsit în spatele unui dulap un cazan de metal în care se aflau mâini descompuse și un penis. Existau, de asemenea, containere cu alcool etilic, cloroform și formol, precum și borcane ce conțineau organe genitale masculine conservate. În bucătărie erau alte trei capete, în apartament – șapte cranii și în frigider – două inimi umane și mușchi de la brațe (precum și urme de sânge). În congelator au găsit un bust întreg, două penisuri conservate și un scalp. Înăuntrul butoiului de 215 litri erau rămășițele altor trei busturi.

Dahmer nu a simțit nevoia să nu-și recunoască faptele, cooperând cu autoritățile. „În timp ce făceam autopsiile, puteam să-l întrebăm direct despre descoperirile noastre", și-a amintit medicul legist Jeff Jentzen. „A fost interesant un astfel de experiment." Pe parcursul următoarelor două săptămâni, Dahmer a fost interogat de detectivul Patrick Kennedy timp de peste 60 de

ore, mărturisind toate cele 17 crime care se întindeau pe perioada 1978-1991. Pe 25 iulie 1991, a fost acuzat de patru crime; alte 11 acuzații au fost adăugate pe 22 august; apoi, pe 17 septembrie, autoritățile din Ohio – care au descoperit doi molari și o vertebră pe care le putuseră identifica în timpul percheziționării fostei locuințe a lui Dahmer – l-au acuzat pe acesta de uciderea lui Steven Hicks, nu și de cea a lui Steven Tuomi și nici de tentativă de omor asupra lui Tracy Edwards.

La prima audiere din 13 ianuarie 1992, Dahmer a fost reprezentat de Gerald Boyle, același avocat care îl ajutase, cu doar patru ani în urmă, să scape de o condamnare severă. În ciuda sfaturilor lui Boyle, Dahmer a pledat vinovat, dar și debil mintal, iar Boyle a spus Curții: „Vreau să subliniez faptul că decizia de a pleda vinovat este a domnului Dahmer. În acest caz este vorba despre condiția lui psihică." Conform legilor din Wisconsin, oricine care susținea că este nebun trebuia mai întâi să fie condamnat pentru crima pe care o săvârșise – moment în care nu se aducea în discuție starea psihică a inculpatului –, apoi participa la o altă fază a procesului care să aibă în vedere alienarea mintală a acestuia. Cu Dahmer pledând vinovat însemna că procesul trece direct în a doua fază a sa. Dacă era găsit vinovat, dar și nebun, era trimis într-o instituție pentru criminalii care suferă de alienare mintală și, după un an, putea să depună din șase în șase luni cereri pentru a fi eliberat condiționat; dacă era găsit vinovat, dar nu și cu probleme psihice, urma să primească, în mod obligatoriu, o pedeapsă cu condamnare pe viață.

Procesul din Wisconsin, pentru cele 15 capete de acuzare, a început pe 30 ianuarie 1992, folosindu-se geamuri antiglonț înalte de doi metri care să-l protejeze pe acuzat. Tatăl și mama sa vitregă au participat la proces în fiecare zi, iar timp de două săptămâni, psihologi profesioniști au oferit diferitele perspective asupra sănătății mintale a lui Dahmer. Declarațiile lui Dahmer au fost consemnate în 160 de pagini și au fost citite de doi detectivi. Pe 14 februarie, Gerald Boyle a susținut, în pledoaria finală, că

Dahmer suferea de „o boală pe care a descoperit-o, nu și-a ales-o" și că aceasta era „atât de mult scăpată de sub control, încât nu putea să-și mai schimbe comportamentul". Dahmer era „un tren în deraiere pe șinele nebuniei". Procurorul general Michael McCann nu putea avea o părere mai diferită de aceasta. „Nu este un tren care deraiază", le-a spus el juraților. „El este conductorul! ...a păcălit o grămadă de oameni. Vă rog să nu-l lăsați pe acest criminal să vă păcălească și pe dumneavoastră."

Doi membri ai juriului nu au fost de acord cu părerea majorității conform căreia Dahmer ar fi fost sănătos în momentul comiterii celor 15 crime. În scrisoarea primită înainte de pronunțarea sentinței, Dahmer spunea: „Nu mi-am dorit niciodată libertatea. Ca să fiu sincer, am vrut să mor. Acesta a fost un caz în care să le spun oamenilor ce am făcut, dar nu din cauza urii. Am știut că sunt bolnav sau malefic, sau poate amândouă. Acum însă cred că am fost bolnav... Nu cer niciun fel de considerație." A primit 15 condamnări consecutive pe viață. O a șaisprezecea a fost adăugată la o audiere de 15 minute în Ohio, pentru moartea lui Steven Hicks.

Dahmer a fost ținut izolat în primul an de executare a sentinței sale, dar a cerut să fie dus într-o unitate mai puțin sigură. Afișa un ciudat simț al umorului, la un moment dat punând un afiș la avizierul închisorii pentru a stabili o întâlnire a „canibalilor anonimi". Nu îi păsa de potențialul pericol în care se afla viața lui, spunându-i mamei sale: „Nu contează, mamă." A fost atacat cu o lamă improvizată, în capela închisorii, de un dealer de droguri, dar a fost zgâriat doar puțin. Totuși, nu urma să mai reziste mult. După ce Christopher Scarver l-a ucis pe Dahmer pe 28 noiembrie 1994, mama lui, Joyce Flint, a strigat în gura mare: „Acum e toată lumea fericită? Acum că a fost omorât în bătaie, e destul de bine pentru toată lumea?"

Pentru mulți, răspunsul a fost afirmativ. „Sunt fericit și foarte entuziasmat că monstrul este, în sfârșit, mort", a spus sora lui Richard Guerrero, Janie Hagen. „Diavolul e mort." Apartamentele

în care omorâse 12 victime au fost demolate în 1992; aproape de necrezut, dar organizația pentru drepturile animalelor PETA avea în plan, în 2014, să transforme casa în care copilărise Dahmer într-un restaurant vegan numit „Mănâncă pentru Viață: Mâncare gătită”*. Jeffrey Dahmer ar fi apreciat ironia motivelor pentru care planurile au fost abandonate: „să primești aprobare pentru un restaurant în această zonă este practic imposibil, în mare parte din cauza problemelor care există la sistemele de canalizare și de scurgere.”

* În original, ‘Eat for Life: Home Cooking’. (*n. red.*)

CAPITOLUL 28

Statele Unite ale Americii: Gary Ridgway – Criminalul din Green River

„Cel mai ciudat lucru în ceea ce-l privește pe Gary Ridgway este acela că, dacă nu cunoști depravarea lui, dacă nu știi răul pe care l-a comis acest om, n-ai putea avea nici cea mai vagă idee despre toate aceste lucruri dacă doar ai vorbi cu el la telefon", a scris jurnalistul Charlie Harger în septembrie 2013, după ce l-a convins, în sfârșit, pe „Criminalul din Green River" să discute cu el. „Acest bărbat pare a fi vecinul perfect". Harger nu este sub nicio formă prima persoană care să fi făcut acest gen de observație privitoare la un criminal în serie, dar în cazul lui Gary Ridgway a surprins foarte bine modalitatea prin care acesta a reușit să evite să fie prins timp de două decenii. Doar datorită modernizării tehnologiei în domeniul profilului ADN, Ridgway a fost trimis, în sfârșit, în spatele gratiilor; a fost condamnat inițial pentru 48 de crime, dar a recunoscut comiterea a aproximativ 90. Chiar și dacă ne referim la numărătoarea inițială, este cel mai prolific criminal în serie american în ceea ce privește victimele confirmate.

Gary Leon Ridgway s-a născut pe 18 februarie 1949, în Salt Lake City, Utah, fiind al doilea dintre cei trei frați. Părinții lui, Mary Rita Steinman și Thomas Newton Ridgway, s-au tot mutat împreună cu tânăra lor familie din Utah în Idaho, găsind, în final,

o casă, în 1958, în statul Washington, nu departe de Autostrada Pacific și de o bucată de teren care va deveni locul de muncă pentru multe prostituate – Ridgway plătindu-le și, uneori, omorându-le pe multe dintre acestea. Tatăl său era șofer de camion – atunci când reușea să-și găsească de muncă –, în timp ce mama lui era cea care se ocupa de casă, dominându-și fizic soțul și fiind cunoscută pentru faptul că în timpul cinei i-ar fi spart acestuia o farfurie în cap.

Ridgway era dislexic și a pierdut un an de școală din cauza dificultăților de învățare pe care le avea: avea un IQ de 82 (IQ-ul mediu este de 100). La 14 ani încă făcea pipi în pat, iar mama sa îl ducea la baie ca să-l spele, lucru de care adolescentul se rușina, dar care în același timp îl excita. La vârsta de 16 ani, a înjunghiat în ficat un băiețel de șase ani, după ce îl convinsese pe acesta să meargă cu el în pădure, ca să construiască un fort. Băiatul a fugit, în timp ce Ridgway râdea în spatele lui. „A fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, iar eu am fost în locul potrivit, la momentul potrivit, cred că așa ziceți voi", le-a spus Ridgway mai târziu detectivilor. Îl tăiase pe băiat pentru că voia să vadă cum se poate înjunghia o persoană. (Victima le-a spus polițiștilor, 40 de ani mai târziu, atunci când a fost găsită, că Ridgway afirmase că „mereu am vrut să știu cum te simți când omori pe cineva.")

Ulterior, la vârsta de 20 de ani, a absolvit Liceul Tyee și s-a căsătorit cu prietena lui, Claudia Kraig, înainte de a se înrola în Marină și de a fi trimis în Vietnam. Căsnicia lor nu a durat prea mult: Claudia, care avea 19 ani, se întâlnea cu alți bărbați, în timp ce Ridgway începuse să meargă frecvent la prostituate, de la care luase de mai multe ori gonoree. În 1973, când s-a întors din război, Ridgway a cunoscut-o pe Marcia Winslow, s-a căsătorit cu ea și au rămas împreună timp de șapte ani. Însă pe Marcia o puneau pe gânduri ciudățeniile soțului ei: își găsise refugiul în religie, devenind un prozelit fanatic care mergea din ușă în ușă, propovăduind cuvântul lui Dumnezeu și insistând ca și Marcia să facă exact ceea ce spunea pastorul de la biserică. În același timp, avea

un apetit sexual extraordinar, insistând să întrețină relații sexuale de mai multe ori în fiecare zi, adesea în aer liber – și continuând să folosească prostituate, cu toate că se plângea mereu la poliție din cauză că acestea lucrau în zonă, lucru care a dus la sporirea patrulelor.

Iar atunci când a început să ucidă, prostituatele erau niște ținte ușoare pentru acesta. După cum a spus în declarația de negociere a comutării pedepsei:

> Am ales prostituatele ca victime pentru că urăsc majoritatea femeilor ușoare și nu am vrut să le plătesc pentru a face sex. Am ales prostituatele drept victime pentru că erau ușor de agățat, fără să atrag prea mult atenția în jurul meu. Știam că dispariția lor nu va fi raportată prea curând, chiar deloc, poate. Am ales prostituatele pentru că am crezut că aș putea ucide cât de multe voiam, fără să fiu prins.

Pe 15 august 1982, Robert Ainsworth pescuia pe malul Fluviului Verde, îndreptându-se spre limita de sud a orașului Seattle, după zona cunoscută ca „Drumul îndrăgostiților". Spre oroarea lui, și-a dat seama că ceea ce credea a fi un manechin în apă era de fapt cadavrul unei negrese – iar un al doilea cadavru plutea în apropierea primului. Detectivul David Reichert a fost unul dintre primii ofițeri care au investigat locul crimei, iar, în timp ce încerca să-și dea seama cum a aruncat criminalul cele două cadavre în apă, a găsit un al treilea în iarba deasă și înaltă de lângă apă. Prima victimă era Marcia Chapman, de 31 de ani, care stătuse în apele fluviului aproape o săptămână; cea de-a doua victimă era Cynthia Hinds, de 17 ani, care plutea în apă de doar câteva zile; cea de-a treia era Opal Mills, de 16 ani, moartă de două zile; pantalonii albaștri îi erau înnodați în jurul gâtului, iar sutienul îi fusese ridicat. Avea vânătăi pe brațe și pe picioare.

Medicul legist Donald Reay a examinat cadavrele și a descoperit că toate fuseseră strangulate. Corpurile Marciei și Cynthiei

fuseseră îngreunate cu ajutorul unor pietre în formă de piramidă băgate în vagin. Totuși, o astfel de informație a fost ascunsă publicului larg. „Acesta este unul dintre puținele lucruri pe care le avem în comun cu criminalul în acest moment", le-a spus reporterilor, trei zile mai târziu, Pat Ferguson, purtătorul de cuvânt al comitatului King. „Criminalul știe cum le-a ucis, la fel și noi, iar acest lucru ne va ajuta atunci când ne vom concentra asupra unui suspect." Alte două cadavre descoperite recent au fost introduse în anchetă: Deborah Lynn Bonner, de 23 de ani, fusese găsită prăbușită peste un buștean din fluviu o săptămână mai târziu, în timp ce, cu o lună în urmă, pe 15 iulie, Wendy Lee Coffield, de 16 ani, fusese scoasă și ea din apă. Un singur lucru le lega pe toate aceste victime: lucraseră ca prostituate pe fâșia de sud a Autostrăzii Pacific, în apropiere de Aeroportul Internațional Seattle-Tacoma. Situația era aceeași și în cazul celei de-a șasea victime confirmate, Gisele Ann Lovvron, al cărei cadavru descompus a fost descoperit pe 25 septembrie, la aproximativ 9 km depărtare de fluviu, lângă o pistă de biciclete, în tufișurile aflate la sud-estul aeroportului.

Asasinul a fost botezat rapid „Criminalul (sau Asasinul) din Green River", iar când alte două fete de 16 ani – Kase Ann Lee și Terri Renne Milligan – au dispărut la finalul lui august, poliția era preocupată de siguranța lor. „Nu există dovezi... care să indice că și ele au căzut victime, dar posibilitatea nu poate fi scoasă din calcul", a declarat purtătorul de cuvânt Frank Kinney. În acel moment, Richard Kraske, șeful Departamentului de investigații al poliției, susținea că trei bărbați sunt considerați suspecți în acest dosar, dar numai unul fusese interogat (violase o prostituată și făcuse referire la crimele de lângă Fluviul Verde); Kinney a spus că existau patru suspecți și că unul dintre ei fusese dus la secție. (Cadavrul lui Terri Milligan a fost descoperit, în sfârșit, pe 1 aprilie 1984; Kase Ann Lee nu a fost găsită niciodată, deși Ridgway ar fi recunoscut că a ucis-o și că a lăsat-o aproape de un cinematograf în aer liber.) În acel moment, 25 de ofițeri din jurisdicții diferite lucrau la caz, iar Kraske și Reichert conduceau echipele

de investigatori. Li s-au alăturat psihologul criminalist de la FBI John Douglas și anchetatorul Robert Keppel, care lucrase în cazul Ted Bundy.

În septembrie 1982, măcelarul Charles Clinton Clark a fost arestat, fiind identificat de două femei care au spus că le luase (separat) în camioneta lui albastră cu alb, apoi le amenințase cu pistolul și le agresase sexual. Prostituata Susan Widmark a spus că ea a reușit să scape după ce a fost violată și numai atunci când șoferul a oprit la un semafor; Debra Estes, de 15 ani, a fost și ea luată în mașină de Clark, apoi încătușată și, sub amenințarea armei, forțată să-i facă acestuia sex oral înainte de a fi lăsată liberă. Clark a recunoscut violurile, dar avea alibiuri pentru crimele din Green River.

Un șofer de taxi a devenit următoarea țintă a poliției, în special pentru că se potrivea profilului „Criminalului din Green River" făcut de John Douglas. Acesta includea și convingerile religioase profunde pe care le avea ucigașul; lucrul acesta s-a dovedit a fi unul corect, cu toate că nu așa au fost și alte teorii viitoare ale lui Douglas – de exemplu, că ar fi vorba de doi criminali. Pentru mult timp, șoferul a rămas suspectul principal, până când, după o supraveghere ulterioară care a durat 24 de ore, a dovedit că nu ar fi putut fi autorul acestor crime.

Cadavrele începeau să se adune. Între septembrie 1982 și aprilie 1983, 14 fete cu vârstele cuprinse între 15 și 23 de ani au dispărut; majoritatea erau prostituate cunoscute pe autostradă. Ultima dintre acestea a fost Marie Malvar, care fusese văzută de către prietenul ei, în seara de 30 aprilie, discutând cu un potențial client; suspectându-l pe bărbat de ceva rău, după ce o văzuse pe Marie că se ceartă cu el, prietenul ei i-a urmărit din propria mașină, dar le-a pierdut urma după ce s-a oprit la o intersecție. Fiindcă Marie nu s-a mai întors acasă, prietenul ei i-a raportat dispariția. O săptămână mai târziu, el – împreună cu tatăl și fratele lui Marie – a văzut din nou camioneta și a urmărit-o până la o casă de pe South Street, numărul 384. Apoi a chemat poliția care a

verificat casa și a stat de vorbă cu proprietarul ei. Gary Ridgway a negat că ar fi văzut-o vreodată pe Marie sau că ar fi auzit de ea. Polițiștii nu au comentat felul în care Ridgway se sprijinea de un gard în timpul conversației – își ascundea zgârieturile pe care Marie i le făcuse pe brațul stâng. Când forțele de ordine l-au interogat din nou peste șase luni, a negat încă o dată că ar fi cunoscut-o. O camionetă similară cu a lui fusese văzută cu altă ocazie, atunci când Kimi-Kai Pitsor, de 16 ani, a dispărut. Dar disparițiile celor două femei nu au fost corelate.

Iar acest lucru a fost cea mai mare problemă a anchetei. Cu atât de multe victime, forțele de ordine au fost copleșite, iar în acele zile, când nu exista un sistem computerizat, erau pierdute informații prețioase pentru că nu se făceau corelații (interogatoriul lui Ridgway a fost făcut de poliția locală din Des Moines, dar nu a fost comunicat mult timp echipei centrale, de exemplu). Pentru a îmbunătăți situația, Robert Keppel a propus fiecare modalitate care i-a venit în minte, dar sugestiile sale nu le-au adus pe autorități mai aproape de a-l prinde pe criminal. „De fiecare dată când găseai câte un cadavru era ca și când te lovea cineva peste cap cu o bâtă de baseball", și-a amintit Reichert, iar detectivul Bruce Kalin, care s-a alăturat echipei în 1984, a spus: „Aveam munți de dovezi. Luam chiar și cuiburile de păsări de la scena crimelor în speranța că vom găsi vreun fir de păr al suspectului sau vreo bijuterie."

Cadavrul lui Carol Ann Christensen a fost descoperit pe 8 mai 1983. Fusese strangulată și expusă – capul îi fusese acoperit cu o pungă de hârtie care ascundea faptul că ucigașul îi așezase un pește la baza gâtului; un alt pește era pus pe sâni, iar o sticlă îi era așezată între picioare. Pe mâna stângă avea niște carne tocată, iar la un moment dat fusese băgată în apă. Moartea ei a fost adăugată pe lista crimelor din zona Fluviului Green, listă care a continuat să fie completată pe parcursul întregului an. Au fost localizate diferite zone în care erau aruncate victimele, iar până la finalul anului au fost descoperite 18 cadavre. Seria crimelor a continuat și în 1984: criminalul a început să arunce cadavrele în apropierea

cimitirului Mountain View și pe North Bend, lângă Autostrada 90; înainte de asta, le arunca în zona din jurul Aeroportului Sea-Tac și lângă Star Lake.

Nu toate victimele au fost puse în legătură cu „Criminalul din Green River". Acelea pentru care autoritățile au crezut că el este responsabil au fost găsite în locurile obișnuite, fiind complet dezbrăcate sau așezate într-un anume fel; adeseori, criminalul se întorcea să facă sex cu cadavrele. Majoritatea erau strangulate, inițial cu mâna, apoi cu un fel de funie (Ridgway era îngrijorat de vânătăile pe care i le lăsau victimele pe mâinile lui). „Pe unele dintre ele le-am ucis afară", a explicat mai târziu Ridgway. „Îmi amintesc că am lăsat fiecare cadavru în locul în care a fost găsit. Pe majoritatea le-am ucis în casa mea de lângă Military Road, iar pe multe dintre ele le-am omorât în camionetă, nu departe de locul de unde le luasem."

Metoda lui era destul de simplă: le câștiga femeilor încrederea după ce le arăta portofelul, care includea o fotografie a fiului său, Matthew. Unele mergeau acasă la el, unde acesta le arăta dormitorul băiatului. „Se uitau în dormitor, dar acolo nu era nimeni", a spus el poliției. „«Hei, tipul ăsta are un fiu, nu o să rănească pe nimeni.»" Când mergeau în dormitorul lui, aflau cât de departe de adevăr erau.

Anchetatorii primeau ajutor din locuri neașteptate. În aprilie 1984, mediumul Barbara Kubik-Pattern a avut o viziune despre un cadavru aflat în apropierea Autostrăzii 90, iar când poliția a refuzat să o ia în serios, ea și fiica ei au pornit în căutarea acestuia. Au găsit cadavrul – era al Aminei Agisheff, o chelneriță de 36 de ani, care părea să nu se potrivească tiparului „Criminalului din Green River", din moment ce nu era o prostituată sau o fugară, dar pe care poliția a adăugat-o pe listă. Câteva luni mai târziu, Keppel a acceptat o ofertă făcută de criminalul în serie Ted Bundy, care a reușit să ofere echipei de anchetatori unele perspective asupra psihologiei „Criminalului din Green River", deși atunci când s-a dus să vorbească cu Bundy, Reichert era foarte conștient de faptul

că acest criminal în serie făcea niște jocuri psihologice. „Doar să dai mâna și să stai față în față cu el și îți dădeau fiori pe șira spinării", și-a amintit Reichert. „Te gândești doar «cam câte vieți au fost luate de mâinile astea?»" Cele mai valoroase perspective pe care le-a oferit Bundy au fost cele despre mentalitatea criminalului în serie: nu pleacă de acasă planificându-și neapărat să ucidă pe cineva, ci o face doar atunci când îl copleșește dorința și când se simte în siguranță și crede că deține controlul.

Echipa operativă care se ocupa de crimele din Green River a investigat 40.000 de indicii și 17.000 de nume; pentru doar 56 de ofițeri, era o sarcină aproape imposibilă. Criminalul continua să nu fie descoperit, uneori tachinându-i prin felul în care acesta mutila cadavrele: Denise Bush, de 23 de ani, care fusese răpită de pe bucata de autostradă din comitatul King, Washington, în octombrie 1982, a fost găsită aproape trei ani mai târziu pe Muntele Bull – în apropierea orașului King din comitatul Washington, Oregon. „Acesta a fost chiar un fel de «Ia-ți-o p-asta!», a declarat Reichert pentru revista *Time*. „A fost ceva de genul: «Sunteți chiar atât de proști, încât nu puteți să faceți niște legături?»"

Descoperirea cadavrului lui Denise s-a produs după ce avalanșa de crime părea să se transforme doar în ceva accidental. Numai două cadavre au fost găsite între octombrie și decembrie 1984; în prima parte a anului 1985, doar rămășițele lui Carrie Rois, o fată în vârstă de 15 ani (care dispăruse în vara anului 1983), au ieșit la iveală. Cadavrul lui Denise Bush și cel al lui Shirley Sherrill, de 19 ani, au fost localizate numai datorită faptului că pe bucata de teren pe care fuseseră aruncate urma să se construiască ceva. Alte trei victime au fost descoperite în iarna anului 1985, inclusiv Kimi-Kai Pitsor – craniul ei apăruse în decembrie 1983 lângă Cimitirul Mountain View, dar restul scheletului ei a fost găsit în Parcul Seward din Seattle.

Atât poliția, cât și prostituatele știau că oricine lucrează pe autostradă își asumă un risc. „Multe dintre ele cred că doar altora li

se întâmplă [ceva rău], dar niciodată lor", a declarat, la începutul anului 1986, sergentul Gene Dorman pentru un articol al celor de la Associated Press referitor la aceste cazuri. „Pe unele le-am adus în acest birou și am avut cu ele o mică discuție despre cum și ție ți se poate întâmpla asta. Iar acum sunt pe lista de persoane dispărute. Așa că, cel mai probabil, li s-a întâmplat și lor."

În acel moment, poliția considera că decesele a 34 de femei și dispariția altor 11 sunt responsabilitatea „Criminalului din Green River". Prostituatele erau ferm convinse că, dacă ucigașul ar fi vizat „cetățeni cu slujbe oneste", atunci „toată lumea ar fi fost pe străzi, încercând să-l găsească. Acum doar spun: încă una [o prostituată] care nu mai e pe străzi."

În ianuarie 1986, alți agenți FBI au fost aduși să lucreze la acest caz, iar o lună mai târziu se părea că în sfârșit au găsit omul pe care îl căutau. Pe 6 februarie, „o persoană care prezenta interes" pentru anchetatori a fost interogată timp de mai multe ore, iar locuința și mașina i-au fost percheziționate – această sintagmă a fost explicată de comandantul forțelor de ordine, Frank Adamson, ca fiind „cineva despre care o altă persoană a spus polițiștilor că ar trebui verificat". Deși poliția și reporterii au avut grijă să nu-i menționeze numele, vecinii proprietarului casei percheziționate au oferit detalii care puteau ajuta la identificarea cu ușurință a acestuia. (Nu era Gary Ridgway.) Un antreprenor local chiar vindea floricele de porumb celor care veniseră să privească curioși cum este verificată casa suspectului. Cu toate acestea, după ce bărbatul a fost eliberat la 3:30 a.m., Adamson a explicat: „Aș spune că aceasta nu a fost o mare realizare în cazul «Criminalului din Green River». E destul de neplăcut faptul că acest caz a stârnit atâta interes. Îmi doresc să nu se fi întâmplat asta."

Adamson simțea clar presiunea lipsei de rezultate, în special după ce alte trei cadavre au fost descoperite în vara acelui an. *Seattle Times* publicase o bandă desenată care prezenta un polițist ce se uita într-un binoclu și spunea: „E un bărbat alb..., are resentimente profunde față de sexul opus... și cunoaște pădurile astea

pe de rost." Al doilea cadru arăta un băiețel în fața unei căsuțe în copac (cu un semn pe care scria „INTERZIS FEȚELOR*"), înconjurat de câțiva polițiști care strigau: „Nu mișca, nenorocitule! Farsele de ordine ale Criminalului din Green River!**"

Când a devenit destul de clar faptul că echipa operativă nu va obține rezultate, Adamson a fost transferat la o altă unitate, iar căpitanul James Pompey a preluat grupul din ce în ce mai redus de ofițeri. Alte două cadavre au apărut în decembrie 1986 în Vancouver, Columbia Britanică – iar printre rămășițele lor se aflau și bucăți din alte victime. La începutul următorului an, o nouă „persoană care prezenta interes" a intrat în lumina reflectoarelor.

Gary Ridgway nu a scăpat de atenția poliției în timpul investigațiilor. A fost ridicat în februarie 1984 după ce prostituata Dawn White a făcut o plângere pe numele lui pentru felul în care a încercat să o agațe. Interogat pentru crimele din apropierea fluviului, a trecut testul poligraf și a fost eliberat. (Peste câțiva ani, când au fost reexaminate dovezile, specialiștii FBI au susținut că nu ar fi trecut testul dacă ar fi fost puse în aplicare directivele mult mai exigente care erau în vigoare în timpul reexaminării.) Detectivul Haney a decis să-l ancheteze pe Ridgway mai îndeaproape și a descoperit alte legături între el și crime. Fusese arestat pentru că în mai 1982 încercase să angajeze un ofițer sub acoperire; fusese acostat de poliție în timp ce era cu prostituata Keli Kay McGinness, pe 23 februarie 1983, cu patru luni înainte de dispariția lui Keli, considerată a fi o victimă a criminalului. Locul în care fuseseră găsiți era unul dintre acele zone în care erau aruncate cadavrele, în spatele Școlii Generale Sunset. Spre finalul anului 1984, Ridgway fusese interogat după ce prostituata Rebecca Guay a susținut că acesta încercase să o stranguleze cu doi ani în urmă, după ce a dus-o în pădure și a dezbrăcat-o parțial. Ridgway

---

* În original, 'NO GURLS [*sic!*] ALLOWED'. (*n. trad.*)

** În original, 'Freeze, dog-breath! Green River Task Farce!' (*n. trad.*)

a recunoscut că fusese cu ea, dar a negat că ar fi strangulat-o, susținând că de fapt ea îl mușcase.

Haney și colegii săi au discutat cu a doua soție a lui Ridgway, Marie, care le-a povestit despre plăcerea lui de a face sex în aer liber și despre apetitul său sexual, unul exagerat, menționând, de asemenea, că Ridgway a încercat să o strângă de gât în 1972. O altă iubită a lui Ridgway le-a spus polițiștilor că, în Ajunul Crăciunului, în anul 1981, el îi spusese că aproape ucisese o femeie. Dosarul său de la locul de muncă indica faptul că în toate cele 27 de zile, la orele la care poliția putea stabili cu precizie disparițiile victimelor, Ridgway fusese, în jargonul echipei operative, „posibil suspect". Pe 8 aprilie 1987, un judecător a semnat un mandat care îi permitea echipei de anchetatori să percheziționeze casa lui Ridgway și să-l interogheze; în acest timp, i-au prelevat și mostre de salivă și i-au luat câteva fire de păr. Cu toate acestea, nu au reușit să descopere nimic altceva care să-l lege de crime, așa că a fost eliberat.

Căpitanul Pompey a murit la scurt timp după aceea din cauza unui atac de cord, iar înlocuitorul său a supravegheat lichidarea graduală a echipei operative. Cadavrele au continuat să apară – trei băieți au descoperit rămășițele lui Cindy Ann Smith, de 17 ani, în iunie 1987, iar alte cadavre mai vechi au fost găsite în anul următor. Când un val de crime a avut loc asupra prostituatelor din San Diego, California, în 1988, unii au crezut că responsabil este tot „Criminalul din Green River", în special după ce William J. Stevens a fost arestat în 1989 ca potențial suspect – disprețuia prostituatele și studiase la Universitatea din Washington. Totuși, deși Stevens era un tâlhar și evadase din închisoare, avea un alibi indestructibil pentru crimele din 1982.

Până în iulie 1991, chiar și David Reichert fusese promovat și scos din echipa operativă, iar Tom Jensen rămăsese unic anchetator. Peste 15 milioane de dolari fuseseră cheltuite în acest caz, dar aparent pentru nimic. Reichert a devenit, în 1997, șeriful comitatului King, iar în aprilie 2001 a condus o reexaminare a

crimelor din Green River – având în vedere modul în care avansase tehnologia, știa că pot exista beneficii în urma reexaminării dovezilor. Aveau mostre de spermă de la trei victime – Opal Mills, Marcia Chapman și Carol Ann Christensen – și saliva celui mai viabil suspect, Gary Ridgway; toate mostrele au fost trimise criminalistului Beverly Himick de la laboratorul Poliției Statului Washington. Himick a supus mostrele unor teste noi de analiză a ADN-ului, care au fost utilizate abia din 1997. Acest test va fi folosit intens pentru a descoperi atât numele victimelor din războaiele bosniace, cât și pe ale celor din urma atentatului de la 11 septembrie din SUA.

Cu o zi înainte ca America să rămână înmărmurită în urma operațiunilor al-Qaeda, Himmick l-a contactat pe Reichert pentru a-i da veștile. Mostrele de spermă și de salivă se potriveau. Reichert și Jensen au izbucnit în lacrimi atunci când au aflat identitatea criminalului. „20 de ani este mult timp", a remarcat Reichert. „Am un sentiment de ușurare. Întotdeauna am crezut că acest caz va fi rezolvat, dar m-am gândit și că s-ar putea să nu mai fiu prin preajmă când se va întâmpla asta."

Gary Ridgway a fost arestat pe 30 noiembrie 2001. Printre obiectele deținute de acesta se afla o copie a cărții *În căutarea Criminalului din Green River**, scrise de reporterii Carlton Smith și Tomas Guillen (cei doi au fost reangajați de *Seattle Times* pe baza acesteia). A fost reținut pentru patru crime, timp în care anchetatorii îi controlau toată viața „cu forțe proaspete", potrivit spuselor lui Reichert. Ridgway „fusese întotdeauna în top cinci suspecți în acest caz", le-a spus Reichert reporterilor. „Ridicăm covoare, ne uităm sub ele, ne uităm în tot felul de găuri și în beci, verificăm podul în căutarea unor fire de păr, a sângelui, lucruri de-astea", a explicat purtătorul de cuvânt, sergentul John Urquart, pe 3 decembrie 2001. „Multe dintre acestea sunt potențiale urme

* În original, 'The search for the Green River Killer'. (*n. red.*)

sau dovezi criminalistice care vor necesita foarte multă muncă de laborator."

Ridgway a fost acuzat de cele trei crime de care dovezile ADN l-au putut lega, precum și de moartea Cynthiei Hinds cu ajutorul dovezilor circumstanțiale, iar la prima audiere a pledat nevinovat pentru acuzațiile de crimă de gradul întâi deosebit de gravă. Decizia referitoare la pedeapsa capitală a fost amânată în primăvara anului 2002, după ce avocații apărării au cerut mai mult timp. Alte trei capete de acuzare au fost adăugate pe 27 martie 2003 după ce pe cadavrele lui Wendy Coffield și Debra Estes a fost descoperită un fel de vopsea, care a putut fi pusă în legătură cu el – vopseaua era folosită la fabrica de camioane la care acesta lucra de când avea 22 de ani.

La scurt timp după aceea, avocații lui au făcut o propunere – dacă pedeapsa capitală era scoasă din ecuație, el ar putea mărturisi acele șapte crime, precum și multe altele. Pe 13 iunie 2003, a fost făcută înțelegerea, iar Ridgway a recunoscut comiterea a 48 de crime într-o mărturie care i-ar fi cruțat viața dacă putea astfel ajuta la localizarea rămășițelor victimelor și dacă oferea detalii despre decese. În privința motivului pentru care s-a oprit din ucis, în 1985, Ridgway a început să se întâlnească cu Judith Mawson, cu care s-a căsătorit în 1988; în această perioadă s-a oprit și din comis crime, iar Ridgway a recunoscut mai târziu că își redusese acțiunile criminale pentru că o iubea cu adevărat pe soția lui. (Mawson a susținut mai târziu că, așadar, ea a fost cea care a salvat vieți).

Din cauza înțelegerii care l-a scăpat pe Ridgway de execuție, s-a iscat un mare scandal, dar procurorul Norm Maleng a explicat că aceasta însemna că familiile a 48 de oameni vor afla adevărul despre moartea celor apropiați. „Coșmarul nostru de la Green River s-a terminat", a spus Maleng într-o declarație susținută pe 5 noiembrie 2003. „Gary Ridgway nu ne merită mila. Nu merită să trăiască. Clemența acordată de hotărârea de astăzi nu este pentru Ridgway, ci pentru familiile care au suferit atât de mult."

Pe 18 decembrie, judecătorul Richard Jones l-a condamnat pe Ridgway, acesta primind 48 de sentințe pe viață, care vor fi executate consecutiv. A mai fost condamnat la alți 10 ani în plus pentru falsificarea dovezilor găsite la fiecare victimă.

Ridgway a continuat să-și bată joc de autorități, pretinzând că a făcut și alte victime, iar în februarie 2011, după descoperirea rămășițelor lui Becky Marrero, i-a fost dată a patruzeci și noua condamnare pe viață. Căutările altor rămășițe umane continuă, iar Ridgway încă oferă diverse indicii. Dar, după cum a evidențiat în mod pertinent reporterul Charlie Harger,

> Gary Ridgway... se joacă cu toată lumea atunci când vorbește. Nu cred că Gary Ridgway poate înțelege adevărul... Cred că vrea să arate lumii că „Uite-mă, Gary Ridgway, vopsitorul de camioane din Kenworth, tipul despre care toată lumea a crezut că este încet încă din școala elementară, cineva care nu înseamnă nimic pe lângă Ted Bundy. Dar uite-mă, și sunt cel mai bun la ceva!"

CAPITOLUL 29

Statele Unite ale Americii: Ray și Faye Copeland

Cei mai în vârstă criminali în serie prezentați în acest volum – și cel mai în vârstă cuplu care a primit pedeapsa capitală în Statele Unite – au fost responsabili, între anii 1986 și 1989, de moartea a cinci muncitori sezonieri. Erau șanse să fi avut loc mai multe decese dacă Jack McCormick nu ar fi scăpat cu viață și nu ar fi sunat la poliție dându-se anonim, din moment ce părea că Ray și Faye Copeland găsiseră o modalitate de a obține ușor foarte mulți bani. Aveau nevoie doar de țapi ispășitori – iar în America anilor 1980 erau o mulțime de oameni fără adăpost care doreau să facă rost rapid de niște bani.

Ray Copeland s-a născut pe 30 decembrie 1914, în Oklahoma, și se pare că a avut o copilărie grea, din moment ce familia sa se muta în mod constant, în final stabilindu-se în Ozark Hills, Arkansas. A renunțat la școală în clasa a patra pentru a-și ajuta familia, dar a ajuns să fie hoț în anii Marii Depresiuni de după Crahul de pe Wall Street din 1929. Inițial, fura de la cei din familie – doi porci de la tatăl lui, pe care i-a vândut în alt oraș, și cecuri federale de la fratele său –, apoi a trecut la falsificări și la furturi de animale. În 1936, a fost arestat în Harrison, Arkansas, și a stat un an la închisoare. După eliberarea sa din 1940, a cunoscut-o pe Faye Della Wilson, care era cu aproape șapte ani mai tânără decât el. S-au căsătorit după șase luni, iar primul lor fiu a venit pe lume la scurt timp după aceea. Anul următor a urmat un al doilea

copil, iar noua familie s-a mutat în 1944 în Comitatul Fresno din California, unde s-au născut alți doi fii și o fiică. Cu toate acestea, au fost nevoiți să se mute înapoi în Arkansas în 1949, după ce Copeland a fost acuzat că a furat cai de la un fermier local; nu au fost depuse plângeri, dar asta a fost de ajuns pentru a-i strica reputația.

A rezistat o lună în statul de unde provenea soția sa înainte de a fi arestat pentru furtul unor vite și închis timp de un an. Odată eliberat, familia s-a mutat în Rocky Comfort, Missouri, dar în câteva luni Copeland a fost arestat pentru aceeași infracțiune și, de data aceasta, condamnat la muncă în folosul comunității chiar la ferma judecătorului. După ce Ray a executat și această sentință, familia Copeland a plecat din nou, de data aceasta îndreptându-se spre Illinois, unde se mutau constant: în cei opt ani pe care i-au petrecut în stat începând cu 1953, Copeland a fost arestat pentru trei cazuri diferite în care era acuzat de falsificare de cecuri.

În 1966, la vârsta de 51 de ani, Copeland s-a mutat în Missouri, iar în anul următor familia a cumpărat o fermă de 16 hectare în Mooresville, Missouri – un mic sat din comitatul Livingston, a cărui populație număra, la recensământul din 1970, doar 131 de persoane. Avea în continuare nevoie de bani, dar nu intenționa să facă rost de ei în mod ilegal. Așadar, a inventat o metodă de a se folosi de muncitorii sezonieri: îi punea să-i scrie numele pe un cec, iar dacă ajungea să fie interogat atunci când era refuzat un cec, putea susține că nu știa nimic, din moment ce acesta nu era scris de mâna lui. A scăpat neprins pentru un timp folosind această metodă, până când un vagabond pe numele Gerald Perkins a fost arestat, iar adevărul a ieșit la iveală. Ca urmare, Copeland a mai petrecut încă doi ani la închisoare. Planul avea nevoie, în mod evident, de îmbunătățiri, iar Copeland și-a dat seama că veriga slabă a fost bărbatul șomer care semnase cecul – singura persoană care știa de implicarea lui Copeland. Dacă ar fi putut să scape de el...

Versiunea finală a planului, după cum a fost descrisă la procesul cuplului Copeland, presupunea obținerea ajutorului din

partea unor persoane aflate în trecere pe la adăpostul local. Astfel, aduceau câte un bărbat care să locuiască la ei acasă, apoi Copeland îi ducea în diferite orașe din apropiere, unde fiecare persoană își făcea o căsuță poștală și un cont de economii folosind banii lui Copeland. După aceea, era dusă la diverse licitații de vite, de unde cumpăra animalele pe care Copeland le voia, folosind cecurile cu banii din conturile abia deschise. Cu toate acestea, nu existau suficiente fonduri pentru a acoperi valoarea lor, dar acest lucru nu conta pentru Copeland – vindea vitele imediat după ce le cumpăra și lua banii... Apoi îl omora pe bărbatul fără adăpost înainte ca cecurile să fie respinse și să înceapă ancheta.

Dacă totul ar fi mers conform planului, Jack McCormick, de 56 de ani, ar fi fost a șasea victimă a cuplului Copeland. Era un alcoolic aflat în perioada de recuperare care se descria ca fiind „un boschetar obișnuit și un bețiv". În 1989, locuia la Victory Mission în Springfield, Missouri, atunci când Copeland a apărut și i-a oferit o slujbă de 50 de dolari pe zi. I-a spus că nu aude prea bine și că are nevoie de un ajutor la licitațiile de vite. Jack era bucuros să dea o mână de ajutor și a mers cu Copeland în Brookfield, Missouri, pentru a deschide un cont de economii și a obține niște cecuri. Faye Copeland i-a cerut lui Jack să semneze niște cecuri în alb, apoi el și Ray au mers la diverse licitații.

Pe 6 august, Jack McCormick pierdea timpul pe la ferma familiei Copeland și a mers la o plimbare în spatele hambarului. Acolo a văzut ieșind din pământ ceva despre care a crezut că ar fi un craniu uman și un os de la mână sau de la picior. Faye nu a fost deloc încântată când a auzit că acesta s-a plimbat pe acolo și i-a spus că accesul în zona respectivă îi este interzis. Două zile mai târziu au sosit cecurile de care aveau nevoie, iar Jack și Ray Copeland au mers să le ridice; după aceea, cei doi s-au dus la o vânzare în Green City, Missouri. Când au revenit la fermă, Ray l-a mustrat pe Jack de față cu Faye, spunându-i că nu îi era deloc de ajutor la achiziționarea vitelor; deja nemulțumit din cauza descoperirilor din acea săptămână, Jack a decis că a văzut destule și că este cazul

să se retragă din afacere. L-a rugat pe Ray să-l ducă în Brookfield ca să poată închide contul.

A doua zi de dimineață, pe 9 august, Faye a părăsit ferma devreme, susținând că se duce la slujba cu jumătate de normă pe care o avea la Holiday Inn. Ray l-a chemat pe Jack în hambar ca să-l ajute să prindă un raton. Când l-a văzut pe Ray cu o pușcă de calibrul de 22 mm, Jack nu a bănuit nimic, dar apoi a văzut că un tractor bloca intrarea în hambar. În remorca atașată tractorului erau o sapă și o bucată de plastic. Când s-a uitat în sus după ce a înfipt un băț într-o gaură din podea, l-a văzut pe Ray cu arma îndreptată spre el. Jack a gândit rapid și a reușit să-l convingă pe Ray să-l ducă în Brookfield, deși Ray a insistat să meargă mai întâi la tribunalul din Chillicothe. Acolo au găsit-o pe Faye – care părea destul de surprinsă că îl vede pe Jack. Cei trei au mers în Brookfield în acea după-amiază și au închis contul, cu toate că un cec de peste 1.100 de dolari era încă neachitat. Cei doi soți Copeland i-au spus lui Jack că îl duc acasă ca să-și ia lucrurile. Dar acesta a refuzat să meargă cu ei.

În schimb, Jack a mers într-un bar unde a cunoscut-o pe Rose Clevenger, care a fost de acord să-l însoțească la fermă ca să-și recupereze lucrurile personale. Când au ajuns acolo, cuplul Copeland a ieșit din casă și a început să-l înjure pe Jack, care le-a spus că Rose era sora lui. Faye nu l-a crezut și a făcut-o pe Clevenger să-i spună numele ei real, notându-i și numărul de la mașină. Jack McCormick și-a luat lucrurile și și-a continuat călătoria. Două săptămâni mai târziu – și, conform transcrierilor de la tribunal, după „mult alcool" –, era în Nebraska. A sunat la o linie telefonică gratuită pentru „oprirea criminalilor" și a raportat faptul că a văzut trei sau patru cadavre la ferma familiei Copeland. Peste ceva timp, a fost arestat în Oregon pentru cecul fals pe care îl scrisese în Green City și pentru furtul unei mașini.

În ceea ce îi privește pe cei doi Copeland, i-au urat călătorie sprâncenată și s-au concentrat asupra următoarei lor potențiale victime. În august 1989, Ray Copeland și-a găsit o nouă țintă, Lothar Borner, în Souls Harbour Mission din Joplin, Missouri;

totuși, Borner avea probleme cu deschiderea unei căsuțe poștale și a unui cont de economii. Îngrijorat de accentul pe care îl punea Copeland pe acest lucru, Borner s-a decis să se întoarcă în Mission.

Luna următoare, familia Copeland a găsit un alt muncitor sezonier: James Page. Dar și el a întâmpinat probleme în deschiderea unei căsuțe poștale; într-un final, după ce a eșuat în Sedalia, James a reușit să deschidă una în Gallatin. La fel ca în cazul lui McCormick, i-au fost oferite cecuri inițiale, dintre care pe unul l-a semnat și i l-a dat lui Ray. De data aceasta, Faye l-a acompaniat la licitație, spunându-i să o prezinte ca pe soția lui dacă îi întreabă cineva. Au mers la diferite licitații – dar înainte ca James să devină inutil, anumite evenimente aveau să-i facă pe cei doi Copeland să se simtă depășiți.

Poliția luase în serios plângerea lui Jack McCormick de la linia telefonică gratuită pentru „oprirea criminalilor". Conștienți de activitățile ilegale ale celor doi, polițiștii au obținut un mandat de percheziție a fermei. „Nu veți găsi nimic la mine acasă", le-a spus Copeland și, într-adevăr, nu au găsit niciun cadavru – cel puțin nu unul uman – când au săpat pământul. Cu toate acestea, au găsit destule materiale incriminatoare: în dulapul din camera de oaspeți erau foarte multe haine de măsuri diferite (mai târziu identificate ca aparținând victimelor); de asemenea, erau multe bagaje ale altor persoane. Polițiștii au mai găsit și o listă cu diverse nume, ascunsă în husa unui aparat foto; în dreptul a trei nume era câte un „X".

După nouă zile de căutări zadarnice, șeriful l-a adus pe Jack la fermă și l-a rugat să-i arate unde văzuse oasele despre care vorbise. Însă Jack și-a schimbat povestea și a spus că doar i s-a părut.

Hotărâți, polițiștii au mers la o fermă de lângă Ludlow, Missouri, unde aflaseră de la localnici că Ray Copeland făcea tot felul de lucruri ciudate. Într-un hambar au găsit câteva morminte superficiale, în care erau îngropați în pături și așezați cap la cap Jimmie Dale Harvey, Paul Cowart și John Freeman. Ultima oară toți fuseseră văzuți lucrând pentru familia Copeland; toți

scriseseră cecuri false; toți erau pe lista scrisă de Faye și marcați cu X. La altă fermă au găsit alte două cadavre. Wayne Warner fusese îngropat sub mulți baloți de fân. Șase săptămâni mai târziu, cadavrul lui Dennis Murphy a fost găsit pe fundul unei fântâni, legat cu lanțuri de un bloc de beton de 18 kg – Murphy a fost una dintre primele lor victime, dispărând în 1986.

Ray Copeland a negat totul. A susținut că bărbații îl păcăliseră cu cecurile false. Și a mai spus că l-a văzut pe Jack McCormick aruncând un cadavru în fântână. Cu toate acestea, fiecare victimă fuseseră ucisă cu un glonț în cap. Unul dintre gloanțele dintr-un craniu provenea de la pușca de calibrul de 22 mm pe care o deținea Ray Copeland.

Acuzațiile la adresa lui Ray era clare, dar existau semne de întrebare referitoare la implicarea lui Faye, unii crezând că aceasta trăia cu frică față de soțul ei și că făcea ce i se spunea. Totuși, în casă fusese găsită o pătură. Faye o făcuse din hainele bărbaților morți.

Faye a fost trimisă prima în fața instanței, stând în fața juriului, la tribunal, pe 1 noiembrie 1990. A continuat să susțină că nu știa nimic, dar după două ore și jumătate de deliberări a fost găsită vinovată pentru cinci omucideri. După alte trei ore, a fost condamnată la moarte. S-a notat că reacția lui Ray a fost: „Ei bine, știi, lucrurile astea li se întâmplă unora." I s-a întâmplat și lui la proces: în martie 1991, a fost condamnat la moarte.

Niciunul dintre soții Copeland nu a fost executat. Ray Copeland a murit din cauze naturale pe 19 octombrie 1993. Faye Copeland a făcut apel în august 1996, dar Curtea Supremă din Missouri i-a refuzat, pe 17 septembrie, un alt proces. Pe 6 august 1999, judecătorul federal Ortrie Smith i-a schimbat pedeapsa cu închisoare pe viață fără drept de eliberare condiționată; pe 10 august 2002, a paralizat în urma unui atac cerebral, iar luna următoare guvernatorul a eliberat-o condiționat din motive medicale. A fost mutată la un azil de bătrâni, unde a murit pe 23 decembrie 2003.

CAPITOLUL 30

Statele Unite ale Americii: Aileen Wuornos

„I-am ucis pe acei bărbați, i-am jefuit cu sânge rece. Și aș mai face-o o dată", a spus Aileen Wuornos la tribunal, după ce s-a rugat să fie condamnată la moarte pentru crimele ei. „Nu aveți de ce să mă țineți în viață, pentru că aș omorî din nou. Am o ură care se târăște prin tot corpul meu." Wuornos a fost o excepție de la regulile FBI referitoare la „criminalii în serie" – chiar Robert Ressler, care a inventat sintagma, a văzut-o ca pe o aberație. Un caz rar de femeie criminală în serie care nu era parte dintr-o „echipă", Wuornos a fost o sursă de inspirație pentru Charlize Theron în interpretarea rolului său în filmul *Monstru*, care a primit numeroase premii.

Aileen Carol Pittman s-a născut pe 29 februarie 1956, fiind al doilea copil al lui Leo Dale Pittman și al americancei de origine finlandeză Diane Wuornos, care avea doar 14 ani atunci când se căsătorise cu Leo, cu doi ani în urmă. Aileen nu și-a cunoscut niciodată tatăl – el era deja în închisoare când i s-a născut fiica, apoi a fost condamnat pentru agresiuni sexuale asupra minorilor. Pe 30 ianuarie 1969, s-a spânzurat în închisoare; unele surse spun că de fapt a fost strangulat. În ianuarie 1960, înainte de sărbătorirea celei de-a patra zile de naștere a lui Aileen, mama ei a plecat de acasă, părăsindu-i pe ea și pe fratele său și lăsându-i la bunicii Lauri și Britta Wuornos, în Troy, Michigan; în martie

1960, bunicii i-au adoptat legal pe cei doi și i-au crescut împreună cu propriii lor copii. Aileen nu a fost conștientă de faptul că ea și fratele ei erau nepoții celor doi până la vârsta de 12 ani, moment în care ambii copii s-au răsculat împotriva educației stricte a bunicului lor. (Unchiul lui Aileen, Barry, a spus mai târziu, la tribunal, că poveștile ei despre această situație au fost false: „Eram o familie destul de directă și de normală – foarte puține probleme în familie.")

Wuornos era deja un copil precoce: avea o relație sexuală cu fratele ei, iar la școală oferea favoruri sexuale în schimbul țigărilor, drogurilor sau mâncării. Mai târziu, a susținut că bunicul ei o agresa când era mică și a dat vina pe un prieten de-ai lui că a lăsat-o însărcinată când avea doar 14 ani. A fost trimisă la un adăpost pentru mame singure, unde s-a dovedit necooperantă și chiar ostilă; pe 23 martie 1971, a dat naștere unui băiat. Copilul a fost dat imediat spre adopție.

Bunica ei a murit în vara anului 1971 din cauza unei afecțiuni hepatice, iar bunicul lui Wuornos a dat-o afară din casă. Mama ei s-a oferit să-i primească la ea acasă pe ea și pe fratele ei, dar adolescenta a refuzat și a locuit într-o pădure din apropierea fostei locuințe, făcând bani din prostituție. La vârsta de 18 ani, a fost arestată pentru conducere în stare de ebrietate, tulburarea liniștii publice și focuri de armă trase dintr-un vehicul aflat în mișcare; nu a ajuns la tribunal ca să poată răspunde acuzațiilor.

În 1976, Aileen Wuornos a făcut autostopul spre Florida și l-a întâlnit pe președintele unui club de yachting, Lewis Gratz Fell. Bărbatul de 69 de ani s-a îndrăgostit de Wuornos și a cerut-o în căsătorie, dând anunțuri pe acest subiect și în paginile revistei clubului. Dar Wuornos nu voia să se așeze la casa ei – Fell era numele unui tip de bon de masă – și avea constant probleme. A fost închisă pentru agresiune după o ceartă într-un bar local, iar căsnicia sa a avut o viață scurtă: după doar nouă săptămâni, pe 21 iulie, căsătoria lor a fost anulată. Până în acel moment, Wuornos se întorsese deja în Michigan, unde a fost arestată pentru că a

aruncat cu un tac în capul unui barman. Cu patru zile înainte de anularea căsătoriei – și înainte de ordinul de restricție pe care Fell l-a obținut împotriva ei după ce aceasta l-a lovit cu propriul baston –, Wuornos a obținut banii care i se cuveneau: fratele ei, Keith, a murit din cauza unui cancer esofagian și i-a lăsat 10.000 de dolari prin asigurarea lui de viață.

Lui Aileen nu i-a luat mult timp până a rămas fără bani, cumpărând – și, imediat după aceea, lovind – o mașină nouă și ducând o viață bună. S-a întors înapoi în Florida, unde și-a petrecut timpul următorul deceniu, trăind „de la mână până la gură" și câștigând bani atât din prostituție, cât și din infracțiuni minore ocazionale. A fost arestată în mai 1981 pentru că a furat dintr-un magazin 35 de dolari și două pachete de țigări; în iunie 1983, a fost eliberată. O lună mai târziu, a fost arestată pentru acuzații de fals, iar în noiembrie 1985 a fost suspectată de furtul unui revolver și al muniției pentru acesta.

În iunie 1986, Wuornos a cunoscut-o pe camerista Tyria Moore într-un bar de gay din Daytona, iar cele două s-au mutat împreună, mutându-se mereu acolo unde Wuornos își găsea ceva de lucru – Moore a renunțat chiar definitiv la slujba ei. Potrivit propriilor declarații, Wuornos era o prostituată care lucra pe autostradă și își suplimenta veniturile cu diverse escrocherii, folosind diferite pseudonime: pentru a primi compensații, a susținut că a fost agresată de un șofer de autobuz de pe ruta Daytona Beach. Comportamentul său a devenit din ce în ce mai imprevizibil pentru a se potrivi cu atitudinea „proastă" despre care ofițerii au comentat atunci când au arestat-o; a declarat război verbal unui supermarket după o problemă cu biletele de loterie și a continuat să se implice în bătăi cu diverse persoane.

Richard Mallory, de 51 de ani, a fost prima sa victimă. Ultima dată a fost văzut în viață pe 30 noiembrie 1989 de către colegii săi de la magazinul de electronice pe care îl conducea în Clearwater, Florida, dar nimeni nu a fost foarte surprins când a dispărut o perioadă: Richard obișnuia să chefuiască mult. Chiar și atunci când

mașina i-a fost găsită (pe 1 decembrie), tot nu a fost un indiciu că ar fi vorba despre ceva în neregulă, deși în apropiere au fost descoperite portofelul său, actele, câteva prezervative și o jumătate de sticlă de votcă. Într-un final, cadavrul său complet îmbrăcat a fost găsit la câțiva kilometri depărtare, într-o pădure din apropiere; fusese înfășurat într-un covor. Amprentele au demonstrat că era vorba despre Richard, care murise din cauza a două gloanțe cu care fusese împușcat în plămânul stâng. Cu toate că părea că Richard ar fi dus o viață neglijentă, nu existau suspecți.

Pe 5 mai 1990, cadavrul dezbrăcat al unui bărbat a fost descoperit în comitatul Brooks, Georgia, în apropierea Autostrăzii 75 – chiar la granița cu statul Florida. Pe corpul acestuia, existau două răni făcute cu un pistol de calibrul de 22 mm. Pe 1 iunie 1990, cadavrul dezbrăcat al lui David Spears a fost descoperit în apropierea Autostrăzii 19, în Comitatul Citrus, Florida. Victima fusese împușcată de șase ori și nu mai fusese văzută de nimeni de pe data de 19 mai, când o vizitase pe fosta lui soție; camionul lui a fost zărit lângă Autostrada 75, pe 25 mai. Vehiculul a fost descoperit pe 7 iunie, la puțin timp după ce David a fost identificat.

În ziua precedentă fusese găsit un alt cadavru dezbrăcat, nu departe de Autostrada 75; din cauza climei din Florida, acesta se afla într-o asemenea stare de descompunere, încât nu a putut fi identificat după amprente. Bărbatul fusese împușcat de nouă ori cu un pistol cu calibrul de 22 mm. Detectivul care ancheta cazul, Tom Muck, a luat legătura cu colegii săi ce se ocupau de investigarea morții lui Spears și a bărbatului neidentificat din Georgia, dar nu au existat destule dovezi care să lege cazurile. Pe 7 iunie, o mașină care aparținea unui muncitor, Charles Carskaddon, a fost găsită în comitatul Marion; pistolul său automat având calibrul de 45 mm și alte obiecte personale fuseseră luate din vehicul. Charles nu mai fusese văzut de pe data de 31 mai, când se dusese să-și viziteze logodnica.

Peter Siems de 65 de ani fusese marinar și se ocupase cu comerțul. Ieșit la pensie, acesta lucra acum ca voluntar la o asociație

creștină de întrajutorare. Pe 7 iunie, a plecat din Jupiter, Florida, ca să-și viziteze rudele din Arkansas; nu a ajuns niciodată acolo, iar un raport legat de dispariția acestuia a fost întocmit pe 22 iunie. Mașina lui a fost găsită pe 4 iulie: două femei – una blondă și alta brunetă – au coborât din autovehicul după ce acesta s-a răsturnat pe Drumul Statal 315, în apropiere de Orange Springs, Florida. Martorul ocular Rhonda Bailey le-a văzut aruncând doze de bere într-un boschet și le-a auzit cum se înjurau; femeia blondă, al cărei braț sângera, a rugat-o pe Bailey să nu cheme poliția până nu reușeau să aducă mașina înapoi pe șosea. Totuși, autovehicul era mult prea avariat, iar ele au renunțat până la urmă la planul inițial. Când poliția a investigat cazul, a găsit pete de sânge peste tot în mașină, inclusiv o urmă de palmă în portbagaj. (Și un pompier s-a întâlnit cu cele două femei în timp ce acestea se deplasau pe marginea șoselei; au negat că mașina ar avea vreo legătură cu ele.)

Troy Burress a dispărut pe 30 iulie în timp ce livra marfă pentru Gilchrist Sausage. Bărbatul de 50 de ani a fost dat dispărut a doua zi, la ora 2:00 dimineața, iar camionul său a fost găsit la scurt timp după aceea pe marginea Autostrăzii 19, la 32 km est de Ocala. Pe 4 august, o familie care ieșise la picnic i-a descoperit cadavrul într-un luminiș de lângă Autostrada 19, la aproximativ 12 km distanță de locul unde fusese găsit camionul. Troy fusese împușcat de două ori, în piept și în spate, cu un pistol de calibrul de 22 mm. Nu departe de cadavrul său aflat în stare avansată de descompunere, polițiștii i-au găsit cărțile de credit, clipboard-ul, facturile pentru livrările făcute și un sac de bani gol, de la o bancă locală. Autostopistul Curtis Michael Blankenship a devenit suspect, dar a fost achitat rapid.

Fostul șef de poliție Dick Humphreys a dispărut pe 11 septembrie 1990, la o zi după cea de-a cincizecea aniversare a căsătoriei. Sărbătorise ultima zi de lucru la Departamentul de Sănătate și Servicii de Reabilitare de la biroul Sumterville din Florida, unde lucrase ca anchetator specializat în cazurile cu copii răniți și

abuzați, înainte de a-și lua o altă slujbă în Ocala. Cadavrul său a fost găsit a doua zi, împușcat de șapte ori cu un pistol de calibrul 22 mm; mașina lui a apărut o săptămână mai târziu în spatele unui service auto abandonat din comitatul Suwannee, deși avea lipsă plăcuța cu numerele de înmatriculare. Totuși, mașina nu a fost asociată cu proprietarul ei până pe 13 octombrie, în aceeași zi în care au fost găsite insigna și alte obiecte personale, la 112 km depărtare de locul unde fusese descoperit cadavrul.

Ofițerul de poliție aflat în rezervă Walter Gino Antonio a fost găsit, pe 19 noiembrie, în pădurile din nord-vestul orașului Cross City. Fusese împușcat de trei ori în spate și o dată în cap, iar cadavrul îi fusese dezbrăcat aproape în totalitate – excepție făcând șosetele. Mașina șoferului de camion de 60 de ani a fost găsită peste cinci zile, la câțiva kilometri depărtare, în comitatul Brevard.

Presa raporta ultimele crime, iar polițiștii s-au hotărât să facă publică ancheta – spunând că cele două femei care fuseseră văzute în mașina lui Peter Siems erau, cel mai probabil, suspecții principali. Aceștia au publicat știrea pe 30 noiembrie 1990 cu ajutorul Agenției de presă Reuters, știre care includea și portretele-robot bazate pe descrierile martorilor oculari ai accidentului. Pe parcursul următoarelor trei săptămâni, patru persoane diferite le-au identificat pe femei ca fiind Tyria Moore și Lee Blahovec – una dintre poreclele lui Wuornos.

Poliția din Port Orange a reușit să le dea o mână de ajutor anchetatorilor: știau că perechea locuia în Hotelul Fairview din Harbor Oaks sau într-un apartament din apropiere. În Daytona, au descoperit că, pe 6 decembrie, „Cammie Marsh Greene" amanetase o cameră foto și un detector radar (aparținându-i lui Richard Mallory); în aceeași zi, scăpase de cutia cu scule a lui Spears, lăsând o amprentă pe chitanță. A doua zi, a amanetat, în comitatul Volusia, inelul de aur ușor de recunoscut al lui Antonio. Amprenta corespundea cu cea dintr-un dosar din comitatul Volusia și aparținea lui Lori Grady, căutată pentru port

ilegal de armă. Urma de palmă din mașina lui Peter Siems a fost verificată odată cu amprenta de pe chitanță, iar o cerere adresată Centrului Național de Informare asupra Crimelor a confirmat faptul că amprentele corespundeau cu cele din niște dosare din Michigan, Florida și Colorado: toate poreclele asociate îi aparțineau lui Aileen Carol Wuornos.

Pe 5 ianuarie 1991, ofițerii au început să o caute pe străzi pe Wuornos. Doi dintre ei – Mike Joyner și Dick Martin – se dădeau drept „Găleată" și „Tobe", doi dealeri de droguri din Georgia. În seara de 8 ianuarie, au găsit-o pe Wuornos într-un bar din Port Orange și au fost nevoiți să oprească doi polițiști locali care voiau să o aresteze. Apoi, în timp ce Wuornos se îndrepta spre un alt bar, ofițerii de la Departamentul Forțelor de Ordine din Florida au început să o urmărească din nou; Găleată și Tobe au trebuit iarăși să-i îndepărteze de pe urmele suspectei lor. Nu aveau încă un caz solid împotriva ei, așa că erau nevoiți să se asigure că făceau rost de probe clare înainte de-a o aresta. Wuornos a mers la un bar de motocicliști, Last Resort, unde Găleată și Tobe au început să-i câștige încrederea.

A doua zi după-amiază, s-au întâlnit din nou – Wuornos petrecuse noaptea la bar –, iar polițiștii sub acoperire au întrebat-o dacă nu vrea să se spele în camera lor de motel. Ea a fost de acord, iar când au ajuns în afara barului, a fost arestată ca și Lori Grady, fiind acuzată de port ilegal de armă. Cu toate acestea, dacă voiau să facă acuzația de crimă una solidă, aveau nevoie de dovezi mai puternice.

Pe 10 ianuarie, a doua zi după ce Wuornos fusese arestată, poliția a găsit-o pe Tyria Moore, care locuia cu sora sa în Pittston, Pennsylvania. Doi detectivi au zburat până acolo pentru a o interoga; i-au fost citite drepturile, dar nu a fost acuzată de nimic. Moore a spus imediat că știa de crime. După cum a explicat la tribunal, ea și Wuornos stăteau pe 1 decembrie 1989 în apartamentul lor și beau bere, când Wuornos i-a spus că trebuie să-i destăinuie ceva. „A spus că a împușcat și omorât un bărbat",

și-a amintit Moore. „A spus că a ascuns cadavrul sub un covor, în pădure." Wuornos păstrase o cutie cu câteva obiecte personale ale lui Richard Mallory și i-a arătat lui Moore o fotografie cu victima sa. „Îmi amintesc că am văzut numele lui Richard pe o bucată de hârtie", a spus Moore, în timp ce Wuornos „se uita prin diverse chestii și arunca unele dintre ele."

Moore le-a spus detectivilor că nu voise să audă de această crimă, „apoi, de fiecare dată când venea acasă după aceea și îi spunea unele lucruri, îmi povestea de unde are anumite obiecte, iar eu îi spuneam că nici nu vreau să știu." A recunoscut că îi era teamă de ce ar putea să îi facă și ei Wuornos. „Întotdeauna mi-a spus că mie nu ar putea să-mi facă vreun rău niciodată, dar n-o poți crede pe cuvânt." A fost de acord să-i ajute pe detectivi să obțină o mărturie de la fosta ei parteneră: așa că au dus-o într-o cameră de motel, planul fiind ca aceasta să o sune pe Wuornos în închisoare și să-i spună că se teme că acuzațiile de crimă vor fi la adresa ei, nu a lui Wuornos.

Atunci când cele două femei au vorbit, pe 14 ianuarie, Wuornos părea convinsă că poliția nu avea nicio idee pe cine prinseseră cu adevărat. „Nu am fost unul dintre suspecți", i-a spus ea lui Moore. „Cred că cineva de la serviciu – de acolo unde lucrai tu – a spus ceva, și anume că părea că am fi noi [suspecte de crimă]. Și nu suntem noi, vezi? E un caz de identitate greșită."

Poliția era convinsă că nu e vorba de așa ceva, iar Moore a continuat să o preseze pe Wuornos să o scape de orice formă de implicare. La final, Wuornos a spus: „O să te acopăr eu, pentru că ești nevinovată. N-o să te las să intri la pușcărie. Fii atentă: dacă va trebui să mărturisesc ceva, o s-o fac."

Și a făcut-o, pe 16 ianuarie 1991. Nu a spus că a fost vina ei, desigur. „I-am împușcat fiindcă pentru mine a fost o chestiune de autoapărare", a susținut ea. „Simțeam că, dacă nu îi împușc și nu îi omor, în primul rând... dacă supraviețuiau, dădeam de probleme mari, putând fi acuzată de tentativă de crimă, da' oricum pentru asta sunt în rahat până-n gât și, dacă nu-i omoram, știți, oricum,

adică trebuia să îi omor... sau e și ca o răzbunare. E ceva de genul: Nenorociților, voiați să mă răniți."

Pe 17 ianuarie, a fost acuzată pentru uciderea lui Richard Mallory. Obiecte aparținând a șapte dintre bărbații care dispăruseră au fost descoperite într-un depozit pe care ea îl închiriase, iar procurori din patru comitate din Florida au încercat să găsească alte acuzații împotriva ei. „Am vrut să rezolvăm cât mai multe omucideri posibil", a declarat presei căpitanul Steve Binegar. „Credem că respectă în mare măsură șablonul unui criminal în serie."

Procesul lui Wuornos a început pe 13 ianuarie 1992. Pe parcursul anului în care a stat închisă au fost observate progrese neobișnuite – povestea lui Wuornos a fost spusă în toată mass-media, iar ea a ajuns să fie protejată de Arlene Pralle, o creștină renăscută spiritual, în vârstă de 44 de ani, care a devenit avocatul ei în toate sensurile, mai puțin în cel legal, prezentând o imagine a unei femei maltratate, împinse la limită. Între timp, avocații lui Wuornos au încercat să aranjeze o înțelegere, care presupunea că ea ar pleda vinovată pentru acuzațiile aduse și ar primi șase condamnări consecutive pe viață. Cu toate acestea, procurorii nu au căzut în această capcană – voiau ca ea să primească pedeapsa capitală.

Procesul a avut loc pentru un singur caz, dar legea din Florida permitea ca dovezile să fie expuse dacă arătau asemenea unei schițe. Unele dintre declarațiile lui Moore au fost excluse, dar părți din mărturia înregistrată a lui Wuornos au putut fi vizionate – inclusiv replica edificatoare „Am luat o viață..., sunt dispusă să-mi dau propria viață pentru că am ucis oameni... Merit să mor."

Aceasta a fost într-un contrast puternic cu performanța din boxa martorilor imediat după ce juriul a urmărit materialul video. Timp de trei ore, Wuornos a răspuns la întrebări, afirmând: „Eu sunt victima nevinovată, nu el." Faptul că lucra ca prostituată era doar din vina lui Moore: îi cerea mereu bani lui Wuornos.

Moore „era proxeneta, iar eu eram sclava ei albă. Voia bani, haine și un loc unde să stea." Moore a trimis-o să lucreze ca prostituată, iar dacă Wuornos nu ar fi făcut asta, „m-ar fi părăsit și și-ar fi găsit altă fată care să aibă sigur grijă de ea. Am făcut-o pentru că am iubit-o enorm."

Potrivit spuselor ei, Richard Mallory a luat-o de sub un pod, aflat pe o șosea din Tampa, apoi a dus-o în Daytona Beach, unde au și oprit, iar Wuornos a recunoscut că a început să facă sex cu el pentru bani. Mallory a strâns-o de gât, i-a legat mâinile la spate, apoi a sprijinit-o de scaunul din față și a violat-o. Wuornos a susținut că a fost convinsă că bărbatul o s-o omoare și de aceea a început să țipe la el, dar „cu cât țipam mai tare, cu atât el devenea mai dur." Nu voia să moară, așa că „mi-am eliberat în sfârșit mâna, am luat pistolul din geantă și l-am împușcat. Apoi l-am mai împușcat o dată." Mallory s-a târât din mașină și s-a dus pe partea cealaltă, dar „a trebuit să-l mai împușc o dată, pentru că venea spre mine." În timpul interogatoriului, a invocat de mai mult de 24 de ori al Cincilea Amendament și s-a încurcat în povești diferite. În boxa martorilor, a susținut că perioada cât a fost cu Mallory a implicat viol, sex anal și tortură din partea acestuia; nu menționase asta poliției. După cum a comentat reporterul Jeff Brazil în articolul său despre mărturia acesteia: „În procesul de crimă intentat lui Aileen Wuornos, apărarea a chemat singurul martor existent. În final, este posibil ca un martor să fi fost prea mult."

Wuornos a depus mărturie vineri, 24 ianuarie; în după-amiaza de luni, pe 27 ianuarie, judecătorul Uriel Blount a trimis juriul să stabilească verdictul. Acesta a avut nevoie de 95 de minute pentru a ajunge la o concluzie. Wuornos a fost găsită vinovată. „Sunt nevinovată! Am fost violată!", a strigat ea. „Sper să fiți și voi violați! Gunoaiele Americii!" Ziua următoare a început etapa condamnării, iar psihologul Elizabeth McMahon a depus mărturie, susținând că Wuornos avea o „personalitate autodistructivă și plină de furie, care operează la un nivel infantil". Însă juriul nu a putut fi convins; pe 30 ianuarie au recomandat în unanimitate să fie

trimisă pe scaunul electric. „De fiecare dată când mă gândeam la ea, mă gândeam și la bărbații pe care i-a ucis", a declarat în fața presei juratul Gary Degayner, după ce procesul s-a încheiat. „Ei nu au avut nicio șansă să spună nimic."

Pe 31 ianuarie, judecătorul a ținut seama de recomandările juraților, în ciuda declarațiilor lui Wuornos date cu ochii în lacrimi: „Nu sunt o criminală în serie". I-a mai fost dată o sentință de 10 ani de închisoare pentru jaf armat. Celelalte procese împotriva ei nu au fost contestate: pe 15 mai, i-au fost date mai multe condamnări la moarte pentru crimele asupra lui Dick Humphreys, Troy Burress și David Spears. În iunie a pledat vinovată pentru moartea lui Charles Caskaddon, pentru care, în noiembrie 1992, a fost din nou condamnată la moarte; trei luni mai târziu a primit o altă pedeapsă capitală pentru crimă asupra lui Walter Gino Antonio. Nu a fost adusă nicio probă referitoare la moartea lui Peter Siems; cadavrul său nu a fost găsit niciodată, cu toate că Wuornos i-a dus pe anchetatori să le arate unde se descotorosise de el.

Dateline NBC a investigat moartea lui Mallory și a descoperit că acesta ispășise o pedeapsă de 10 ani de închisoare pentru viol – lucru pe care poliția omisese să-l verifice împreună cu FBI-ul. Totuși, a ieșit la iveală faptul că apărarea cunoștea trecutul violent al lui Mallory și a ales să nu o cheme ca martoră pe prietena lui din acea perioadă.

Apelurile în instanță au continuat cât timp Wuornos aștepta să-și execute pedeapsa. În 2001, a făcut o petiție adresată Curții Supreme din Florida, pentru că voia să-și concedieze avocatul și să retragă toate cererile de apel depuse. În ultimele sale săptămâni de viață, a petrecut mult timp vorbind cu producătorul de filme Nick Broomfield și plângându-se de faptul că personalul închisorii încerca să o otrăvească. A fost executată pe 9 octombrie 2002; ultimele sale cuvinte au fost, în mod firesc, unele ciudate: „Aș vrea doar să spun că navighez cu stânca și că o să mă întorc, ca în *Ziua Independenței*, cu Isus. 6 iunie, ca în film. Marea navă mamă și toate astea. O să mă întorc, o să mă întorc."

Mulţumiri

Mi-a luat mai mult timp decât s-ar fi aşteptat oricine să transform materialul pe care îl aveam dintr-un proiect în cartea de faţă, iar cu această ocazie aş vrea să spun că mulţumirile mele se îndreaptă în special către Duncan Proudfoot de la Little, Brown pentru răbdarea şi încrederea sa în acest proiect, către editorul meu original, Clive Hebard, care în seara de Halloween din anul 2015 aştepta un manuscris, şi către succesoarea lui, Amanda Keats, toţi dând dovadă de multă răbdare. Ca de obicei, îi mulţumesc redactorului cărţii, Howard Watson, care s-a asigurat că nu am făcut nicio eroare ce ar fi putut fi evitată – toate cele care rămân în conţinutul acestei lucrări sunt strict responsabilitatea mea.

Aş vrea să adresez mulţumiri speciale şi chirurgului meu, Chris Williams, şi osteopatei Alexandra Luzzato, fără de care nu aş fi putut să stau în faţa laptopului nici măcar pentru a scrie 20 de cuvinte pe zi, darămite zecile de mii de cuvinte de care avea nevoie această carte! De asemenea, mulţumirile mele speciale se îndreaptă către tatăl meu, Ian Howden-Simpson, care a intervenit pentru a se asigura că operaţia de sindrom de tunel carpian de care aveam nevoie va avea loc cât de repede posibil, şi către Isabelle Cannon, pentru că în timpul recuperării mele a luat de pe umerii mei o parte din presiunea pe care o simţeam.

Mulţumiri găştii mele de ajutoare care şi-au folosit priceperea şi cunoştinţele şi m-au ajutat cu depistarea şi traducerea materialelor-sursă din alte limbi şi alte ţări, dar le mulţumesc în special Mariei Cebotari şi lui David Kines, precum şi celor care au

sugerat cazuri ce au meritat a fi investigate, unii dintre ei dorind să rămână anonimi, şi inclusiv lui Steve Scott, Joan de la Haye şi fiicei mele, Sophie (care a muncit trecând prin multe colecţii de materiale deja publicate şi a comentat un număr de anomalii pe care le-a observat). Le mulţumesc aici şi celor care au ajutat la găsirea materialelor de care aveam nevoie: Eve Woodlands, Monica Derwent, Adina Mihaela Roman, Patricia Hythe şi Amanda Wing.

Ca întotdeauna, le mulţumesc celor care au ajutat în procesul de comercializare a acestei cărţi – Marc Gascoigne, Phil Jourdan, David Moore, Jonathan Oliver, Emma Capron, Gary Smailes, Madeleine Vasaly, Kate Fox, Charlotte MacDonald, Sophie Orme, Grace Paul şi Albert DePetrillo, precum şi Amandei Rutter pentru introducerea ei excepţională!

Le mulţumesc şi tuturor membrilor Corului All the Right Notes, precum şi celor din anul VI (din 2015/16) de la Şcoala St. Wilfrid pentru distragerea muzicală, dar şi terierilor mei credincioşi, lui Rani şi Rodo, pentru dedicarea cu care s-au asigurat că pot scrie doar timp de câte zece minute fără să fiu întrerupt din vreun motiv sau altul pe care numai ei îl înţeleg – însă care, de asemenea, au avut grijă să nu mă pierd cu firea în toată această situaţie.

În ultimul rând, dar cu siguranţă nu în cel din urmă, le mulţumesc partenerei mele, Barbara, şi fiicei mele, Sophie. Această carte m-a dus în nişte locuri întunecate, iar dragostea şi sprijinul vostru m-au ajutat să rămân (destul de) sănătos şi sensibil.

Bibliografie

Surse principale

Capitolul 1: Moses Sithole

Independent, 'SA serial killer suspect caught' (19 octombrie 1995).

IOL, 'Serial killer put in his place' (8 noiembrie 2012), http://www.iol.co.za/news/crime-courts/serial-killer-put-in-his-place-1419729.

Capitolul 2: Ivan Milat

Real Crime Daily, 'Ivan Milat's nephew claims his uncle was framed for the Backpacker Murders' (28 februarie 2016).

Daily Telegraph (Sydney), 'Ivan Milat: Disappearance of teenage girls linked to Australia's worst serial killer' (10 august 2016).

News.com.au, 'Explosive details of the violent crime a young Ivan Milat allegedly got away with' (26 aprilie 2015).

Sydney Morning Herald, 'Back into heart of darkness' (5 septembrie 2010).

Sydney Morning Herald, 'Friends born of sorrow' (24 aprilie 2006).

Australian, 'The nine bodies found in Belanglo Forest' (22 noiembrie 2010).

Australian Institute of Criminology, 'Investigating homicide: New responses for an old crime', prezentat la the 4th National Outlook Symposium on Crime in Australia (iunie 2001).

Herald Sun, 'Backpacker murders; How backpacker Paul Onions survived a close encounter with evil Ivan Milat' (ianuarie 1997; retipărit pe 15 mai 2015).

Sunday Mail (Queensland), 'Backpacker who escaped Ivan Milat to return to Australia' (31 ianuarie 2010).
Daily Mail, 'Trophies of a serial killer: New photographs from inside Ivan Milat's house as Australia's most notorious murderer marks 20 years in prison' (21 mai 2014).
Dispatch, 'Suspected charged in seven murders' (31 mai 1994).
Hansard, Legislative Assembly of New South Wales, 'Maitland Correctional Centre Escape Attempt (20 mai 1997).
Supreme Court of New South Wales, 'Regina v. Milat Matter No. Cca 60438/96 [1998] NSWSC 795' (26 februarie 1998).
News.com.au, 'Inside the life and mind of Australia's most infamous serial killer: letters from Ivan Milat' (12 martie 2016), http://www.news.com.au/national/crime/inside-the-life-and-mind-of-australias-most-infamous-serial-killer-letters-from-ivan-milat/news-story/67a972cc48e03c2109ci75b7805bb8fb.

Capitolul 3: Paul Charles Denyer

Herald Sun, 'Special handwriting analysis provides an insight into the mind of serial killer Paul Denyer' (6 aprilie 2013).
ABC, 'Murderer's sex change request sparks rights debate' (9 ianuarie 2004).
Trevor Marriott, *The Evil Within* (John Blake, 2013).
Herald Sun, 'The urges that drove serial killer Paul Charles Denyer to murder had been building since age 14' (9 aprilie 2013).
Herald Sun, 'Serial killer Paul Denyer is a monster with no remorse' (9 aprilie 2013).
Daily Telegraph (Sydney), 'Family of Paul Denyer tell of killer's death threat' (22 iulie 2011).
Herald Sun, 'Denyers tell of killer's death threaf' (22 iulie 2011).
Age, 'Stop pandering "to sicko", says Doyle' (28 iunie 2004).
The Pursuit of Justice: 25 Years of the DPP in Victoria (Director of Public Prosecutions, Victoria, 2008).
Forensic Investigators, Sezonul 1, Episodul 1 (septembrie 2004).

Capitolul 4: Michael Wayne McGray

Globe and Mail, ' "I'm a sociopath", man says in explaining why he killed cellmate' (30 octombrie 2012).

Globe and Mail, ' "I got very good at it", killer says' (24 martie 2000).
National Post, 'Prison couldn't keep Michael Wayne McGray from killing – just like he said it wouldn't' (29 noiembrie 2011).
Globe and Mail, 'Community wants coroner s inquest' (15 noiembrie 1993).
Globe and Mail, 'Nova Scotia man claims to be Canada's worst serial killer' (21 martie 2009).
Globe and Mail, 'Killer should have been isolated, mother of slain man tells inquest' (30 octombrie 2012).
Crime Stories, 'The Homicidal Drifted', Sezonul 3, Episodul 2 (17 martie 2006).

Capitolul 5: Pedro Alonso López

Daily Record, 'Inside the mind of a serial killer' (10 februarie 2001).
Biography, 'Pedro Alonso López: The Monster of the Andes' (2004).

Capitolul 6: Daniel Camargo Barbosa

Hoy, 'La infancia y la virginidad: Dos vertientes del crimen' (15 noiembrie 1994).
Hoy, 'Cronologia de los asesinatos de Camargo Barbosa' (15 noiembrie 1994).
El País, 'El sádico del Chanquito' (2 februarie 1988).
El Tiempo, 'Terminó historia de terror en Ecuador' (15 noiembrie 1994), http://www.eltiempo.com/archivo/documento/MAM-250868.

Capitolul 7: Luis Alfredo Garavito Cubillos

Irene Baron Chilito et al., 'Estructura de la personalidad de Luis Alfredo Garavito', Congreso Latinoamericano Psicología Jurídica e Forense (nedatat), http://psicologiajuridica.org/psj311.html.
El Tiempo, 'Ecuador pidió envío de Luis Alfredo Garavito' (28 mai 2011).
Emol Mundo, 'Colombia: Condenan a 1.853 años de cárcel a asesino de 172 niños' (3 noiembrie 2001).
M. Benecke, A. Mätzler, M. Rodriquez și A. Zabeck, 'Two homosexual pedophile sadistic serial killers: Jürgen Bartsch (Germania,

1946-1976) și Luis Alfredo Garavito Cubillos (Columbia, 1957)', *Minerva Medicolegale* (septembrie 2005): 153-69.
CNN, 'Man admits killing 140 children in Colombia' (30 octombrie 1999).
BBC News, 'World: Americas: Colombian child killer confesses' (30 octombrie 1999).
Attorney General, '172 ninos victimas de Luis Alfredo Garavito', comunicat de presă (1999), http://web.archive.org/web/20070928043238/http://www.fiscalia.gov.co/pag/divulga/InfEsp/Garavito.htm.

Capitolul 8: Ahmad Suradji

BBC News, 'Indonesian sorcerer sentenced to death' (27 aprilie 1998).
CNN, 'Indonesian executed for killing 42 females' (11 iulie 2008).
Crime Investigation Asia, 'Indonesia's Sorcerer from Hell' (2012).
Dusan AS – dramatizare însoțită de un interviu cu Suradji (2012).

Capitolul 9: Ali Asghar Borujerdi

Cyrus Schayegh, 'Serial Murder in Tehran: Crime, Science, and the Formation of Modern State and Society in Interwar Iran', *Society for Comparative Study of Society and History* 47: 4 (octombrie 2005), pp. 836-62.
H. Enayat, *Law, State and Society In Modern Iran* (AIAA, 2013).

Capitolul 10: Jack Spintecătorul – Crimele din Whitechapel

Metropolitan Police: 'Jack the Ripper', http://content.met.police.uk/Site/jacktheripper.
Casebook: Jack the Ripper, http://www.casebook.org.
People, 'Horrible affair in Whitechapel: outrage, robbery, and murder' (8 aprilie 1888).
Star, 'The Whitechapel tragedy: Verdict of the coroner's jury on the revolting murder' (24 august 1888).
Daily Telegraph, 'The Whitechapel murders' (24 septembrie 1888).
The Times, 'The Whitechapel murder' (3 septembrie 1888).

The Times, 'The Whitechapel murder0' (14 septembrie 1888).

Capitolul 11: John Christie

BBC, 'On this day: 1953: Christie to hang for wife's murder' (25 iunie 2005).

Glasgow Herald, 'Pathologist's evidence on four murdered women' (30 aprilie 1953).

Glasgow Herald, 'Defence of insanity in Christie trial' (23 iunie 1953).

Glasgow Herald, 'No question of wrong man being hanged' (24 iunie 1953).

Glasgow Herald, 'Christie's defence of insanity fails' (26 iunie 1953).

High Court of Justice, Queen's Bench Division, Divisional Court, Mary Westlake v. Criminal Cases Review Commission (17 noiembrie 2004).

J. Scott Henderson QC, *Report of an inquiry into certain matters arising out of the deaths of Mrs Beryl Evans and of Geraldine Evans and out of the conviction of Timothy John Evans of the murder of Geraldine Evans* (HMSO, iulie 1953).

Hon. Mr Justice Brabin, *The Case of Timothy John Evans: Report of an Inquiry by the Hon. Mr Justice Brabin* (HMSO, octombrie 1966).

Ludovic Kennedy, *Ten Rillington Place* (HarperCollins, 1971).

Edward Marston, *Crime Archive: John Christie* (Arhivele Naţionale, 2007).

Capitolul 12: John George Haigh – Criminalul băii de acid

James H. Hodge (ed.), *Famous Trials 6* (Penguin, 1962).

K. Ramsland, 'John George Haigh: a malingerer's legacy', *Forensic Examiner* (decembrie 2006).

The Trial of John George Haigh (The Acid Bath Murder), Notable British Trials vol. 78 (W. Hodge, 1953).

The Times, rapoartele Curţii (9 şi 26 martie 1949; 29 iulie 1949; 19 ianuarie 1951).

Time, 'The press: I was a vampire' (1 august 1949).

Time, 'The press: Wicked character' (4 aprilie 1949).

Time, 'Foreign news: A glass of blood' (25 iulie 1949).
Scrisoare de la John Haigh către prietena sa Barbara Stevens (4 martie 1949), disponibilă pe http://www.nationalarchives.gov.uk/releases/2005/highlights_july/july10/popup/pcom_9_818doci.htm.
Scrisoare de la John Haigh to Messrs Eagen & Sons (26 iulie 1949), disponibilă pe http://www.nationalarchives.gov.uk/releases/2005/high-lights_july/july10/popup/pcom_9_818doc4.htm.
Neil Root, *Frenzy! Heath, Haigh & Christie* (Arrow, 2012).
Profesor Keith Simpson, *Forty Years of Murder* (Harrap, 1978).

Capitolul 13: Ian Brady și Myra Hindley – Criminalii din mlaștină

Time, 'World: A most unusual trial' (29 aprilie 1966).
Time, 'World: The maximum sentence' (13 mai 1966).
Glasgow Herald, 'Coroner commends police after Moors verdict' (13 aprilie 1988).
Glasgow Herald, 'Police tell inquest of finding girl's body on moof' (3 august 1987).
Meriden Morning Record, 'Strange, savage twist hits Britain's moorland trial' (21 aprilie 1966).
Glasgow Herald, 'Clothing on moor body identified' (23 octombrie 1965).
Age, 'Moors murders lawyers given guard' (22 aprilie 1966).
Glasgow Herald, 'Crown counsel tells court of sex element' (21 aprilie 1966).
Glasgow Herald, 'Police questions on picture of boy's grave' (29 aprilie 1966).
Evening Independent, 'Mom says clothes slain son's' (28 aprilie 1966).
Lodi News-Sentinel, 'More bodies are hunted by officers' (25 octombrie 1965).
Daily Telegraph, 'Revealed: The schoolgirl who escaped the clutches of the Moors Murderers' (30 decembrie 2005).
Glasgow Herald, 'Brady and Hindley sent for trial' (21 decembrie 1965).

Glasgow Herald, 'Forensic expert questioned on Smiths stick' (26 aprilie 1966).
Glasgow Herald, 'Dawn phone call by two frightened people' (20 aprilie 1966).
Glasgow Herald, 'Crown witness describes axe killing' (22 aprilie 1966).
Glasgow Herald, 'Witness admits interest in conviction' (23 aprilie 1966).
Glasgow Herald, 'Court hears tape-recording of three voices' (27 aprilie 1966); atenție: acest raport include o transcriere aproape completă a casetei lui Lesley Ann Downey.
Glasgow Herald, 'Police evidence on interview with Brady' (28 aprilie 1966).
Glasgow Herald, 'Ian Brady admits hitting Evans' (30 aprilie 1966).
Glasgow Herald, 'Myra Hindley cross-examined on Evans's death' (4 mai 1966).
Glasgow Herald, 'QC tells jury of 8 "trade marks of murder"' (5 mai 1966).
Glasgow Herald, 'The judge sums up in "this horrible case"' (6 mai 1966).
Glasgow Herald, 'Guilty verdicts in moors case' (7 mai 1966).
Guardian, 'Funeral pariah' (21 noiembrie 2002).

Capitolul 14: Fred și Rosemary West

Hereford Times, 'Fred West's brother denies incest claims' (7 noiembrie 2014).
Daily Record, 'TV documentary reveals how serial killer Fred West was chased from Glasgow by razor-wielding lynch mob' (1 iunie 2014).
BBC News, 'Fred West "admitted killing waitress"' (25 martie 1998).
Gloucestershire Live, 'Did Fred West murder Mary Bastholm – the detective's story Part 1' (28 decembrie 2011).
Independent, 'Young women tell of attacks by Fred West (3 noiembrie 1995).

North Devon Journal, 'Serial killer's tortured Northam childhood' (7 iulie 2011).
Observer, 'There's nobody home...' (15 februarie 2004).
Independent, 'I survived Fred and Rose West' (8 septembrie 1998).
Daily Mail, 'Glamorising of an evil nobody' (5 septembrie 2011).
Martin Amis, *Experience* (Jonathan Cape, 2000).
Independent, 'The bodies: Litany of sadness: The lives of West's twelve female victims' (2 ianuarie 1995).
Herald Scotland, 'Prosecution tells how young girls were abducted and abused "in most appalling way". The victims of depravity' (7 octombrie 1995).
Graham McGredy-Hunt, *Searching for Suzy* (Lulu, 2012).
Herald Scotland, 'History of perversion that lay behind John West's serial rape charges. A family steeped in evil' (29 noiembrie 1996).
Herald Scotland, 'Brother of Fred West "knew about murders"' (21 aprilie 1997).
Daily Mirror, 'Serial killer Rose West cuts her own hair amid fears she will be attacked by prison inmates' (22 februarie 2015).
Gordon Burn, *Happy Like Murderers* (Faber & Faber, 1998).

Capitolul 15: Dr. Harold Shipman

Dame Janet Smith, *The Shipman Inquiry, First Report: Volume One: Death Disguised* (HMSO, 19 iulie 2002).
Dame Janet Smith, *The Shipman Inquiry, Sixth Report: Shipman, The Final Report* (27 ianuarie 2005).
Dame Janet Smith, *The Shipman Inquiry, Second Report: The Police Investigation of March 1998* (iulie 2003).
Guardian, 'Shipman may have killed young girl' (27 ianuarie 2005).
Manchester Evening News, 'Shipman killed 15 as junior doctor' (30 iunie 2005).
BBC News, ' "I feel guilty over Shipman killings"' (30 septembrie 2003).
BBC News, 'Shipman defence attacks morphine theory' (10 noiembrie 1999).
BBC News, 'Shipman takes the stand' (26 noiembrie 1999).

BBC News, 'Murder trial doctor weeps' (1 decembrie 1999).
BBC News, 'Final evidence in Shipman trial' (13 decembrie, 1999).
BBC News, ' "No case" against Shipman' (7 ianuarie 2000).
Tameside Metropolitan Borough, 'Garden of Tranquillity [*sic!*] opens in Hyde Park', comunicat de presă (iulie 2005).
Panorama, 'The Man Who Played God', BBC TV (31 ianuarie 2000).

Capitolul 16: Peter Sutcliffe – Spintecătorul din Yorkshire

Daily Mail, 'Return of the Ripper hunter' (11 ianuarie 1980).
High Court of Justice, Queen's Bench Division, R. v. Peter Coonan (înainte Sutcliffe) (16 iulie 2010).
Keighley News, 'Death of "ripper survivor" at 75' (25 aprilie 2008).
Daily Mail, 'Yorkshire Ripper may face more murder charges' (6 decembrie 2015).
Daily Mail, 'Haunted to the end' (11 aprilie 2011).
People, 'Crime People: I survived the Ripper' (16 ianuarie 2000).
Home Office („Ministerul de Interne"), 'Sir Lawrence Byford report into the police handling of the Yorkshire Ripper case' (scris în 1981; publicat pe 1 iunie 2006).
Daily Mirror, 'Let Yorkshire Ripper die in jail: Families' fury at Peter Sutcliffe freedom bid' (2 martie 2010).
Huddersfield Daily Examiner, 'My Ripper hell' (4 mai 2006).
Daily Mirror, 'Yorkshire Ripper hoaxer Wearside Jack speaks for first time about "prank" that derailed serial killer investigation' (14 iulie 2013).
Mărturie: Declarația Peter William Sutcliffe (4 ianuarie 1981).

Capitolul 17: Dennis Nilsen – Coleherne I

Russell Coffey, *Dennis Nilsen: Conversations with Britain's Most Evil Serial Killer* (John Blake, 2013).
Brian Masters, *Killing for Company: The Case of Dennis Nilsen* (Random House, 1985).
Dennis Nilsen, 'Dennis Nilsen's autobiography' (2013), http://dennis-nilsen.blogspot.co.uk.

Daily Telegraph, 'Nilsen describes how he murdered his first victim' (10 noiembrie 2006).
Glasgow Herald, 'Nilsen "confessed he had no tears for his victims"' (26 octombrie 1983).
Glasgow Herald, 'Nilsen not insane, says psychiatrist' (27 octombrie 1983).
Glasgow Herald, 'Jury told Nilsen took on role of "quasi-God"' (25 octombrie 1983).
Glasgow Herald, 'A life sentence' (5 noiembrie 1983).
Glasgow Herald, 'Nilsen to serve at least 25 years' (5 noiembrie 1983).
Glasgow Herald, 'Judge quizzes psychiatrist in Nilsen trial' (28 octombrie 1983).
Glasgow Herald, 'Nilsen "like man drowning in nightmares", jury told' (29 octombrie 1983)
Crown Prosecution Service, 'Dennis Nilsen – CPS decision about first victim', comunicat de presă (6 decembrie 2006).

Capitolul 18: Michael Lupo – Coleherne II

David Stafford și Caroline Stafford, *Cupid Stunts: The Life and Radio Times of Kenny Everett* (Omnibus, 2013).
Independent, 'Serial killer with HIV virus dies in jail' (18 februarie 1995).
Guardian, 'Gay cruiser who strangled four men in a "cold rage"' (11 iulie 1987).
Ben Campkin și Rosie Cox (ed.), *Dirt: New Geographies of Cleanliness and Contamination* (I.B. Tauris, 2012).
LBC/IRN, 'Homosexual killer Michael Lupo case' (11 iulie 1987).
Crimen Real, 'El Lobo del Londres – Michael Lupo' (2014), accesat pe YouTube.

Capitolul 19: Colin Ireland – Coleherne III

Independent, 'Serial killer locked up for life' (21 decembrie 1993).
People, 'A killer stalks gay London' (12 iulie 1993).
Daily Mirror, 'Death of a serial killer: "Gay Slayer" who tortured five men to death dies in jail' (21 februarie 2012).

Guardian, 'Officers' homophobia hampered murder investigations, says review' (15 mai 2007).
Real Crime, Colin Ireland, ITV (2008).
Pink News, 'Exercise yard fall contributed to death of "Gay Slayer", inquest hears' (29 februarie 2012).
Robert K. Ressler și Tom Shachtman, *I Have Lived in the Monster* (St. Martin's Press, 1997).

Capitolul 20: Steve Wright

Guardian, 'My anger is buried deep inside' (21 februarie 2008).
Guardian, '*Girlfriend* insists new suspect is innocent as forensic teams search their home' (20 decembrie 2006).
BBC Suffolk, 'Suffolk murders 2006: Profile of a serial killer' (februarie 2008).
Daily Telegraph, 'Steve Wright: A real Jekyll and Hyde' (21 februarie 2008).
BBC News, 'How Steve Wright's trial unfolded' (21 februarie 2008).
Ministerul Public din UK, 'Steve Wright guilty of murders of five women', comunicat de presă (21 februarie 2008).
Sunday Mirror, 'Ripper hunt exclusive: The suspect' (17 decembrie 2006).
Chronicle Live, 'Dad of murdered Paula Clennell welcomes life-term ruling for serial killer Steve Wrighf' (23 februarie 2014).
BBC News, 'Killer steeped in world of vice' (21 februarie 2008).
BBC News, 'Serial killer drops appeal case' (2 februarie 2009).
Daily Mail, 'The other suspect who said: Suffolk Strangler may be me' (14 februarie 2008).
Daily Telegraph, 'The school nerd who liked to help vice girls' (19 decembrie 2006).

Capitolul 21: Hadj Mohammed Mesfewi

Times and Democrat, 'An awful fate' (28 iunie 1906).
St John Daily, 'He has murdered thirty-six women' (1 mai 1906).
Queanbeyan Age, 'Moroccan murderers' (6 septembrie 1907).
Home Daily Sentinel, 'Murderer walled up alive' (16 iunie 1906).

Capitolul 22: Vasili Komaroff

'Serial Killer Crime Index: KOMAROFF, Vasili', Crimezzz.net (2005), http://www.crimezzz.net/serialkillers/K/KOMAROFF_vassili.php.

Sasha, 'Komarov, Vasily (Rus.)', Serial-Killers.ru (nedatat).

Alina Maximova, 'Shabolovsky Murderer Vasili Komaroff', All-Kriminal.ru (nedatat).

Capitolul 23: John Wayne Gacy

Dosar FBI numărul 62-5154, Subiectul: John Wayne Gacy (documente alese), accesat pe vault.fbi.gov.

Press-Courier, 'Youthful victims buried alive, expert speculates' (19 februarie 1980).

Hour, 'Authorities level John Gacy home' (12 aprilie 1979).

CBS Chicago, 'Movie, documentary could be adapted from book by Gacy's lawyer' (21 decembrie 2011).

Desert News, 'Serial Killer Executed by Injection in Illinois' (10 mai 1994).

Chicago Tribune, 'Woman's attorneys say DNA proves Gacy victim was not her missing son' (26 octombrie 2012).

Time, 'Nation: "I do rotten, horrible things"' (8 ianuarie 1979)

Time, 'Serial killer John Wayne Gacy may have had accomplices' (13 februarie 2012).

Sam L. Amirante și Danny Broderick, *John Wayne Gacy: Defending a Monster* (Skyhorse Publishing, 2011).

Tim Cahill, *Buried Dreams: Inside the Mind of a Serial Killer* (Bantam Books, 1986).

Joseph R. Kozenczak și Karen Henrikson, *The Chicago Killer: The Hunt for Serial Killer John Wayne Gacy* (Xlibris, 2003).

Clifford L. Linedecker, *The Man Who Killed Boys: A True Story of Mass Murder in a Chicago Suburb* (St Martin's Press, 1986).

Robert Ressler și Tom Schactman, *Whoever Fights Monsters: My Twenty Years Hunting Serial Killers for the FBI* (St Martin's Press, 1992).

Terry Sullivan și Peter T. Maiken, *Killer Clown: The John Wayne Gacy Murders* (Pinnacle, 2000).
Dosarele și Arhivele de la Circuit Court, County Cook, Illinois (disponibile online); cele 22 de cutii pline cu dovezi pot fi consultate, deși Curtea avertizează: 'Much of the written and visual material is extremely graphic in nature.' („O mare parte din materialul scris și din cel vizual este extrem de sugestiv, de plastic în natură")

Capitolul 24: Ted Bundy

Huffington Post, 'DNA evidence fails to link Ted Bundy to Ann Marie Burr' (10 octombrie 2011).
Ted Bundy către Beverly Burr, scrisoare (8 iunie 1986).
Desert News, 'Officer recalls Bundy's '75 capture' (20 august 2000).
Salt Lake Tribune, 'Back in courtroom, dead-tired Bundy hears new charges' (14 iunie 1977).
Salt Lake Tribune, 'Inmates heard Bundy "preparing" escape?' (4 ianuarie 1978).
Salt Lake Tribune, 'Jailers raked in Bundy escape' (5 ianuarie 1978).
Time, 'Press: Knocking on death's door' (27 februarie 1989).
New York Times, 'Florida inmate a suspect in killings of 36 women, but police lack decisive evidence' (14 martie 1978).
Time, 'Nation: The case of the Chi Omega killer' (16 iulie 1979).
Time, 'I deserve punishment: Ted Bundy' (6 februarie 1989).
Elizabeth Kendall, *The Phantom Prince: My Life with Ted Bundy* (Madrona, 1981).
Stephen G. Michaud și Hugh Aynesworth, *Ted Bundy: Conversations with a Killer* (Authorlink, 2000).
Polly Nelson, *Defending the Devil: My Story as Ted Bundy's Last Lawyer* (William Morrow, 1994).
Ann Rule, *The Stranger Beside Me* (Penguin, 1989).
Dosarele FBI cu Ted Bundy, accesate pe vault.fbi.gov.

Capitolul 25: Dennis Rader

Wichita Eagle, 'Investigators tell of grisly crimes, Rader's delight' (18 august 2005).

Wichita Eagle, 'BTK describes his own crimes' (16 iulie 2005).
Chicago Tribune, 'Baffled church supports, prays for BTK suspect' (28 februarie 2005).
Washington Post, 'From DNA of family, a tool to make arrests' (21 aprilie 2008).
'The BTK Story', TruTV (știri actuale).
John Douglas și Johnny Dodd, *Inside the Mind of BTK* (John Wiley & Sons, 2003).
Robert Beattie, *Nightmare in Wichita* (NAL, 2005).

Capitolul 26: David Berkowitz – Fiul lui Sam

Independent, 'Timothy Dowd: New York cop who caught "Son of Sam" killer David Berkowitz dies' (30 decembrie 2014).
New York Post, 'Bronx girl slain in car' (29 iulie 1976).
New York Post, 'Summer of insanity as killer terrorized City: Mad gunman's spree panicked young lovers' (27 iunie 1999).
NBC Dateline, 'Did "Son of Sam" really act alone?' (2 iulie 2004).
New York Times, 'Woman dies in mystery shooting' (31 ianuarie 1977).
New York Post, 'Shots fired into car kill her in embrace' (31 ianuarie 1977).
New York Times, 'Columbia coed, 19, is slain on street in Forest Hills' (9 martie 1977).
New York Times, 'Fourth woman slain by same gun' (18 aprilie 1977).
New York Daily News, '.44-cal slayer kills girl, beau' (18 aprilie 1977).
New York Daily News, 'Killer to cops: "I'll do it again"' (19 aprilie 1977).
New York Daily News, 'Breslin to.44 killer: Give up! It's only way out' (5 iunie 1977).
New York Times, ' ".44-Caliber Killer" wounds two in car parked on Queens Street' (27 iunie 1977).
New York Times, '.44-killer wounds 12th and 13th victims' (1 august 1977).

New York Times, 'Suspect in "Son of Sam" murders arrested in Yonkers; Police say .44 caliber weapon is recovered' (11 august 1977).
New York Daily News, 'Breslin: A dog told Berkowitz to do if' (11 august 1977).
New York Daily News, 'Nab mailman as.44 killer' (11 august 1977).
Time, 'Behavior: Son of Sam is not sleeping' (11 iulie 1977).
Time, 'Crime: The man hunt for Son of Sam goes on' (8 august 1977).
Time, 'Nation: Sam told me to do it... Sam is the Devil' (22 august 1977).
USA Today, ' "Son of Sam" serial killer denied parole' (9 iulie 2002).
New York Post, ' "Son of Sam" skips parole hearing, in prison at least 2 more years' (14 mai 2014).
New York Post, ' "Son of Sam" throat-slashing suspect revealed' (27 iulie 2015)
New York Post, 'Killer who slashed Son of Sam in jail is denied parole' (25 februarie 2016).
Ariseandshine.org (site-ul lui Berkowitz).
New York Daily News, 'Berkowitz gets 547 years but...' (13 iunie 1978).
Huffington Post, ' "Son of Sam" David Berkowitz denied parole, but says Jesus has forgiven him' (13 mai 2014).

Capitolul 27: Jeffrey Dahmer

New York Post, 'Why I killed Jeffrey Dahmer' (28 aprilie 2015).
Independent, 'Soldiers, sexual abuse – and the serial killer: The US military's secret sexual assaults' (28 iunie 2013).
Time, 'The little flat of horrors' (5 august 1991).
Time, 'Milwaukee murders: Did they all have to die?' (12 august 1991).
New York Times, '*Milwaukee* police once queried suspect' (27 iulie 1991).
Times-New, 'Officers were in Dahmer's apartment' (2 august 1991).
Limelight, 'Medicine at Michigan: Faculty profile: Jeff Jentzen: Examining forensic medicine' (Spring 2009).

Reading Eagle, 'Dahmer, guilty, insane' (13 ianuarie 1992).
Anne E. Schwartz, *The Man Who Could Not Kill Enough: The Secret Murders of Milwaukee's Jeffrey Dahmer* (Birch Lane Press, 1992).
Don Davis, *Milwaukee Murders, Nightmare in Apartment 213: The True Story* (St Martin's Paperbacks, 1995).
People, 'The final victim' (12 decembrie 1994).
Time, 'PETA won't be turning serial killer's house into vegan restaurant after all' (9 aprilie 2014).
Time, 'Trials: Do mad acts a madman make?' (3 februarie 1992).
Brian Masters, *The Shrine of Jeffrey Dahmer* (Hodder & Stoughton, 1993).

Capitolul 28: Gary Ridgway – Criminalul din Green River

KOMO News, 'Voice of Evil: The Green River Killer breaks his silence' (13 septembrie 2013).
Walla-Walla Union Bulletin, 'Police begin to unravel the death of three prostitutes' (19 august 1982).
Walla-Walla Union Bulletin, 'Police fear for lives of two missing teens' (29 septembrie 1982).
Evening Sun, 'Police mum on investigation of the Green River killings' (1 octombrie 1982).
Defiance Crescent News, 'Seattle slayer sought' (4 octombrie 1982).
Walla-Walla Union Bulletin, 'Fear goes with territory prostitutes, killer share' (5 ianuarie 1986).
Walla-Walla Union Bulletin, 'Task force questions „person of interest" (7 februarie 1986).
Walla-Walla Union Bulletin, 'Coverage of Green River incident intense' (9 februarie 1986).
Walla-Walla Union Bulletin, 'Serial slayings suspect nabbed' (2 decembrie 2001).
Walla-Walla Union-Bulletin, 'Search of 2 of Ridgway's homes complete' (4 decembrie 2001).
Robert Keppel, *The Riverman* (Pocket Books, 1995).

Carlton Smith și Tomas Guillen, *The Search for the Green River Killer* (Penguin, 1991).
Time, 'River of death' (27 februarie 2003).
King County, Washington, 'Statement of Norm Maleng on Ridgway Plea', comunicat de presă (5 noiembrie 2003).
Nancy Grace, 'When Serial Killers Strike: The Green River Killer' (8 iulie 2013).

Capitolul 29: Ray și Faye Copeland

Statul Missouri, Pârât v. Faye Copeland, Apelant 928 S.W.2d (1996) No. 73774 (17 septembrie 1996).
Daily News, 'The case of the vanishing vagrants' (25 martie 2008).
Tom Miller, *The Copeland Killings* (Pinnacle Books, 1993).
Charlotte Greig, *Evil Serial Killers: In the Minds of Monsters* (Capella, 2005).
Medical Detectives, 'Killer's "Cattle" Log', Sezonul 6, Episodul 15 (2001).

Capitolul 30: Aileen Wuornos

CNN, 'Wuornos' last words: "I'll be back"' (15 octombrie 2002).
Panama City News Herald, 'Wuornos childhood abuse contradicted' (30 ianuarie 1992).
Chicago Daily Herald Suburban, 'Police arrest suspect in Florida highway slayings' (18 ianuarie 1991).
Panama City News Herald, 'Former lover relates Wuornos' admission' (17 ianuarie 1992).
Orange County Register, 'Serial killing suspect: "I'm victim"' (25 ianuarie 1992).
Winnipeg Free Press, 'Defence gambles on hooker's testimony' (26 ianuarie 1992).
Panama City News Herald, 'Wuornos convicted of highway slaying' (28 ianuarie 1992).
Northwest Florida Daily News, 'Jury to make life-or-death decision on killer' (29 ianuarie 1992).

Panama City News Herald, 'Highway killer cries as jury recommends death penalty' (31 ianuarie 1992).
Northwest Florida Daily News, 'Condemned "highway killer" exclaims to court "I'm no serial killer"' (1 februarie 1992).